Milliyet
YAYINLARI

Emin Çölaşan

Yalçın'ı Kim Kurtaracak?

5. BASKI

YALÇIN'I KİM KURTARACAK?

Emin Çölaşan

Milliyet Yayınları - 1985

Takdim

Emin Çolaşan başka örneği bulunmayan kendine özgü kitaptan ve üslûbuyla son ytllarda tartışmasız bir biçimde, Türkiye'nin en çok okunan yazarı oldu. Çölaşan'ın bundan kısa süre önce yayınlanan "24 Ocak: Bir Dönemin Perde Arkası", "12 Eylül: Özal Ekonomisinin Perde Arkası", "Banker Skandalının Perde Arkası: Bankerler Batıyor, Kastelli Kaçıyor" ve "Yalçın Nereye Koşuyor?" adlı kitaplarının her biri kamuoyunda büyük yankı uyandırdı ve satış rekorları kırdı. Bu kitapların gündeme getirdiği bilinmeyen gerçekler basında ve diğer yayın organlarında günlerce, haftalarca, aylarca gündeme geldi. Halen de geliyor.

Çölaşan üç kitaptan oluşan ve Türkiye'nin 1980 yılından başlayarak yaşadığı çok önemli olayların hiç bilinmeyen yönlerini açığa çıkaran "Perde Arkası" dizisiyle başlattığı kitaplarını "Yalçın Nereye Koşuyor"la sürdürdü. Bankerimiz Yalçın Doğan, aslında sözünü ettiğimiz "Perde Arkası" dizisinde anlatılan gerçek olayların, Turgut Özal'ın "icraatının" ve Türk toplumunu değiştirme çabalarının bir ürünüydü. Ortaokul mezunu 18 yaşında bir insanın çaycılık yaparken birdenbire banker oluvermesini sağlayan bu ortamın nasıl yaratıldığını herkes bilmelidir. İşte bu gerçekler ve olaylar Emin Çölaşan'ın "24 Ocak: Bir Dönemin Perde Arkası", "12 Eylül: Özal Ekonomisinin Perde Arkası" ve "Banker Skandalının Perde Arkası: Bankerler Batıyor, Kastelli Kaçıyor" adlı kitaplarında hiç bilmediğimiz yönleriyle açık açık ve belgeleriyle verilmiştir. Banker Yalçın, işte bu üç kitapta anlatılan ortamda filizlenmiş ve halktan 18 yaşında bir banker olarak bir milyar lira toplamayı başarmıştır.

Şimdi elinizde bulunan bu kitap başta "Yalçın Nereye Koşuyor?" olmak üzere Emin Çölaşan'ın diğer kitaplarının devamıdır. Bu nedenle Çölaşan'ın ülkemizin yakın geçmişine belgeler ve renkli olaylarla ışık tutan, Turgut Özal ve günümüz Türkiye'sini yöneten kişilerle ilgili hiç bilinmeyen gerçekleri açıklayan ve hiçbiri yalanlanamayan diğer kitaplarını mutlaka okumuş olmanızı siz sayın okuyucularımıza öneririz.

MİLLİYET YAYINLARI

Önsöz

Sevgili okuyucu, Yalçın'ın ikinci ve son bölümünü sunuyorum. Henüz ilkokul günlerinde iken yaşam kavgası vermeye başlayan ve o zamandan günümüze kadar inanılmaz bir serüven yaşayan Yalçın Doğan'ın yaşam öyküsü gerçek bir roman. Ancak şunu da söyleyeyim, eğer bir yazar oturup da bu konuyu bir roman olarak yazmış olsa, okuduktan sonra mutlaka deriz ki "Adam amma da palavra atmış. Aklına geleni yazmış. Böyle Türk filmi gibi şey hiç olur mu?" Ama Yalçın bunları gerçekten yaşamış. İlk kitapta olduğu gibi bu kitapta da size tamamen gerçekleri verdim. Olaylar gerçek, kişiler gerçek, yer ve zaman gerçek. Sadece, doğru olduğunu bildiğim halde kanıtlanması mümkün olmayan bazı hususları maalesef yazamadım. Şuna inanıyorum ki, bir gazeteci gerçeklerden başkasını yazdığı anda bütün saygınlığını yitirmeye mahkûmdur. Yıllarca çabalayıp iyi bir yere getirdiğiniz isminiz, bir anda sıfır oluverir. Çünkü gazetecilik deyimiyle, "Asparagas" yaptığınız hemen ortaya çıkar. Birileri mutlaka çıkıp bu durumu kamuoyuna yansıtır. Bu da, gazetecinin meslek ve kişisel onurunun sonu demektir.

Yaşadığı bütün gerçekleri yakalayabilmek için Yalçın'la yattığı cezaevinde defalarca konuştum. Sürekli bir ilişkimiz oldu. Belli bölümleri Yalçın'ın yazdıklarından kullandım. Bütün bu aşamalarda ikimiz de gerçekten çok zorlandık. Çünkü Yalçın özgür değil. Yattığı cezaevi, benim yaşadığım Ankara'ya uzak. Ama bütün bu güçlükleri, bazı yetkili kişilerin de yardım ve anlayışıyla aşmayı başardık. Sonunda ortaya, Yalçın'ın inanılmaz serüvenini yansıtan bu iki kitap çıktı. Aslında Yalçının serüveni, Türkiye'de 1980 yılında 24 Ocak kararlarıyla uygulanmasına başlanan "serbest ekonomi" serüvenidir. Başka bir deyişle Türkiye'de 24 Ocak döneminin serüvenidir. Bankerlik günlerini, bankerlere hücumu hatırlayınız. Bankerleri teşvik eden, "Bunlar serbest piyasa mekanizmasının gereğidir" diyen o günlerin Başbakan Yardımcısı Sayın Turgut Özal'ı, bütün gelişmeleri sessizce izledikten sonra günün birinde ortaya çıkıp "Bankere para yatıran vatandaş kumar oynamıştır" deyiveren o günlerin Maliye Bakanı Sayın Kaya Erdem'i hatırlayınız. Bütün bu olayların içyüzünü ve bilinmeyen yönlerini size "Banker Skandalının Perde Arkası: Bankerler Batıyor, Kastelli Kaçıyor" adlı kitabımda anlatmıştım. Gün geldi, 1981 yılı sonlarında "Saadet zinciri" kırılıverdi. Bankerler batmaya ve kaçmaya başladılar. Zaten çoğu üçkağıtçı ve dolandırıcıydı. Halktan topladıkları paraları saklayıp "Kusura bakmayın, biz de battık" dediler ve iflas bayrağını

çekiverdiler. Şimdi bunların çoğu, halktan o dönemde "tokatladıkları" paralarla krallar gibi yaşamaya devem ediyorlar. Bunların borçlarının bir bölümünü devlet üstlendi. Geri kalan büyük bölümün hesabı ise, tahmin ediyorum ki bu gidişle en erken "Mahkeme-i Kübra"da Tanrı tarafından sorulacak. Hesabın bu dünyada sorulma ihtimali kalmadı. Hepsi şimdi ellerini kollarını sallayarak dışarıda geziyorlar ve paralan yiyorlar. Afiyet olsun!

Ama ne ilginçtir ki, kendisinden hesap sorulan ve şimdi hapiste olan tek banker, Yalçın... Evet, sadece Yalçın. İlk kitabın önsözünde sormuştum: "Acaba Türkiye'deki banker olaylarının tek sorumlusu 25 yıla mahkûm Yalçın Doğan mıydı? Banker olayını yoksa tek başına Yalçın mı yaratmıştı da şimdi bunun cezasını tek başına çekiyor? Bilmiyorum". Bu soruyu sorduğum "Yalçın Nereye Koşuyor?" bugüne kadar on binlerce satıldı. Ama hiçbir yetkiliden ne bir ses çıktı, ne de bir nefes. Kitabı hepsi okudular ve bazıları "Helâl olsun çocuğa. Ahu'yu gerçeklen becermiş mi?" diye sormakla yetindiler. Bir tek hukukçu çıkıp da "Bu çocuğun tek başına mahkûm edilmesinde bir yanlışlık olabilir. Ben Yalçın'ın dosyasını para istemeden bir inceleyeyim" demedi. Benim sorduklarım, parası peşin verilmeden bu işi yapmayacaklarım ima ettiler. Ama o büyük hukukçulara, o ünlü avukatlarımıza birkaç yüz bin lira verilebilseydi, Yalçın'ın dosyalarını inceleyip "Mütalâa vermek için" balıklama atlarlar ve sıraya girerlerdi. Parasıyla değil mi? Oysa ne yazık ki, Yalçın'da bu işe verecek para yok. Sadece bu kitaplardan aldığı mütevazi bir parayla cezaevinde yaşamını sürdürmeye ve ailesine yardım etmeye çalışıyor. Yalçın devleti dolandırmadı. Hayalî ihracat partileri düzenleyip vurgunlar vurmadı. Döviz kaçakçılığı yapıp yolunu bulmadı. Bu suçları işleyenler bile şimdi serbest değil mi? Sayın Turgut Özal döviz kaçakçılığı yapanları, karşılıksız çek verenleri kanun çıkarıp affetmedi mi? Koskoca bir banker skandalının ve 24 Ocak politikalarının bütün yükünü o günlerde 19, şimdi ise 23 yaşında olan 25 yıla mahkûm Yalçın Doğan'ın omuzlarına yüklemiş olmak, toplum olarak hepimizin ayıbıdır. Hepimiz bundan utanç duymalıyız. Bu utancı ben duyuyorum, siz duyuyorsunuz ama elimizden bir şey gelmiyor. Elinden bir şey gelmesi mümkün olanlar ise sessiz. Sakin. Sanki üzerlerine ölü toprağı serpilmiş. Ya da bu yarayı kaşımak istemiyorlar.

Evet, sevgili okuyucu. Her kitap büyük güçlüklerle yazılıyor. Yazar gerek malzemesini toplarken ve gerekse daktilosunun başına oturduğu zaman günlerce, haftalarca, aylarca beynini gerçekten tüketiyor. Ve bu süreç içerisinde mutlaka bazı insanların yardımına, anlayışına ve dost eline gerek duyuyor. Çünkü karşısına bilerek (kıskançlıkla) ya da bilmeyerek (düşüncesizlikle) çıkarılan birçok engel, gücünün ve sinir sisteminin son kırıntılarını harcayarak kitabını bitirmeye çalışan bir

insanı daha da yoruyor ve yıpratıyor. İşte bu aşamalarda belli kişilerden gördüğünüz manevi yardım, destek ve anlayış size güç veren tek unsur oluyor. Yalçın'la görüşmelerimi sağlayan bütün yetkili ve görevlilere ve bu arada benim indimde "İsimsiz kahraman" olan, isimlerini hiçbir zaman açıklayamayacağım belli kişilere burada çok teşekkür ediyorum.

Bu konulardaki uğraşlarımda bana destek olan ve yardımını esirgemeyen herkese burada teşekkürlerimi bir kez daha belirtiyor, başta Yalçın olmak üzere herkese özgürlük diliyorum.

Emin Çölaşan, Eylül 1985, Ankara

Kaldığımız Yerden Devam...

Evet sevgili okuyucu. "Yalçın Nereye Koşuyor?" adlı kitabımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz. Bakalım bu kitapta ben nerelere koşacağım, başıma ne işler gelecek ve neler yaşayacağım.

Hatırlayacaksınız, ilk kitabın sonunda Marmara Oteli salonlarında görkemli bir nişan töreni düzenlemiş ve Cemile ile nişanlanmıştım. Yüzüklerimizi de Türk büyüğü Turhan Feyzioğlu takmıştı. Ben aslmda o gün, yani 17 Şubat 1981 günü doğum günümü kutluyordum. Göstermelik nişan törenimi de aynı güne denk getirmiştim. Nişan törenime ayrıca Ankara'nın ünlü kadın tüccarı Kürt Leman ve "Kızlarını" da çağırmış ve tören bittikten sonra Leman Hanım'ın "kızlarıyla" otelde felekten bir gece çalmıştım. Aslında Türk büyüğü Feyzioğlu ile Kürt Leman'ı aynı davete çağırmak belki biraz ayıp olmuştu ama ne yapayım? Zaten ikisinin masasını birbirinden uzak tutmuştum. Yani onları orada tanıştırmadım. Zaten tanıştırsam ne konuşacaklar? Feyzioğlu siyaset anlatacak. Komünistlere küfredecek. Leman hanım bunlardan anlamaz. Leman hanım da belki "kızlarını" anlatmak isteyecek. Feyzioğlu büyüğümüz yaşını başını almış olgun bir insan. O da bu konulardan hoşlanmaz. Onun için nişan törenimde ikisini birbirlerinden uzak tuttum. Sabah Salim Taşçı telefon ederek bir Milliyet gazetesi almamı istedi. Hemen Prof'u yollayıp bir Milliyet aldırdım. Gazetenin Ankara baskısında bizim nişan töreninin resmi vardı. Yüzüklerimizi Feyzioğlu takarken çekilmişti. Altmda da - Türkiye'nin en genç iş adamı olarak bilinen Yalçın Doğan ile Akıncı'ların kızı Cemile Akıncı dillere destan bir törenle Marmara Oteli'nde evliliğe ilk adımı attılar" yazıyordu. Tabii gazeteyi bütün personelim de okudu. Hemen birini gönderip 20 adet Milliyet gazetesi daha aldırdım. Özellikle bu gazeteyi okumuş olan bütün müşterilerim beni aramaya başladılar. Hepsi de tebrik ediyorlardı. Bütün gün telefonlara cevap vermekten bıktım. Kızlarını bana kakalamak isteyen bazı müşterilerimin ise nişanlandığım için bana bozuk olduklarını anlıyordum. Bu birkaç gün içerisinde pek çok müşterim bana küçük de olsa nişan hediyesi getirdiler. Hatta bazı müşterilerim bana hediye olarak on bin, yirmi bin liralık faiz senetlerini verdiler. Şubat ayı sonlarında vergi ayı yaklaştığı için piyasada para darlığı başgösterdi. Para yatıran müşteri sayısında büyük bir azalma olmuştu. Bu durumda ben de faiz ödemelerinde zorlanmaya başladım. Faizini veya ana parasmı istemeye gelen müşterilerimi bazen salonda epeyce bir müddet bekletiyordum. Bu durum benim de çok canımı sıkıyordu ama personelime belli etmemem gerekirdi. Onun için çok neşeli,

davranmak zorundaydım. Süreyya arada sırada odama gelerek "Yalçın bey ne yapacağız, devamlı birikme oluyor. Ben müşterileri, veznedar kasanın anahtarlarını evde unutmuş diye oyalamaya çalışıyorum ama ne zamana kadar bu yalanı söyleyebilirim" diyordu. Ben de kendisine "Sen meraklanma, işine devam et" diyordum. Ama müşterilere ödeme yapa yapa kasada beş kuruş para kalmamıştı. Bankadaki paralar da suyunu çekmişti. Arada para yatırmaya gelen bir müşteri olursa bunun yatırdığı parayla hemen diğerlerinin faiz ödemeleri yapılıyordu. Böylece izdihamı önlüyordum. Bir gün çok sıkıştık ve depoya telefon ederek bütün hasılatı çok acele getirmelerini istedim. Süreyya ve diğer bütün personel durumdan çok tedirgin olmuşlardı. Ben de onların bu tedirginliğini biraz olsun gidermek için personelle ilk defa şakalaştım. Kesin prensibim olmasına rağmen onlarla şakalaşmak zorunda kaldım. Beni böyle neşeli gören personelimin de keyfi hemen yerine geldi. Ben de odama geçtim ve pikaba koyduğum bir plakla Tvvist dansı yapmaya başladım. Süreyya beni böyle görünce çok rahatladı. Bende gizli para olduğunu, tamamen sıkışmadıkça ortaya çıkarmayacağımı zannediyordu. Bu düşüncesini personele de fiskos şeklinde aktarmış Şubat ayının son günlerini böyîece geçirdik. Gazetede çıkan nişan haberim beni sosyeteye epeyce tanıtmış oldu. Benim de bütün amacım sosyeteye girmek ve yeni müşteriler edinmekti. Çünkü sosyetede para bol olur. Bunların çoğu havadan para kazandıkları için para yemesini de iyi bilirler. Ayrıca bunların karıları arasında kimin elinin kimin şeyinde olduğu da pek belli olmaz. Yani bunların çoğu "Batı zihniyeti" sahibidir. Erbakân hocamız bu yüzden bunlara bozuk atıyor ama bana sorarsanız bu konuda çok haklı. Gerçi işi Erbakan hocaya bıraksak hepimizi zorla namaza durdurup içkiyi de yasak edecek, ama batı zihniyetli bu sosyeteye ben de onun gibi gıcık oluyorum. Ama ne kadar gıcık olursam olayım, sosyeteye girmek ve o çevrelerde tanınmak bir iş adamı olarak benim için yararlıdır. O günlerde Ankara Oteli'nde bir defile olduğunu öğrendim. Eğer o defile sırasında ismimi birkaç defa salonda anons ettirebilirsem, defileyi izlemeye gelen Ankara sosyetesine biraz hava atmış olurum diye düşündüm. Santrala telefon açtım:

— Hanımefendi, acaba banker Yalçın Doğan diye anons eder misiniz lütfen? Çok acele telefonla konuşmamız gerekiyor.

— Efendim, lâkabı mı banker? Eğer lâkabı ise bunu anons edemeyiz. Sadece Yalçın Doğan diye anons edebilirim.

— Hanımefendi, bu şahsın üç adı var. Banker Yalçın Doğan.

— Banker diye isim olur mu beyefendi?

— Efendim, rica ederim, ben ne bileyim. Babası öyle koymuş adını. Siz lütfen Banker Yalçın Doğan diye anons edin.

İsmim Ankara Oteli'nde defalarca anons edildi. Santral biraz sonra "Banker Yalçın Doğan bey maalesef yoklar efendim" dedi. Ben de kendisine teşekkür edip "Birazdan tekrar ararım" dedim. Hemen arabama atlayıp Ankara Oteli'ndeki defileye gittim. Gitmeden önce de Prof'a talimat verip her on dakikada bir beni telefonla aramasını söyledim. Defilenin olduğu sc tonda kendime bir yer bulup güzelce oturdam. Ben sık sık anons edildiğim zaman ayağa kalkıp telefon kulübesine gidecektim ve herkes bana bakarak "Vay beee. Helâl olsun. Demek ki Yalçın da burada" diyecekti. Prof beni tam sekiz defa aradı. Ankara Oteli'ndeki defile "Sayın Banker Yalçın Doğan. Lütfen telefon kabinine" anonslarıyla çınlıyordu. Tahminlerimde yanılmamıştım. Herkes bana bakıyor ve ben bu meraklı bakışlar arasında yerimden kalkarak telefona gidiyordum. Telefonu elime alınca da "Aferin lan Prof... biraz sonra tekrar ara, bizim numara iyi tuttu" diyordum. İsmim birazdan tekrar anons edilince yerimden yavaşça kalkıp, biraz acele eder bir görünümde hızlı adımlarla salondan dışarı çıkıyordum. Mankenler dahil herkes bana bakıyordu. Bütün gözler bendeydi. Bugün bedava tarafından çok iyi bir reklâm yapmış oldum. Bu reklâmm faydasını mutlaka göreceğim. O gece Lider Turizm'in sahibi Ali Engin Fırat ve eniştesi (aynı zamanda müşterim) Tansu Atasev'i Marmara Oteli'nde yemeğe götürdüm. Yanımızda Prof da vardı. Yemek yedik, kafaları bulduk. Dışarı çıktığımızda hava soğumuştu, yerde de kar vardı. Atatürk Orman Çiftliği istasyonunda nöbet bekleyen askerleri farkedince birdenbire yanlış yolda olduğumu anladım ve frene bastım. Arabam kaydı ve kaldırıma çıktı. Orada da bir yerlere çarpıp durduk. Prof' un kafası arabanm ön cammı patlattı. Ancak ikimizde de herhangi bir yara bere yoktu. Fakat maşallah Prof'un kafası çok sağlammış. Ancak biz nöbet bekleyen askerlerin arasına dalıp kaza yapınca, askerler bizi yanlış anladılar ve yere yatıp tüfeklerini bize doğrulttular. Biz de askerlere içeriden "Hemşerim şu tüfekleri indirin yahu. Kaza yaptık, görmüyor musunuz" diye seslendik ve arabadan indik. Benim gıcır gıcır ve yeni aldığım BMW araba haşat olmuştu. Üzüntüden sabaha kadar sigara üstüne sigara yaktım. Ayın ilk günü genel koordinatörüm ûzkaya bey' le bir toplantı yaptım. Bu adamı dinlediğim zaman başıma ağrılar giriyordu. Bana daima sıkıcı şeylerden bahsediyordu:

— Yalçın bey size daha önce de izah etmiştim, bize taze kan gerekiyor. Daha önceki açıklarımızı ancak bundan sonra toplayacağımız paralarla kapatabiliriz. Mutlaka para lâzım.

— Haklısın. Ben İzmir'de de bir büro açmaya karar verdim. Belki

yarın oraya gidip bir büro aramaya başlarım.

Sonra yanıma Süreyya'yı çağırdım:

— Süreyya ben Yarın belki İzmir'e gideceğim. Oraya gidince sana telefon edip para isterim. Hiç geciktirmeden benim hesabıma gönder. Yalnız çok dikkat et, çek karşılıksız çıkmasın. Seninle aramızda şifreyle anlaşacağız. Ben sana "Ankara'da havalar nasıl?" diye soracağım. Eğer para varsa "Havalar iyi Yalçın bey" dersin. Para yoksa "Havalar bombok" dersin, tamam mı? Eğer o sırada para yoksa, ama birkaç saat sonra gelme ihtimali varsa "Hava şimdi parçalı bulutlu ama birazdan güneş çıkabilir" dersin ve ben anlamış olurum. Çünkü bu işler hiç belli olmaz. Bakarsın sana yabancı binlerinin yanından telefon etmek zorunda kalırım. Onların yanında "Süreyya para var mı?" diye sormak abes olur.

Süreyya yanımdan çıktıktan sonra hesaplan çıkardım. Ancak bu iş epeyce zamanımı aldı. Koskoca banker olmuştum ama doğru dürüst bir muhasebe sistemim olmadığı gibi, hesaplarımı denetleyen güvenilir bir adamım da yoktu. Yüz milyonlarla oynuyordum ve bu büyük rakamları sadece bir ajandaya yazıyordum. Yaptığım hesaba göre geçen ay 17 milyon lira para geri dönmemişti. Bu para geri dönmediği sürece bu ay sadece faizden 1,5 milyon lira kadar zarar edecektim, Bu açığı bir şeyler yapıp mutlaka kapatmalıydım. Enver albayım ve Süreyya her ay gelen ve giden faizleri bir ajandaya işliyorlardı. Ayrıca bir de günlük gider defteri tutuyorlardı. Bu defteri anemik bugün kontrol ederek imzaladım. îlk bir aylık hesabı da kontrol ettikten sonra imzaladım. Diğer ayların hesabını incelemeye sıra geldiği zaman sıkıldım ve hiç bakmadan onlara da imza attım. Aslmda bankerlik işlerinde çok sıkı denetim olmadığı takdirde personel bankerden önce köşeyi döner. Bunu bildiğim halde oturup da hesaplarımı doğru dürüst incelemeye bir türlü elim varmıyor. Kaza yaptığım BMW arabam hâlâ tamirde. Bu yüzden çok üzüntü duyuyorum ve İzmir'e maalesef arabamla gidemeyeceğim. Uçakla giderim. Bu arada İzmir'de açacağım bankerlik bürosuna bizim Süreyya ile Hasan'ı da ortak etmeyi kararlaştırdım. Hasan bu teklifimi havada kabul etti. Ben aslmda Hasan'ı ortak yapmak istemem ama, kendi işi olursa daha dikkatli çalışır. Aynca İzmir bürosuyla uğraşmaya benim zamanım olmayacak. Sonra Süreyya'yı çağırdım:

— Süreyya, sen, ben ve Hasan İzmir'de açmayı düşündüğüm bankerlik bürosuna ortak olalım. Ne dersin?

— Valla çok şaşırdım Yalçın bey. Nasıl olacak bu iş?

— İzmir'de topladığımız paranın kullanımını üçümüz ortaklaşa karara bağlayacağız. Yani üçte iki çoğunlukla karar alacağız...

— Tamam Yalçın bey. İtimadınıza lâyık olmaya çalışacağım.

On adet boş dosya kağıdına Hasan ve Süreyya'ya ayrı ayrı imza attırdım. İzmir'de yapacağım anlaşma ve vereceğim dilekçeler için bu belgeleri kullanacaktım. O gece uçakla İzmir'e gittim ve ertesi gün Pasaport semtindeki Akdeniz iş hanmda bankerlik yapmaya uygun bir daire buldum. Üç aylık peşin kirasını üzerimdeki paradan verdim. Sonra mobilyacı dükkanlarını gezmeye başladım. Bir mağazadan mobilya beğendim. Peşin olarak 200 bin lira vermem gerekiyordu. Sabuncu Erdal Dalan'ın yanına gittim ve oradan Ankara büromu aradım. Telefona büyük bir aşkla sevdiğim, ancak kendisine bir türlü açılamadığım Hayat hanım çıktı:

— Hayat hanım ben Yalçın, nasılsınız?

— Çok teşekkür ederim Yalçın bey, siz nasılsınız?

— Çok iyiyim. Bana lütfen Süreyya bey'i bağlamanız mümkün olur mu? Aloo, Süreyya nasılsın, iyi misin? Ankara'da havalar nasıl gidiyor?

— Hamdolsun havalar çok iyi Yalçın bey.

— İyi o zaman. Süreyya şimdi hemen benim Türk Ticaret Bankası hesabma 250 bin lira yatır. Parayı bugün hemen havale etsinler. Mobilyacıya çek vereceğim.

— Tamam Yalçın bey. Emredersiniz.

Süreyya "Havalar iyi" dediğine göre demek ki bir yerlerden para gelmiş. Tekrar mobilyacıya gidip öğleden sonrası için çek yazdım. Büroyu boyattırdım. Ayrıca bu büroya şahane bir dekorasyon yaptırmam gerekiyor. Ankara'da önüne gelen sahtekâr banker olduğu için oradaki piyasam yavaş yavaş tıkanmaya başlayabilir. Halbuki İzmir bu alanda henüz keşfedilmemiş. Bir iki banker ya var, ya yok. Ben İzmir piyasasına başarılı bir giriş yaparsam evelallah ortalığı kasıp kavururdum. Bir iş adamı ilerisini her zaman düşünmek zorundadır. Hemen Konak postahanesine giderek bir posta kutusu kiraladım ve Yeni Asır gazetesine ilân verdim: "Merkezi Ankara'da bulunan büyük bir holdinge bağlı bankerlik firmasının İzmir şubesinde istihdam edilmek üzere aşağıda yazılı şartlarda eleman aranıyor: 1 - Yüksek okul mezunu, kültürlü, giyimine özen gösteren, ikna kabiliyeti kuvvetli, otuz yaşını geçmemiş bayan Yatırım Uzmanı... 2 - Yüksek

okul malî bölümler mezunu, muhasebe konusunda deneyimli, askerlikle ilişkisi olmayan erkek Muhasebe Elemanı... 3 - Lise mezunu, dosyalama ve karteks sisteminden anlayan ve giyimine özen gösteren Bayan Sekreter. İsteklileri kendi el yazılarını ihtiva eden kısa özgeçmişlerini ve bir adet fotoğraflarıyla birlikte PK.52 Konak-İzmir adresine müracaat etmeleri rica olunur. Not: Müracaatlar kesinlikle gizli tutulacaktır."

İzmir'deki kuruluşun adını önce "Yalçın Ticaret" olarak benimsemiştim. Sonradan "Banker Doğan" olmasını daha uygun buldum. Bu arada mobilyacıya vereceğim paranın İzmir'e gönderilmesi bir gün gecikmişti. Çok sinirlendim. İki gün sonra Ankara'ya döndüm. Büroya girer girmez Süreyya yı çağırdım ve bu gecikmenin sebebini sordum.

— Yalçın bey çok yağmur yağıyordu. Erkek personelden de kimse yoktu. Hayat hanım o yağmurda bankaya kendisi gitmek zorunda kaldı. Onun için biraz gecikmiş.

— Neee? Nasıl olur lan? Bu kadar herif koskoca iş yerinde nereye kayboldu yani? Demek ki ben Ankara'da olmayınca bunların hepsi arazi oluyor öyle mi?

Konuşmamı bağırarak sürdürdüm:

— Hiç mi utanıp sıkılmadınız da bir bayanı bankaya gönderdiniz ha? Banka görevlileri benim hakkımda ne düşünürler biliyor musun? Prof'la Emrah neredeydi o sırada?

— Sizin eski arabanın içinde oturuyorlarmış.

— Vay bee. Şimdi anladım. Demek arabaya sinmişler, orada kafa çekiyorlardı ha? Çağır onları bana...

Prof ve şoför Emrah birkaç dakika sonra esas duruş vaziyetinde karşıma geldiler. Onlara hiçbir şey sormadan bağırıp çağırmamı sürdürdüm. Bağırmamdaki neden Hayat hanıma olan aşkımdan kaynaklanıyor. Yağmurun altmda Hayat hanımm bankaya gönderilmiş olmasını bir türlü kabul edemiyorum. Büroda erkek eleman olmasa hadi neyse, ama.

— Lan ben sizi burada bedava mı çalıştırıyorum Allahsız herifler. Utanmadınız mı bir bayanı o yağmurda bankaya yollamaya? Arabada içki içiyordunuz değil mi? Meyhane mi, kerhane mi lan burası? Allah belanızı versin. Tövbe tövbe. Siktirin gidin lan, ikinizi de işten kovdum. Defolun karşımdan. Alacağınız varsa gidip Süreyya bey'den

alırsınız. Böylece uzun zamandan beri birlikte olduğum Prof'u da sırf Hayat hanıma olan aşkım yüzünden yanımdan kovmuş oldum. Ama burada çalışıp da bedava tarafından maaş almak yok. Kim olsa hiç gözünün yaşma bakmadan kovarım. Çok sinirlenmiştim. Odacı Kadriye hanım sinirim geçsin diye sade kahve getirdi. Bugün bana sorunlarını söylemek isteyen personelimden hiçbiri yanıma gelmeye cesaret edemedi. İzmir'de bir şube açacağımı yavaş yavaş müşterilerime söylemeye başladım. Kağıt üzerinde bütün hazırlıklarım tamamdı. Müşterilerim de orada şube açacağım için çok seviniyordu. Hepsi bana gelip "Valla Yalçın bey helâl olsun size. Sizde çok büyük bir atıhmcılık ruhu var. Siz büyük bir iş adamısınız., inşallah birkaç yıl sonra Vehbi Koç bile sizin yanınızda küçük kalacak" diyorlardı. Ben de kendilerine "Teveccüh gösteriyorsunuz efendim, eksik olmayın" diyordum, ama işin havasına da girmiyor değildim. İşler umduğum gibi giderse en az Vehbi Koç'un, Sakıp Sabancı'nm düzeyine çıkarım gibi geliyor bana. Mart bildiğiniz gibi vergi ayıdır. Aslında ben bankerlik yapıyordum ve iyi de para kazanıyordum. Acaba bunun vergisini vermek gerekir miydi? Düşündüm taşındım ve vergi vermemeye karar verdim. Zaten vergiye esas olacak bir şeyim yoktu ki. Ne bankerlik ruhsatı var ne de vergi dairesinde banken olarak kaydım var. Nasılsa, bizi arayıp soran, "Yahu kardeşim sen orada şıkır şıkır para kazanıyorsun. Bu işi nasıl yapıyorsun?" diyen bir makam da yok. Kısa bir soruşturma yaptırdım ve öbür bankerlerden hiçbirinin de vergi vermediğini öğrendim. Şimdi, bir tek ben vergi dairesine gidip de bankerlikten kazandığım paraların vergisini vermeye kalkışsam hem keriz durumuna düşerim, hem de başıma bir sürü iş açarlar. Obür bankerler akıllı da içlerinde bir tek hıyar ben miyim yani? Bu konuda büyüklerimizin herhalde bir bildiği var ki bankerlerin izinsiz ve ruhsatsız çalışmasına göz yumuyorlar. Eh, gizli de çalışmıyoruz. Her gün gazetelerde ve devletin televizyonunda şakır şakır ilânlarımız yayınlanıyor. Tabii basın da bizi çok tutuyor. Öyle ya, ilânları bir kessek gazetelerin en az yarısı batar valla. Düşündüm taşındım ve bizim Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki süpermarket ve toptancılık işleri için vergimi vermeye karar verdim. Sabun imalathanem ise başındaki emekli komiser Kasım Akarsu sayesinde kör topal çalışıyordu. O iş yerinden değil vergi vermek, kendi cebime bile bir kuruş girmesini henüz sağlayamamıştım. Mart ayının sonlarında bir gün Sancak gazetesinin sahibi Salim Taşçı'ya uğradım ve kendisine İzmir'de bir şube açacağımı anlattım. Bir süreden beri birbirimizle çok samimi olmuştuk. Ben ona "Dayı" diyordum, o da bana "Yeğenim" diye hitap ediyordu.

— Dayı, yarın öbür gün İzmir'e gidip personel alımı yapacağım.

— Peki, oradaki işin başma geçecek müdür buldun mu yeğenim?

— Şimdilik bizim Süreyya ilgilenecek.

— Olur mu yeğenim. Süreyya aklı başında çocuktur, ama oranın başma da senin Enver albay gibi birisi lâzım. Bak benim İzmir'de bir tanıdığım var. İzmir İl Jandarma Alay Komutanlığından emekli bir albay. Ona teklif edelim. Hem de çok geniş çevresi vardır. Sana büyük faydası olur. Onu getir işin başına.

— Aman dayı, hemen temasa geçelim. Asker olduğu için, disiplinli de olur.

— Tamam, ben kendisiyle konuşup sana haber veririm.

Salim Taşçı'mn yanından ayrılıp büroma geldiğim zaman bir sürü müşteri yine para yatırıyordu. İşler yine açılıyor. Büronun son işlerini de ayarladım vo emirlerimi verdim. Gece geç saatlere kadar müşterilerimle ilgilendim ve gece eve gittim. BMW arabam tamirden çıktı ama istediğim gibi olmamış. Onun için şimdilik eski makam arabama biniyorum. Fakat bu durum beni çok üzüyor. Gerçi bana kalsa ben bisiklete de binip giderim, ama o zaman derler ki "Bu herif zaten çocuk. Baksana bisiklete biniyor. Biz de bunu adam zannedip para yatırdık" . Böylece bir sürü müşteri parasını çeker. Zaten ben eski makam arabama bindikçe bazı bankerler hemen dedikodu çıkarmışlar. "Yalçın'ın durumu iyi olmadığı için BMW'yi sattı, şimdi eski arabasına biniyor" diyorlarmış. Öyle pis bir ortamda yaşıyorum ki. Ne yapsam dedikodu konusu yapıyorlar. Yaşım çok küçük olduğu için bu piyasadaki bir sürü yaşlı başlı üçkağıtçı beni çekemiyor. Meselâ müşterilerin evlerine faizleri dağıtmak için güzel bir sistem düşünmüş ve bir mobilet almıştım. Bu mobiletlerin sayısını daha da çoğaltacak ve her müşteriye evinde servis yapılmasını sağlayacaktım. Hemen demişler ki, "Bu herif çocuk olduğu için kendisine mobilet aldı". Ben de bu dedikoduları duyunca, kurmayı planladığım mobiletli özel ekipten vazgeçmek zorunda kaldım. En doğru bir şeye bile karar versem bunu çocukça bir karar olarak gösteriyorlardı. Ama ben bunların bazılarını uygulayıp iyi sonuç alrnca da hemen beni taklit etmeye başlarlardı. Benim dâhiyane fikirlerim, aslında benim aleyhimde dedikodu çıkaran bu bankerlere çok yarıyordu. Ancak bir süre sonra müşterilerine "Efendim bu uygulamayı ilk biz başlattık, banker Yalçın bizden çaldı" diye hava basıyorlardı. Ama yine de bütün bu banker meslekdaşlarım benim ne gibi yenilikler yapacağımı merakla izlerlerdi.

Uçakla İzmir'e gittim ve bankerlik faaliyetimi başlatacak işlemleri yapmaya giriştim, önce Valilik makamına bir dilekçe verdim. Valilik majtamı bu dilekçeyi Vali yardımcısına havale etti. Vali yardımcısının

yanına ceketimin önünü ilikleyerek girdim. Bana "Bankerlik yapmak için bizden mi izin almıyor?" diye sordu. Ben de "Ankara'da böyle oluyor efendim" dedim. Bunun üzerine Vali yardımcısı benim izin dilekçemi Alsancak Emniyet Amirliğine havale etti ve ben de oraya gittim. Emniyet Amiri dilekçemi inceledikten sonra yukarı kattaki evrak bürosuna havale etti. Evrak bürosundaki polis dilekçemi inceledi ve beni, tepeden tırnağa süzmeye başladı:

— Senin adm ne?

— Yalçın Doğan.

— Sen banker misin?

— Evet abi.

— Bu evrak bizim bölgemizle ilgili değil. Sen bunu alıp Pasaport Emniyet Amirliğine götür.

Bu sefer Pasaport Emniyet Amirliğine gittim. Komiser beni karşısına oturttu. Ben de oradaki koltuğa çok saygılı bir biçimde oturdum.

— Banker sen inisin?

— Evet efendim.

— Yaşm kaç senin?

— 19 yaşındayım komiserim.

— Maşallah yahu. Pek de gençsin. Peki, sen Kastelli gibi misin yani?

— Onun kadar büyük değilim, ama inşallah onu da geçeceğim.

— Peki, sen şimdi git. Biz senin büronu bir tetkik edelim bakalım. Ona göre karar veririz.

Ben de oradan ayrılıp postahaneye gittim ve posta kutumu açtım. Iş için birçok müracaat vardı. Tam 45 kişi başvurmuştu. Zarflardan birinin içinden bir maymun resmi, birinin içinden de Bülent Ersoy'un'resmi çıktı. Anlaşılan birileri benimle gırgır geçmişti. Bülent Ersoy'un resmini gönderen vatandaş üşenmeden bir de ciddi bir müracaat formu doldurmuş ve uzun yıllar hötöröf'lük eğitimi gördüğünü bildirmiş. Benim hötöröflerle ilişkim olmadığı için mektubu değerlendirme dışı bıraktım. İçlerinden seçtiğim kişilere telgraf çekerek iki gün sonrası için mülakata çağırdım. Seçtiğim personel, resimlerinden görebildiğim kadarıyla çok güzeldi. Banker

bürosunda çalışacakları için bunların elinin yüzünün düzgün olması şarttır. Yaptığım mülakat sonucunda prensiplerime uyan iki yatırım uzmanı, bir muhasebe elemanı, bir de sekreter aldım. Siyasal Bilimler mezunu Şahika Vural ve Ege Üniversitesi mezunu Ümit Gülen isimli iki bayanı yatırım uzmanı olarak göreve başlattım. Ne tuhaf, ben ortaokul mezunuydum ama üniversite mezunlarını karşıma çekip mülakat yapıyordum. İşe alıyordum veya reddediyordum. Sekreter olarak çok sempatik görünümü olan Sema hanımı, muhasebe elemanı olarak da Zeki adında yine üniversite mezunu birini işe aldım. İzmir personelime Ankara'da çalışanlardan daha yüksek maaş takdir ettim. Böylece Ankara'daki personelime üvey evlat muamelesi yapmış oldum. Zaten bu iş hep böyledir. Patronunun yanında uzun yıllar bağlılıkla çalışan personel her zaman ezilir ve onların üzerine yeni alman personele daha fazla para verilir. Ankara'ya gidince orada çalışan personelimin maaşına da zam yapayım. İnşallah unutmam. İzmir büromun personelini böylece tamamlamış oldum. Süreyya bu personeli kısa zamanda yetiştirebilir. Salim Taşçı'nm sözünü ettiği emekli albayı da büroya müdür olarak alabilirsem, o albay da böyle seçmece personelle mutlaka başarılı olur. Ankara'ya dönünce Salim Taşçı'ya uğradım ve bana daha önce sözünü ettiği emekli albayı aramasını istedim. Salim abi İzmir'i aradı ve telefona çıkan bayana kibar bir sesle "Yengeciğim, komutanımı verebilir misiniz?" diye sordu.

— Komutanım hürmetler. Nasılsınız... Komutanım, benim bir banker arkadaşım var. Türkiye'nin en genç bankeri Yalçın Doğan. İzmir'de şube açıyor. Orada da bankerlik yapacak. Sizi bu şubenin başında görmek istiyor. Kabul ederseniz çok memnun oluruz... Yanımda komutanım... Kendisini takdim ediyorum.

Salim Taşçı telefonu bana verdi:

— İyi günler komutanım, ben Yalçın Doğan.,

— Ben de emekli albay Nejat Alpaslan.

— Çok memnun oldum efendim.

— Salim bey bana bir işten bahsetti, nedir bu?

— Komutanım, ben şimdi İzmir şubemi açıyorum. Ankara müdürümüz emekli topçu albay Enver Uysal.

Siz de İzmir müdürüm olursanız çok memnun olurum. Siz sormadan ücret durumunu ben söyleyeyim. Aylık 50 bin net maaş. Ayrıca topladığınız paranın yüzde birini prim olarak alacaksınız. Euna ek

olarak, eğer arabanız varsa bütün masrafları. Yoksa size bir araba veririm. Bir de temsil ve ağırlama giderleri olarak belli bir para.

— Yalçın bey, sizinle çalışmaktan zevk duyarım. Ama bu teklifi ailemle de bir görüşeyim. Bana Salim Taşçıyı tekrar verir misiniz?

Salim Taşçı yla da biraz konuştular. Telefonu kapadıktan sonra Salim abi. "Yalçın, bu iş tamam" dedi.Bu arada İzmir'deNne kadar banker olduğunu araştırdım. Ankara bankerleri henüz İzmir piyasasına el atmayı akıl etmemişlerdi. Kastelli gibi birkaç borsa bankeri dışında sadece Salman Ticaret Kandemir Salman'm şubesi vardı. Bu durum benim için büyük avantaj yaratıyordu. İzmir'de çok temiz para toplayabilirdim. Süreyya İzmir bürosuna gideceği için, Ankara büromuzun idare amirliği ve finansman müdür yardımcılığı boşalıyor. Buraya Hayat hanımı getirmem gerek. Böylece kendisiyle belki de daha yakın olabilir, duygularımı kendisine açabilirdim. Bu düşüncemi utana sıkıla Enver albayıma söyledim. "Çok iyi olur. Gayet münasiptir Yalçın bey'ciğim. Ben de kendisini öz kızım gibi seviyorum. Bunu siz söylemeseniz ben size teklif edecektim" dedi. Mart ayının sonlarında Ankara-İzmir arasında evrakları ve formaliteleri tamamlamak için mekik dokudum. Tekrar İzmir'e gittim. Pasaport Emniyet amirinin karşısına çıktım. Emniyet amiri ayağa kalkıp elimi sıktı ve içerideki polise "Bankerin evraklarını getir" diye bağırdı. Evraklar geldi.

— Banker bey, sizin tahkikatınızı yaptırdık. Büronuz Akdeniz Caddesi Akdeniz iş hanı kat 5, numara 504 adresinde. Yeni boya badana yapılmış. Çalışmayı engelleyecek bir durum yok. Bunu evraka da zaten yazdık. Şimdi bu yazıyı Valilik makamma götürün.

Evet. Evraklarda da böyle yazıyordu. Vay bee. Büromuzun boyası ve badanası tamam olduğu için İzmir'de bankerlik yapabileceğim. Demek ki bu iş bu kadar basit. Ama bizim evrakların üzerinde belki otuz tane havale ve imza var. En son olarak Vilayete gidip kaydımı yaptırdım ve bankerlik iznimi almış ol dum. Aslında belki İzmir'de de Ankara'da olduğu gibi kaçak bankerlik yapabilirdim, ama bunun riski fazla olurdu. İzmir'de banker sayısı az olduğu için göze batardım. Halbuki Ankara'da kimsenin kimseden haberi yoktu bu könuda. Hemen hemen bütün bankerler kaçak çalışıyordu.

* * *

Ankara'ya döndüm. İşler tıkırında gidiyor. 650 bin lira alacaklı olduğum pavyoncu Atilla Oras borcunu ödemedi. Zaten en az yirmi milyon alacağım son haftalarda ödenmemişti. Bu Atilla'nm esas ismi Atalay' mış. Hemen avukatıma talimat verip dolandırıcılık suçundan

içeri attırdım. Birkaç gün sonra karısı büroya gelerek kocası hakkındaki şikayetimi geri almamı istedi. Ben de zaten bu duruma çok üzüldüm ve avukatımdan bu adamı tahliye ettirmesini istedim. Ahmet abim toptancılık işi yanında sabun imalathanesiyle de yakından ilgileniyor. Ürettiğimiz sabunları pazarlama imkânı bulmaya başladık. Az da olsa para geliyor ama bunlarda kâr mı ediyoruz, yoksa zarar mı ediyoruz? Bunu hâlâ bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki, imalathanenin başında bulunan Kasım Akarsu bundan sonra bana daha sık gelecek ve "Bak Yalçın bey, artık fabrikanın meyvasını yiyiyorsun. Biraz daha para ver bakalım" diyecek. Artık İzmir büromun hazırlıklarıyla uğraşıyorum. Gazetelere vereceğim ilân metinlerini hazırladım. Salim Taşçı telefon ederek emekli albay, İzmir Jandarma İl Alay eski Komutanı Nejat Alpaslan'ın bir yakınını ziyaret için Ankara'ya geldiğini, biraz sonra beni ziyaret edeceklerini söyledi. Biraz sonra geldiler, Nejat bey ilk bakışta sert görünümlü, ama konuşması ve tavırlanyla tam bir beyefendi insandı. Kendisine hitaben makam odamda kısa bir tanıtma konuşması yaptım. Enver albayımla ikisi kısa zamanda kaynaştılar. Ne de olsa ikisi de emekli albay. Biri benim Ankara müdürüm, öbürü ise İzmir müdürüm olacak. Nejat albayıma yatınmlarım hakkında biraz bilgi verdim. İzmir şubesinin açüışını 1 Nisan 1981 günü yapmaya karar verdik. Bu arada Enver Uysal, Nejat albayıma benim çalışmalanm hakkında biraz daha bilgi verdi ve kendisi daha kıdemli olduğu için bu konuları Nejat albayımın daha iyi kavramasına yardımcı oldu. Nejat albayımı Mithatpaşa Caddesi'ndeki holding merkebimize götürdüm ve orada da kısa bir brifing verdik. Albayım bu brifingden çok hoşlandı. Kendisi İzmir Jandarma İl Alay Komutanlığından emekli olduğu için orada büyük çevresi varmış. Açılışa vali yardımcısını bile çağıracağını söyledi. Bizim emekli komiser Kazım Akarsu da Nejat beyin bünyemizde görev almasından memnun olduğunu söyledi. Süreyya ve Hasan, Enver albayın disiplininden hoşlanmadıkları için Nejat albayı işe almama bozuldular. Enver bey bürodaki bazı personele çok bozuluyor ve bunların benim sırtımda asalak parazitler olduğunu söylüyordu. Hatta biraz da bu yüzden Prof ve Emrah'ı işten atmıştım. Enver albayım bana bu iki kişiyi bir daha kesinlikle işe almamamı söyledi. Süreyya ve Hasan'm da benim yanımda birer parazit olduklarını defalarca ima etmişti. Süreyya ve Hasan'ı her ne kadar İzmir şubesine ortak ettiysem de, Enver albayımın bu konudaki görüşlerini hep aklımda tutuyorum. Eğer bu ikisinin uyumsuz bir davranışını görürsem yanımdan hemen uzaklaştırırım... Sonra Enver albayımla sohbet mahiyetinde bir toplantı yaptım:

— Enver amca, şimdi İzmir şubesi de açümca benim iki şehir arasında sürekli gidip gelmem lâzım. Bu sırada işler aksayabilir. Sizin

bu konuda bir öneriniz var mı?

— Yalçın bey, ben sizi evladım gibi severim. Çok dürüst ve mert bir insansınız. Fakat çevrenizde böyle insanlar maalesef yok. Şu Süreyya, Hasan ne iş yapıyorlar sizin yanınızda? Büyük bir sorumluluk taşıyorsunuz ve onun için de güvenilir ve kafası çalışan insanlarla çalışmalısınız. Sizinle çalışan kişi de en az sizin kadar sorumlu olmalıdır. Her şeyden önce evi barkı olmalı. Bekâr adamdan her zaman zarar gelir. Çünkü nerde akşam orda sabah. Hiçbir kimseye karşı sorumluluğu yok ki. Nejat bey için çok isabetli bir karar vermişsiniz. Jandarma olması nedeniyle çok disiplinlidir. İzmir'de yapmayı düşündüğünüz işlerin sorumluluğunu ona rahatça bırakabilirsiniz. Kısacası Nejat bey İzmir'in Yalçın Doğan'ı olur.

— Enver amca, ben de bazen daralıyorum. Bazı şeyleri ben bilemiyorum. Bunları bir anlayana danışmam lâzım ama sizin de söylediğiniz gibi çevremde böyle bir insan yok. Yapayalnızım aslında. Ahmet abimi bankerlik işine karıştırmıyorum. O toptancılık ve sabun işiyle ilgileniyor. Orası da önemli. Benim istediğim, bana akıl verecek birisi lâzım. Daha doğrusu beni frenleyecek bir insana ihtiyacım var. Böyle bir insan çevremde olsaydı, bu Kasım'la ortak olup sabun işine girer miydim meselâ? Bazen geceleri uykum kaçıyor. Neye nasıl karar vereceğimi bilemiyorum. İşlerim daha fazla genişlemeden ciddi bir sistem kurmam gerekiyor. Bu konuda tabii size de önemli görev düşüyor. Arada bir bana bu konularda yol gösterseniz.

— Yalçın bey, ben size her konuda yardımcı olmaya hazırım. İnanıyorum ki siz her işin üstesinden gelecek ve ileride bir Vehbi Koç, bir Sakıp Sabancı olacaksınız. Buna yürekten inanıyorum. Ayrıca Lider Turizm'iri sahibi Ali Engin Fırat'la bir görüşmeniz olmuştu. Bu arkadaş sizin genel koordinatörünüz olmayı kabul ederse çok iyi olur. Bu işle ilgilenin biraz... Bakın Yalçın bey, bunu gazeteden sizin için kestim. Vehbi Koç'un genç iş adamlarına on önerisi , var. Bu önerilerden sekizine uyum göstermişsiniz ama ikisine hiç uymuyorsunuz.

— Bakayım şuna Enver amca.

Gazeteyi aldım. Vehbi Koç'un genç iş adamlarına on altın öğüdü var. Ben gerçekten de bunların ikisini yapmıyorum. Birincisi torpille gelen personel işe yaramaz diyor. İkincisi ise aile hayatı. Bu gazete yazısını özenle katlayıp cüzdanıma yerleştirdim. On altın öğüdü uygulayan her iş adamı mutlaka başarılı olur. Benim ise bunların tamamını yerine getirebilmem biraz olanaksız. Henüz şartlarım tam oluşmamış.

* * *

Ben, şoförüm Kemal, Süreyya ve Hasan 1962 model Şevrole makam arabama atlayıp İstanbul'a geldik. Orada bir gün kalıp İzmir'e geçeceğiz. Başıma daha önce vermiş olduğum sahte senetler nedeniyle iş açılmıştı. Hem onu temizlemem gerekiyordu, hem de yeni mal bağlantısı yapacaktım. Hemen Tahtakale'ye gidip Ender beyi buldum. Hatırlayacaksınız, bankerlik işine ilk başladığım günlerde, toptancılık yapan Ender beyden kendi depom için epeyce mal almıştım. Ve karşılığında kendisine düzmece senetler vermiştim. Tabii Ender bu durumun farkında değildi. Sonradan farkına varmış. Allah razı olsun beni Sevtap hanımın evinde Ahu ile de tanıştıran ve onunla "istirahate çekilmemi sağlayan" Ender hemen beni köşeye çekti:

— Yahu Yalçın, neydi o senet işleri be? Taa Ankara'dan beni Ali Orhan Birol aradı ve "Benim senetlerim size nasıl geldi?" diye sordu. Ben de "Yalçın Ticaret ciro etti" dedim. Adamcağız seni hatırlamadı bile. Sonra senin telefonunu benden istedi. Sen de bana bir adamını gönderip senetleri aldırdın. Hallettin mi bari bu işi?

— Sorma be Ender abi. Seninle yeni yeni samimiyetimiz oluyor. O zamanlar beni hiç kimse tanımıyordu ki. Bankerlik firmamı kurdum, ama beklediğim kadar parayı kimse yatırmadı. Mecbur kaldım sahte senet hazırlamaya. İsimleri kafadan attım. Adres olarak ta bana yakın bir adres verdim. Günü gelen senetleri bankaya götürüp ödüyordum. Bazı senetleri yazarken şaşırmışım. Küçükken BP benzin istasyonunda Ali Orhan Birol'un yanında otobüsleri yıkıyordum. Hiç farkında bile olmadan bazı senetlere onun adını yazmışım. Sonra Orhan bey beni aradı. Önce tanımadı, ama yanına gidince hatırladı. "Bu senetleri benim adına sen mi verdin?" diye sordu. Ben de dtîrumu hatırlamadığım için inkar ettim. Fakat sonra "Ulan seni mahkemeye veririm" falan deyince ben de "Evet ben yaptım, ama sizi kastederek yapmadım" dedim. Tabii bana inanmadı. Ben de kendimi affettirmek için daha sonra kendisine bir teneke tam yağlı peynir götürdüm ama kabul etmedi ve beni yanından kovdu. Onun adını bilerek kullandıysam Allah beni evime kavuşturmasın.

— Yalçın, ne gerek vardı sahte senet hazırlamana? Gerçi o senetleri de ödedin ama hiç gereği yoktu bu yaptığın işin. Ben sana yine yardımcı olurdum.

— Ender abi, yardımcı olmazdın. Şimdi böyle diyorsun ama yardımcı olmazdın. Ben iş yapayım diye o yola başvurdum. Orhan Birol'dan veya başkasından hatı senedi isteseydim kimse güvenip vermezdi. Şimdi sen bana beş milyon liralık mal veriyorsun. Allah aşkına doğru söyle, o gün ben saıia bu senetleri getirmesem beş kuruşluk mal verir miydin?

— Vermezdim.

— Eee, gördün mü? Kendimi piyasada kabul ettirene kadar böyle ufak tefek dümen çevirdim. Kimseye üçkağıt, açmadım. Şimdi Allaha bin şükür her şeyim var. Ama işin başında bu yollara başvurmasaydım şimdi neyim olurdu? Yani bunlar küçük üçkağıtlar. Şimdi en büyük iş adamı olan büyüklerimiz de zamanında üçkağıt açmamışlar mı? Meselâ Vehbi Koç ne dümenler çevirmiş. Meclis binasına kiremit satabilmek için Ankara'lıları üçkağıda getirmiş. Bakkal dükkanında Ankara'lılara kurtlu peynir satmış. Yalan mı? Mühim olan düz yola çıktıktan sonra sağa sola sapmadan gidebilmek. Başta benim yanıma yaklaşmaya korkanlar şimdi "Beyefendi" diye elpençe divan duruyorlar. Ender'e yeni siparişler verdim. Bir de Orhan Birol benim bu işi kasıtlı yapmadığımı anlasa çok mutlu olacağım., inşallah kendisiyle Ankara'da bir görüşme fırsatı bulurum da durumu bir kez daha anlatırım. Arabaya atlayıp hep birlikte İstanbul'dan İzmir'e geldik. Sabah Nejat beyi aradım. Büroya geldi ve dekorasyonu beğenmedi. Kendisine dekorasyonu istediği gibi yaptırabileceğini söyledim. Ne de olsa koskoca bir insan. İl Jandarma Komutanı olarak TARİŞ olaylarını bile bastırmış. Hemen oturup bir toplantı yaptık ve İzmir bürosunun iş bölümünü düzenledik. Nejat bey şube müdürü olduğu için, çok zorunlu olmadıkça müşterilerle muhatap olmayacak. Para yatırmak için gelen müşteri Ankara'da olduğu gibi, önce sekreterden bilgi alacak ve iki yatınm uzmanından birisiyle görüşecek. Yatırım uzmanlan ve diğer personel Nejat Alpaslan' dan emir alacak. Hasan ve Süreyya, Nejat beye ileteceğim emir ve direktiflerde köprü vazifesi görecekler. Hazırlıklarımızı son defa gözden geçirdik. Nejat bey evine gitti. Ben de Ankara'dan geldiğimiz arkadaşlarla otele döndüm.

Nisan 1981

Bugün Yeni Asır gazetesinde İzmir şubemizin açılışıyla ilgili ilân çıktı:

"Egeli halkımızı açılışa davet ediyoruz. Merkezi Ankara'da bulunan Yalçın Ticaret'in İzmir Şubesi'nin açılışına bütün İzmirli halkımızı davet ediyoruz. Aynı güven ve itinatla burada da hizmetinizde olmaktan gururluyuz. Açılış kokteyli: Saat 13.00 Merkez: Hakan Yurdakuler Sokak 5/4 Küçükesat - Ankara Tel: 18 95 49 İzmir Şubesi: Akdeniz Cad. Akdeniz İş Hanı Kat 5 No. 504 Pasaport - İzmir Tel: 14 00 93"

Bu sabah Vakko mağazasına uğradım ve açılış kokteylinde giymek üzere kendime elbise, gömlek, ayakkabı aldım. Oradaki kanlar banker olduğumu öğrenince benimle çok ilgilendiler, ama benim onlarla ilgilenecek zamanım maalesef yoktu. Vakko'dan erkek kuaförüne gittim ve saçlarıma fön yaptırdım. Büroya öğlen saat 12'de geldiğim zaman bütün personelim oradaydı. Hepsiyle ayrı ayrı selâmlaştım. Nejat bey evden masa isimliğini getirmiş ama bana sormadan masasına koymak istememiş. İsimliği alıp masanın ortasına yerleştirdim. Üzerinde "Nejat Alpaslan - Em. J. Kd. Alb." yazıyor. Saat 13'te kokteyl başladı. İzmir Vali yardımcısı Fuat bey kokteyli veciz bir konuşma yaparak açtı:

"Sayın davetliler, bugün buraya memleket ekonomisine katkıda bulunan bir firmanın İzmir şubesini açmak için toplanmış bulunuyoruz. Halktan topladığı paralarla kendi bünyesinde yatırımlara yönelen bu firmanın inşallah daha da büyümesini arzu ediyoruz. Yalçın Holding'in aynı zamanda İzmir irtibat bürosu olan bu şubenin açılışını bana yaptırmak nezaketini gösteren sayın iş adamı Yalçın Doğan'a huzurlarınızda teşekkür ediyor, hayırlı uğurlu olmasını diliyorum".

Bu arada bütün gazetelerin foto muhabirleri resim çekiyordu. Vali yardımcısı Fuat bey kırmızı kurdelayı kesti. İçeri girince topluluğa hitaben ben de bir nutuk attım:

"Sayın misafirlerimiz, Yalçın Holding A.Ş. kuruluşu olan Yalçın Ticaret'in açılışına şeref verdiğiniz için hepinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Amacımız, boşta duran paralarmızı bünyemizde çalıştırıp tasarruf sahibine hizmet etmektir. Aylık net yüzde yedi faiz vererek sizlere kazanç sağlayacağız. Olur ya, kıyıda köşede birikmiş yüz bin liranız vardır. Bu parayla hiçbir iş yapılmaz. Bir şirket kurulmaz. Ama

bu paranızı güvenilir bir kuruluşta çalıştırırsanız evinizin mutfak masrafı çıkar. Şu bir gerçektir ki, hayat ne kadar pahalı olursa olsun herkesin kıyıda köşede birikmiş biraz parası mutlaka vardır. Size naçizane tavsiyem, bu paraları yatağınızın altında saklamayın. Getirin çalıştıralım. Hem siz kazanın, hem biz kazanalım. Merkezimiz Ankara'dadır. Tam ondört aydan beri Ankara'lı müşterilerimize hizmet veriyoruz. Şimdi onlar ana paralarını çıkardıkları gibi, kâr'a da geçtiler. Kuruluşumuz, ileride daha iyi anlayacağınız gibi güvenilir ve itimada lâyık bir firmadır. Bizde paranız olsun olmasın, sizleri burada her zaman bekliyoruz. Hepinize saygılar sunuyorum".

Yaptığım konuşma bitince alkışlar başladı. Kuruluşum hakkında basına biraz bilgi verdim. Eczacıbaşı'nın bankerlik şirketinden Tahir Başaloğlu adında bir görevli de açılışa gelmişti. Bana ekonomi üzerinde sormadığını bırakmadı. Bana soru sormasının nedeni "Ulan bu herif benim sorduklarımı bilemezse burada mahçup duruma düşer. Ne de olsa bizim rakibimiz durumunda" düşüncesinden kaynaklanıyor. Ben de kendisinin bana herkesin içinde sorduğu bütün sorulara çok kısa ve net cevaplar verdim. Bu gibi konulardan anlamadığımı hiç belli etmedim. Bütün davetliler benim Yalçın Doğan olduğumu öğrenince "Maşallah maşallah, ne kadar da gençsiniz" diyorlardı. Aralarında da sessizce "Vay bee. Helâl olsun Yalçın Doğan'a. Bu herif mutlaka büyük para babasıdır. Yoksa bu yaşında bu seviyeye gelmesi mümkün değil" diye fısıldaşıyorlardı. Açılış kokteyli bitti. Kokteylin servisini İzmir'in en seçkin yerlerinden biri olan İmbat Restoran yapmıştı. Akşam Ankara'dan getirdiğim personelimi makam şoförüm Kemal de dahil olmak üzere yanıma aldım ve hep birlikte İmbat'a gittik. Burada çok mükemmel bir servisle karşılaştım. Bütün personel Nejat bey'i tanıyor ve kendisine "Komutanım" diye hitap ediyordu. Ayrıca Nejat bey'in karşısında herkes esaş duruşta duruyordu. İmbat'ın sahibi Şakir bey bir ara bana şöyle dedi:

— Yalçın bey, komutanımız İzmir Jandarma Alay Komutanıyken buraya geleceğini taa Konak'tan öğrenirdim. Siren çalarak gelirdi. Biz de bütün personel kendisini kapıda esas duruşta karşılardık.

Bu geceyi çok keyifli geçirdim ama bizim Süreyya ile Hasan'm suratları bir karıştı. Herhalde açılış töreninde onları "Ortağım" diye takdim etmediğim için bozulmuşlardı. Bu arada Nejat bey'le daha iyi kaynaşma fırsatını buldum. Artık o bana "Yalçın bey" diyordu, ben de ona "Komutanım" diye hitap ediyordum. Nejat bey'in İzmir'de çok geniş bir çevresi var. Onu bankerlik büroma müdür yapmakla galiba çok iyi bir iş yapmış oldum. Ankara'ya döner dönmez, Süreyya'dan boşalan idare amirliği ve finansman müdür yardımcılığı görevine Hayat Saruhan'ı tayin ettim. Bir sertifika hazırlattım ve bunu kırmızı

kurdelaya sardım. Bunu Enver beye verip, Hayat hanıma iletmesini söyledim. Böylece yeni görevine tayin ettiğim Hayat hanımı biraz sonra odama çağırdım:

— Hayat hanım, iş yerimde göstermiş olduğunuz başarılar nedeniyle sizi tebrik ediyorum. Ayrıca maaşınıza da zam yapacağım. Size yeni görevinizle ilgili olarak bu sertifikayı takdim ediyorum.

— Çok teşekkür ederim Yalçın bey. Yeni görevimde başarılı olmaya çalışacağım.

Hayat hanım odamdan sevinçle çıktı.'Hayat hanımı gerçekten çok seviyorum. Başıma hiç böylesi gelmedi. Ona resmen âşığım ve benden ne isterse yapmaya hazırım. İş adamı âşık olmaz diye bir kural yok. Ama ben yanımda çalışan bir bayana âşığım ve prensiplerim yüzünden kendisine bu duygularımı bir türlü açamıyorum. Bunun için de kendimi için için yiyorum ve rahatsız oluyorum. Hayat hanım yeni odasına geçti. Ben de biraz sonra yanıma Enver beyi alıp bir çayını içmeye onun odasına girdim. Böyle bir şeyi herhangi bir personelime karşı ilk defa yapıyorum. Hayat hanım çay içerken nişanlım Cemile'yi sordu. Ben de kendisine "Ehhh işte. Herhalde iyidir. Kendisini pek görmüyorum" dedim. Gerçekten de durum böyle. Nişandan beri Cemile'yi bir iki defa gördüm. Beni hiç ırgalamıyor. Hayat hanımın odasından çıktıktan sonra Enver bey'den yeni bir büro bulunması için çalışmaları hızlandırmasını istedim. Bana karşılıksız çek veren Atilla Oras'ı cezaevinden karısının ricası üzerine çıkardım ama, parayı, hâlâ getirip ödemedi. Hayret. İzmir bürosuna telefon edip Nejat beye işlerin durumunu sordum. Çok iyi olduğunu söyledi. Kendi arkadaşları da para yatırıyormuş. Bu duruma çok sevindim ve İzmir personelime hediye etmek için 15 takım melamin tabak takımı alınması konusunda emir verdim. Nisan ayında bankerlik yapan bazı şahısların yüzde 10 faiz ilânları gazetelerde sık sık çıkmaya başlamıştı. Bunlardan birinin telefonunu gazeteden aldım ve kendisini aradım. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.

— Aloo, beyefendi yüzde 10 faiz verdiğiniz doğru mu? Eğer doğruysa siz vatandaşı dolandırıyorsunuz. Bu kadar faizi geriye ödeme zamanı gelince nasıl ödeyeceksiniz?

— Ben sanayiciyim kardeşim. Ayrıca diğer sanayicilere de kredi veriyorum.

— Ne zamandan beri bu işi yapıyorsunuz?

— Kardeşim sen banker misin? Bunları sorduğuna göre mutlaka

bankersindir. Sana söyleyeyim, ben bu işi on seneden beri yapıyorum...

Herif suratıma telefonu kapattı. Gerçekten de sahtekâr, aynı zamanda küstah. Anlayabildiğim kadarıyla bizim banker piyasasına yeni bir tokatçı daha girdi. Zaten halen faaliyet gösteren bankerlerin çoğu tokatçı. Halk kime para yatıracağını bilmiyor. Kimin ilânları daha cazipse, kim daha yüksek faiz veriyorsa parasını götürüp ona yatırıyor. Üçkâğıtçı banker de kendisine vatandaşın getirdiği paraları hiç saymadan alıp kasaya koyuyor. "Niçin saymıyorsunuz?" diye sorulduğunda da "Beyefendi size itimadımız var" diyor. Bunların hepsi bir süre sonra paraları alıp arazi olacaklar. Bundan korkuyorum.

* * *

Uzun süreden beri İzmir'de bir sabun fabrikası kurmayı düşündüğüm için, Ankara'da bulunan sabun imalathanemin ortağı emekli komiser Kasım Akarsu' ya talimat vermiştim. Uzun süre aradıktan sonra Kemalpaşa yolunda beş bin metrekarelik, üzerinde bin iki yüz metrekare kapalı sahası olan binayı, mühendis olan iki kardeşten beş milyonu peşin gerisi altı ay vadeli olmak üzere otuz milyon liraya satın aldım. Bu tesise on milyon lira daha masraf edersem şahane bir sabun fabrikası kurabilirdim. Fabrika binasının ve arazinin tapusunu, borcumun tümünü ödedikten sonra alacaktım. Bu fabrikayı da Kasım kuracaktı. Kendisinin bundan sonra İzmir'de oturması gerektiği için, Ankara' daki sabun imalathanemin sorumluluğunu Ahmet abime verdim. Kasım Akarsu bana Ankara'daki sabun imalathanesinde büyük kazık atmıştı ama bunu bir türlü isbat edemiyordum. Daha doğrusu, doğru dürüst hesap sistemim olmadığı için kendi kendime de "Acaba Kasım bana kazık atmadı mı?" diye soruyordum. Belki de atmamıştı. Bilemiyordum ki. Kasım beni sanki büyülemişti. Onun avucunun içine girmiş olduğumu biliyordum. Neyse. İzmir'deki fabrika konusunda bakalım ne yapacaksa İzmir büromda çalışmalar devam ediyor. Bu arada İzmir büromdaki personeli toplayıp kendilerine bankerlik konusunda biraz bilgi verdim. Müşteriye nasıl davranmaları gerektiğini anlattım. İzmir'den doğruca Gaziantep'e geçtik ve sabun fabrikasının makinelerini Çiltuğ A.Ş.'ye yedi milyon liraya sipariş ettik. Kasım, makineleri monte ettirmek için Gaziantep'li iki usta ile anlaşma yaptı. Ankara'ya döndüğüm zaman bütün müşterilerime İzmir'de bir sabun fabrikası kurmak üzere olduğumu söyledim. Fabrikanın yıllık kapasitesi on bin sekiz yüz ton olacak. Müşterilerim benim bu ani yatırımımı duyunca çok sevindiler. Birçok bürokrat müşterim "Yalçın bey, inşallah emekli olunca sizin yanınızda çalışırız" dedi. Bu isteği en az yüz kişi tekrarladı. Ben de hepsine "Aman efendim, sizi almayıp dc. kimi alacağım. Emekli olunca yerinizi hazır

bilin" dedim. Vah zavallı memur vatandaşlarım...

Büromda otururken müşterilerimden emekli albay Rahmi beyin geldiğini söylediler. Sekreter yerimde olduğumu söylediği için mecburen yanıma kabul ettim. Rahmi bey çok konuştuğu için fazla zamanımı alıyordu. Hatta bazı zamanlar geldiğini haber alınca pencereden atlayıp bürodan kaçıyordum. Ama bazen de canım kendisiyle oyun oynamak istiyor. Bu amca da anlayabildiğim kadarıyla benim gibi çocukluğunu yaşayamamış olanlardan biriydi. Yanıma her geldiğinde Kilis ve Gaziantep'ten getirdiğim oyuncak askerlerle, tanklarla ve uçaklarla oynuyordu.

— Haydi bakalım Yalçın, masayı boşalt. Burasını ikiye ayıralım. Bir taraf Türkiye, öbür taraf Yunanistan olsun ve harp edelim.

— Tamam Rahmi amca. Ben çayları da söyleyeyim. Sen Yunanistan ol, ben de Türkiye olayım.

— Olur mu evlâdım. Ben Türkiye'den başka hiçbir şey olmam.

Rahmi amca oyuncakları ikimize paylaştırdı. Bana iki tank, yirmi asker, bir uçak, üç uzun menzilli top ve beş cemse verdi. Kendisine de üç tank, on beş asker, iki uçak, dört top ve bir benzin tankeri ayırdı. Masanın ortasından makara ipliği ile bir sınır hattı çizdi ve "Bir, iki, üç" diye sayıp harbi başlattı. Benim savaş konusunda bilgim yoktu. Onun için askerlerimi masaya rastgele dağıttım. Tanklarla onun sınırına yaklaşıyorum, Rahmi .bey benim tankımı ters çevirip "Bunu imha ettim" diyor. Aynı şeyi ben yapınca da "Yoo, sen vuramadın. Senin topçunun başında asker yok" diyor. Ben de hemen topların başına iki asker koyup onun, tanklarını ters çeviriyorum ama bir türlü kabul etmiyor. Bu sefer de "Benim tanklarım imha olmadı" deyip ikisini de tekrar benim sınırıma doğru sürüyor. Daha sonra ben uçakla onun sahasına dalıp bombardıman ateşine başlıyorum ve "Hepsi öldü" diyorum. O da, "Hayır, hepsi ölmedi. Üçü öldü, diğerleri yaşıyor" diyor. Ben Rahmi amcanın sınırlarından içeri girip bir tankını esir aldım. O da elindeki uçakla benim sınırımı geçip "Ta ta. Tatatata. Bom bom. Ciuvvvv" diye sesler çıkarıp "Tamam, senin ülkeni uçaklarımla bombalayıp taş üstünde taş bırakmadım. Yine ben seni yendim. îşte Yunanistan' la da bir gün kapışırsak onları böyle perişan ederiz" diyor. Rahmi amca Aslında çok olgun bir insan ama benimle oyun oynamayı çok seviyor. Ben de oyun oynamayı çok seviyorum. Çocukluğunda hiç oyun oynamamış. Ne tuhaf. Ben Rahmi amca ile masa başında askercilik oynamayı çok seviyorum ama bunu çok gİLıi yapmak zorundayım. Benim masa başında oyuncak askerlerle savaş yaptığımı öbür müşterilerim bir duysalar, "Ulan, bu bizim banker daha

süt kuzusu. Bu herife para yatırılmaz" deyip bütün paralannı benden çekerler. Bu oyuncaklarla oynadığımı hiç kimse bilmiyor. Sadece Prof biliyordu ama o da artık yanımda değil.

* * *

Kasım Akarsu Ankara'daki işlerini devredip İzmir'e gitti. Orada kalıp sabun fabrikasınm en kısa zamanda faaliyete geçmesi için çalışacak. Yapacağı harcamalar için İzmir müdürüm Nejat beye talimat verip "Bu harcamaları kendisine makbuz imzalatarak siz karşılayın" dedim. Nejat beyle her gün telefonla konuşuyorum. İlk hafta müşteriler iki buçuk milyon lira yatırmışlar. Bundan sonra toplanacak bütün paralar sabun fabrikasının masrafları ve aylık taksitleri için harcanacak. Eğer fazlası olursa benim hesabıma bankaya yatacak. Hesaplarım yanlış çıkmazsa bu sabun fabrikasını İzmir şubesinin toplayacağı paralarla kurabilirim.

* * *

Ankara Otelinde geçen ay kendimi birkaç defa anons ettirmem çok işe yaradı. Çok büyük akıllılık ettim. Zaten bana sorarsanız çok akıllı bir insanım. Yeni gelen müşterilerimin büyük bir bölümü benim adımı oteldeki defile sırasında yapılan anonslardan duymuşlar. Bu arada çeşitli kuruluşlar tarafından verilen davetlere çağırılıyorum. Ama mutlaka davetli olmam şart değil. Bir yerde kokteyl olduğunu duyarsam hemen atlayıp gidiyorum. Ne de olsa kapıda davetiye falan sorulmuyor. Hem beleş içki içiyorum, hem de yeni yeni insanlarla tanışıyorum. Beni tanıyan herkes "Vay bee. Helâl olsun size Yalçın bey. Amma da gençmişsiniz" diyor. Ben de "Evet efendim, 19 yaşındayım" diyorum. Her çeşit davete giderken giyimime çok dikkat ediyorum. Ayrıca daha önceden mutlaka kuaförüme gidip saçlarımı özel olarak taratıyorum. Bir insan eğer iş hayatında başarılı olmak istiyorsa, giyimine kuşamına mutlaka dikkat etmeli, ayrıca saç sakal traşı o biçim olmalı. Davet nerede olursa olsun, kapıya kadar makam arabamla gidiyorum. Kapıya geldiğimiz zaman şoförüm koşarak benim kapımı açıyor ve ben ininceye kadar esas duruşta bekliyor. Çevrenin dikkatini çekmek için, şoförümün kulağına indikten sonra mutlaka bir şeyler fısıldıyorum. O da hiçbir şey anlamıyor ama bana mutlaka "Emredersiniz Yalçın bey" diyor. Ben de böylece hava basmış oluyorum. Bu gibi işlerde hava basma çok önemlidir. Yutturabildiğiniz kadar yutturacaksınız. Aksi halde başka uyanıklar yutturuverirler. Kendimi herkese karşı çok iyi bir şekilde tanıtıyorum. Zaten ismim de çok iyi izlenimlerle duyuldu. Bütün davetlerdeki seçkin misafirler benden akıl alıyorlar. Ben de bu durumu bildiğim için biraz okumaya gayret ediyorum. Meselâ kendi alanım olan

bankerlik konusunu biraz iyi bilebilmek için Prof. Dr. Hayri Domaniç'in Kıymetli Evrak Hukuku konusundaki kitabını hatmettim. Bu mevkiye geldiğime göre bir şeyler bilmek zorundayım. Ayrıca gazetelerin ekonomi sayfalarmı her gün okuyorum. Davetlere katılanlar benden hep akıl alıyorlar:

— Yalçın bey, acaba ekonomi nasıl gidiyor?

— İnşaat sektörü durdu. Sizce ne yapılması gerekir?

— Enflasyon artışı azaltılamaz mı?

— Turgut Özal bu memleketi nereye götürüyor?

— Sizce ekonomik konulan Başbakan Ulusu mu, yoksa Başbakan yardımcısı Özal mı götürüyor?

— İran-Irak savaşı ne olur Yalçın bey?

Bu sorulara cevap verirken çok zahmet çekiyorum. Ama benim ne söylediğimi anlamasalar bile benim doğru söylediğimi, fakat kendilerinin anlamadığını zannediyorlar. Meselâ bana "Îran-Irak savaşı ne olur?" diye sorduklarında "Aman efendim, bu savaş devam etsin. Devam etmezse bu iki ülke de bizim değerimizi anlayamazlar. Hem savaş devam ederse onlara daha fazla mal satabiliriz. Ayrıca bu iki ülko de yıkılırsa bizim müteahhitlere ileride çok iyi işler çıkar" diyorum. Hepsi de beni ağızları bir karış açık ve can kulağı ile dinliyorlar. Belki de bana öyle geliyor. Çoğu zaman verdiğim cevapların doğru olup olmadığını ben de bilmiyorum. Bir de, benim çok güzel fıkra anlattığımı bilenler her soruya bir fıkra ile cevap vermemi istiyorlar. Ancak, sözü edilen her olayla ilgili fıkra hatırlayamayınca ben de o sırada kafadan bir fıkra uydurup anlatıyorum. Verdiğim fıkrah cevap karşısında mutlaka gülüyorlar. Kısa zamanda böyle toplantıların aranılan adamı oldum. Bu durum da benim bankerliğim için iyi bir yatırım oldu. Artık gazetelerde çıkan ilânlarımı bile çok azalttım. Gelen müşterilerimin çok büyük bir kısmı tavsiye üzerine geliyor. Benimle görüşmek için daha önceden randevu almması gerektiğini bilen eski müşterilerimden bazıları, yeni müşterilerim için bana rica edip randevu alıyorlar. Bir gün yenilerden bir bayan müşterimle randevum vardı:

— Yalçın bey, on günden beri sizinle görüşebilmek için bekliyorum. Kısmet bugün görüşebilmekmiş. Benim ve eşimin sizde müşterek paramız var. Ancak ben geçen gün eşimden habersiz size 500 bin lira daha yatırdım kendi adıma. Bu paradan eşimin haberi olmadığı için mutlaka gizli kalmasını rica ediyorum.

— Hanımefendi hiç merak etmeyin. Burada paranız olduğunu hiç kimse bilemez. İsviçre bankası gibiyizdir. Hesaplarda kesin gizlilik esastır.

Mithatpaşa Caddesi'ndeki büroma gidip sakin kafayla yeni yatırımlar düşündüm. Genel koordinatörüm Özkaya bey iyice pasifleşmişti. Ben olmadığım zaman büroyu kendi adına kullandığını öğrendim. Birçok arkadaşı gelip gitmeye başlamış. Arkadaşlarından benim bir çıkarım olsa hadi, neyse, ama hiçbir çıkarım yok. Bir haftada çay kahve masrafları dört bin lirayı geçmiş. Tabii bunlar benim cepten gidiyor. Kendisini odama çağırıp masraftan kaçınmasını söyledim. Ben kendisine bunları söylerken yine ceketimin omuzuna dökülen saçları ve kepekleri eliyle temizliyordu... "Emredersiniz Yalçın beyciğim" gibi laflarla konuyu kapatmaya çalıştı. Bu adamcağız benim gene, koordinatörüm olmasına rağmen, İzmir'deki sabun fabrikasını alırken kendisine danışmadım bile. İşten uzaklaşması için bir şey söylemiyorum ama hareketlerimle anlatmaya çalışıyorum. Fakat hiç oralı olmuyor. Otomatik telefonla İzmir büromu arayıp sanki bir müşteriymişim gibi oradaki personelimle konuştum. Bu konuşmadan son derece memnun oldum. Çok kibar cevaplar verdiler ve işi iyi kavradıklarını gösterdiler. Ben de hemen antetli kâğıdıma bir teşekkürna me yazıp bunu Nejat beye gönderdim. Bir iki gün sonra Milli Eğitim Bakanlığından, bakan Hasan Sağlam imzasıyla bir yazı geldi. Kastamonu'da kendi köyüme bir ilkokul yaptırma isteğim kabul edilmişti. Çok sevindim. Artık benim de bu gibi bazı hayır işleri yapmam gerekir İnşallah Davut köyüne çok güzel bir ilkokul yaptıracağım. Kastamonu valiliği okulun yerini tesbit edip bana bildirecek. Enver albayım bu güzel davranışım nedeniyle beni alnımdan öperek kutladı. Bakanın imzasıyla gelen yazıyı çerçeveletip büroma astım. Avukatım, bana borcu olan Ayhan Afşar ve Veysi Gün'ü bulduğunu söyledi. Bu iki vatandaşa para vermiştim. Daha sonra ikisi de ortalıktan kaybolmuşlardı.

— Yalçın ne yapalım şimdi?

— Hemen mallarını haczet abi.

— Aslında hacze gerek yok. İkisi de banker olmuş. Daha fazlasını alırım ben onlardan.

— Vay beee. Bu adamlar banker mi olmuş? Yapma bee. Hangi banker bunlar?

— Ayhan Afşar Yurdum Ticaret.

— Vay bee. Deme yaa... Vay vay. Ulan bu herif beni bile dümene getirdi. Helâl olsun valla. Veysi Gün' ün firması hangisi?

— Onunki de Çukopa Holding.

— Vay bee. Ulan, bu da holding kurmuş ha? Ulan, kabahat aslında bende. Bu holding modasını bankerler arasında ben başlattım. Ondan sonra önüne gelen holding kurmaya başladı. Bu ikisinin de banker olduğunu duyunca az daha küçük dilimi yutacaktım. Ulan bu bankerlik kimlerin eline kaldı. Vah, yazık bunlara para yatıran gariban vatandaşlara. Vah, vah, vah. Hepsine geçmiş olsun. Hemen elime gazeteyi aldım. Bu iki bankerlik firmasının da gazetede kocaman ilânları vardı. Ben de bu iki firmanın kime ait olduğunu hep merak edip duruyordum zaten. Önce Ayhan Afşar'ın Yurdum Ticaret'ine telefon ettim. Telefona sekreteri çıktı:

— Hanımefendi, benim adım Hüseyin Güneş. Ayhan beyle görüşmek istiyordum.

— Şu anda yönetim kurulu toplantısındalar efendim. Maalesef bağlayamam.

— Hanımefendi, ben bir milyon Ura para yatıracaktım. İsterseniz bir söyleyin. Belki toplantıyı kesip benimle görüşürler.

— Bir saniye efendim.

Vay bee. Ayhan Afşar da "Toplantıdalar efendim" numarası çekiyordu. Halbuki ne yönetim kurulu olacak? Adamın uçan kuşa borcu var. Müşterinin ilgisini çeksin diye bekletme ayağına yatıyor. Nitekim birkaç saniye sonra telefonu aldı. Bir milyon lira yatıracak bir kerizin telefonda olduğunu duyunca herhalde ağzının suları akmaya başlamıştı.

— Buyurun efendim, ben Ayhan Afşar.

— Beyefendi, sizi rahatsız ettim ve toplantınızı böldüm. Özür dilerim. İsmim Hüseyin Güneş. Benim bir milyon lira kadar birikmiş bir param var. Size yatırmak istiyorum. Acaba sizi bizzat rahatsız edebilir miyim?

— Hay hay efendim. Ne zaman isterseniz, şeref verirsiniz.

— Parayı hangi işte değerlendiriyorsunuz?

— Efendim, gemi taşımacılığı yapıyoruz. Az önceki toplantımızda

iki milyar liraya bir gemi daha almaya karar verdik. Çok kârlı oluyor. Ayrıca on gün önce bir gemi daha satın aldık. O gemimiz de Porto Riko'da yola çıkmak üzere yükleniyor.

— Aman ne güzel. Demek ki halkın parasını denize döküyorsunuz.

— Beyefendi armatörlük bir kere ruhumuza işlemiş. Keh keh keh.

Ayhan Afşar'la "Halkın parasını denize döküyorsunuz" diyerek dalga geçiyorum ama hâlâ anlamıyor. Gemi falan hepsi palavra. Halkı gemi dümeniyle kandırıyor.

— Başka ne gibi yatırımlarınız var Ayhan bey?

— Efendim zirai ilaçlama yapıyoruz. Adana havaalanında altı tane uçağım var.

— Maşallah, maşallah. Valla çok iyi yatırımlar yapmışsınız beyefendi. Sizi her türlü takdire lâyık buldum. Yarım saat sonra para yatırmaya gelsem olur mu?

— Şeref bahşedersiniz beyefendi.

Ayhan Afşar'ın bankerlik şirketi olan Yurdum Ticaretin gazete ilânlarında inşaat sektörünü hatırlatan bir vinç ve bir de gemi maketi var. "En büyük güvence. İnşaat sektörü ve gemicilik sektörü. Gemi taşımacılığı. Çağdaş kuruluş Yurdum Ticaret. Tasarruflarınıza ayda net yüzde 10 faiz. Gelin görüşelim." diyor.

Yarım saat sonra Ayhan Afşar'ı tekrar aradım. Ancak bu sefer kendi adımı verdim:

— Aloo. Hanımefendi, acaba Ayhan beyle görüşebilir miyim?

— Kim arıyor efendim?

— Yalçın Doğan dersiniz.

— Bir dakika efendim, bakalım.

Uzunca bir ara geçti. Ben telefonun öbür ucunda merakla bekliyorum. Bakalım benim telefonuma cevap verecek yüzü kendinde bulacak mı?

— Aloo Yalçın bey.

— Evet.

— Efendim, Ayhan Afşar bey Türkiye'de değillermiş.

— Neee? Ya neredeymiş?

— Porto Riko'dalar efendim.

— Ulan karı ben senin de, onun da....

Vay be. Böylesini görmemiştim. Herif yarım saat içinde Porto Riko'ya gitti. Helâl olsun. Bastım kalayı. Bastım küfürü. Bu olaydan hemen sonra Veysi Gün'ü aradım. Telefona yine sekreteri çıktı.

— Veysi bey, ben size bir milyon kadar bir yatırım yapacaktım. Arkadaşlarım sizinle konuşmamı istediler. Acaba parayı nerelerde kullanıyorsunuz?

— İsminiz?

— Rıfat.

— Haa Rıfat bey, topladığımız parayı gıda sektörü, inşaat sektörü, gemi taşımacılığı gibi bol kazançlı işlerde kullanıyoruz. Üç gemimiz, tam yedi adet anonim şirketimiz var. On yıldan beri sizlerin ve milletin hizmetindeyiz. Efendim bütün amacımız ayrıca şu fakir memlekete yatınm yaparak bir katkıda bulunmak. Hem de bize para yatıran vatandaşa kâr sağlamak.

— O halde banker Kastelli'yi de herhalde tanırsınız. O da eski bankerdir.

— Tanımaz olur muyum beyefendi. Kastelli'yi ben banker yaptım. Benim yanımda çalışırdı.

— Çok iyi. Ben birazdan size gelip parayı yatırayım o halde.

— Ben her zaman açığım beyefendi. Cumartesi pazar dahil her gün buradayım.

Aradan beş on dakika geçince, Veysi Gün'ü bu sefer "Yalçın Doğan" diye aradım. Telefona yine sekreteri çıktı ve biraz beklememi söyledikten sonra. "Efendim, Veysi bey İstanbul Sanayi Odası'nm yöne tim kurulu toplantısı için İstanbul'a gitmişler," dedi. Ona da kalayı bastım. Ulan, ben böyle şey görmedim. Kimler banker olmuş da bizim haberimiz yok. Ne olacak bu işin sonu? Hem de bir sürü üçkâğıtçı aylık faizi yüzde on'a kadar yükselttiler. Çünkü amaçlan paraları tokatla yıp bir an önce kaçmak. Bugün biraz daha dedektiflik

yapacağım. Banker İsmail'i aradım. Ben telefona bir bayan sesi çıkacak zannettim, ama ilk defa bir bankerlik bürosunda telefona erkek sesi çıkıyordu:

— Evet, ben İsmail.

Bu arada da sessizce "Nalân yapma, biraz rahat dur. Telefondayım lan, diye sesler geliyordu. Nalân dediğine göre yanında herhalde bir bayan vardı ve iş yerinde onunla oynaşıyordu.

— İsmail bey, ben size para yatıracaktım ama. ilânınızda adresiniz yazmıyor.

— Yaz kardeşim.

Adresi alıp İsmail'in N Ticaret adlı bankerlik bürosuna gittim. Büroda sade, kendisi ve sekreteri vardı. Sekreter yeni makyaj tazelemiş gibime geldi. İkisi de çok samimi konuşuyorlar. Benden çekinmeseler birbirlerine "Sevgilim" bile diyecekler. Anlayabildiğim kadarıyla bu ikisi iş bitiriyorlar. Banker İsmail'e yatırımlarını sordum. Ezbere, "Bir otel inşaatım var. Bir de TIR filom var," dedi. Söylediğine kendi de inanmadı, ama bir kere ağzından çıkmış bulundu. Sekretere çay söyledi. Sekreter önce bankere çay verdi, sonra da bana. Böylece de sekreterin bu işin acemisi olduğu ortaya çıktı. İkram önce misafire yapılır. Demin de dediğim gibi, bu karı orada garanti iş bitirmek için bulunuyor. "Ben sizin şartlarınızı biraz düşüneyim," deyip oradan ayrıldım ve kendi kendimle bir defa daha gurur duydum. Birçok banker üçkâğıtçılık peşinde dolaşırken ben vatandaştan topladığım paraları hangi yatırımlarda kullanayım diye kafa patlatıyordum. Enver beye bugün yaşadığım komediyi anlattım. Tam bir komediydi. Aslında çok acı bir olaydı. Halkın gözü sanki kör olmuş. Kimlere para yatırıyor? Amlı halk ne bilsin. Bir sürü üçkâğıtçı ve sahtekâr resmen banker oldu. İlân vermek serbest, göz boyamaca serbest. Gerçi ben de arada sırada kendimi büyük göstermek için palavra atıyorum ama, "Benim gemim var, uçaklarım var, şu gökdelen benimdir," demiyorum. Sadece, cebimde on lira varsa sanki yirmi lira varmış gibi hava atıyorum. Ticarette en önemli husus, aç da olsan herkes seni tok zannedecek. Cebinde beş kuruş olmasa bile yüz lira varmış izlenimini vereceksin. Halbuki, şimdi piyasaya banker diye çıkan tokatçıların hepsi bir acayip. Sülün Osman şimdi dürüst hayat yaşıyor. Eğer şimdiki bankerler Sülün Osman zamanında olsa, Sülün bunların çömezi bile olamazdı. Bizim bankerler tarafından öyle bir numaraya gelirdi ki, zavallı Sülün dolandırıldığını ancak aradan birkaç ay geçtikten sonra farkederdi. İzmir'den Kasım Akarsu telefon etti. Sabun fabrikasının tadilât işi başlamış. BMW makam arabam tamirden

çıkmıştı. Hemen makam şoförüm Kemal'le birlikte arabaya atlayıp İzmir'e gittik. Avukatım da bizimle geldi. Sabah ilkönce büroya uğradım. Bütün personel beni saygıyla karşıladı. Saat 9'u geçmesine rağmen Süreyya ve Hasan henüz ortalıkta yok. Başkası duymayacak bir şekilde Nejat beyle konuştum. Nejat albayım Süreyya ve Hasan'dan uzun uzun ya kındı ve "Yalçın bey, bu ikisinin ortağınız olmasını si ze yakıştıramıyorum," dedi. Ben de kendisine "Albayım bunları sadece İzmir bürosuna küçük oir payla ortak ettim. Ankara'da hiçbir ortağım yok," dedim. İzmir'de işler çok iyi. Para yatıran çok. Nejat bey bana, topladığı paraları sabun fabrikası için Kasım'e. ve reklâm giderlerine verdiğini söyledi. Kısa sürede fabrika için iki milyon, reklâm giderleri için 500 bin lira ödemiş. Nejat beyle gizli konuşmamızı bitirdikten sonra, çoğu üniversite mezunu olan personelime hal hatır sordum. Hepsi de çok nazik bir dille iyi olduklarını söylediler. Ne tuhaf, ben 19 yaşında ve ortaokul mezunuyum ama, yanımda birçok üniversite mezunu çalışıyor. Hatta bunların bazısı da benim babam yaşında. Birazdan sallana sallana Süreyya ve Hasan geldiler. İkisi de bana sanki benim patronummuş gibi. "Hoşgeldin," dediler. Kasım ve avukatımla birlikte fabrikanın olduğu yere fittim. Henüz ortada bir şey yok. Ivır zıvır işler yapılıyor. Fabrikada yarım saat kadar kaldıktan sonra İzmir'e döndük. Kasım, Hasan. Süreyya, şoförüm Kemal ve avukatım hep birlikte Kordan'da içki içtik. Özel keman çaldırdık. Otelimize gece geç saatlerde döndük. Kasım ve avukatım bir odaya, ben de diğerleriyle öbür odaya geçtim, içkinin de etkisiyle Süreyya, Kemal ve ben el şakasına başladık. Odada itişip kakışıyoruz, Birden acı bir feFyat duydum ve bir anda elektrikler kesildi ve birkaç saniye sonra tekrar yandı. Odanın balkonuna çıkıp aşağıya doğru baktım ki, ne göreyim. Süreyya aşağıda kanlar içinde yatıyor. Korkudan dizlerimin bağı çözüldü, elim ayağım titremeye başladı. O karambolde biz itişirken Süreyya üçüncü kattan aşağı düşmüş. Pijamalarımla yandaki odada yatan avukatımı ve Kasım'ı uyandırıp hemen aşağıya indim. Kemal arabayı getirdi ve Süreyya'yı içine bindirip doğruca Devlet Hastahanesi'nin acil servisine geldik. Süreyya hareketsiz bir vaziyette, ölü gibi yatıyor. Orada bulunan görevli polislere ifade verdim. Polisler aralarında "Madem ki ortağı imiş, belki de kendileri aşağıya atmışlardır," diye konuşuyorlar. Bu sözleri duyunca daha beter korktum ve Süreyya'nın yaşaması için Allah'a dua etmeye başladım. Süreyya'ya ameliyata almadan önce polisler yanına yaklaşıp "İntihar mı ettin yoksa ortakların mı attı seni?" diye sordular. Süreyya da fısıldar gibi yavaş bir sesle, "Dengemi kaybedip balkondan düştüm," dedi. Derin bir nefes alıp, "Oh bee. Yarabbi şükür," dedim. Helâl olsun sana Süreyya. Erkek adammışsın. Durum ameliyatta belli oldu. Süreyya'nın üçüncü kattan düşmesine rağmen bir kolu kırılmış, ayrıca kaburgaları zedelenmiş. Aşağıya düşerken telefon tellerine

takıîdığı için hızı azalmış ve bu yüzden kurtulmuş. Sabaha karşı otelimize döndük. Kasım ve avukatım, olayı gördükleri halde odalarında mışıl mışıl uyuyorlardı. Oda mühürlendiği için kendi odamıza giremedik. öğleye doğru Süreyya'yı ziyaret etmek için hastahaneye gittim. Oldum olası hasta ve hastahane ziyaretini hiç sevmem. Süreyya tek kolu alçıda yatıyordu ve yavaş sesle konuşmaya başlamıştı. Bunu görünce çok sevindim ve moralim düzeldi. Allah korusun, bir ölseydi, boş yere hapiste yatıp dert anlattığına mı yanacaksın, yoksa arkadaşının öldüğüne mi yanacaksın? Sonra bütün bankerler ve beni sevmeyenler "Vay namussuz Yalçın bey. Süreyya'dan kurtulmak için onu öldürdü," diye dedikodu çıkarırlar ve o zaman resmen batarım. Süreyya'nın bu büyük olayı bir tek kırık kolla atlatmış olması moralim üzerinde çok olumlu bir etki yaptı. Hemen bizim pezevenk Veli'yi arayıp bu gece için bana üç adet karı ayarlamasını istedim. Etap Oteli'nde kendime, Kasım'a ve avukatıma yer ayırttım.

Gece Veli'nin bulduğu üç dilber geldi. Bunlardan biriyle daha önce karşılaşmıştım. Bizim Nuran'ın arkadaşı. Merak edip Nuran'ı sordum. Birkaç ay önce bana hamile olduğunu söyleyen ve kafakola almaya çalışan Nuran, İzmir'li bir iş adamıyla nişanlanmış. Adamcağızı da tanıyorum. Vay bee. Bu Nuran'ın yatıp kalkmadığı bir tek bizim şoför Kemal kalmıştı her halde. Onu da tamsa garanti yatardı. Şimdi ise nişanlanmış. İnşallah artık gece cimnastiğini bırakır. Demek ki, Nuran bana yapmaya kalkıştığı aynı numarayı bu iş adamına yutturmayı başarmış. Odaya çıkınca, bizi seçme konusunu karılara bıraktık. Hangimizi istiyorlarsa küçük bir kâğıda yazıp vermelerini istedim. Kâğıtları açtık, üçü de beni yazmış. Bu duruma Kasım ve avukatım çok bozuldular. Kulakları kırmızılaştı. Ne de olsa kadınlar benim patron olduğumu anlamışlardı. Ancak bunların üçü de güzeldi. Ben de kendilerine haksızlık yapmamış olmak için orada kura çektim ve kurada adı çıkanla birlikte odama geçerek istirahate çekildim. Ankara'ya döndüğüm zaman, bir zamanlar yanında otobüs ve araba yıkadığım benzinci Orhan Birol beni aradı ve yanına çağırdı. Orhan abinin yanına gitmemek olmaz.

— Oğlum Yalçın, sen neler yapıyorsun? Seni en son gördüğümde "Abi, ben çay ocağı işleteceğim ama sermayem yok," dedin ve benden bin lira aldın. Sonra İller Bankası çay ocağını işletmişsin. Senin suratını bir daha görmedim. Sonra senet dümenlerine girişip benim adıma sahte senet düzenlemişsin. O zaman senin olduğunu bile tahmin etmedim. Sonra da karşıma banker olarak çıktm. Neyse, olan olmuş. Senetleri de nasıl olsa ödedin. Anlat bakalım şimdi bana, sen bu işi kimler için yapıyorsun?

— Kendim için yapıyorum abi.

— Oğlum, kendin için yapamazsın. Senin arkanda mutlaka birileri var.

— Valla yok abi. Kendi kendimin patronuyum. Yanımda çalışan iki emekli albay var. Biri Ankara müdürü, öbürü İzmir müdürü. İzmir'de bir sabun fabrikası kuracağım. Şimdi tadilat yapılıyor. Ankara' da bir imalathanem var.

— Ne imalathanesi?

— Sabun.

— Oğlum sabunculuk çok zor bir iştir. Sen bu işten anlar mısın?

— Abi ben anlamam da, başında Kasım Akarsu diye bir emekli polis var.

— Lan oğlum, polis ne anlar bu işten? Yalçın, bak aslanım, kendini çok akıllı zannediyorsun ama, sen daha çok toysun. Seni üçkâğıda getirirler, haberin olsun. Nasıl güveniyorsun yanındaki bu adamlara?

— Hepsi de güvenilir adam Orhan abi.

— Sen bilirsin. Çok dikkatli olmanı tavsiye ederim. Şimdiye kadar kaç para topladın bu bankerlik dümeninden?

— Abi, şu anda 200 milyon borçluyum vatandaşa.

— Peki, nerode kullandın bu parayı?

— On milyon İzmir şubesi ve sabun fabrikası için şu ana kadar harcadım. Elimde beş milyon liralık bir BMW makam arabam var. Süpermarket var, içindeki' mallarla birlikte on milyon eder Depoda on beş milyonluk mal 'ıerhalde vardır. Ankara'daki sabun imalathanesi yirmi milyon eder. Ayrıca piyasadan 160 milyon alacağım var. Bunun on beş yirmi milyonunun üzerine soğuk su içmek gerekecek. Yani, abi şimdilik başabaş gidiyor gibi bir şey.

— Lan oğlum başabaş gibi bir şey ne demek? Senin hesabın kitabın yok mu? Elalemin milyonlarını toplamışsın, hani bunun kesin dökümü? Halka verdiğin faizi bu yaptığın yatırımlarla karşılayabilir misin?

— Evelallah karşılarım abi.

— Oğlum, bu işler Allah'a emanet edilip yapılmaz, haberin olsun. Ticarti bambaşka bir şeydir.

Tecrübeli bir insan olan Orhan abi benim anlattıklarımla tatmin olmadı. Bunu kesinlikle anladım. Keşke çevremde Orhan abi gibi birkaç kişi olsa da bana ısrarla doğru yolu gösterse. Ama yok ki. İçimdeki gazetecilik hırsı hiç sönmeden devam ediyor. Tam anlamıyla zengin bir iş adamı olunca bir gazete satın almaya ve fikirlerimi bu gazete vasıtasıyla yaymaya kesin kararlıyım. Ama bu amacıma ulaşana kadar Atatürkçü Sancak gazetesiyle ilişkimi iyi götürmeliyim. Bu gazetenin sahibi Salim Taşçı'yı çok seviyorum. Hem kendisine sık sık ilân veriyorum, hem de burada adım çıkıyor. Aylık Sancak gazetesinin Nisan 1981 sayısı da çıktı. Sol tarafında bir Türkiye haritası ve içinde ayyıldız var. Altında 'Önce Vatan" yazıyor. Sancak başlığının altında, "Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen alsancak" yazısı ve sağ üst köşede de Atamızın bir resminin yanında "Ne mutlu Türk'üm diyene" vecizesi yer almış. Nisan sayısının on sütunluk manşeti "Ne Mutlu Türk'üm Diyene". Onun hemen altında Devlet Başkanımız Sayın Orgeneral Kenan Evren'in bir resmi. Hemen yanında çeşitli vecizeler: "Türk'ün ayyıldızlî bayrağı her zaman dalgalanacaktır"... "Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadıyız" ... "Türk öğün, çalış, güven"... Birinci sayfada "Atatürk şiir yarışması açıyoruz" başlıklı bir haber. Onun yanında "Atatürk'ün ekonomik görüşleri" başlıklı bir yazı. İç sayfalarda Yalçın Ticaret'in tam sayfa ilânı: "Yalçın Ticaret: Tasarruflarınıza yön veren kuruluş. Geleceğinize garanti sağlayan, bütçenize başlıbaşına bir maaşla katkıda bulunan kuruluş. Birikimlerinizin kalkınmamızda öncülüğünü yapan, bilinçli tasarruf sahibinin tanıdığı ve sürekli atılımlarla iş sahası yaratan kuruluş. Yalçın menkul değerler, ücretsiz damşmanımzdır. Evet, danışmanınıza danışmanız menfaatinizedir". Diğer sayfalarda İzmir büromun ilanları: "Evinize doğan güneş, Doğan Ticaret. Hizmet sınırını aştık. Tasarrufun büyüğü küçüğü yoktur. Buyurun görüşelim. TasarruflarınızDoğan Ticaret'te ekonomimize güç katar. Doğan Ticaret bir Yalçın Holding kuruluşudur". İkinci sayfada bir çerçeve içinde şöyle yazıyor: "Sancak: Kemalist fikir gazetesi. Sahibi: Salim Taşçı. Genel Müdür: Yalçın Doğan"... Yani bendeniz Yalçın. Ve aynı ikinci sayfada "Gerçekler" başlığı altında benim imzamla yayınlanmış bir yazı. Aynen şöyle:

"Sormuşlar: Otel paranı falanca ödemiş. Cevap hazır: Hatır meselesi. Ey hatır. Resepsiyonlara mı düştün? Çalışma Ataşemiz Cavit Demir de saldırıya uğradı. Kalleşliğin simgesi mahlûklar yine kendileri olduklarını beyan etmişler. Öyle bir kalleşler ki, birbirlerine bile kalleşlik yapmaktan utanmıyorlar. Olayı iki ayrı grubun üstlenmesi buna yeter kanıt değil midir? Polonya'nın kaderi belli olacakmış,

özgürlüğü olmayanın kaderini başkaları tayin eder. Tanklar, tanklar. Macaristan'a giren tanklar. Bazı kesim para darlığından şikâyetçi imiş. İşte bu olmadı. Bir zamanlar paraya cebiniz dar geliyordu da eğlence yerlerinde çekler konuşuyordu. Marksistlerin sesi İsviçre'den, Almanya'dan, İsveç'ten, Fransa'dan geliyor. Allah Allah. Bu ülkeler ne zaman komünist oldular? Eurovision'a katılan ekibimizin sonuncu olmaması sevinç yaratmış. Bir teselli ver. Evet sevgili okuyucular. Yazım aynen böyleydi. Beğendiniz mi? Acaba ben de gazeteci ve yazar olayım mı, yoksa bankerliğe mi devam edeyim?

Mayıs 1981

Mayıs ayının ikinci günü sabahı, İzmir büromdan gelen Nisan 1981 faaliyet raporunu okudum. Saygılı ifadelerin kullanıldığı raporu Nejat bey hazırlamış. Raporun sonu "Saygılarımla arzederim" diye bitiyor. Anladığım kadarıyla İzmir şubesi çalışmalarını büyük bir ciddiyetle sürdürüyor. Nejat beye tekrar bir teşekkür belgesi yazıp yolladım. Artık işlerimi büyütmem ve yeni yatırımlara girişmem gerekiyor. Amacım Yalçın Süt A.Ş. adında bir süt fabrikası kurmak. Bu işte çok para olduğunu hep duyuyorum. Ayrıca Lider Turizm'in sahibi Ali Engin Fırat'ı da yanıma genel koordinatör olarak almak istiyorum. Ali bey birkaç ay süreyle bana manevi genel koordinatörlük yapacak. Sonra her şey uygun gittiği takdirde paralı çalışmaya başlayacak. Ali beyle birlikte İstanbul'da satışa çıkarılan Alemdar Porselen Fabrikası'n,˚. gittik. Sahibi Çetin bey fiyat olarak bir milyar lira isteyince geri dönmek zorunda kaldık. Halbuki çok güzel bir fabrika. Bunu bir alabilsem, ileride mutlaka Vehbi Koç gibi olurum, ama bende bir milyar lira ne gezer?

Ali Engin Fırat'la genel koordinatörlük işini tekrar konuştuk:

— Yalçın, seninle çalışmaktan zevk duyarım. An cak benim de bir kariyerim ve kurulu bir turizm şirketim var. Para piyasası dalgalı bir deniz gibidir. Ne zaman ne olacağı belli olmaz. Onun için, sana bankerlik konusunda yardımcı olamam.

— Ali abi, bankerliğe karışma istemiyorsan. Ama holdingle ve sabun fabrikalarıyla ilgilen hiç değilse. Yanımda ticaretten anlayan bir tek Allahın kulu yok. Her işe ben koşuyorum. Genel koordinatör olarak Özkaya Akçağlar diye birini aldım, adamcağız süs çiçeği gibi. Ne kokuyor, ne de büyüyor. Sen bana yardımcı olursan, inan çok başarılı olurum. Sen benim aynı zamanda müşterim olduğun halde, seninle bütün işlerimi çekinmeden konuşabiliyorum.

— Peki Yalçın, ben sana kesin zamanı bildiririm. Yalnız, bankerlik işine hiç karışmam ve o konuda sorumluluk almam. Sadece, bankerlik işinin başıiia bu konuları iyi bilen ve ekonomiden anlayan birini bulmana yardımcı olurum.

— Tamam abi. Zaten bankerlik işini biraz daha geliştireceğim. Enver albayım Kızılay'da bina arıyor. Mülkiyetini satm alacağız. Daha modern çalışmamız lâzım.

— Bak Yalçın, sana şunu da söyleyeyim. Kişiliklerine bir şey söylemek istemem ama ne Enver albayla, ne de Nejat albayla bankerlik işi yürümez. Çevreleri belki geniştir, sana belki iyi müşteri getiriyorlar, ama bu işten anlamazlar ki. Emekli albaylarla bankerlik yapılır mı? Bana kalırsa, sen bu işin başma emekli banka müdürlerini getir.

— Abi, anlamaları mühim değil ki. Müşteri toplamayı beceriyorlar. Bana karşı da son derece saygılı davranıyorlar.

— Yalçın şunu bil ki, on müşteriden on milyon Ura toplayacağına yüz müşteriden on milyon toplamak çok daha iyidir. Mühim olan müşteri sayısının çokluğudur. Banka müdürü belki çok para getiremez ama müşteri sayısını arttırır. Hesaptan kitaptan anlar, en ufak bir yanlışlık yapmaz. Yani, banka sistemi gibi çalışmaya başlarsın. Bak, şimdi bütün kayıtların hababam usulü tutuluyor. Ne doğru dürüst kârını biliyorsun, ne de zararını. Muhasebe sistemin yok. Bu iş Enver albayla olur mu?

— Ali abi, çok haklısın da, ben şimdi bu adamlara karşı göbeğimden bağlanmış durumdayım. Yani böylesi daha iyi. Gerçi sen gelince Enver albayı da, Nejat albayı da başka görevlere verip yerlerine emekli banka müdürleri getiririz, ama bunların banka müdürlerinden daha üst bir unvana sahip olmaları şart. Yoksa çalışmayıp benden ayrılırlar ve bendeki paranın yüzde 90'mı götürürler.

— Niçin götürürlermiş?

— Abi, müşterileri bu ikisi buldu. Enver albay zaten komisyon alıyor her müşteriden. Bana kafası bozulup da gelen birkaç müşterinin kulağına "Yalçın'ın durumu pek parlak değil. Haberiniz olsun," diye fısıldasa ben bittim demektir.

Ali abinin fikirleri aslında çok güzeldi. Genel koordinatör olduğu zaman kendisine karşı çıkmayacağıma söz verdim. Artık bankerlik şirketimi de anonim şirket yapmam gerekiyor. Bu fikrimi duyan çok sayıda müşterim, bu şirkete kurucu ortak olarak katılmak istiyor. Ankara'daki büromda çalışırken reklâmcı Osman Mortaş geldi.

— Yalçın, ne haber?

— İyilik abi. Televizyona reklâm vereceğim de onun çıkacağı gün ve saatleri yazıyorum.

— Yahu, ben senin reklâm işlerine bakmıyor muyum? Kime verdin reklâmı?

— Kusura bakma. Ben senin televizyon ilânı aldığını bilmiyordum. Bir müşterimin tavsiyesiyle İzmir'de bir reklâm şirketine verdim.

— Peki, anonim şirketin ortaklarını tamamladın mı?

— Yok be. Çok talip var. Aralarından seçim yapacağım.

— Valla çok ayıp ettin. Ulan, senin kuruluşundan beri reklâm işlerini yapıyorum. İnsan bana da bir ortaklık ayırmaz mı?

— Tamam abi, gel. Sana feda olsun. Bir de Enver albayımın karısı Rezzan Uysal katılıyor. Yalçın Holding'i de tüzel kişi olarak ortak etmek istiyorum. Ahmet abimi de alırım herhalde. Bir de ben, etti beş. Aslında, ben senin yerine emekli Müsteşar Yardımcısı Hasan Güngör Sağ'ı almayı düşünüyordum. Hisse durumları da şöyle. Sermaye şimdilik beş milyon olacak. Yüzde 80 benim, yüzde 5 holdingin, yüzde 5 Ahmet abimin, yüzde 5 Rezzan hanımın, yüzde 5 de senin olur. Tamam mı arkadaş?

— Sen bilirsin.

İzmir bürosunun durumunu görmek için İzmir'e gittim. Bu arada hastahaneden taburcu olan Süreyya' yı özel araba tutarak Ankara'ya getirttim. Nejat beyin isteği üzerine Süreyya ve Hasan'ı İzmir bürosu ortaklığından çıkardım. Bu yüzden ikisi de bana kırgın. Efes Oteli'ne yerleştim ve bu arada Vakko'ya giderek kendime beş takım elbise ve çeşitli aksesuvar aldım. Bu elbiselerden birini giyerek büroya gittim. Şimdi tam Avrupa'lı iş adamları gibi olmuş olduğum için, bendeki bu değişiklik bürodaki personelimin de dikkatini çekti. Nejat albayımı başarılı faaliyeti nedeniyle kendisini şube müdürlüğü makamından terfi ettirmeyi düşündüm:

— Nejat bey. Yalçın Holding Yönetim Kurulu kararıyla zatıâlinizi Yalçın Holding A.Ş. Ege Bölgesi Genel Müdürlüğü'ne getirdik. Hayırlı, uğurlu olsun.

Nejat bey çok duygulandı. Aslında, Ege bölgesi genel müdürlüğü diye bir makam veya unvan olamaz. Yalçın Holding'in İzmir'de bir şube açması da ancak Ticaret Bakanlığı'nm izniyle olur. Bende ne böyle bir izin, ne de böyle bir karar var. Kafadan karar alıyorum ve herkes yutuyor.

— Yalçın bey teveccüh gösterdiniz. Çok teşekkür ederim. Bana bu görevi lâyık gördüğünüz için size son derece teşekkür borçluyum. Size olan saygım ve sevgim bir kat daha arttı.

— Siz de sağolun. Bundan sonra maaşınız yüzde 25 oranında arttırılmıştır. İsterseniz kendi arabanıza binin, isterseniz size bir makam arabası alıp özel şoför tutayım.

— Zahmet olmasın efendim. Kendi arabama binerim.

— O halde arabanızın bakım, onarım ve yakıt giderlerini ben ödeyeceğim.

Nejat bey daha önce benim kendisine Ankara'dan göndermiş olduğum teşekkür belgesini de çerçeveletip odasına asmış. İzmir'deki sabun fabrikasının tadilat çalışmaları devam ediyor. Kasım, sipariş ettiğimiz makinelerin son durumunu görmek için Gaziantep'e gitmemizi söyledi ve "Yalçın bey, arabayla gidersek daha iyi olur," dedi. Ben de Ahmet abime telefon .edip BMW arabamı derhal İzmir'e getirmesini söyledim. Abim de ertesi gün bana telefon edip "Yengenle Cemile'yi de alıp geliyorum. Bir iki gün beraber oluruz," dedi. Ben Cemile'nin gelmesini aslında hiç istemiyorum ama abime bir şey diyemedim. Nişanlım olmasına rağmen, bu kızdan mutlaka ayrılmalıyım. Kendisine hiç ısınamadım. Kasım'la birlikte fabrikaya gittik. Dış sıva ve bazı önemil işler bitmiş.

— Kasım abi, şimdi bu işe giriştik de, buradan biz ne kadar kâr elde edeceğiz?

— Yalçın, altı adet kazan monte edeceğiz. Her biri. on tondan günde altmış ton sabun üretiriz. Ancak, her kazan aynı anda çalışmadığı için üretim otuz ton olur. Sergi sahamız yirmi dört tonluk olduğu için, biz günde bu kadar üretim yapacağız. Sabunun fabrika çıkış fiyatı 80-95 kuruştur kilo fiyatı olarak. Yani, her gün bir milyon 920 bin liralık sabun satarız. Bunun yüzde 30'u bizim kârımız olacak. Yani, aylığa vurursak ayda 17 milyon lira civarında net kâr sağlarız.

— Vay bee. Çok iyi. Abi senin hesabın doğru mu?

— Tamamen doğru Yalçın.

— Peki, bu işe daha ne kadar harcayacağız?

— Her şey dahil 20 milyon daha gider.

Kasım'ın yaptığı bu hesap çok hoşuma gitmesine rağmen biraz şüphelendim ve hesabı yeniden yaptırdım. Aynı rakam çıktı. Masrafları da çıkınca elime ayda 15 milyon lira kâr kalacak ve bu durumda fabrika kendisini çok kısa sürede amorti edecek. Bu durumda fabrika tam kapasite üretime geçinceye kadar benim halka borcum

250 milyon lira olacak. Yüzde 8 faizle para topluyorum ve her ay 20 milyon lira dolaylarında faiz ödemem gerekiyor. Diğer masraflarımı da katınca aylık ödemem 22 milyon oluyor. Bu hesap tutarsa ben her ay faizleri ödediğim gibi, ayda 7 milyon lira da kâr edeceğim. İnşallah Kasım yanılmıyordur veya beni üçkâğıda getirmiyordur. Öğleden sonra Efes Oteli'nin lobisinde oturup karıları incelemeye başladım. Yeni aldığım elbiselerin içinde dikkati çekmemek mümkün değil. Bütün karılar da bana merakla bakıyorlar, ama ben hiç yüz vermiyor havalarmdayım. Resepsiyonun hemen önünde bir de ne göreyim? Bizim banker Ayhan Afşar, yanında "sanat çevrelerinden" Nazan'la birlikte değil mi? Bana borçlu olan ve üçkâğıda getirmeye çalışan Ayhan Afşar'ı Nazan'la birlikte görünce kan beynime sıçradı. Ayhan Afşar'a olan kızgınlığım bir kat daha arttı. Şimdi ben bu bankeri Nazan'ın yanında rezil etmeliyim.

— Ayhan bey, sizinle burada karşılaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Nasılsınız?

— Hamdolsun iyiyim Yalçın bey. Siz nasılsınız? Geçen gün avukatınızla müşerref olduk.

— Yaa. Ben de geçen gün sizi aradım, sekreteriniz vatandaş ismi verip aradığım zaman sizi bağladı, ama yarım saat sonra kendi ismimle arayınca Porto Riko'ya gitmiş olduğunuzu söyledi. Nerede oluyor bu Porto Riko? Gemi falan almışsınız galiba.

— Ha, evet doğru. Geminin son işlemleri için gitmiştim.

— Vay bee. Demek yarım saatte gittin Porto Riko'ya ha Ayhan bey? Helâl olsun.

— Yalçın bey, sizi tanıştırayım. Nazan hanım.

— Memnun oldum hanımefendi, nasılsınız?

Nazan hanımın elini centilmence öptüm. O da bana dikkatlice ve çok anlamlı olarak baktı ve "Ben de memnun oldum," dedi. Ben de fırsatı kaçırmadım ve hemen "Nazan hanım, ben Türkiye'nin en genç bankeriyim. Sizinle tanışmayı çok isterdim. Küçüklüğümden beri size hayranım," dedim. Ancak Nazan ben bunları söyleyince bozuldu ve bana sanki, "Ulan, ben senin anan yaşında mıyım ki bana küçüklüğünden beri hayransın," der gibi pis pis baktı. Ben de pot kırdığımı anlamış oldum. Nazan'ın ayağında bilezik gibi bir şey vardı. Sonra resepsiyonda çalışanlara sordum. Bunun adına "Halhal" diyorlarmış. Ben de bunu ezberlemek için kendi kendime birçok defa "Halhal" diye tekrar ettim. Halhal Nazan'a çok yakışmış. Bu karıyı

benim mutlaka ayarlamam lâzım. Bizim pezevenk Veli'ye bir söylesem bunu garanti ayarlar. Kendisine 100 bin versem yeter de artar bile. Nazan yanımdan ayrılırken arkasından ağzım açık bir şekilde baktım. Hemen Veli ye telefon ettim:

— Lan Veli, bana yarın gece Nazan'ı ayarlayabilir misin?

— Emrin olur abim. Yalnız, o karı pahalı gelir.

— Kaça gelir lan Allahsız? Bir milyon isteyecek hali yok ya.

— Abim, yüz bine bitiririz.

— Tamam. Yüz bin veririm. Eğer sana benim kim olduğumu sorarsa "Dün Efes Oteli'nde tanışmış olduğunuz Ankara'lı banker" dersin.

Yarın gece Nazan'ı düdûkleyeceğimi hayal ederek otelin barma gittim. Ayhan Afşar ve Veysi Gün barda oturuyorlar. Ayhan'ın yanmda yine Nazan var. Veysi ise yanına hötöröf kılıklı birini almış. Kadın mı erkek mi tam anlayamadım. Başımla hepsine selâm verip oradan ayrıldım. Bu iki banker de beni yanlarına çağırmaktan korktular. Eğer çağırsalardı, Nazan' m yanında "Bu ikisi de beni üçkâğıda getirip banker oldular," diyecektim. Ayhan'la Veysi'nin bende vadesi geçtiği halde karşılıksız çıktığı için halen ödenmemiş birer çekleri var. Bunun acısını bu çeklerle çıkarmayı daha uygun buldum. Gece Ahmet abim, yengem ve nişanlım Cemile arabayla geldiler. Onîan odalarma yerleştirdim. Cemile'yle birkaç kelime ya konuştum ya konuşmadım, inşallah anlar da artık benden ayrılır. Ertesi sabah pezevenk Veli'yi aradım:

— Veli, ne yaptın lan Nazan işini?

— Tamam abim. Dün gece bağladım. Bu gece sen onu çalıştığı gazinodan alacaksın.

— Vay bee. Helâl olsun Veli sana. Hayatımda gördüğüm en iyi pezevenk sensin valla. Türkiye'de senin üstüne pezevenk yoktur lan.

— Estağfurullah, Yalçın abim. Aslında ne pezevenkler var ama onlar kibar adam olarak gezer ortada. Bizim gibi garibanlar böyle açıkta dolaşır.

— Haklısın lan Veli.

Allah bee. Bu gece Nazan'la cimnastik seansımız var. Gözünü seveyim ben paranın. Parayı bastırdın mı şey yapamayacağın karı yok Allah

belamı versin.

* * *

Sabah İzmir büroma gittim. Nejat bey ve Kasım kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Anladığım kadarıyla beni çekiştiriyorlar. Beni görünce hemen toparlandılar. Birazdan dediler ki, "Yalçın bey, size bir sürprizimiz var". Sürprizi çok merak ettim ama, patron olduğum için fazla sormadım. Bir patronun, personeline her merak ettiği şeyi sorması iyi değildir. Çünkü insanın başına ne gelirse meraktan gelir. Ankara büroma telefon edip Hayat hanımı istedim:

— Hayat hanım, nasılsınız? Buradaki personelime hep sizden bahsediyorum. Sizi çok merak ediyorlar. Biraz hal hatır sorayım dedim. Enver bey nasıl?

— Biraz hasta galiba.

— Yaa. Nesi var? Biraz verir misiniz kendisini?

Enver albayımla konuştuktan sonra telefonu kapadım. Böylece bahane ile Hayat hanımın sesini duymuş oldum. Sonra Nejat albayıma dedim ki:

— Komutanım, Enver bey hasta görünüyor. Sesi çok kötü.

— Aman ölmesin de. Sonra Ankara'daki işleriniz epey aksar.

— Keşke ölse komutanım. Benim için büyük reklâm olur.

— Haydaaa... Demek ben de ölsem sizin için rek lâm olur.

— Olmaz mı efendim? Bütün gazetelere, "Holdingimizin Ege Bölgesi Genel Müdürü eşsiz ve değerli insan Emekli Jandarma Kıdemli Albay Nejat Alpaslan'ı kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz. Kendisine Tanrıdan rahmet, kederli ailesine başsağlığı dileriz," diye kocaman ilânlar veririm. Altına da Yalçın Doğan, Yalçın Holding ve diğer şirketlerimi koskoca yazarım. Hatta en altına da "Tasarruflarınıza ayda net yüzde sekiz faiz verilir," diye yazarım. Bütün herkes de "Vay bee, Yalçın'a bak. Yanında amma büyük adamları çalıştırıyormuş," der. Bu da reklâm olarak bana yeter. Nejat bey söylediklerimin şaka olduğunu bildiği için kahkahalarla gülmeye başladı:

— Yalçın bey, ben ölünce askeri tören düzenlenir. Siz ölseniz hiçbir tören olmaz.

— Ben de belediye bandosu gelsin diye vasiyet bırakırım. Bizim süpermarketin müdürü emekli assubay Zihni bey ölse de tören yapılır mı?

— Yapılmaz.

— Aman, Zihni bey ölmesin o zaman.

Öğleye doğru Ahmet abim, yengem ve Cemile büroya geldiler. Nejat bey ve personel abimi tanıyordu. Onları yengem ve nişanlımla tanıştırdım. Biraz oturduktan sonra bizimkiler kalktı. Onları asansöre götürdüm. Asansör gelince korkunç güzel ve şık bir kadın çıktı. Vay bee. Nefis bir kadın. Ve bizim büroya girdi. Abimleri hemen asansöre bindirip içeriye koştum. Bu şahane yaratık Nejat beyle Kasım'm yanında oturuyordu. Hemen beni tanıştırdılar.

— Hanımefendi Meral hanım. Yalçın Doğan bey de bizim patronumuz olurlar Meral hanım.

— Memnun oldum efendim.

— Ben de çok memnun oldum, hanımefendi.

Biraz sonra birisi dedi ki:

— Yalçın bey, Meral hanımla yemeğe gitmez misiniz?

Vay bee. Acaba sürpriz bu muydu?

— Memnuniyetle gideriz. Siz îmbat'a telefon edip yer ayırtın.

Önce arabamın sağ kapısını açıp Meral hanımı bindirdim. Bu sırada aklıma bir lâf geldi. Eğer bir erkek kapıyı kendisi açıp da bir kadını arabaya bindiriyorsa ya araba yenidir, ya da kadın yenidir. Bizim araba pek yeni sayılmazdı ama, kadın yeniydi. Onun için kapıyı açtım. Meral hanım 1.70 boyunda, balık etinde çok alımlı bir kadındı. İmbat restorana giderken, "Araba sizin mi?" diye sordu. Ben de hiç cevap vermeden ruhsatı çıkarıp gösterdim. Biz yola çıkınca herhalde İmbat'a haber vermişler ki, restoranın sahibi Şakir bey bizi kapıda karşıladı. Garsonlardan birine arabanın anahtarlarını verip uygun bir yere park etmesini söyledim. Çok nezih bir masaya geçtik. Ben rakı söyledim, Meral cin tonik. Mükemmel bir sofra donattım. Meral beni merak ettiği için habire soruyor. Aksilik bu ya. Bu gece Nazan'la birlikte olacağım. Şimdi ne yapmalı? Ama doğrusunu söylemek gerekirse ben Meral'i Nazan'dan daha çekici bulmuştum.'. Bu Nazan'lar falan aslında makyaj güzeli. İnsan bunları sahnede beş kilo

pudranın, rujun ve allığın altında görünce güzel bir bok zannediyor. Halbuki bunları sabah yataktan kalktıkları zaman görseniz, tanımazsınız. Birdenbire o kadar çirkin oluyorlar ki. Sonra o kibar görüntüleri falan da hep sahtedir. Yattıktan sonra parayı vermezseniz, hemen çirkefleşip sizi dünyaya rezil ederler. Böylesine karılardır bunlar. Neyse, anladığım kadarıyla Meral hazırdı. Ben bir karının gözüne bakınca verip vermeyeceğini hemen anlıyorum. Zaten benimle tanıştıktan 15 dakika sonra yemeğe gelen karı başka ne yapacak ki? Konuşmalarımız giderek samimileşti. Birbirimize bey, hanım falan demeyi bıraktık. Meral'in İzmir sosyetesinden olduğu belli. Üzerimdeki elbiselerin bana çok yakıştığını söylediği zaman, "Vakko'dan aldım. Gidelim de sana da bir şeyler alalım," dedim. Yemekten çıkmca doğru Vakko'ya gittik. Oradaki personel beni artık iyi tanıyordu. Meral'e bir sürü elbise aldık. Bu arada, bana sekiz yaşında bir kızı olduğunu söyledi. Onu da buraya getirmesini istedim. Bir arkadaşma telefon etti. Onlar gelinceye kadar Vakko'nun kafeteryasında oturup denizi seyrettik. Birazdan Meral'in arkadaşı, küçük kızıyla birlikte geldi. Kızma da elbise aldım. Meral'in arkadaşı da çok güzeldi. Bunu da bizim Kasım'a ayarlanm diye düşündüm. Vakko'da 125 bin lira hesap ödedim. Beni tanıdıkları için verdiğim çeki kabul ettiler... Küçük kız çok sevimli. Bana "Yalçın abi," demeye başladı. Bundan sonra bu küçük kızın manevi babası olmaya karar verdim. Kızı ve bayan arkadaşıyla birlikte Meral'in evine gittik. Şahane bir ev. Bize kapıyı annesi açtı. Bana ikram edilen viskiyi iki dikişte bitirdim. Meral içeriye gidip giyindi. Farkına varmadan kendisine çok açık bir elbise almışım. İki göğsü de neredeyse yarı yarıya ortada. Bayan arkadaşı da evine gidip giyindi ve yanımıza geldi. Gece, daha önce Aynur Ayhan adındaki değerli sanatçımızla tanıştığım Ekspres müzikhole gideceğiz. Önce Kasım'ın oteline gidip onu alayım... Otele gidip oda kapısını çaldığımda Kasım yatıp uyumuş. Kapıyı dizlerine kadar uzanan donuyla açtı.

— Kasım abi kalk, Meral'in arkadaşını sana ayarladım. Gece film çevirirız.

— Siz buraya gelin lan...

— Abi, bu boktan otele gelinir mi be? Çabuk ol, kanlar arabada bekliyor.

Kasım hemen giyindi. Ben bu gece Nazan'dan vazgeçtim. Meral daha kıyak olacak gibime geliyor. Ayrıca Ekspres müzikhole gitmekten de vazgeçtim. Arabada önde ben ve Meral, arkada da Kasım ve Meral'in arkadaşı oturuyoruz. Arabayı ben kullandığım için hiçbir şey söylemeden Efes Oteli'ne geldim. Bu arada nişanlım Cemile de otelde

kalıyor. İnşallah girip çıkarken beni görmez. Kasım için ayrıca oda ayırtmamıştım. Ayrıca Meral'in arkadaşı onunla kalır mı, kalmaz mı onu da bilemiyorum. Odaya girinceye kadar otel görevlilerinin dikkatini çekeriz diye ödüm koptu. Neyse, dördümüz benim odaya sağ salim girdik. Oda servisine telefon ederek muhteşem bir sofra ve içki servisi istedim. Garsonlar odada kadın görünce bahşişi fazla isterler. Az verirseniz odadan tahliye ettirip sizi kadın arkadaşınızın yanında rezil ederler. Neyse, garsona iki bin lira bahşiş verdim. Ondan sonra su bile istesek her seferde 500 liradan az vermedim. Gece yarısına kadar dördümüz gayet güzel eğlendik. Kasım, kendisine de bir oda ayarlaması için garsonu resepsiyona yolladı. Kimlik olarak da üzerinde komiser olduğu zaman çekilmiş resmi bulunan ehliyetini garsona verdi. Garson az sonra, "Maalesef oda kalmamış beyefendi," diye geldi. Bunun numara olduğunu hemen çaktım. Eğer Kasım için bir oda bulamazsam bu işten zararlı çıkan ben olacağım. Derhal resepsiyona indim. Görevli memur "Oooo Yalçın beyciğim, oda sizin için mi istenmişti? Bir telefon etseniz olurdu. Niçin buraya kadar zahmet ettiniz?" dedi ve aynı katta bir oda verdi. Anahtarı alıp Kasım'a verdim ve benim odamı hemen boşaltması için Kasım'a bir işaret çaktım. Kasım ve Meral'in arkadaşı odalarına çekildiler. Ben de kaldım Meral'le baş başa. Nereden nereye. Bu gece Nazan'la olmak yerine Meral'i tercih ettim. Meralle çok güzel bir şekilde istirahate çekildik. Sabah saat 10'da uyandım. Kasım'ın odasma telefon edip onları da uyandırdım. Oda servisinden Ingiliz usulü kahvaltı ve meyva suyu getirttik... Cemile bu sabah Ankara'ya dönecek. Onu bile yolcu edemedim, inşallah artık durumu anlar da benden ayrılır. Kahvaltıdan sonra Kasım dedi ki:

— Yalçın, bugün Gaziantep'e gidecektik. Meral hanımlar da bizimle gelsin.

— Sahi, Meral gelir misiniz?

— Bilmem ki sevgilim, düşünmem lâzım.

Otel hesabını ödedim. Meral ve arkadaşını Hatay Caddesindeki evlerine bıraktım. Öğleye kadar düşüneceklermiş. Uzun bir yolculuk olacağı için Meral'in de benimle gelmesini çok istiyorum. Meral de beni çok beğeniyor. Benim gibi bol para harcamaya alışmış bir banker bulduğu için kim bilir ne kadar seviniyordun. Öğleye doğru Meral'e telefon açtım. "Geliyoruz sevgilim, gelip bizi evden alm," dedi. Yola çıkarken Meral'in annesi bizi bir tas su dökerek uğurladı. On beş saatte BMW arabamla Mersin'e vardık ve Soli'de bir gece kaldık. Ertesi gün Adana'ya geçtik. Orada kendime bir takım ipek Adana şalvarı, bayanlara da iki takım ipek elbise kumaşı aldım. Adana'dan

Gaziantep’e doğru yola çıktık. Arabayı ben kullanıyorum. Birdenbire karşımıza trafik kontrolü çıktı. Mecburen durdum.

— Ehliyet ruhsat lütfen.

— Efendim ehliyetim yok. Buyurun ruhsatı.

— Beyefendi, trafikte en büyük suç ehliyetsiz araba kullanmaktır. Siz gazeteci misiniz?

— Gazeteciyim. Sancak gazetesinin müdürüyüm.

Sancak gazetesinden aldığım kartla arabanm ön camına "Basın-Press" yazılı bir kart takmıştım. Bunun çok faydası oluyor. Trafik polisine, "Buyurun cezamı. Makbuzu adresime gönderin," dedim. Direksiyona Kasım geçti. Akşam üzeri Gaziantep'e vardık. Fakat hiçbir otel evlenme cüzdanı olmadan oda vermiyor. Ulan, bu ne biçim iş be. Böyle anlayış mı olur? Sanki iki gece yanımızda bir bayanla kalsak orası kerhane olacak. En sonunda, Kasım resepsiyon memuruna ehliyetini gösterip polis olduğunu söyledi de güç bela bize oda verdiler. Meral ve arkadaşı açık giyindikleri için halk bize ters ters bakıyor. Hemen ikisini de bir mağazaya sokup birer adet kapalı elbise aldım. Bana çok bozuldular ama ne yapayım. Böyle açık elbiselerle benim yanımda gezmelerine tahammül edemem. Gaziantep halkı banker Yalçın’ın pezevenk olduğunu mu zannetsin? Hemen Gaziantep’in meşhur sabuncu ustası Abdürezzak Elmacı'ya telefon ettik. Kasım gelir gelmez iş peşine düştü. Ben ise bayanları da alıp gece iyi bir yere gitmek istiyorum. Abdürezzak usta bizim dördümüzü Fuar’da bir restoranın aile bölümüne götürdü. İçki olarak viski söyledik. Usta bize, bu bayanlarla nerede tanıştığımızı sordu. Kasım da, "Maçta tanıştık," dedi. Bu cevaba Meral ve arkadaşıyla birlikte ben de çok bozuldum. Maçta tanıştığımızı söylemesi hiç hoşuma gitmedi. Maçta tanışıp da buraya gelen kadmlar ayaktakımına mensup olur. Meral ise hiç de öyle değil. Ben Meral’i Nazan’a tercih ettim. Yoksa şimdi yanımda Nazan bile olabilirdi. Bir ara Kasım’ı fırçalayacaktım ama, bunu Abdürezzak ustanın yanında yapmak istemedim. Otele dönünce Kasım’ı odaya çektim:

— Sen ne biçim adamsın be? Ulan, bu bayanları biz hangi maçta tanıdık Allahsız? Bak arkadaş, benim bu memlekette bir kariyerim var. Ben maçta Ahu Tuğba ile tanışsam dönüp de yüzüne bakmam, tamam mı? Ayaküstü tanışmalar bana değil, senin gibi adamlara mahsustur. Söylediğin kelimelere bundan sonra dikkat et.

— Yalçın, ben şakayla karışık söyledim.

— Her şakanın altında bir gerçek yatar. Karına söyler diye mi korkup da bu bayan benim dostumdur diyemedin? Ayıp, ayıp.

— Eeee, yeter be. Bu yaşımda senden azar mı işiteceğim?

— Sen bilirsin. Kim olursa olsun bu gibi konularda hata affetmem.

Meral de, "Yalçıncığım, üzerinde durma. Herkesin terbiyesini sen mi vereceksin?" dedi. Tartışmayı kesip Meral ve arkadaşıyla birlikte odama çıktım. Kasım da pişman olmuştu, ama özür dilemeyi kendine yediremiyordu. Biraz sonra odama gelip benimle özel konuşacağını söyledi ve bu sözleri içkinin tesiriyle söylediğini belirtip özür diledi. Birisi benden özür diledi mi mutlaka affederim, ama burada kendimi biraz naza çektim. Koskoca adam neredeyse ayaklanma kapanacaktı. Para, gururu bir kez daha yenmişti. "Git ikisinden de özür dile," dedim. Çaresiz, ikisinden de özür diledi. Ertesi sabah Kasım'la ikimiz Çiltuğ A.Ş.'ye gittik. Sabun fabrikamızın kazanları tamamlanmak üzereymiş. Abdürrezzak usta ve ekibine kazanları monte etmeleri için bir miktar avans verdim. Antep'te biraz alışveriş yapıp Ankara'ya döndük. Kasım'ın evi Ankara'da olduğu için geceleri bizimle ilgilenemedi. Meral'i ve arkadaşını Ankara Oteli'ne yerleştirdim. Gece de Başkent Gazinosu'na götürdüm. Sahnede assolist olarak Müşerref Tezcan adında bir kadın vardı. Elbisesini Türk bayrağı olarak yaptırmış. Bu manzara ile kutsal bayrağımızın ne kadar rencide edildiğini gördüm. Şarkıları güzeldi ama, kıyafeti hiç mi hiç güzel değildi. Her tarafına ayyıldız işletmiş. Bu kadın, galiba Türk bayrağının ve milliyetçiliğin ticaretini yapıyor. Çok ayıp. Müşerref Tezcan'ı sahneye çiçek göndermeyerek protesto ettim. Gazinonun şef garsonu bile yanıma gelip "Hayret, Yalçın bey, çiçek göndermediniz," deyince kendisine bu konudaki görüşlerimi anlattım. Bu hanım Türk bayrağmı küçük düşürüyor. Biz Amerikalı değil, Türk'üz. Amerikalılar bayraklarından don bile yapıyorlar. Onlarda bayrak saygısı var mı? Gerçi NATO içinde bu adamlarla müttefik olmuşuz ama bunları kendimize örnek almamamız gerekir. Alacaksak da iyi taraflarmı örnek alalım. Meselâ, özel sektöre çok güzel olanaklar sağlıyorlar. Başbakan yardımcımız Turgut özal sayesinde inşallah bunlar da olacak. Türkiye'yi kurtarsa kurtarsa iş bitirici büyüğüm Özal'ın politikaları kurtarır. Neyse, Başkent Gazinosu'nun programı bitince bayanları Ankara Oteli'ne getirdim. Resepsiyon memuru beni daha önceden tanıdığı için Meral ve arkadaşının yanında çok güzel bir jest yaptı ve daha önce bize verilen odanın yerine, otelin kral dairesini aynı fiyata verdi. Ben de bu güzel davranış nedeniyle çok mu çok zevklendim ve cebimdeki altın kaplama dolmakalemi bu görevliye hediye ettim. Kral dairesi son derece güzeldi. Ne yalan söyleyeyim, bu kadar hovardalık etmiştim ama ilk defa bir kral dairesi görüyordum.

Karyola çok genişti. Üç kişi rahat rahat yatabilirdi. Ulan, bu odanın tadı ancak bir yatakta üç kişiyle çıkar. Biz de öyle yapmaya karar verdik. Önce kral dairesinde muhteşem bir banker sofrası kurdurttum. Servis yapan garsonları bahşişe boğdum. Meral, arkadaşı ve ben kral dairesinin geniş karyolasında üçlü istirahate çekildik. Ertesi gün onları İzmir'e postaladım. Herhalde şu son birkaç gün, hayatımın en güzel günleri oldu.

* * *

Meral İzmir'e gider gitmez hemen beni aradı. Kendisine bir araba alacağımı vaad etmiştim. Arabayı sordu. Ben de, "İzmir'e gelince hallederiz," deyip telefonu kapadım. Anlaşılan bu Meral benim peşimi bundan sonra bırakmayacak. Ulan para. Sen neler yaptırıyorsun insanlara. Bu arada BMW arabamı değiştirip bir Mersedes almak istiyorum. Taa küçüklüğümden beri bir Mersedes araba özlemi çekiyorum. Türkiye'de bundan daha lüks bir araba yok. Olsa onu da alırım. Bir bankerin altında mutlaka Mersedes olması şarttır. Çünkü, insanlar sizin kişiliğinize değil, malınıza, mülkünüze, giyiminize ve altınızdaki arabaya itibar ediyorlar. Nice şerefsiz, uğursuz, üçkâğıtçı, sahtekâr sırf parası olduğu için her yerde beyefendi muamelesi görüp kapılarda karşılanıyor. Aynca nice onurlu, namuslu insan sırf parası olmadığı için hor görülüyor. Bu parababalannm bu paraları nereden kazandıklarına bakın. Hepsinin üçkâğıdı vardır. Mutlaka binlerinin sırtından kazanmışlardır. Mutlaka bir Mersedes alacağım. Böyle bir araba alırsam belki moralman biraz daha cesaretli olup Hayat hanıma da kendisini sevdiğimi söyleyebilirim. Kafamda hep Hayat hanım var. Ona duygularımı bir açabilsem. Onunla evlensem o kadar mutlu olacağım ki. Aslında bir gün kendisini yemeğe davet edip evlenme teklif etmek istiyorum ama, bir türlü cesaret edemiyorum. Ya bana "Hayır" derse? Hemen Galeri Akbaş'a gittim. Ve de orada beğendiğim çok güzel bir Mersedes arabayı taksitle 4 milyon 250 bin liraya aldım. Şoförüm Kemal de arabayı çok beğendi. "Dayı, hep bir Mersedesim olsun diyordun. Bak, Allah bunu da verdi," dedi. Şimdi bu yeni arabanın nimetlerini göreceğim. Hangi iş sahibine bu arabamla gitsem, olduğumdan çok iyi bir şekilde karşılanırım ve daha rahat hava atarım. Şimdi Ankara'da Mersedes arabası olan üçüncü banker oldum. Yakup Atay, Dursun Aktürk ve ben. Büroda Enver beyle özel bir görüşme yaptık. Kızılay'da, tam Atatürk Bulvarı'nda bir yer bulmuş. Oraya taşınabiliriz. Ama benim kafam artık başka bir konuya takılmıştı:

— Enver amca, acaba Hayat hanım benimle bu akşam yemeğe gelebilir mi? Bir iş tpplantısı var. Herkes yanında karısıyla gelecek. Ben de yalnız gitmek istemiyorum. Hayat hanım çok aklı başında bir

insan. Ben söylesem belki yanlış anlar diye çekiniyorum.

— Söyleyeyim ama Yalçın, sakm çapkınlık yapmayasın?

— Olur mu Enver amca? Hayat hanım için öyle bir şey düşünebilir miyim?

— Tamam. Ben kendisine söyleyip sana haber veririm.

Ben Mithatpaşa Caddesindeki büroya gidip Enver amcadan haber beklemeye başladım. Biraz sonra haber geldi. Tamamdı. Sevinçten bayılacaktım. Hayat hanımı bürodan alıp RV restorana geldik. Benim elimde bir sürü dosya var. Garsonlar masamızı gösterdiler, oturduk.

— Hayat hanım, aslında sizinle yalnız konuşmak istemiştim. Büroda yanlış anlaşılır diye Enver beye iş toplantısı dedim. Büroda sizinle yalnız konuşsak öbürleri yanlış anlayacak. Mesai saatinden sonra büroda yalnız kalsak o da iyi olmaz. Sizi çalışmalarınız açısından takdir ve ilgiyle izliyorum. Şu anda ne kadar para toplamış olduğumuzu, nereye ne kadar verdiğimizi, borcumuzu harcımızı siz benden daha iyi biliyorsunuz. Çünkü ödemeleri siz yapıyorsunuz. Şimdi Mayıs ayındayız. Bizim Kasım'ın hesapları doğru çıkarsa İzmir'deki sabun fabrikası Temmuz ayında üretime geçecek ve bize ayda net 17 milyon lira kâr sağlayacak. Bu arada Temmuz ayma kadar bizim müşterilerden toplayacağımız para herhalde 300 milyonu bulur. Yani ayda 20 milyon lira kadar faiz ödemek durumundayız. Buna karşılık piyasaya sattığımız paralardan da ayda 7-8 milyon lira faiz gelirimiz var. Tabii bu rakamı teorik olarak söylüyorum, çünkü verdiğimiz bazı paralar da hiç geri dönmüyor. Fabrika zamanında çalışmaya başlarsa halktan para toplamayı artık keseriz. Fabrikanın geliri ile müşterinin hem anaparasını hem de faizlerini yavaş yavaş ödeyip tasfiyeye gideriz. Daha sonra da fabrikanın kazan cıyla para satarak sürdürürüz faaliyetimizi. Bu dediğim işi herhalde bir yıl içinde yaparız.

— Yalçın bey, hesabınız çok mantıklı ama kesin gözüyle bakmamak lâzım.

Ben Hayat hanıma bunları, Kasım'm bana fabrikayla ilgili olarak verdiği bilgilere dayanarak söylüyorum. Fabrika eğer Temmuz ayında faaliyete geçmezse, bu iş için harcadığım milyonlarca liraya boşu boşuna faiz ödemeye devam edeceğim. Aslında şu andaki itibarımla rakiplerimin verdiği faizi versem, veya onlar gibi yalan reklâmlara başvursam ayda kesinlikle 300 milyon lira toplarım. Bir sürü sahtekâr banker yüzde 12'ye kadar faiz veriyor. Ben müşterilerime hâlâ yüzde 8

ödüyorum. Yüzde 12 ile para toplayan sahtekârlar bu parayı yüzde 20 ile satıyorlar ve bu kadar yüksek faizle sattıkları para geri gelmiyor. Meselâ, ben de bazılarına yüzde 20 ile para sattım ve o paralar dönmedi. Halbuki yüzde 13'le sattığım paralar geri geliyor. Başbakan yardımcımız Turgut Özal'ın da dediği gibi, yüksek faiz yüksek risk demektir. Ama bunu piyasayı dolduran üçkâğıtçı bankerlerin hangisine anlatacaksın? Bu heriflerin amacı aslında bankerlik yapmak falan değil. En ufak bir sarsıntıda bunların hepsi toz olacak. Şimdi fırlat, kolluyorlar. Bunların çoğu halktan topladıkları paralan gizlice zulaya atıyor... Hayat hanım çıkardığım hesapların doğru olduğuna şeklen inandı. Saat 10'a geliyordu. Mersedes arabama bindik ve Hayat hanımı evine götürdüm. Yol da bana nişanlım Cemile ile ne zaman evleneceğimi sordu. Ben de Cemile ile evlenmeye niyetim olmadığını söyledim. Arabamı evlerinin önüne yanaştırıp, "Benimle yemeğe geldiğiniz için size çok teşekkür ederim," dedim. Hayat da bunun üzerine, "Yukarı gelmez misiniz, sizi babamla tanıştırayım," dedi. Çok sevindim. İçeri girerken ayakkabılarımı çıkarmak istedim, izin vermediler. Annesi ve babasıyla tanıştım. Babası Hüseyin bey Devlet Demir Yollarından emekli memur. Çok iyi insanlar. Çok güzel sohbet ettik. Bu mütevazi aileyi çok sevdim. Oradan ayrılırken Hüseyin bey, "Ailenizle birlikte yemeğe de bekliyoruz," dedi. Arabama binince, "Keşke Hüseyin bey kayınpederim, Hanife hanım da kayınvalidem olsa," diye düşündüm. Hayat hanıma yaklaşımım çok ciddi. Diğer karılara olduğu gibi gönül eğlendirmek için değil. Ona karşı büyük bir saygı ve sevgi duyuyorum ve bu duygularımın kaybolmasını hiç mi hiç istemiyorum. Ertesi sabah büroya çok güleryüzlü girdim ve bütün personelime güleryüzle "Günaydın" çektim. Hepsinin tek tek hatırını sordum. Enver amcaya dün gece olanları anlattım. Enver amcayla birlikte Kızılay'da satın almak istediğim daireleri görmeye gittik. Burası Atatürk Bulvarı üzerinde, tanı eski Kızılay binasının yanındaki bina. Şehrin tam göbeği. Eğer burada daire alırsam Kastelli ile de komşu olurum. Kastelli Ankara şubesi de aynı binada faaliyet gösteriyor. Binanın müteahhidi Mehmet Büyükhanlı'ya gittik. Enver amca kendisiyle daha önce tanışmış. Büyükhanlı beni görünce tuhaf tuhaf bakmaya başladı:

— Banker olan siz misiniz?

— Evet, efendim.

— Yahu çok da gençsiniz. Nasıl beceriyorsunuz bu işleri?

— Çok çalışıyorum efendim. Her şey irade gücü ve azimle oluyor.

— Dairelere baktınız mı?

— Evet efendim. Almak niyetindeyim.

— Altıncı katta iki daire var. Her daire 120 metrekaredir. İkisi için 12 milyon 500 bin lira istiyorum. Parayı peşin isterim.

— Efendim, ben iki milyon peşin, haftada 500 bin taksitle alabilirim. İsterseniz kefil de verebilirim.

— Kimi kefil gösterirsiniz?

— Benzinci Ali Orhan Birol'u.

— Aaa. Nereden tanırsınız siz Orhan'ı?

— Yanında araba yıkayıcısıydım.

Mehmet Büyükhanlı gülerek, "Amma da şakacı bir gençsiniz," dedi. Doğru söylediğime güç bela inandırabildim. Orhan beyle telefonda konuştuktan sonra "Orhan abi kefil olmamak için yeminliymiş ama daireyi ver, diyor. Bu satışı yaparım ama tapuyu paranın tamamını alınca veririm. Paranın tamamı ödenmeden size herhangi bir belge de vermem. Bizim kayıtlarımız sağlamdır. Herhangi bir durum olmaz," dedi.

Büyükhanlı'nın teklifini kabul ettim ve iki milyon lira parayı hemen ödedim. Artık hemen dekorasyon işlemlerine başlamalıyım. Oradan çıkınca Orhan abinin yanına gittim. Mersedes makam arabamı görünce çok şaşırdı. Atatürk Bulvarı'nda daire aldığıma çok sevindi. Aslında beni çok paralı zannediyor ama hiç de öyle değilim. Sadece çok param varmış izlenimini yaratmaya çalışıyorum. Çünkü gelen para hemen gidiyor. Orhan abinin sorduğu bütün sorulara düzmece cevap veriyorum. Kaç para topladığımı sorduğu zaman çok büyük rakamlar söylüyorum ki, bende bir gelişme olduğunu zannetsin. Orhan abi aldığım daireden memnun oldu, ama kafasında bazı kuşkular olduğunu anladım:

— Sen şimdi 12,5 milyona aldığın daireye ayda kaç lira faiz ödeyeceğini hiç düşündün mü?

— Olsun abi. Mülk benim oluyor.

— Mülk senin oluyor ama kıçında da kocaman bir yama açılıyor. Senin yanındaki adamlar sana yardımcı olabiliyor mu?

— Bazen abi.

— Benim bir arkadaşımın oğlu var. Adı Behçet Yapar. Sana yollayayım da onu yanında çalıştır. Her işi yapar.

— Tamam abi.

Behçet ertesi gün geldi. Onu sağ kolum olarak yetiştirmeye karar verdim. Ancak Orhan abinin torpiliyle işe aldığım için yine de onun yanında konuşmalarıma dikkat ediyorum. Olur ya, konuşulan her konuyu gidip kendisine rapor edebilir. Kısa sürede Behçet'in iş yerimdeki saygınlığını arttırdım. Bir de kendisine benim olmadığım zaman büroda olup biten her şeyi bana rapor etmesini söyledim. Bir odada çay bile içilse hemen defterine not edip ben geldiğim zaman bildiriyordu. Ben de böylece bütün personelin ne yaptığını daha iyi izlemeye başladım. Mayıs ayında bir taraftan İzmir'deki sabun fabrikasının kuruluş işleri, bir taraftan da yeni bankerlik bürosunun dekorasyonu nedeniyle hiç zamanım olmadı. Artık müşterilerimle oturup bir sohbet bile edemiyordum. Yalçın Doğan Menkul Değerler Bankerlik ve Finansman A.Ş.'nin kuruluş çalışmaları tamamlandı. Sermayesinin dörtte birini bankaya yatırıp Ticaret Bakanlığı'na izin için başvurdum. Bu arada aynı binada faaliyet göstereceğim Kastelli'ye rakip olacak bir bankerlik firması daha kurmaya karar verdim. Bu yeni firmamla, aynı binada komşumuz olan Kastelli'yi vuracağım. Bu firma, adını benim ilçem olan Daday'dan alacak. "Banker Dadaylı Menkul Değerler Finansman A.Ş." . Bu firmayı kağıt üzerinde kurdum. Henüz ortakları bile belli değil. Banker Dadaylı için aynı binanın 7. katmı da satın almaya karar verdim. iş adamı dediğiniz atılımcı olacak ve hiç korkmadan karar verecek. İnşallah çok büyüyüp Kastelli'yi hiç değilse Ankara'da çökerteceğim. Yalçın Doğan'la aynı binada olmanm ne demek olduğunu ona göstereceğim. Hafta sonunda hem dinlenmek, hem de Meral'i görmek için İzmir'e gittim. Evinden aradığımda annesi Efes Oteli'nde olduğunu söyledi. Ben de odamdan otelin aşağı kattaki barma telefon edip kendisini orada buldum ve odama çağırdım. Çok sürpriz bir karşılaşma olmuştu. Hemen istirahate çekildik. Ertesi sabah Meral'in evine gittim. Annesi beni çok sevmişti. Orada da rahatça istirahate çekildik. Öğleden sonra sabun fabrikasının son durumunu görmek için Kemalpaşa'ya gittim. İçeri girmeden fabrikaya şöyle bir baktım. Bekçi, "Kimi aradın bey?"diye sordu. Beni tanımadığı belliydi.

— Bu fabrika kimin oluyor hemşerim?

— Kasım beyindir.

— Kim bu Kasım bey?

— Banker Doğan'ın sahibi.

— Başka ortağı falan var mı?

— Başkası yok. Yalnız bizim eski alay komutanı da onun yanında çalışıyor.

— Yahu ben buranın banker Yalçın Doğan'a ait olduğunu zannediyordum.

— Sen bakma bey. Herkes benim der.

Vay bee. Fabrikanın sahibi ben olduğum halde Kasım demek ki sağda solda buranın kendisine ait olduğunu söylüyor. Acaba beni bir üçkağıda mı getirecek? Acaba iş icabı mı böyle diyor? Ama ben yine de Kasım'a güveniyorum. Nejat beye ve Kasım'a hiç haber vermeden Ankara'ya döndüm.Ankara'ya döndüğüm zaman bizim toptancı Vedat Kesikbıyık büroma gelerek bana bankerlikle ilgili bazı sorular sormaya başladı.

— Ne o lan Vedat. Sen de mi banker olacaksın yoksa?

— Valla bilmiyorum. Bakalım hele.

— Vay bee. Bir sen eksiktin piyasada. Yahu Vedat, ben bu pavyoncu Atilla'yı cezaevinden çıkarttım ama borcunu yine ödemedi. Şikayetimden vazgeçmesem şimdi hala içeride yatıyor olacaktı. Sen şunun adresini bilirsin. Söyle de bir haber göndereyim.

— Valla bilmiyorum.

Vedat bilmediğini söylerken yalan söylediğini hemen anladım. Biraz daha üzerine gidince baklayı ağzından kaçırdı.

— Sana söz veriyorum, haciz yaptırmayacağım. Söyle lan.

— O da banker oldu Yalçın.

— Neee? Banker mi oldu? Lan pavyoncudan da banker olur mu bee. Pavyoncu dediğin karı kız işi yapar be. Hangi bankerlik bununki?

— Orasını söyleyemem.

— Bak Vedat, sen benim eski arkadaşımsın. Bana yaptığın birçok iyilik de vardır. Şirketin ismini ver yeter.

— Bortaş.

Hemen önümdeki gazeteleri açtım ve Bortaş'ın ilanlarmı buldum. Bu

ilanlarda halk resmen kandırılıyor. "Ayda net yüzde 10 faiz. Bortaş Bankerlik. Gıda ve hayvancılık alanlarında faaliyetimiz her geçen ay büyüyor."

Atilla geçen ay benim büromda beni görebilmek için uzun uzun beklemişti. Anlaşılan, vaziyete beni beklerken uyandı ve banker olmaya karar verdi. Herifin ne bir yatırımı var, ne de başka bir şeyi. Cebinde, beş kuruşu bile yok. Olmadığı gibi Allah bilir bana olan borcunun kaç katını başkalarma da takmış durumda. Bu herifi yerle bir etmek benim için çocuk oyuncağı. Hemen telefonu açtım:

— Aloo. Atilla, ben Yalçın Doğan, nasılsın?

— Ooo Yalçın bey, çok teşekkür ederim, siz nasılsınız?

— Şu borcunu ne zaman ödeyeceksin lan? Eğer paran yoksa bu geceden itibaren her gün bana bir karı yolla da ödeşelim. Bu iş senin esas mesleğin nasılsa. Ama elindeki en iyi karılan isterim tamam mı?

— Aha, öhö, eee, Yalçın beyciğim o iş kolay. Siz nasıl emrederseniz. Şey. Yani.

— Gönderirsin değil mi Atilla. Sen de mi banker oldun lan? Haa?

Atilla aslında bana bu kadar kibar cevap vermez ama herhalde yanında bir müşterisi var. Adamcağızın parasını tokatlayacağı için kibar davranmak zorunda kalıyor.

— Atilla, avukatı ne zaman göndereyim lan?

— Ne zaman emrederseniz Yalçın beyciğim.

— Tamam aslanım. Senin de bankerliğin hayırlı olsun. Ulan sen pavyoncusun be. Sen kim, bankerlik kim? Yazık bu halka. Paraları hazırla, geliyorum.

Telefonu suratına kapattım. Bana borçlu olan insanlara bağırıp çağırmak ve hakaret etmek çok hoşuma gidiyor. Ben bağırıp çağırdıkça ve onlar da, "Emredersiniz Yalçın bey," dedikçe zevkten dört köşe oluyorum. Bu gibilerine başka nasıl davranayım?

Haziran 1981

Acısıyla, tatlısıyla Mayıs ayını da geride bıraktım. Tam 15 aydan bu yana yüzlerce müşterime faiz vererek aile bütçelerine katkıda bulunuyorum ve bu durum dolayısıyla sonsuz mutluluk duyuyorum. İsmim artık bütün yurtta biliniyor. Kars, Erzurum, Edirne, Balıkesir, Kahramanmaraş ve hatta Van gibi illerimizden bile müşterilerim var. Bana gösterilen bu itimat karşısında kendimi daha iyi görüyorum ve cesaretim daha da artıyor. 19 yaşında bir genç insan için bunlar son derece güzel şeyler. Herkes, "Helal olsun size Yalçın bey," deyip beni şımartıyor ama ben her zaman haddimi biliyorum. Müşterilerimin karşısına ceketimin düğmelerini iliklemeden çıkmıyorum. Bir süre önce yanımdan kovduğum Prof telefon etti. Mithatpaşa Caddesi'ndeki büromun . balkonunda viski içiyordum. Profu' da çağırdım ve ona da viski ikram ettim.

— Eeee Prof, anlat bakalım lan. Nerelerdeydin? Ne yaptın bu aralarda?

— Dayı, biraz Tokat'a gittim ama senden ayrıldığımdan beri tatsız tuzsuz geziyorum. Aslında hata bende oldu o gün. Hayat bacıyı bankaya yollamakla büyük eşşeklik ettik. O yağmurda biz Emrah'la arabada konyak içiyorduk. Kızcağızı bankaya gönderdik

— Boşver bunları Prof. Olan olmuş. Bir yerde çalışıyor musun?

— Çalışmıyorum dayı. Beş para da yok cebimde.

— O zaman bir iki yere bakayım da sana iş bulalım.

— Dayı, ben senin yanından başka bir yerde yapamam. Mümkünse beni yanına al.

— Prof, almasına alırım da Enver beye söz verdim. Yanımızdan ayrılan kim olursa olsun bir daha almayacağım. Emrah da çok yalvardı, ama almadım. Ama istersen git Enver beyden özür dile. Çünkü sana çok bozuk. Ondan para almışsın. Onu kandırabilirsen ben seni alırım.

— Dayı, beraber gidelim Enver beye.

— Otur, biraz muhabbet edelim de gideriz

Prof'la eski günleri konuştuk. Birazdan esas büroya gittik. Enver be

Prof'u benim yanımda görünce çok bozuldu. Birazdan yanıma geldi:

— Ne o Yalçın bey. Bu Prof mudur nedir. Takmışsınız bunu yine peşinize.

— Enver amca, ben takmadım. Mithatpaşa'ya geldi. Durumu çok mağdurmuş. Ayrıca sizden aldığı parayı ödeyecek. Hem de sizden özür dilemek istiyor.

Yalçın bey ben sizi iyi tanırım. Ona acıdınız ve bana parayı vermesi için de kendisine para verdiniz, değil mi? Her gördüğünüze acıyorsunuz. Bırakın lütfen acımayı. Bunlar parazittir. Cepleri biraz para görünce sizin yaptığınız her iyiliği unuturlar. Ben size Prof'u almayın demiyorum, ama yarın öbür gün buradan bütün ayrılanlar tekrar gelecek işe girmek için. Süreyya'sı, Hasan'ı, Emrah'ı, hepsi de sizin bu acıma duygularınızdan yararlanmak için gelecekler. Size burada olgun elemanlar lazım. Böyleleri değil. Enver amca, asker sözü veriyorum, Prof'tan başkasını almayacağım. Buna izin verin de gelip sizin elinizi öpsün. Zaten kendisini burada tutmayacağım. Depoya veririm, orada çalışır. Prof, Enver amcanın elini öptü ve benim kendisine verdiğim parayı, borcunu ödemek üzere uzattı. Enver amca da parayı almadı ve "Bu, benden sana bir harçlık olsun Mustafa," dedi. Enver amca benden her müşteri için komisyon' almasına rağmen kendisine sonsuz saygım var. Belki ara sıra birbirimize kırılmışızdır ama farketmez. Menfaatçi olmasına gelince, hangimiz menfaatçi değiliz ki? Bu dünyada küçücük bir menfaat için yaşamıyor muyuz? Küçücük bir çocuk bile eve gelen babası kendisine çikolata getirmişse babasının boynuna daha içtenlikle sarılmaz mı? Açık konuşmak gerekirse, ben Enver amcayı tanıdığım zaman çevrem bu kadar geniş değildi. Bu çevremin ve itibarımın çoğunu Enver amcaya borçluyum. Prof'u doğruca depoya gönderdim. Deponun başında eniştem var ve faaliyeti iyi gidiyor. Ahmet abim sabun imalathanesi ve Davut pazarlama arasında mekik dokuyor. Atatürk Bulvarı'ndaki yeni yazıhanem hazır duruma geldi. Çok güzel dayayıp döşedik. Personelin oturacağı odaları belirledim. Enver amcaya ana caddeye bakan büyük odalardan birini verdim. Kendisine bir de sekreter tahsis ettim. Odası bakan odası gibi oldu. Ne istediyse yerine getirdim.

5 HAZİRAN 1981

Yeni bankerlik bürom yarın hizmete girecek. Bu büroyu dayama döşeme için tam beş milyon lira harcadım ama helal olsun. Böyle bir bankerlik bürosu henüz Türkiye'de yok. Yarın 200 kişilik açılış kokteyli vereceğiz. Ayrıca gece de 50 kişilik yemek vereceğim. Bütün davetiyeler dağıtıldı. Kokteyl ve yemek işini Uzungil restoran

yapacak. Kendime de çok şahane bir oda yaptırdım. Her tarafı lambri ve bakır kaplama. Görenin gözleri kamaşır. Ayrıca gerekli yerlere kristal ayna döşettim. Bir de hava soğutma cihazı koydurdum. Yerde duvardan duvara halı var. Bu halıların deseni de mobilya ile tam bir uyum içerisinde. Her odada çift telefon var. Vezne kısmı sanki Merkez Bankası'nın veznesi gibi oldu. Duvara gömülü çok büyük bir kasa var. Büroda ayrıca her gelen müşteriye çay kahve ikram edilecek. Bunun için özel bir salon ayırdım. Her odada stereo müzik yayını olacak. Benim makam odama girmeden önce özel kalem müdürümün odasına giriliyor. Özel kalem müdürü olarak da OYAK'tan ayrılma Metin Beşer'i buldum. Bana çok güzel yağ çekiyor ve bu da çok hoşuma gidiyor. Her sözüne başlamadan önce karşımda esas duruşa geçip, "Zatı şahanelerinize arz edeceğim hususlar var," diyor. O kadar çok Osmanlıca konuşuyor ki, bazı söylediklerini anlamıyorum ve "Türkçe konuş Metin bey," diyorum. Aslında müşterilerim de bu tür konuşmadan hoşlanıyorlar. Onun için özel kalem müdürüm çok işime yarayacak gibime geliyor.

6 HAZİRAN 1981

Sabah erkenden yeni büroma geldim ve besmele çekerek kapılara pirinç tabelaları astık. Tabelalar asılınca karşılarına geçip doya doya baktım: Yalçın Holding / Yalçın Doğan Menkul Kıymetler Finansman A.Ş. Gazetelerde açılış ilanlarım çıktı. Hayat hanım bugünden itibaren finansman müdürlüğü görevini yürütecek. Kendisini terfi ettirdim. Artık daha sık iş görüşmesi yapabiliriz. Bütün bayan personelimi açılış için berbere yollayıp saçlarını yaptırttım ve berber paralarını ben ödedim. Personel çok şaşırdı. Biraz sonra Enver amca beni kolumdan tutarak bir odaya çekti. Yanımızda Hayat hanım da vardı.

— Yalçın, sana bir müjdem var ama Hayat hanım söylesin.

— Allah Allah. Nedir bu müjde Enver amca?

Müjdeyi Hayat hanım açıkladı:

— Yalçın bey, Enver bey bundan sonra sizden komisyon almayacak.

— Yaa, öyle mi, gerçekten Enver amca?

— Evet Yalçın, almayacağım.

— Valla ne kadar sevindim. Verin elinizi öpeyim.

Bu haber benim için gerçekten de müjdeydi. Enver amca Haziran ayından itibaren komisyon almazsa ayda bir milyon lira daha fazla kar

ederdim. Nasıl oldu da bu huyundan vazgeçti anlayamadım. Açılış kokteyline çok sayıda seçkin davetli katılacağı için öğleye doğru çiçekçiye bizzat gittim ve her zamanki usulüme göre çiçek siparişlerimi verdim. Banker Kastelli, Sakıp Sabancı, Vehbi Koç, Koç Holding topluluğu, Türkiye Odalar Birliği, Ankara Ticaret Odası, Güngör Bayrak, Nazan Şoray, Bülent Ersoy, Zeki Müren, T.C. Ziraat Bankası, Türkiye İş Bankası, Şarık Tara, Turgut Özal, Milliyet, Hürriyet. Ve daha bunlar gibi 50 dolaylarında büyük çiçeği kendi kendime getirttim. Önemli olan, açılışa gelen müşterilere "Yalçın'a bak be. Herifin amma da çevresi var. Bu herif kesinlikle yıkılmaz," dedirtmek. Tabii gelen bazı çiçekler de sahici. Davet ettiğim kişi ve kuruluşlar tarafından gönderilmiş. Kokteyl başladı. Gelenler arasında Ankara eski valisi Durmuş Yalçın, Adalet Partisinin Kinyas Kartal, Oğuz Aygün gibi çok sayıda eski parlamenteri, kahraman silahlı kuvvetlerimizin çok sayıda muvazzaf ve emekli mensubu ile siviller var. Habire kadeh kaldırmaktan baş'ım dönmeye başladı. Herkes benim şerefime içiyor. Müşterilerim sık sık, "Yalçın bey, biraz da bizim yanımıza gelin de sohbet edelim. Vallahi sizi görmek Sayın Evren'i görmekten bile daha zor," diyorlar. Ben de Evren Paşa ile ismim aynı cümlede geçtiği için çok mu çok gurur duyuyorum. Sıra nutuk atmaya geldi. Enver amca "Baylar bayanlar, yönetim kurulu başkanımız Yalçın Doğan bey konuşacaklar. Lütfen susunuz," diye birkaç defa bağırıp sessizliği sağladı ve ben de hıncahınç dolu kalabalığa hitaben konuşmaya başladım:

— Sayın, kıymetli misafirlerim. Sizlerle yaklaşık on beş aydan beri tanışıyoruz. Sizin ilgi ve alakanız bizi bu duruma getirdi. İşte gördüğünüz gibi Yalçın Holding ve bankerlik kuruluşları bundan böyle bu kendi binalarında hizmet verecekler. Bugüne kadar faizlerinizi bir gün bile aksatmadık. Hiç aksatmadan aile bütçelerinize katkıda bulunduk. Evinizin ve ailenizin ikinci gelir kapısı olduk.

Burada yoğun alkışlar başladığı için konuşmama ara vermek zorunda kaldım. Davetliler "En büyük Yalçın. Başka büyük yok". "Bravo Yalçın bey". "Helal olsun sana Yalçın". "Sen en büyüksün. Sen her şeye layıksın" diye uzun uzun slogan attılar.

— Sizlerle bundan on beş ay önce iki oda bir salondan ibaret olan ilk iş yerimde tanıştık. Orası birinci kattı. Şimdi sizler beni Atatürk Bulvarı'nda yedinci kata yükselttiniz. Sağolun, varolun. Ben sizden aldığım bu güçle çalıştım. Şimdi bir sabun fabrikası inşa ediyorum. İşte maketi şurada duruyor. Ayrıca AnkaraİstanbuI yolu üzerinde süt fabrikası kurmak için girişimlerimiz var. Bunun teşvik belgesini almak üzereyiz. Sabun fabrikamız inşallah Temmuz ayında üretime başlayıp hem sizlere, hem de memleket ekonomisine katkıda bulunacaktır.

Sayın müşterilerim, sayın davetliler. Görüyoruz ve duyuyoruz ki birçok üçkağıtçı ve sözüm meclisten dışarı, sahtekar ve dolandırıcı banker oluyorlar. Burada isim vermeyeceğim ama bunların ilanları her gün gazetelerde ve devletin televizyonunda yayınlanıyor. Bunlar ilanlarında biz inşaat sektörüyüz, biz armatörlük yapıyoruz gibi palavra laflar koyuyorlar. Bunlara kanmayın. Kimi de ben holding oldum diyor ama ben araştırıyorum, böyle bir holding yok. Aziz milletimizi kandırıyorlar. Şimdi de en son numaraları çıktı. Bunlar hem altmdan kalkamayacakları kadar yüksek faiz vaad ediyorlar, hem de kendilerine para yatıran vatandaşlara kura numarası verip piyango düzenliyorlar. Bu piyangoya koydukları hediyeleri de kendi adamlarına çıkartıyorlar. Geçenlerde bizzat kendim tesbit ettim. Çekilişe gidip buzdolabmm arkasmdaki seri numarasını çaktırmadan defterime yazdım. Emekli bir öğretmene çıkan bu buzdolabını herkesin gözünün önünde aşağı kata indirdiler. Ben de bu durumu yutarak gerçekten memnun oldum. Fakat ikinci çekilişe yine gittim ve bir de baktım ki aynı buzdolabını yine vatandaşa kakalıyorlar. Yani bunların tümü dolandırıcı, ama nedense hiç kimse bunlara ses çıkarmıyor. Saygıdeğer misafirlerim, faiz oranlarımızda herhangi bir artış yapmamaya kararlıyım. Ben yüksek faizden yana değilim. Eğer verdiğimiz faizi az bulan varsa, parasını istediği an çekebilir. Çünkü size ne kadar yüksek faiz verirsek, sizden aldığımız parayı da o kadar yüksek faizle satmak durumunda kalırız. Yüksek faizle satılan para ise maalesef geri gelmiyor. Sayın misafirlerim, size söyleyecek başka söz bulamıyorum. Hepinizi tekrar teşekkür edip saygılarımı sunuyorum. Sağolun, varolun. Çok büyük alkış aldım. Konuşmam bitince bir müşterim yüksek sesle kendisinin de bir konuşma yapıp yapamayacağım sordu. Bu müşterim Milli Savunma Bakanlığı İnşaat Emlak Dairesi'nde görevli. Nedense bu İnşaat Emlak Dairesi mensuplarında çok para var. "Buyurun Albayım" dedim. Albayım konuşmaya başladı:

— Sayın misafirler, bugün buraya, aslında bizim kendi malımız olan bir iş yerinin açılışı için geldik. Yalçın beyi de dinledik. Ben buranın bir yıllık müşterisiyim. Geçen ay anapara günüm doldu ve paramı istedim. Yalçın bey hemen çıkarıp verdi. Ben de bu nun üzerine paramın vadesini bir yıl daha uzattım. Yalçın bey dürüstlüğü ve çalışkanlığı ile tanınan genç bir iş adamıdır. Onunla ne kadar övünsek azdır. Kendisindeki çok büyük gelişmelerin en büyük örneği de işte bu yeni iş yeridir. Biraz sapa olduğu için Küçükesat semtindeki büroya her zaman gidemiyorduk. Bunları düşünerek kendileri Türkiye'nin göbeğindeki bu büroyu açtılar. Yalçın beyi bir daha tebrik ediyor, hepinize saygılar sunuyorum. Müşterimin konuşması bitince davetime katılan asker mensuplarımızla biraz sohbet ettim. Albay

İrfan Ertem ve arkadaşları başta olmak üzere herkesle bol bol resim çektirdik. Hayat hanımın arinesi Hanife hanım da açılışa geldi. Hemen yanına gidip biraz ilgilendim. Eski parlamenterlere çok büyük ilgi gösterdim. Herkes Kinyas Kartal'ı benim ortağım zannetti. Hayatımda en çok iltifat gördüğüm gün herhalde bugün oldu. Gece Uzungil restoranda yemek verdim. Bu yemeğe İzmir müdürüm Nejat Alpaslan, sabun fabrikası müdürüm Kasım Akarsu, Sancak gazetesi sahibi Salim Taşçı, Hayat hanım, bütün personelim ve bazı müşterilerim katıldılar. Yemeği bir açış konuşmasıyla başlattım ve bugünlere nasıl geldiğimi, yaptığım üçkağıtlara hiç değinmeden anlattım. Aslında o üçkağıtları da anlatmak isterdim ama yanlış anlaşılır. Yemek boyunca başarılarım nedeniyle tebrik edildim. Sigarayı birkaç günden beri bırakmış olduğum için, yapılan sigara ikramlarını reddediyordum. Yemek sırasında Hayat hanım bana dedi ki:

— Yalçın bey siz sigara içmeye yine başlarsınız.

Hiç içmeyeceğim. İddiaya girelim mi?

— Peki.

— Kaybeden öbürüne Vakko'dan bir elbise alacak kabul mü? .

— Kabul.

Ertesi gün Pazar'dı. Çok iyi dinlenmeli ve yeni haftaya zinde başlamalıyım. Pazar gününü evde yatarak geçirdim. Bundan sonra dakik olmam gerekiyor. Kendi kendime bir program yaptım. Makam şoförüm Kemal, Mersedes'le beni en geç saat 8.30 da evden alacak. Saat 8.45'te erkek kuaförüne gidip saçlarımı taratacağım. En geç saat 9.30'da mutlaka büroda olacağım. Sabahları şoförüm beni büronun kapısına bırakı, yor ve arabayı park ettikten sonra büronun telefonlu ikinci çay ocağında benim emirlerimi bekliyor. Bir yere gitmem gerekince özel kalem müdürüm Metin Beşer şoförüme haber verip arabayı hazırlatıyor, özel kalem müdürümle uyum içinde çalışıyorum. Birisi benimle görüşmek istediği zaman odamın kapısını vurup içeri giriyor ve bir asker gibi önce topuklarını vurup esas duruşa geçiyor ve hemen sonra da başını eğerek selam veriyor.

— Efendim, zatıalilerinizin . admda bir ziyaretçisi var. Acaba kabul buyurmayı emreder misiniz?

Çok ziyaretçim geliyor ama zamanım olmadığı ,4çin birçoğu ile görüşemiyorum. Bu arada genel koordinatörüm özkaya Akçağlar benden yeni büroda özel bir oda beklerken kendisine bir mesajla teşekkür edip görevine son verdim.

Bu arada Sancak gazetesinde yeni bir yazımı yayınladılar. Aslında bu yazıları başkaları benim adıma yazıyor ama olsun. Ben bu konuda üçkağıt yapmıyorum. Bu Atatürkçü gazetede benim adıma çıkan yazılar müşterilerim arasında büyük ilgi uyandırıyor. Gerçi Sancak çok fazla satılan bir gazete değil ama olsun. Yine de belli bir kesim okuyor. Yazım çıktıktan sonra bir sürü müşterim ve özellikle silahlı kuvvetlerimizin muvazzaf ve emekli mensupları beni kutluyorlar. "Helal olsun size Yalçın bey. Yazınız şahaneydi. Sizin iş adamlığınız gibi kaleminiz de maşallah çok kuvvetli," diyorlar. Ben de böylece biraz daha fazla hava atma durumu yaratmış oluyorum. Sancak gazetesinde benim adımla ve resmimle çıkan yazının başlığı "Ekonomide 12 Eylül Mucizesi". Bu yazıda özetle şöyle diyorum:

"Ekonomik durum süratle iyiye doğru gidiyor. 24 Ocak 1980'de atılan olumlu adımlardan sonra, özellikle 12 Eylül döneminde Türkiye'de, dünya ekonomik tarihine yazılacak ekonomik bir mucize yaşanıyor. İçinde bulunulan şartlar dolayısıyla sosyal hakların zedelenmemesi için yetkililer büyük titizlik gösteriyorlar. İhracatın teşviki için her türlü tedbir alınıyor. Faiz ve para politikasının başarılı sonuçları görülmeye devam ediyor. Döviz transferleri zamanında yapılıyor. Emisyon hacmi başıbozukluk durumundan tamamen kurtarıldı. .Ve Türk ekonomisi için büyük bir değişiklik sergileniyor. Günlük kur politikasma geçildi. Artık Türkiye için büyük oranlı devalüasyonların yıkımı sözkonusu olmayacak. Bundan sonraki safhada ise Türk lirası tümüyle konvertibl hale gelecek. Bütün bu başarılı uygulamaların sonucunda, çökmekte olan bir ekonomiden şahlanan bir ekonomiye geçişin destanı yazılıyor. Hem de en mütevazi bir şeklde. "Büyük beyin" olma gösterileri yapılmadan, ideolojik yumurtlamalarda bulunulmadan, doktriner inciler savunulmadan. Fakat bütün bu ekonomik gelişmeler bir yana, enflasyonla mücadelede elde edilen neticeler gerçek bir ekonomik mucizeyi sergiliyor. Evet sayın okuyucular, bu bir ekonomik mucizedir. Ekonomide 12 Eylül mucizesi."

Yazımı beğendiniz mi sevgili okuyucularım? Bütün müşterilerim çok beğendiler de!.

İzmir bürosu müdürüm palavradan Ege bölgesi genel müdürlüğü unvanı verdiğim Nejat Alpaslan, finansman müdürlüğü için oğlunu önerdi. Ben de kabul ettim. Sabun fabrikası için Gaziantep'e sipariş ettiğimiz kazan ve makinelerin üretimi bitmiş. Bunları TIR'lara yükleyip gönderdiler. Ben de izmir'e gittim. Hem büroya uğrayıp hesaplan kontrol ettim, hem de Kemalpaşa'ya sabun fabrikama gittim. Kasım işin başında duruyor ve çalışmalar yoğun bir şekilde sürüyor. İzmir'e gelmişken canım Meral'i de görmek istedi. Kendisiyle Allah

kısmet ederse son defa beraber olacağım, çünkü benden habire araba istiyor. Ben de bir defa boş bulunup bu konuda söz vermiş bulundum. Meral'i alıp bir galeriye götürdüm. Aslında araba falan almayacağım, ama böylece kendisini biraz oyalamış olurum ve arada birkaç seans yaparız. Meral bir BMW beğendi. Galerici 2,5 milyon istedi. Ben de "2 milyona verirsen hemen alırım," dedim. Ben pazarlık yaparken Meral heyecandan tırnaklarını yiyordu. En son olarak fiyatı 2 milyon 300 bin liraya düşürdüm ve ertesi gün gelip alacağımı söyledim. Makam şoförüm Kemal'e "Doğru Efes Oteli'ne çek" dedim. Mersedes makam arabamla Efes Oteli'ne Meral' le birlikte büyük hava atarak girdik. Şoförüm artık alışmıştı., önce koşarak kapımı açıyor ve elinde çantamla birlikte benim arkamdan geliyor. Bazen çanta boş oluyor ama ne yapayım? Hava basmak için böyle durumlar yaratmak şart. Otelin havuzunda bir kabin kiraladım ve burada akşama kadar Meral'le eğlendik. Akşam da otelin gece kulübüne inip eğlencemize devam ettik. Meral burada bana arabayı alıp almayacağımı sordu. Ben de "Hiç merak etme, yarın alacağım" dedim. Meral da beni sevinçten herkesin içinde dudaklarımdan öptü. Ben çok utandım ama baktım ki hiç kimse bizi görmüyor, ben de onu öpmeye başladım. Odamıza çıkıp istirahate çekildik. Meral "Yalçın'cığım, eğer izin verirsen bugünün bütün masraflarını ben ödeyeyim," dedi. Ben de içimden "Aman ne iyi olur. Hiç değilse bana para yatıran vatandaşların 5060 bin lirasını tasarruf etmiş olurum," diye düşündüm. Ama yiğidi öldür, hakkını ver. Bugüne kadar Meral için fazla bir para harcamadım. Nasılsa ondan da bıkmak üzereyim. Ertesi sabah otel hesaplarımızı Meral ödedi. Parası yetmediği için benden beş bin lira aldı. Kendisini eve bırakıp öğleden sonra gelip alacağımı ve arabayı satın almak için galeriye gideceğimizi söyledim. Bendeki gidiş o gidiş. Bir daha Meral'in yüzünü görmedim. Ben keriz miyim ki birkaç defa beraber olduğum bir kadına araba satın alayım.

Artık Hayat hanımla ilgili olarak bir şeyler yapmam gerekiyor. Aklıma bir fikir geldi. Makam odamdaki etajerden bir Marlboro çıkarıp yaktım. Sigara içtiğimi Hayat hanım görüp de girmiş olduğumuz iddiayı kazansın diye bir bahane bulup odama çağırdım: Hayat hanım odama geldi:

— Aaaa, Yalçın bey, bakm sigaraya yine başlamışsınız. iddiayı kazandım. Vakko'dan elbise isterim.

— Tüh be, yakalandım valla. Ben unutmuştum iddiaya girdiğimizi.

Biraz sonra dışarı çıkıp Atatürk Bulvarı'ndaki Uzungil restorana gittim ve sahibi Ali beyle konuştum:

— Ali bey, Yarın öğle yemeğine buraya bir bayanla geleceğim. Yalnız salonda benim masamdan başka masa istemiyorum. Bütün masaları dışarı çıkarın. Masamm üzeri kırmızı gül yapraklarıyla donatılacak ve sadece tabakların beyazı görünecek. Özel bir piyanist getirin. Ben geldiğim zaman hafif hafif romantik bir müik çalsın. Servis mükemmel olmalı. Masama bir şef garson baksın. Başka garson istemiyorum.

Ali Uzungil'e bu işin ücretini peşin ödeyip oradan ayrıldım. Hemen karşı kaldırımdaki büroma geçince Hayat hanımı yanıma çağırdım:

— Hayat hanım, Yarın saat ll'de Vakko'ya gideceğiz ve size bir elbise alacağım iddiayı kaybettiğim için.

— Yalçın bey, siz ciddiye aldınız bu konuyu. İnanın ki ben şaka söyledim. Elbise falan gerekmez.

— Yooo. Siz kaybetseydiniz ben size aldıracaktım.

Hayat hanıma son zamanlardaki ilgim dolayısıyla, o da tahmin ediyorum ki bana karşı biraz daha yakmlaşmaya karar verdi. Ertesi gün saat 11'de ikimiz yürüyerek Vakko'ya. gittik. Hayat hanıma cradan iki elbise ve bunlar için aksesuvar aldım. Şoförüm gelip paketleri buradan alacaktı. Dışarıya çıktık:

— Hayat hanım, eğer sizce bir mahzuru yoksa şurada ayaküstü bir yemek yiyelim de büroya ondan sonra gidelim.

— Siz bilirsiniz, Yalçın bey.

Uzungil restorana girdik. Hayat ortada hiçbir masa göremeyince şaşırdı. Şef garson yanıma gelip, "Yalçın bey, şeref verdiniz. Buyurun içeriye, masanız hazır," diyerek bizi özel ayırttığım yere götürdü. Her şey istediğim gibi olmuştu. Masanın üzeri olduğu gibi kırmızı gül yapraklarıyla kaplıydı. Artık Hayat hanıma evlenme teklif etmeye hazırım. Bu işi şimdi de yapamazsam hiç yapamam. Gerçi şu anda Cemile ile nişanlıyım ama olsun. Kendime içki, Hayat hanıma meyva suyu söyledim. Servis başladı. Heyecandan alnımdan soğuk soğuk terler boşanıyor. Vay beee, bunca karıyla zamparalık yapmış olan Yalçın Doğan'a bak. İlk defa sevdiği bir insana evlenme teklif edecek. Çok ciddiyim ve onu çok seviyorum. Ama söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Şef garsona beş adet gül getirmesini söyledim. Güller gelince bunları Hayat hanıma verdim:

— Hayat hanım, şimdi bu güllerden birini bana vereceksiniz, birini de masaya bırakacaksınız.

Hayat dediğimi yaptı. Ben de bunun üzerine hemen, "Hayat, sana çok teşekkür ederim. Evlenme teklifimi kabul ettiğin için çok mutluyum," dedim. Hayat çok şaşırdı ama "Hayır" demedi. Ben de kendisine Cemile ile ayrılmaya karar verdiğimi anlattım. Sonuçta beklediğim cevap geldi ve Hayat bana "Evet" dedi. Yaşasınnn. Şoförüm Kemal dediğim saatte gelip bizi restorandan aldı. Hayat'la birlikte büyük abim Yaşar'a gittik. Abim bizi görünce şaşırdı ve babamdan korktuğu için, "Aman buraya geldiğini baban duymasın," dedi. Akşamüstü Hayat'ı evine bıraktım. Bugün benim en mutlu günüm. Sevinçten ne yapacağımı bilemiyorum. Şimdi isterlerse bankerliğime son versinler, sabun fabrikamı elimden alsınlar. Hiç umurumda değil. Ben cin gibi bir insanım. Hayat benimle birlikte olduktan sonra her işi yapıp ekmeğimi taştan çıkarırım. Şoförüm Kemal beni eve götürürken "Dayı, bu Hayat hanımla ciddi misin?" diye sordu. "Elbette ciddiyim lan. Ne sandın ya?" dedim. Birkaç gün sonra nişanlım Cemile büroya geldi. Ben kendisine durumu nasıl anlatacağımı bir türlü bilemedim. Behçet'i çağırıp ona akıl danıştım ama da, "Beni bu işe bulaştırma abi," deyince bir bardak votkayı bir nefeste dikip Cemile'yi yanıma kabul ettim ve kendisinden ayrılmaya karar verdiğimi anlatmaya çalıştım:

— Cemile, işlerim hiç iyi değil. Birkaç gün sonra bankerlik bürosunu kapatacaklar. Ruhsatsız çalıştığımı çakmışlar. Ayrıca sabun fabrikası için de ruhsat vermiyorlar. Kısacası perişan oldum ve iflas durumuna geldim. Bu durumda seni de mağdur etmeye hakkım yok.

Cemile'ye iflas etmek üzere olduğumu söyleyince ' "Haklısın Yalçın. Zaten ben de ayrılalım diyecektim," dedi. Ablasıyla birlikte Ayvalık taraflarına tatile gidecekmiş. Kendisine 20 bin lira verdim. Hiç arkasına bakmadan yanımdan ayrıldı. Vay bee. Demek ki bu kızcağız benimle Yalçın Doğan olduğum için değil, paralı bir banker olduğum için nişanlanmış. İnsanlar paraya ne kadar büyük önem veriyor. Para için mutluluklarını bile satıyorlar. Mutlu olmak için ille de para mı lazım acaba? Aslında şimdi param olduğu için ben eskiye göre daha mı mutluyum? Belki daha mutluyum, belki de değilim. Bu sorunun cevabmı tam olarak veremiyorum. Mesela İller Bankası'nda çay ocağını işletirken bir tek muhatabım vardı, o da bu kuruluşun Sosyal İşler Müdürü'ydü. Yine kendi kendimin patronuydum ama karışanım görüşenim yoktu. Şimdi 19 ya . şında bir insanım ama üzerimde o kadar çok yük var ki. Ben çok enerjik bir insan olduğum halde bu yükün altında bunalırken bir de Evren Paşa'ya ve diğer Konsey Üyelerine bakıyorum, bütün memleketi geziyorlar ve onca devlet işini sırtlayıp götürüyorlar. Valla helal olsun onlara. Hem memleketi kurtardılar, hem de hiç yorulmuyorlar. Mesela iş bitirici Turgutözal'ı da çok takdir ediyorum. Adam Başbakan Yardımcısı ama bütün ekonominin bel kemiği. Oradan oraya dolaşıyor. Bir IMF'ye gidiyor,

bir Dünya Bankası'na gidiyor ve birazcık yardım rica ediyor. Onlar da çoğu zaman nasihat veriyorlar, ama Turgut bey evelallah yılmadan gezmeye devam ediyor. Herhalde, "Ulan, isteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara. Bu paraları toplayıp da cebe atacak değiliz ya. Ne kadar çok asılırsam o kadar çok verirler," diye düşünüyor. Ancak, duyduğuma göre Turgut bey IMF'deki herifler ne derlerse onu yapıyormuş. Bunu birkaç yerden duyunca IMF'ye ve Turgut Özal büyüğüme hafiften gıcık olmaya başladım. Neyse konuyu biraz dağıttık ama insan memleket meselelerini düşünmeyince olmuyor ki. Nişanlım Cemile annemle babamı çok fena kafakola almış durumda. Şimdi nişanı bozduğumu babama nasıl söyleyeceğim? Babama desem ki, "Babacığım, Cemile aslında benimle değil banker Yalçın'la nişanlanmış". Bana inanmaz. Hayat'la evlenmeye karar verdiğimi söylesem, bu sefer de diyecekler ki, "Bu kız, oğlumuzu gül gibi nişanlısından ayırdı". Ve Hayat'a gıcık olacaklar. Şimdi çok fena açmaza girdim. Birazcık olsun rahat nefes alabilmek ve moralimi düzeltmek için özel kalem müdürüme emir verdim ve müşterim emekli albay Rahmi Gündoğan'ı çağırmasını istedim. Albayım hemen geldi. Makam odamın kapısını içeriden kilitledim ve "Soran olursa toplantıda dersiniz," diye talimat verdim. Büyük toplantı masasma hemen oyuncak kurşun askerleri, tankları, topları, gemileri ve uçakları dizdik. Bir sicimle sınır çizgilerimizi çektik ve Türkiye ile Yunanistan'ı kapıştırdık.

— Ciuvvvv. Çat., çat. Tatatatatata. Bommmm.

Oyuncaklarla bir saat kadar savaş yaptık. Rahmi albayım beni yine yendiğini iddia etti ama aslında ben onu yenmiştim. Oh be, biraz moralim düzeldi. Albayım bana dedi ki:

— Yalçın bey, her yönünüzü takdir ediyorum, ama çocukla çocuk, büyükle büyük olmasını da çok iyi biliyorsunuz. Yaşmızm üzerinde bir olgunluğunuz var.

— Teveccühünüz albayım. Kendi kendimi yetiştirmeye çalıştım. Geçenlerde Gülhane Hkstahanesi'nden göz doktoru bir albayım, öğretmen olan eşi ve çocukları hep birlikte geldiler. Çocukları kumbarada beş bin lira biriktirmişler. "Yalçın amca, bu parayı size yatıracağız," dediler. Ben onlara da normal bir müşteri gibi ilgi gösterdim ve karşıma oturttum. Bunların adma senet düzenledik. Çocuklara tasarrufun yararlarını anlattım. Şimdi bu çocuklar kimin evine ziyarete gitseler, "Bizim banker Yalçın'da paramız var," diyecekler. Zaten artık ev ziyaretlerinde falan hal hatır sorma işi kalktı. Herkes birbirine "Senin paran hangi bankerde?" diye soruyor.

Kuruluşlarımın genel koordinatörlüğüne Lider Turizmi'n sahibi Ali Engin Fırat'ı getirdim. Ali bey şirketin tüm mali durumunu inceledikteıi sonra göreve başlayacak. Bana açık açık konuştu:

— Yalçın, ben önce personel durumunu ayarlayacağım. Bu arada bütün şirketlerin mali durumunu çıkaracağım. Ne durumda olduğumuzu bilmem gerekir. Senden resmen göreve başlayana kadar para almayacağım. Şimdilik herhangi bir yetki de istemiyorum. Ancak bundan sonra yapacağm bütün işleri bana mutlaka danışacaksm.

— Tamam abi. Senin bana manevi yönden yardımcı olman bile yeterlidir. Hesapları istediğin gibi incele, ondan sonra da sağlam görürsen tam yetkiyle işe başla. Benim odamın yanındaki odayı da sana vereyim.

Ali abi çok ciddi bir çalışma temposuna girdi.

Akşam saatlerinde büroda trafik yoğunlaşıyor. Bugün birisi gelip 7 milyon lira yatırdı. Akşam hesapları aldım, 10 milyon lira giriş olmuş. Aslında her zaman bu kadar olmuyor. Bugün Hayat'm abisi Bülent nişanlanacak. Nişana ben de davetliyim. Kuyumcuya gidip nişanlısı için güzel bir bilezik aldım. Şoförüm Kemal beni eve getirdi, elbiselerimi değiştirdim ve nişanın yapılacağı eve gittik. Orada bana herkes "Vay bee. Demek ki en genç banker Yalçın buymuş," falan diye büyük ilgi gösterdi. Ben çoğunu tanımadığım bu kalabalıkta çok sıkıldım ama şoförüm yanımda olduğu için sıkılganlığım biraz gitti. Bir ara Hayat yanıma geldi. "Ailene durumu anlattın mı?" diye sordum. Ablasının haberi varmış ama "Anneme sen söyle," dedi. Ben böyle bir durumu nasıl söyleyeceğimi hiç mi hiç bilemiyorum. Ya annesi, "Teyzeciğim, ben kızınızla evlenmek istiyorum," deyince beni azarlayıp kovalarsa? Nişan yüzüklerinin takılacağı sırada, yüzükleri benim takmamı istediler. Ben de o kalabalığın arasında çok mahçup oldum. Hemen o sırada Turhan Feyzioğlu'nun Marmara Oteli'nde benimle Cemile'nin nişan yüzüklerimizi takarken söylediği sözler aklıma geldi. Aslında orada benim babam yaşında pek çok insan vardı. Ayrıca akrabalar da vardı ama bu yüzükleri takmak için niçin beni seçtiklerini bir türlü anlayamadım. Hemen orada kısa bir konuşma yapıp genç çiftlere mutluluk diledim ve yüzükleri parmaklarına geçiriverdim. Hayat'ın annesini bir ara yalnız yakaladım ve içerideki bir odaya götürdüm. Alnımdan boncuk boncuk ter boşanırken, kendisine kızıyla eğer izin verirlerse evlenmek istediğimi, Hayat'ı çok sevdiğimi anlattım. Bu arada tam da pencerenin kenarmda duruyordum. Eğer annesi beni azarlarsa pencereden kaçıp gidecektim. Annesi, "Allah mesut etsin evladım," deyince havaya sıçradım. Hemen dışarı çıkıp beni merakla bekleyen Hayat'a müjdeyi verdim.

Haziran ayında bir sabah, hiç ummadığım bir zamanda büroya Piç Yaşar geldi. Yaşar'm izini uzun süredir kaybetmiştim. Bana da iki milyon lira kadar borç takıp ortalıktan kaybolmuştu. Birbirimize sarıldık, öpüştük, koklaştık. Ve kendisine ilginç bir teklifte bulundum:

— Yaşar abi be, sen de banker olsana. Çok iyi para toplarsın.

Piç Yaşar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Valla mı?

— Valla.

— Olur mu lan? Hem nerede yapacağım?

— Abi benim Hakan Yurdakuler sokaktaki eski büroda. Şimdi orayı tasfiye ediyorum. Seni oraya yerleştiririm.

— Peki, parayı nasıl toplayacağım?

— Gayet basit. Gazeteye ilan vereceksin. İstersen sana benim eski elemanlardan Süreyya'yı da veririm. İki de fıstık gibi sekreter buldun mu bu iş tamamdır. Ondan sonra sabaha kadar para sayarsın Allah belamı versin. İçindeki demirbaşları da sana satarım. Hiçbir eksiğin kalmaz.

— Kaça satarsın?

— Sana beş milyona veririm.

— Beş milyon eder mi lan onlar?

— Etmez tabii. Büroda bir milyonluk demirbaş vardır. Ben de senden dört milyon lira hava parası alıyorum. Hiç değilse bana olan iki milyon lira borcunu da böylece bankerlik yaparak ödersin. Sana yaptığım bu kıyakçılığı da hiçbir zaman unutma.

— Vay bee. Ben banker olmayı hiç düşünmemiştim lan Yalçın.

— Abi, banker olanlar senden daha mı iyi yani? Baksana pavyoncu Atilla bile banker oldu. Benim depoda çalışan assubay Kemal özbay, Ayhan Afşar, Veysi Gün, İhsan Bayat. Bunların hepsi banker oldu lan. Memlekette kim varsa banker oluyor. İmamı, simitçisi, kaçakçısı, sabıkalısı, üçkağıtçısı, dümencisi, iflas edeni, hepsi banker oluyor. Sen onlardan daha mı geri zekalısın yani?

— Yalçın, yalnız bende beş kuruş para yok.

— Hiç önemli değil. Şimdi sen bana birer milyonluk beş adet çek vereceksin. Bir tane de iki milyonJuk çpk verirsin, olur biter. Ben sana ilk aşamada biraz da para yardımı yaparım. Topladığın parayı iyi yerlere satıp hem bana, hem de piyasaya olan borçlarını ödersin.

Yaşar cebinden hemen İstanbul Bankası'nm çek defterini çıkardı ve söylediğim tarihler için yedi milyon liralık çek yazdı. Kendisini büroya götürdüm ve anahtarları teslim ettim. Şimdi geriye kira sözleşmesinin devri kalıyordu. Onu da yanımda çalışan Enver albayım 500 bin lira komisyon alarak halletti. Piç Yaşar banker olmadan önce yedi buçuk' milyon lira borca girmiş. Yine pazarlamacılık yapıyor ama bu borcu ödemesi mümkün değil. Bankerlik işini mutlaka üçkağıtçılıkla yapacağını biliyorum ama Yaşar'ın banker olması benim için çok iyi olacak. Hiç değilse gelene gidene "Bakın, banker Yaşar bile bana bu kadar milyon borçlu," deyip çekleri gösteririm. Yaşar büroyu hemen temizletti ve bankerliğe başladı. Ancak, ben tedbirli adamım. yanına bizim Süreyya'yı yerleştirdim. Aynca mahalle ve okul arkadaşım olan Demet'i de sekreter olarak aldırttım. Böylece Piç Yaşar'ın attığı her adımdan haberim olacak. Ne yaptığını içerideki adamlarım vasıtasıyla derhal öğreneceğim. Yaşar, reklamcım Osman'a beni kefil göstererek gazete ilanlarını hazırlattı. Bu ilanlar birkaç gün sonra gazetelerde çarşaf gibi yaymlanmaya başladı: "Banker Sönmez. Tasarrufta güvence. Aylık net yüzde 10 faiz. Hakan Yurdakuler No. 5/4 Küçükesat - Ankara Tel: 18 95 49"

Böylece Yalçın Ticaret'i bütün borçlarıyla birlikte Piç Yaşar'a satmış oldum. Şimdi Piç Yaşar banker olunca kendisinden bütün borçlarımı alabilirim. Benim Yaşar'ı banker yapmaktaki bütün hesabım bu. Çünkü Yaşar'ın bana geçmişten birikmiş borçları var. Onun adına Tahtakale piyasasında toptancı Ender Çetin'e kefil olmuşum ve senetlerine imza atmışım. Ancak Yaşar'm bir süre sonra bana karşı da üçkağıda başladığını hissettim. Benim eski büromda çalıştığı için gelen giden müşterilere "Ben Yalçın Doğan'ın yüzde 60 ortağıyım," gibi laflar etmeye başlamış. Ayrıca benim Ankara'daki sabun imalathanesinin resimlerini çerçeveletip odasına asmış. Herkese, "Bu imalathaneye Yalçın'la birlikte ortağız," demeye başlamış. Bu arada bana gelen birkaç müşterim de para çekmek istediklerini söylediler. "Niçin?" diye sorduğumda "Yalçın beyciğim, paramızı biraz da Yaşar beye yatıralım. Nasılsa sizin en büyük ortağınızmış" dediler. Vay bee. Demek ki Yaşar bana üçkağıt açmaya başladı bile. Ulan Yaşar, ben bunu senin yanında bırakmam Allahsız. Sana hiçbir şey belli etmeyeceğim ama avucumun içine öyle bir alacağım ki feleğini şaşıracaksın. Bir gün Orhan Ataş adlı bir müşterim büroma geldi. Bendeki parasının yarısını çekip Piç Yaşar'a yatırmak istiyor.

— Yalçın bey, sizin ortağınız da eski büronuzda bankerliğe başlamış. Riski bölmek için bir miktar paramı sizden çekip oraya yatırmak istiyorum. Bir arkadaşım da kendisine para yatırmış.

— Aman beyefendi sakm haa. Benim ortağım falan değildir o. Bana bile milyonlarca lira borcu var. İşte çekleri.

— Yaa öyle mi? Benim arkadaşıma kendisine ait bir TIR filosu olduğunu söylemiş.

— Yalan efendim, yalan. Beş kuruşu bile yok. Bakın bir telefon açayım, siz de dinleyin.

Hemen Yaşar'a telefon ettim:

— Yaşar bey nasılsınız? (Telefonu Orhan bey de dinliyor)

— iyiyim Yalçıncığım, sen nasılsın?

— İşler nasıl? Para geliyor mu?

— Valla bugün üç tane şaşkın ördek gelip bir milyon yatırdılar. Allah bin bereket versin.

— Şaşkın ördek kim yani?

— Para yatıran kerizler lan.

— Yaşar bey, gelen müşterilere TIB filonuz olduğunu söylüy örmüşsünüz.

— Demesem kim para yatırır be? Her gelen keriz parayı nerede kullandığımı soruyor.

Telefonu kapadıktan sonra Orhan beye "İşte gördünüz beyefendi benim ortağım olduğunu söyleyen adamı. Para yatıranlara keriz diyor, şaşkın ördek diyor. Bu durumda kararı kendiniz verin," dedim. Orhan bey yanımdan teşekkür ederek ayrıldı. Ben insanı vezir de ederim, rezil de ederim. Piç Yaşar bana borcunu ödediği sürece onu orada tutarım. Ama bana üçkağıt açmasına kesinlikle izin veremem. Bu adamı mutlaka avucumun içinde tutmalı ve gerekirse onunla oyun bile oynamalıyım. Müşterim gittikten sonra kendi kendime dedim ki "Ulan şu işe bak be. Yazık bu halkın paralarına. Bu memlekette Piç Yaşar bile banker olduktan sonra ne diyeyim. Banker olmanm ne yasal bir işlemi var, ne arayanı ne soranı var. Bir yerden bir tek izin bile almayı gerektirmiyor.

Para satma işlerinde bundan sonra daha dikkatli olmalıyım. Giden paralar çürük adamlara gittiği için ya hiç geri dönmüyor, ya da çok zor dönüyor. Borç para vereceğim firma ve kişilerin durumunu soruşturmak için emekli polis memuıı Mustafa özaydm'ı işe aldım. Sancak gazetesinin sahibi Salim Taşçı'nm bana gönderdiği Mustafa bey çok kibar bir insan. Benden borç isteyenler hakkında soruşturma yapacak, ben de onun elde ettiği sonuca göre ya para vereceğim, ya da vermeyeceğim.

Temmuz 1981

Ay başında her zaman olduğu gibi faiz ödemelerimizi yaptık. Bazı müşterilerimiz ana paralarmı çektiler. Bazısı uzattı, bazısı da yeni para yatırdı. İşler iyi gidiyor. Daha önce Maltepe'de faaliyet gösteren Bantaş adlı bankerlik kuruluşu şimdi Çankaya Farabi Sokak' ta şube açmış. Burası daha önce BAŞAK Bankercilik Holding adıyla çalışıyordu. Bu bankerlik firmasının başmda Sabahattin Diler admda bir mühendis var. Sabahattin'e çok para gidiyormuş. Kızılay'daki bürolarımı satıp aldığım müteahhit Mehmet Büyükhanlı bir gün bana gelerek, "Yalçıncığım, senin üstündeki katı Sabahattin Diler'e sattım. Haberin olsun," dedi. Benim binamın üst katma yeni bir rakip gelmesi hiç hoşuma gitmedi. Böylece aynı binada Kastelli, ben ve Bantaş oluyoruz. Hayırlısı bakalım. Taa banker olmadan önce tanıdığım toptancı Vedat Kesikbıyık bir gün büroma geldi.

— Yalçın, senin Mithatpaşa Caddesi'ndeki büro nasılsa boş duruyor. Orasını bana satar mısm?

— Hayrola Vedat? Yoksa sen de banker mi olacaksın?

— Evet.

Vay bee. Bizim Vedat da banker olmaya niyetlenmiş. Ulan memlekette herkes banker oluyor. işin boku yakmda çıkacak ama bakalım ne zaman.

— Yalçın, senin Mithatpaşa Caddesi'ndeki büroyu bana devreder misin?

— Devrederim ama kira sözleşmesi benim üzerimde kalır, haberin olsun. Ayrıca bu iş için senden bir milyon iki yüz elli bin alırım. Böylece seni de banker yapmış oluruz. Ulan ne günlere kaldık be.

— Yalçın, sana bir milyon lira borçlanayım ve senet vereyim.

— Senet kabul etmem canım. Çek verirsin.

— Peki, kabul.

Vedat'tan 250 bin lira para ve bir milyon liralık çek aldım ve büronun anahtarlarını kendisine verdim. Aramızda ayrıca bir de sözleşme hazırladık. Vedat Kesikbıyık benim taa çaycılık yaptığım dönemleri bilir. Toptancılık işleri biraz yavaş gittiği için o da şimdi banker

oluyor. Vedat'ı banker oluşunda niçin destekliyorum? Çünkü onun da bana 600 bin lira borcu var. Hem bu parayı alırım, hem de yaklaşık bir yıl önce aramızda geçmiş bir olayın hesabını ondan sorarım. Ben insanı boşu boşuna banker yapmam. Vedat'ın bankerlik bürosu Martaş admı aldı ve birkaç gün sonra faaliyete başladı. Şimdi hem Piç Yaşar'ın, hem de Martaş'ın ilanları gazetelerde çıkıyor. Vedat aylık yüzde 10 faizle para toplamaya başladı. Mithatpaşa Caddesi'nde Vedat'ın bürosunun tam karşısında ise Anadolu Menkul Kıymetler Finansman adıyla çalışan bir bankerlik açılmıştı. Bu firmanın sahiplerinden Mazhar, zamanında beş kuruşu yokken Ankara'daki bütün bankerleri gezip 150 bin lira borç istemişti de hiç kimse vermemişti. Bunun da kafası bozulmuş ve cebinde beş kuruşu olmadan bankerlik yapmaya başlamıştı. Anadolu, müşterilerine aylık yüzde 11 faiz veriyordu ve üçüncü katta olan bürodan caddeye kadar müşteri kuyruğu vardı. Bunların hepsi de para yatırmak için saatlerce beklemeyi göze alan zavallı vatandaşlardı. Hatta o kadar ki, vatandaş sanki devlet hastahanesinin polikliniğinde muayene sırasına girmiş gibi, sabah erkenden burada kuyruğa girip sıra numarası alıyordu.

Anadolu Finansman vatandaştan günde en az 100 milyon topluyor. Paralan çuvallara doldurup bankaya götürüyorlar. Hatta çuval daha çok para alsın diye üzerine çıkıp tepiniyorlar. Sıfırdan milyoner olan patronu ise paraları şahane bir şekilde yiyor. Mesela Begül restoranda her gece için aynlmış özelmasası var. Gitse de gitmese de parasını veriyor. Zavallı halkımız da yüzde 11 faizi duyunca bunun kapısında kuyruğa giriyor. Bizim Vedat Kesikbıyık, bir süre önce yanımdan uzaklaştırdığım özkaya Akçağlar'ı yanına aldı. Kendisine çok bozuldum. Birkaç gün scnra da büroma geldiği zaman, aramızda imzalamış bulunduğumuz sözleşmeyi bana farkettirmeden masamın üzerinden yürüttü. Ben de bunun üzerine bürosunda benim adıma kayıtlı olan telefonu kestirdim ve Vedat güç durumda kaldı. Şimdi çiçeği burnunda bankerimiz Vedat Kesikbıyık'la oynama zamanı geldi. Bana vermiş olduğu çekleri derhal bankaya gönderdim. Tabii karşılığı çıkmadı. Banka bunların arkasına "Karşılığı Yoktur" diye damga bastı. Benim yanımdan attığım bir adamı yanına almanm ve benim masamdan sözleşmeyi yürütmenin bedelini Vedat'a mutlaka ödeteceğim. Bana birkaç aracı yolladı, hiç dinlemedim bile. Ertesi gün büroma geldi:

— Vedat, seni perişan edeceğim. Bana puştluk ettin. Bunu hiçbir zaman affetmem. Çeklerin karşılıksız çıktı. Evini haczettireceğim.

— Yalçıncığım sana karşı yanlış şeyler yapmış olabilirim ama ne olur evime haciz getirme. Evime haciz gelmesindense ben öleyim daha iyi.

— Bankersin koçum, ödersin.

Vedat gerçekten de borcuna çok düşkün bir insandır. Evine bir haciz memuru geleceğine kendisini öldürmeyi tercih eder. Ben de Vedat'la orada konuşurken "Bu herifi öldüreceğime korkutup avucumun içine alırım," diye düşünüyorum.

— Bak Vedat, bana zamanında çok büyük iyilik yaptığını unutmam. Ama benim masamdan sözleşmeyi yürütmeyecektin. Aynı numarayı benim eski büroda da yapmıştın bana. Sen, ben ve zeytinci Musa odamda otururken ben bir ara dışarı çıkmıştım ve masamdan benim imzalı, damgalı senetlerimi yürütmüştünüz hatırlıyor musun? Sonra bu senetleri İstanbul mafiasmm adamlarına sattınız. Onlar da senetlerin birine 9 milyon, öbürüne 7 milyon yazıp arkalarına bir de sahte ciro attılar ve benden bu paranın yarısını aldılar. Senetlerin çalıntı olduğunu bildikleri için hepsini isteyemediler ve ben bu parayı göz göre göre ödedim. Ama ben bu parayı onlardan korktuğum için ödemedim. Büromu haczederlerdi ve eie güne karşı rezil olurdum. Bütün müşterilerime rezil olup büroyu kapatmak durumunda kalırdım anladın mı Vedat? Yalan mı söylüyorum? Rüştü B...'a vermediniz mi o senetleri ha? Sen utanmadan bu oyunu oynamış adamsın bana. İnşallah aynı durumlar senin de başına gelir.

— Yalçın, senin senetlerini ben nasıl çalarım? Musa çaldı onları.

— Musa senin arkadaşın değil mi? Birlikte zeytin satmıyor muydunuz? Ben o büroyu sana boşuna devretmedim arkadaş. Bana Yalçın Doğan demişler. Halktan para toplayacaksın ama ödeyemeyeceksin. Bütün dünyaya rezil rüsva olacaksın. Şimdi buradan kaybol ve bana olan bütün borcunu üç gün içinde ödo. Dua et ki seni öldürtmüyorum. Yemin ederim bana bir yanlışlık yaparsan seni duman ederim. Vedat'ı yanımdan kovdum. Akşam Uzungil Restoran'a yemek yemeğe gittim. Benim buraya ilk gitmemle birlikte bir sürü bankerin de ayağı alıştı. Ayhan Afşar, Veysi Gün ve daha pek çok banker yemeklerini burada yiyorlar. O gece yanımda sadece sağ kolum olarak yetiştirdiğim Behçet Yapar var. Biraz sonra Vedat Kesikbıyık, yanında orospu kılıklı bir karıyla geldi. Yemeğe oturdular. Garsonu yanıma çağırdım:

— Şef, şu masaya git ve Vedat beye selamlarımı söyle. De ki "Yanınızdaki bayanı Yalçın beye göndereceksiniz. Eğer gönderirseniz borç ödeme sürenizi iki gün daha uzatacakmış".

— Aman Yalçın bey olur mu?

— Sen git, aynen söyle.

Bu davranışıma Behçet de şaşırdı. "Aman Yalçın bey, ne yapıyorsunuz?" dedi. Biraz sonra Vedat masama geldi ve oturmak istedi. "Ayakta bekle" dedim.

— Bana bak lan Vedat. Bana olan borcunu ödeyeceğine orospuları alıp burada para yediriyorsun. Sen benimle dalga mı geçiyorsun yoksa ha?

— Ben seni valla görmemiştim Yalçın'cığım.

— Bu ne samimiyet lan böyle. Yalçın'cığım falan diyorsun. Bundan sonra bana Yalçın bey diyeceksin, tamam mı? Hemen kaybol ortadan bakalım.

Vedat masasına gitti ve yanındaki karının kulağına bir şeyler fısıldadı. Birkaç dakika sonra ikisi de çekip gittiler. Aslında Vedat'a çok ayıp ettim. Kim olursa olsun, hele yanında bir bayan varken böyle bir şey yapmam doğru değildi. Üzgünüm. Hemen Piç Yaşar'a telefon ettim ve Uzungil Restorana gelmesini söyledim. Yaşar gelinceye kadar, Atatürk Bulvarı'nda hemen karşımda duran iş yerimi bol bol seyrettim. Üzerinde bir metrelik harflerle kocaman "Yalçın" yazıyor. Kendimle gurur duyuyorum. 19 yaşmdayım ve büyük işler başarmış durumdayım. Birazdan Piç Yaşar geldi:

— Yaşar abi, anlat bakalım be. Nasıl gidiyor bankerlik?

— Valla abi, kerizler gelmeye devam ediyor. Bir ay sonra kendi paralarıyla ilk faizi verdiğim zaman nasıl dua edecekler. Epeyce de para topladım bu arada. İstanbul piyasasına eski borçları ödedim. Şimdi gelenlere TIR filosunu genişlettiğimi söylüyorum. Hepsi de yutuyor. Büroya altı tane oyuncak TIR kamyonu aldım. Üzerlerine de Sönmez Transport yazdırdım. TIR'ların nerede olduğunu soranlara da "Aman efendim, ben onları büromun önünde dursunlar diye almadım. Avrupa ile Ortadoğu arasında çalıştırıyorum," diyorum. Böyle saçma bir soru sorduklan için özür diliyorlar. Nasıl Yalçın, iyi banker olabildim mi ha?

— Ruhsat aldın mı abi?

— Ne ruhsatı lan? Manyak mısm sen oğlum? Sen bir buçuk yıldan beri bankerlik yapıyorsun da sanki ruhsat mı aldın? Yalnız Kastelli'ye yüz bin lira bastırıp sertifika aldım. Bunu da çerçeveletip duvara astım. Gelen müşteriler Kastelli yazısını görünce "Bu nedir?" diye soruyorlar. Ben de "Bizim teminatımız Kastellidir," diyorum. Hepsi de yutuyor valla. Ben ne diyeyim abi. Memleket keriz doluymuş da haberimiz yokmuş bugüne kadar. Ah ulan Yalçın, ah. Ben geç kaldım bankerliğe başlamakta. Daha erken başlasam malı tam götürmüştüm. Şimdi, şeyi

kalkan banker oluyor be.

— Yaşar abi, bu arada aranıp sorulma durumları var mı senin?

— Adana Sıkıyönetim Komutanlığı arıyormuş. Ulan, sahte mal sata sata her yerde mimlendik be.

Piç Yaşar bankerlik yaptığı kısa sürede halktan on milyona yakın para toplamış. Ben İstanbul piyasasına iki üç milyon borcu olduğunu sanıyordum. Halbuki sekiz milyon Borcu varmış. Bana da arada sırada para verip borcunu ödemeye çalışıyor ama vay ona para yatıran vatandaşın haline.

— Yalçın lan, bak sana bir olay anlatayım. İstanbul'da bir uyanık herif türemiş. Bunlar birkaç kişi bir araya gelmişler, vatandaşa konut yapma taahhüdüyle milyonları götürüyorlar. Bir anonim şirket kurmuşlar güven yaratsm diye. Ortaklardan biri de benim eski bir arkadaşım. Kocaman bir arazi almışlar ucuz fiyata, ama belediyenin oraya ruhsat vermesi mümkün değil. Bloklarm projelerini çizdirmişler, maketlerini de yazıhaneye koymuşlar. Hatta yanlarında bir bayan mimar, birkaç da güzel sekreter çalıştırıyorlar. Tabii çok ciddi görünüyorlar. İki yıl içinde de konutu bitirip vermeyi taahhüt ediyorlar. Vatandaştan 500 bin peşin, ayda da 20 bin taksit alıyorlar. Tabii rağbet artsm diye fiyatı da ucuz tutmuşlar. Şimdiye kadar yüz milyon tokatladılar. Tahminlerine göre bir ay sonra 500 milyon tokatlamış olacaklar. İki sene sonra vatandaş bunların kapışma, "Ey müteahhit, bizim ev ne oldu?" diye dayanacak. Bunlar da diyecekler ki, "Kardeşim, belediye bize ruhsat vermedi. Buyurun belgelerine bakın". Ve parayı 50 bin lira da gecikme tazminatıyla birlikte geri ödeyecekler. Anladın mı Yalçın? İki yıl bu parayı faizsiz çalıştıracaklar. Bankaya yatırsalar bile ikiye, üçe katlanır. Ondan sonra bir çiftlik kur ve gel keyfim gel. Hiçbir borcun yok. Vatandaş da diyecek ki, "Lan helal olsun bu firmaya. Bizim parayı kuruşu kuruşuna ödedi". Çevirelim mi lan Yalçın seninle böyle bir iş?

— Yaşar, beni kendine benzetme lan. İnan ki seni banker yaptığıma pişmanım. Sana para yatıran vatandaşa acıyorum. Daha kaç para topladığını bile doğru dürüst bilmiyorsun be.

Ama yine de, Yaşar'm bu teklifini kafamın bir köşesine yerleştirdim. Gün ola harman ola. Temmuz ayı ortalarına doğru mali müşavirim Şevki bey "Yalçın Doğan Menkul Değerler Bankerlik AŞ ve Doğanlar Sabun ve Temizlik Maddeleri Sanayii AŞ'nin tescil edilerek Ticaret Sicili gazetesinde yayınlandığını bildirdi. Bu durumu ortaklarım Rezzan Uysal ve Osman Mortaş'a bildirdim. Öğleden sonra Şevki bey

yönetim kurulu karar defterini getirdi. Benim başkanlığımda ilk toplantıyı yaptık. Toplantıya Ali Engin Fırat da katıldı. İlk kararımız, yeni kurulan anonim şirketin daha önce faaliyet gösteren Yalçın Ticaret'in faiz ödemelerini de yapması oldu. İkinci kararımızda ise Sabun sanayii yönetim kurulu başkanlığına ben, yönetim kurulu üyeliklerine ise büyük abim Yaşar Doğan ve Kasım Akarsu'nun karısı Esma Akarsu getirildik. Enver albayıma birkaç ay önce verdiğim on milyon liralık çek halen kendisinde duruyor. Kendisinden bu çeki birkaç defa istedim. Her seferinde "Beni veya karımı sabun fabrikasına ortak edersen çeki iade ederim," dedi. Ticaret Sicili gazetesinde ilanımızın yayınlandığı gün hep birlikte 10. Notere gittik ve karısı Rezzan Uysal'a yüzde 6 hisse devrettim. Buna rağmen Enver bey çekimi vermedi. Ben de üzerine daha fazla düşmek istemedim. Koskoca adam kendisine bu çeki niçin verdiğimi biliyor. Bunu ilk kitapta anlatmıştım. Herhalde beni dolandıracak veya bu konuda hak iddia edecek değil. On milyon liralık bir çek için büyüğümün kalbini kırmaya değmez diye düşündüm.

İzmir'e geldim. Sabun fabrikamın bu ay içinde açılması gerekiyor. Fabrikayı görmeye gittiğimde çalışmaların hızla yürüdüğünü gördüm. Bankerlik büroma gittiğim zaman Nejat albayım her zamanki saygısıyla makamını bana bıraktı. Kuruluştan beri her ay faaliyet raporu gönderiyor. Anlayabildiğim kadarıyla Nejat bey epeyce müşteri bulmuş. Biraz sonra Kasım da büroya geldi ve fabrikanın bu ay içinde açılmasının mümkün olmayacağını söyledi. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Bütün umutları Kasım'ın bu konuda yaptığı hesaplara bağlamıştım. Kasım'la birlikte yeniden fabrikaya gittim. Tek tek, bütün yapılan işleri anlattı. Kazanlar monte edilmiş. Elektrik sorununu çözümlemek için jeneratör alınmış. Kasım fabrika için Nejat beyden zaman içerisinde tam 27 milyon lira para çekmiş. Acaba emekli komiser Kasım Akarsu bü paraları ne yapıyor? Çevremdeki bazı insanlar da bana, "Yalçın bey, bu adama güvenmeyin. Beş harcıyorsa on gösterip sizin sırtınızdan yolunu buluyor. Baksanıza sayenizde altına yepyeni bir araba, çekti," diyorlar ama ben Kasım'a güveniyorum. Bu kadar iyilik yaptığım bir adam bana kazık atar mı? Herhalde atmaz. Kasım evini İzmir'e taşımış olduğu için, beni Bornova'da kiralamış olduğu daireye davet etti ve dedi ki, "Yalçın bey, burası çok güzel bir semt.: Buradan birer daire alalım". Ben de "Bildiğin bir yer varsa gidip alalım," dedim. İkimiz birlikte Belediyenin tam karşısındaki Çolakoğlu Sitesinin müteahhidine gittik. Orada altlı üstlü iki daire beğendim ve iki daireyi 500 bin lira peşin vererek beş milyon liraya satm aldım. Böylece Kasım'ı daire sahibi yapmış oldum. Karısıyla birlikte bana teşekkür ettiler. Kasım ikimizin dairesini de dayayıp döşeyecek. Bunların parasını da ben vereceğim. Nejat

albayıma iki daire satm aldığımı ve bunların aylık taksidi olan 250 bin lirayı her ay müteahhide ödemesini söyledim. Ben şimdiye kadar İzmir şubesinden sadece bir buçuk milyon lira almışım. Toplanan bütün parayı Nejat albayım Kasım'a veriyor. Kasım da sabun fabrikasını bitirmeye çalışıyor.

Gece Efes Oteli'ne geldim. Orada bol bol bahşiş dağıttığım için bütün görevliler beni çok iyi tanıyorlar ve büyük ilgi gösteriyorlar. Tabii bu ilgi bana değil parama. Her yerde aynı durum oluyor. Parayı kestiğim anda bütün ilgi biter. Ondan sonra çoğu yüzüme bile bakmazlar. Görevlilerden gördüğüm bu ilgi, otelde kalan bir bayanm dikkatini çekmiş ve resepsiyon görevlisi Ertan beye benim kim olduğumu sormuş. Ertan beye bin lira verdim ve "Haydi hayırlısı bakalım. Karı bari güzel mi?" dedim. Çok güzel olduğunu söyledi. Biraz sonra otelin akvaryumlu restoran bölümüne geçip kendime şahane bir sofra kurdurdum ve buzlu rakımı yudumlamaya başladım. Karşımdaki havuzda İzmir'in bütün sosyetesi yüzüyor, güneşleniyor. Ayrıca İzmir'de bulunan bütün sanatçı takım: da orada kendi çapında, hava atıyor. Orospunun ucuzu, pahalısı hep orada. Birazdan bir anons sesi yükseldi:

— Saym banker Yalçın Doğan. Sayın banker Yalçın Doğan. Telefonunuz var. Telefon kabinine gelmeniz rica olunur.

Ben hemen kasılarak yerimden kalktım ve havuzun hemen yanında olan telefon kabinine doğru yürüdüm. Beni şikeli olarak telefona çağıran, resepsiyon görevlisi Ertan bey. Telefon havuzun hemen yanında olduğu için benim bütün konuşmalarımı çevredekiler duyuyor. Ben de karşımda hiç ses çıkarmadan beni dinleyen Ertan beyle sanki beni'başkası aramış gibi konuşuyorum:

— Teşekkür ederim saym müdürüm. Bu akşam gelemem, beni mazur görün. Evet, evet. Yatım Bodrum'da. Yoo, BMW'yi geçen ay sattım canım. Mersedes aldım şimdi. Sen o spor arabayı kardeşime ver birkaç günlüğüne, tamam mı? Haydi öptüm. Yarın Hilton'da seni bekleyeceğim. Uçakla geliyorum. Tamam.

Yüksek sesle konuştuğum için herkes beni can kulağıyla dinliyor. Eminim ki beni dinlerken içlerinden "Vay bee. Helal olsun herife. Bu yaşta amma da parası var pezevengin," diyorlar. Telefonu kapadım ve beni dinleyenlerin yanından büyük bir havayla geçerek masama oturdum. Biraz sonra garson masama çok güzel bir meyve tabağı getirdi ve "Yalçın bey, bu meyveyi Filiz hanım gönderdi" dedi. Garsondan Filiz hanımı göstermesini istedim. Benim karşımda çapraz masada oturuyor. Nazik bir tebessümle teşekkür edip masama davet

ettim. Filiz hanım da çok havalı giyinmiş. Bu arada çevredeki bütün masaların bize baktığını hissettim. Bugün de şansım yaver gidiyor. Beni resepsiyon görevlisi Ertan beye soran bayan herhalde bu olmalı. Bana bu kadar ilgi gösterdiğine göre eşşek değil ya. Herhalde kendisiyle bu gece cimnastik seansı yaparım. Filiz hanım kendini nazik bir şekilde tanıttı. "Memnun oldum hanımefendi. Ben de banker Yalçın Doğan," dedim ve bardağına hemen rakı koydum. Kadehlerimizi tanışmamızın şerefine kaldırdık. Cebimden bir puro çıkarıp yaktım, ona da Marlboro ikram ettim. Filiz, "Bana ismimle hitap edersen memnuı olurum," dedi. Filiz aslen Bursalı. Babası Avrupa'da bir şirketin hukuk danışmanıymış. Bir ay öncesine kadar İsviçre'de olduğunu, tatil için Türkiye'ye geldiğini söyledi. Biraz sonra Ertan bey sahte bir anonsla beni yine telefona çağırdı. Döndüğüm zaman Filiz kimin aradığını sordu, ben de "Holdingimden arıyorlar. Hiç rahat vermezler ki," diye hava bastım. Bir ara Filiz, "Hiç Avrupa'ya gittin mi?" diye sordu. Gitmediğimi söylesem içinden diyecek ki "Bu herif tam bir keriz. Avrupa'yı bile görmemiş". Onun için dedim ki "Amerika ve Uzakdoğu'ya birkaç defa gittim. Bir defa da av partisi için Afrika'ya gittim". Bana Amerika'yı sordu. Ben de filmlerden gördüğüm kadarıyla yüksek binaları falan anlattım. Sonra da dedim ki, "Biraz da sen anlat bakalım nerelere gittiğini".

— İstersen odama çıkalım da orada sana resimlerimi göstereyim. Gelir misin?

— Tabii, gelirim.

Filiz'in odasına çıktık. Dolaptan bir albüm çıkarıp bana içindeki resimleri göstermeye başladı. Acaba bu Filiz hayat kadını mı, yoksa gerçekten aile kızı mı? Uzun süre bunu düşündüm ve sonra da kendi kendime dedim ki "Ulan bana ne. Allah kısmet ederse bir gece beraber olurum." Biraz sonra Filiz'le birlikte istirahate çekildik. Ben bir yerde Hayat'a saygısızlık ettiğim için pişmanlık duydum ama ne yapayım? Birden Hayat'la henüz evlenmemiş olduğum aklıma geldi ve rahatladım. Böyle ayağa gelen bir kısmet de tepilmez doğrusu. Şimdi ben bu karıya "Hayır," desem benim için "Keriz" diye düşünür. Ama evlendikten sonra karşıma böyle fırsatlar çıkarsa dönüp bakmam bile. Sabah Filiz Kuşadası'na gitmek istedi. Önce bizim büroya uğrayıp durumu Nejat beye söyledim. Nejat bey Tusan Motel'e telefon edip "Yönetim kurulumuzun başkanı sayın Yalçın Doğan bey gelecekler," dedi ve arabamın plakasını da vererek oda ayırmalarını istedi. "34 N 6870 plakalı kavuniçi Mersedes'i kapıda karşılayacaksınız," demeyi de ihmal etmedi. Tekrar otele gidip Filiz'i aldım. Sıra hesabı ödemeye gelince resepsiyon görevlileri Filiz'in hesabı ödediğini söylediler. Ben de Ertan beye beş bin lira bahşiş verdim. Mersedesime atlayıp bir

saatte Kuşadası'na geldik. Tusan Motel görevlileri bizi kapıda yerlere kadar eğilerek karşıladılar. Filiz'e karşı böylece çok iyi bir hava basmış oldum. Filiz mayosunu da getirmiş. Bir süre balkonda oturup denizi seyrettik. Biraz sonra da denize indik. Fakat Filiz'in mayosu tanga mıdır nedir, ondan olduğundan bütün millet gözlerini bize dikti. Karmm bir tek apış arası kapalı kalıyor. Ben de hemen onu alıp denize girdim ve plaj yemek saatinde boşalmcaya kadar denizden çıkarmadım. Öğle yemeğimizi yedikten sonra odamızda istirahate çekildik. Filiz'den çok hoşlandım. Çok kültürlü bir kız. O da benden hoşlandığını söylüyor. Ama diğer karılar gibi acaba banker Yalçın Doğan'dan mı hoşlandı, yoksa vatandaş Yalçın'dan mı? Burasını tam çıkaramadım.

Filiz'le Kusadası'na indik. Orada bir diskoya girip dansedenleri izlemeye başladık. Filiz dansetmek isteyince reddettim. Dans etmesini hem bilmiyorum, hem de hiç sevmiyorum. Bu işi baba parasıyla yaşayan sosyete piçleri iyi bilir. Gece açık olan dükkanlara bakarken, bizim Ankara'lı banker Gazi Şahan'm hah dükkanını gördüm. Vay bee, bu adam verdiği gazete lanlarında halı dükkanları olduğunu söylüyordu. Bu dükkan beş on metrekarelik göt kadar bir yer. Millete "Milyonlar kazandırıyor," dediği dükkan aynca sinek avlıyor. Demek ki bu Gazi Şahan adlı banker küçücük boyundan büyük işler yapmaya kalkışmış. Ertesi gün Filiz'le izmir'e döndük. iki gün gezip tozduğum halde harcadığım para yirmi bin lira ancak olmuştu. Filiz bayağı masrafsız bir kadm. Keşke her kadm böyle olsa. Kiminle tanışsam benden hediye istiyor. Ulan, vatandaştan topladığım bütün paraları size hediye almaya ayıısam yine yetmez be. Karı milletinin gözü hiç doymuyor. Karıların hepsi nedense hediyeye çok düşkün. Halbuki erkek kısmı hiç hediye beklemez. Filiz'den ayrılmak zor oldu. Büroya Nejat beyin yanına gittim. Öğleden sonra da Kasım'la buluşup ye . ni aldığımız iki daire için mobilya beğendik. Kasım . bunları evlere yerlöştirecek. İzmir'e bir dahaki gelişimde inşallah yeni evimde kalırım. Şoförüm Kemal' le birlikte Ankara'ya hareket ettik.

Ankara'ya geldiğim günün sabahında Hürriyet gazetesinde, İstanbul'daki bankerlik kuruluşu BEŞER BORSA'nın iflas ettiğini ve sahiplerinin kayıp olduğunu öğrendim. Gerçi bunlar İstanbul bankeri ama yine de tedbirli olmak gerekir. Hemen Piç Yaşar'a telefon ettim:

— Yaşar abi gazeteyi okudun mu?

— Okudum. Aslında onlar iflas edip arazi olalı bir haftayı geçiyor. Şaşkın ördekler daha yeni uyandı.

— Vay bee. Gazete durumu yeni duydu herhalde. Demek bir hafta

oldu bu herifler kaçalı ha? Yaşar abi, işin yoksa atlayıp İstanbul'a bir gidelim. Hem şu Beşer Borsa'nm yerini bir görürüz, hem de bizim toptancı Ender'le bir konuşuruz. Belki bana yine Ahu' yu ayarlar.

— Tamam. Yarın gidelim.

O gün akşama kadar hiçbir müşterimden Beşer Borsa hakkmda soru almadım. Bugün izdiham ve panik olmadığına göre Yarın hiçbir şey olmaz. Zamanında benden para isteyen, ancak güvenmediğim için vermediğim Zühtü Erdoğan da banker olmuş. Erdoğan Ticaret adıyla çalışmaya başlayan Zühtü Erdoğan Aslında dersanecilik yapıyordu. Telefon açıp kendisini tebrik ettim. Aslında Zühtü mert bir insan. Belki de para verseydim bunu bana zamanında öderdi. Zühtü de ilk on banker gibi yüzde 8'le para topluyor. Öbür maceracılara uyup faizi yüzde 10'a, yüzde 12'ye falan çıkarmadı. Yeni kurulan Erdem Finansman'ın "Yorumsuz" diye verdiği ilanlar beni ve diğer bankerleri çok kızdırıyor. Bu firma kendini Kastelli ayarında görmeye başladı. Bu da yetmezmiş gibi, ortaya bir de "Altınyıldız" sloganıyla çalışan Borsaş çıktı. Bunlar Atatürk Bulvarı üzerindeki bütün elektrik direklerine reklam tabelası astılar. Bu firmada çalışan emekli albay Cemal Akcan daha önce benim yanımda kaçak çalışmıştı. Albayım konuşmalarmda BORSAŞ'ın üçkağıtçı bir firma olduğunu ima ediyor. Bu bankerlik firmasının sahibi olan Eser ve Sezer adlı iki kardeş benden birkaç yaş daha büyük. İkisi de tam bir dolandırıcı. Bu konuyu Cemal albayımla konuştum:

— Cemal amca, senin bu Borsaş ne gibi yatırımlar yapıyor?

— Elektronik üzerine bir yatırımları var ama 20 milyonu bulmaz.

— Eee, topladıkları parayı ne yapıyorlar?

— Döviz topluyorlar. Bana söylediklerine göre ithalat yapacaklarmış. Onun için topluyorlarmış.

— Vay bee. Helal olsun bu uyanıklara. Yahu, ithalat yapacak adam devletten aldığı dövizle yapar bu işi. Bunlar ya kaçakçılık yapıyor, ya da paralan toplayıp dışarıya tüyecekler. Peki, siz müşteriye nasıl bir garanti veriyorsunuz?

— Yalçın'cığım Borsaş'ta ne çek var, ne de senet. Ortak menkul portföy payı var.

— Portföy nedir?

— Bak Yalçın, şimdi sen müşterine çek ve senet veriyorsun, değil mi?

Peki, müşterine nasıl güveniyorsun? İstediği zaman çeki bankaya götürüp parayı çeker. Senedin günü dolunca onu da banka aracılığı ile tahsil eder. Sen de ona bir yıl faiz ödersin boşu boşuna. Böyle olunca seni hem kötüye kullanırlar" hem de zarar edersin. Halbuki portföy böyle değil. Bunları matbaada sen bastıracaksın. Üzerinde elli bin, yüz bin, iki yüz elli bin, beş yüz bin gibi rakamlar olacak. Müşteri kaç paralık isterse o kadarlık vereceksin. Aylık faizler için senet değil, ödeme emri verilecek. Allah korusun bir aksi durum olursa cezaya çarptınlmazsın.; Sadece hukuki bir durum olur. Çünkü bu millete güvenemezsin. Senin verdiğin çeki gidip başka bir bankere satar. O banker de senin paranın olmadığı bir anı yakalayıp arkasma "Karşılığı yoktur" diye yazdırır ve hapse girersin.

— Aman Cemal amca, şu portföy hikayesini bana da göster de hemen bastırayım. Yahu Cemal amca, bu Borsaş günde ne kadar topluyor?

— Valla Yalçın, demin ben orada bir saat kadar haldim, beş milyon geldi.

— Vay bee.

Cemal bey gittikten sonra Behçet'i yolladım ve Borsaş'tan yüz bin liralık portföy aldırdım. Behçet parayı yatırıp geldi:

— Yalçın bey, Allah çarpsın bunlar tam üçkağıtçı.

— Niçin?

— Baksamza, portföyün üzerinde yüzde 50'si banka mevduat sertifikası, yüzde 20'si hisse senedi, yüzde 15'i tahvil, yüzde 15'i de kendi teminatımız olup, kıymetli evraklar şirketimiz kasasmda saklı bulunmaktadır diyor.

— Doğru be Behçet. Bankadan biraz mevduat sertifikası al. Biraz da tahvil ve hisse senedi al. Ondan sonra birkaç milyon liralık bu göstermelik hikayeleri vatandaşa garanti olarak gösterip milyarları topla. Ulan bu da üçkağıtçılığın yeni keşfedileni be. Helal olsun bu heriflere. Vatandaş bu portföy palavrasını alırken, "Hani bunun garantisi?" diye sorarsa, kasadaki bir iki milyon liralık kağıt yığınını gösterip, iki milyonluk teminatla iki milyar topla.

— Yalçın bey, herifler sekreterleri de öyle bir seçmişler ki. Hepsi nabza göre şerbet veriyor. Hemen hemen hepsinin memeleri gözüküyor valla. Hele emeklileri görsen, bunlarm yanına gidince hepsinin ağzının suyu akıyor. Sekreterin memelerini biraz daha fazla görebilmek için oradan ayrılmak istemiyorlar.

— Vay pezevenkler, vay. Bankerlik yapacaklarına striptiz yaptırsınlar. Ama o zaman o kadar büyük vurgun olmaz tabii.

Bir ara böyle bir portföy bastırıp bu yöntemle para toplamayı düşündüm, ancak daha sonra vazgeçtim. Bir gün içinde kendi yöntemimi geliştirdim ve kendi portföyümü bastırmaya karar verdim. Benim satış şartlarımdan biri şöyle olacak: "Portföy iade edilmek istendiğinde günün rayiç bedelinden geri alınacaktır". Böylece para çekimini önlemiş olacağım. Örneğin bugün bana para yatıran bir müşterim, bir ay sonra parasını çekip de yüksek faiz veren bir bankere yatırmak isterse, yüz bin liraya satın aldığı portföy için ben elli bin lira vereceğim. Bu durumda müşteri de büyük bir ihtimalle parasını çekmekten vazgeçecek. Çek ve senet verdiğim müşterilerimden de yavaş yavaş bunlan toplayıp, hepsine portföy veririm, olur biter. Çünkü bankerlik işinin tam anlamıyla boku çıkmak üzere. Bunu hissediyorum. Bir sürü kapkaççı piyasaya doldu. Bunlar habire faizi yükseltiyorlar ve bir sürü saf müşteri de daha fazla kazanacağını düşünerek benden parasını çekip bu üçkağıtçılara yatırıyor. Bu konuyu iyice düşünüp, ilk partide 500 milyon liralık portföy bastırmaya karar verdim. Kağıt parçası değil mi, ver matbaacıya parayı ve istersen 500 milyar liralık bastır. Koskoca bankalar bile çuvalla sertifika bastırmıyor mu? Onlar hesap kitap yapmadan işin üçkağıdına gitmiyor mu? Baskı işini Emek Ofset'e verdim. Ayrıca portföylerin muhatabı anonim şirketimiz olacağından bu konuda karar defterine kararımızı yazdım ve üyelere imza ettirdim.

Akşam uçağına binip Piç Yaşar'la birlikte İstanbul'a gittik. İstanbul'da Piç Yaşar olarak bilinen Yaşar Sönmez şimdi Ankara'da banker olmuştu. Vay bee, helal olsun sana Yaşar. Gece Tarabya Oteli'nde yattım. Burada beni tanımayan resepsiyon görevlisi ve garson yok. Hepsi de benimle en iyi bir şekilde ilgilendiler. Ertesi sabah Piç Yaşar yanıma geldi ve Beşer Borsa'nın iş yerine gittik. Gazetelerde çıkan haberlerden sonra buranın önü ana baba gününe dönmüş. Ağlayıp sızlayanın haddi hesabı yok. Doğulu bir adam da bankere olan kızgınlığından şöyle bağırıyor:

— Uyy benim dertli başim. Gidak gidak dedik bir türlü gidamadik. Aha bu pankere bizim Korsta şuben var mi dedim, yoktir ama yakında açacağık dedi. Beş ineğimi, avradin beşliklerini satıp verdik bu pezevenge. Uyy benim şansım. Ula anasini avradini s.'tiğimin çocuği, ne ettim ben sağa lan? Ula seni bulursam kafoni keseceğum. Aha gardaşım nirelere gidem, avradin beşliklerini nireden alam. Allah senin belani versin uyyy. Adamm kafası öyle bozulmuş ki, karşısına o anda banker çıksa garanti vuracak. Sanki beni tanıyormuş gibi yanıma geldi:

— Hemşerim senin paran da gitti mi?

— Gitti dayı.

— Naha kaç para var idi?

— Beş yüz bin gitti dayı.

— Nerelere gidek biz şimdi? Kime şikayet edek bu pezevengi?

— Avukat tut, şikayetçi ol dayı.

— Arzuhale mi gidek gurban?

Piç Yaşar'ın da beti benzi attı bu manzarayı görünce. Birlikte Tarabya Oteli'ne geldik. Oradan Sevtap hanıma' telefon açtım ve bana bir karı ayarlamasını rica ettim. Bana daha önce Ahu'yu ayarlayan Sevtap hanım sitem etti:

— Yalçın'cığım hiç yanıma gelmiyorsun, sana çok kırgınım. Yine otelde misin?

— Tarabya Oteli 508 numaradayım Sevtap hanım.

— Tamam canım', bir saate kadar çok güzel bir kız yollayacağım. Bin defa öptüm seni Yalçın'cığım. Zamanın olursa eve de bekliyorum.

Biz bu sırada Piç Yaşar ve bacanağı ile odamın boğaza nazır balkonunda içiyoruz. Birazdan bunlara dedim ki, "Siz şimdi aşağıya inan ve karı geldiği zaman üzerini araym. Nedenini sorarsa Yalçın beyin güvenliği için dersiniz, tamam mı?". Bayan biraz sonra geldi. Piç Yaşar ve bacanağı bayanı benim odaya getirdiler ve odanm hemen girişinde hava olsun diye çantasını aramak istediler. Kadıncağız sordu:

— Beyefendi, ne oluyor?

— Kusura bakmaym hanımefendi. Yalçın beyin güvenliği için sizi aramak zorundayız.

— Haa öyle mi? Buyurun, arayın.

Bayan ajandıktan sonra balkona benim yurjma geldi. Çok da havalı bir kadm. Elini uzatıp "Merhaba, ben Ayşegül" dedi. Oturmasını rica ettim. Yaşar ve bacanağı ayakta dikiliyorlar. Ayşegül, "Kusura bakmaym Yalçın bey, içeriye girerken sanki bir bakanın yanına giriyorum zannettim," dedi. Böylece beni çok önemli bir iş adamı sanmış oldu. Ben biraz sonra ayakta beklemekte olan Piç Yaşar ve

bacanağına "Tamam oğlum, siz gidebilirsiniz. Aşağıda bekleyin," dedim. Halbuki Yaşar benden en az 15 yaş büyük. Ben böyle deyince Ayşegül "Yalçın bey bunlar sizin fedainiz mi?" diye sordu. Ben de kasılarak "Evet," dedim. Kendisine başıma bazen tehdit olayları gibi şeyler geldiğini, onun için fedailerle dolaştığımı anlattım. Bu numaralan yapmaktaki amacım, eğer bunları yapmasam karı benimle dışarıda yemeğe çıkmak isteyecek. Bu da aynca bir masraf olacak. Buralardaki sosyetik lokantalarda bir balık yesek en az 30 bin lira bastırmam gerekir. Çünkü masaya bir sürü meze gelecek, viski açılacak. Tabii bir de kazığmı yiyeceğiz bu işin. Dışarıya yemeğe çıkmamak için bu yola başvurdum. Ayşegül'le otelin lobisinde tanışmış olsam, onunla yatana kadar mutlaka yüz bin lira harcamaktan kaçınmam. Halbuki bu hazır gelmiş. Kendi parasını versem yeter.

Yarın gece Hayat'ı istemeye gideceğiz. Bunu Hayat ve ailesiyle daha önce kararlaştırdık ama henüz babama ve anneme söylemedim. Nejat albayım ve Kasım Akarsu İzmir'den eşleriyle birlikte gelecekler. Salim Taşçı ve eşini de davet ettim. Akşam eve gidince konuyu açtım.

— Baba, ben Cemile'den ayrıldım. Zaten bu nişanı devam ettirmek mümkün değildi. Hayat Saruhan' la evlenmeye karar verdik. Lütfen beni anlayışla karşılayın. Yarın gece istemeye gideceğiz hep birlikte.

Babam ve annem çok sinirlendiler ve Hayat'ı istemeye gelmeyeceklerini söylediler. Ben de sinirlenip evdeki bütün kırılacak eşyaları savurdum. Annem ve babamla terbiye dışı bir münakaşaya girdim ama ben haklıyım. Onlar Cemile'yi çok sevdikleri için ondan ayrılmış olmamı bir türlü hazmedemiyorlar. Neyse daha sonra ikisini de ikna ettim ve kızı istemeye geleceklerini söylediler. Ertesi sabah tüccar terzi Ruhi, elbisemin son provasını yaptı. Nejat bey ve Kasım, eşleriyle birlikte Ankara'ya geldiler. Fakat o ne? Annem ve babam son anda gelmeyeceklerini söylediler. Yine büyük bir kavga çıktı ve biz Hayat'm evine Nejat bey, Kasım ve eşleri, Yaşar abim, Ahmet abim ve eşleri, Salim Taşçı ve eşi gittik. Benim moralim çok bozuldu. Durumu Hayat da anladı ama hiç bozuntuya vermedi. Halbuki annemle babam, Hayat'm anne ve babasıyla hiç tanışmamışlardı. Ne olurdu bu gece güzel güzel tanışsalardı sanki. Hayat'ı babam adma Nejat albayım istedi. Babası da büyük bir olgunlukla, "iki genç istedikten sonra bize evet demek düşer," dedi. Ben Hayat'm parmağına bir pırlanta yüzük taktım. Nejat albayım ve Kasım da birer altın bilezik taktılar. Başta Nejat bey olmak üzere oradaki bütün büyüklerimin ellerini öptüm. Çok mutlu ve çok sevinçliyim. Bana en mutlu günümde babamın yerine Nejat albayım babalık etti. Ona bu borcumu nasıl ödeyebilirim? Ertesi gün galeri Hamdi'ye giderek Hayat'a sıfır

kilometrede bir Golf araba aldım ve 1 milyon 875 bin lira para ödedim. Bu gece Hayat'la aramızda nişanlanacağız. Marmara Oteli gece klübünde iki kişilik yer ayırttım. Akşam Hayat'ı almaya evine gidince, kendisine bir araba aldığımı söyledim ve sembolik anahtarını kendisine verdim. Babası araba aldığıma biraz bozuldu. Yanımda getirdiğim bir şişe şampanyayı orada patlatarak nişanımızı kutladık ve Marmara Oteli'ne gittik.

Atatürkçü Sancak gazetesinin Temmuz 1981 sayısı bana ömrüm boyunca taşıyacağım bir şeref ve mutluluk verdi. Gazetenin bu nüshasmın birinci sayfasında dört adet resim var. Büyük Atatürk, Kenan Evren Paşa, Nurettin Ersin Paşa ve ben. Benim resmimin bu üç büyüğümüzün resmi yanmda çıkması çok güzel bir şey. Atatürk ve Nurettin Ersin Paşa' mm resimleri siyah beyaz. Evren Paşa'mla benimki renkli. Resmimin altmda aynen şöyle yazıyor: "Yönetim Kurulu Başkanı Yalçın Doğan: Sermaye piyasası istikrar ister. Yalçın Doğan: Güven, güvence verene duyulur. İstikrarsız, güvencesiz tasarruf toplamak tasarruf sahibini maceraya atmak demektir. Haberi 5. sayfada". Beşinci sayfada ise benim kısa bir demecim. Sonra benim, Hayat'm, babamm, Nejat albayımm, Kasım'm ve İzmir Kemalpaşa'da kurmakta olduğumuz sabun fabrikasının resimleri. Sağolasm Salim Taşçı ağabeyim. Beni her zaman düşünüyorsun ve kolluyorsun. iç sayfada7 ise Yalçın Ticaret'in tam sayfa ilam.

Ağustos 1981

Kastamonu'nun Daday ilçesine bağlı köyüme okul yaptırmak için bir süre önce Milli Eğitim Bakanlığı' na verdiğim dilekçenin cevabı geldi. Yazıda Kastamonu valiliğinden örnek projeyi alıp inşaata hemen başlamam bildiriliyor. Hemen büyükçe bir tabela yaptırdım ve Kastamonu'ya hareket ettim.

T.C. Milli Eğitim Bakanlığı / Davut köyü Yalçın Doğan İlkokulu inşaatı / Müteahhit: Yalçın Doğan / Keşif bedeli: 5.000.000 TL.

Valilikten projeyi alıp Daday'a hareket ettim. Buradan da bazı inşaat malzemesi alıp köyüme geldim. Ne güzel. Okulu olmayan köyüme okul yaptırıyorum. içim içime sığmıyor. Okulun yapılacağı yere, tabelayı diktim. Tam bu sırada köy muhtarı yanıma geldi:

— Bey, ben buraya okul yaptırmam.

— Nedenmiş o?

— Caminin yanına okul yaptırmam.

— Ya nereye yapalım?

— Bugüne kadar kasabadaki okulda okudular. Bundan sonra da orada okusunlar.

Muhtar bana habire okulu yaptırmayacağını söylüyor. Adamı bir türlü ikna edemiyorum.

— Yahu muhtar, bana devlet izin vermiş burada okul yapmam için. Sen kim oluyorsun?

— Ben anlamam bey. Burada okul olmayacak.

— Lan muhtar, sen adamı katil edersin. Utan utan. Bu okulu ben başka köye yaptırmaya karar versem o köyün muhtarı kendisi amelelik eder.

— Sen buraya okul yaptır da görelim bakalım.

— Lan muhtar, buraya okul değil de kerhane mi yaptırayım? Pezevenk, sende hiç milliyetçilik yok mu? Sende hiç Türk'lük yok mu lan Allahsız herif? Yobaz gelmişsin yobaz gideceksin. Sen cahil

kalmışsın, bari şu köyün çocukları okusun.

— Sen buraya okul yapmaya kalkışırsan ben de sana ne yapacağımı bilirim.

— Lan, git karşımdan, eşşoğlueşşek. Başlatma sülalenden. S.tir git. Kendi okulunu kendin yap diyorlar. Allahıma bak karışmam, gebertirim lan seni. Git bildiğin yere şikayet et.

Ertesi gün mütevazi bir törenle Yalçın Doğan ilkokulunun temelini attık. Bundan sonra inşallah ne temeller atacağım. Büyük bir iş adamı olduğum zaman daha nice okullar, yurtlar, güçsüzler yurtları ve hayır işleri yaptıracağım. Şimdi 19 yaşmdayım. Daha önümde çok yıllar var. Yeter ki Allah sağlık versin ve işlerim bozulmasın. Eski toptancı, yeni banker Vedat Kesikbıyık büroma geldi ve Piç Yaşar'ın yanında benden özür diledi. Ben de Vedat'la barışmaya karar verdim. Zaten ikimizin müşterek arkadaşı tüccar terzi Ruhi de barışmamızı istiyordu. Bu ay ve Eylül ayında çok önemli işlerim olacak. izmir Kemalpaşa'daki sabun fabrikasını, Allah izin verirse bu ay açacağım. Açılış gerçi bir ay kadar geç kaldı ama ne yapalım. Düğün için de 26 Eylül gününü kararlaştırdım. Bu amaçla Marmara Oteli'nin balo salonunu şimdiden kiraladım. Hayat'ı çok seviyorum ve onunla çok mutlu olacağıma inanıyorum. Bana İstanbul ve Kilis'ten sık sık kaçak viski, Amerikan sigarası ve başka araç gereç getiren Ahmet Tarakoğlu bu arada sık sık yanıma uğramaya başladı. Ahmet bana saat kaçakçılığı yaparsak bu işten bir anda milyonlar kazanacağımızı söyledi. Ancak ben yasa dışı hiçbir işi bugüne kadar yapmadım. Böyle şeylerden korkarım. Bu yüzden Ahmet'in teklifini kabul etmedim. Bir süre önce yanıma Orhan Birol' un torpiliyle aldığım Behçet bazı tutarsız davranışlarda bulunmaya ve bana bile hava basmaya başladı. Kendisini benden büyük olarak görüyor. Eğer ileride Behçet'i yanımdan uzaklaştırırsam, Ahmet Tarakoğlu'nu sağ kolum olarak yanıma alabilirim. Bu arada Enver Uysal albayımla aram epeyce açıldı. Kendisine bir süre önce vermiş olduğum on milyon liralık çeki bana bir türlü vermiyor. Bir ara işe gidip gelmeye de ara verdi. Sonra oturup kendisiyle konuştum. İşe tekrar gelmeye başladı ama nedense çeki vermeye bir türlü yanaşmıyor. Ben de uzun süreden beri yanımda çalışan ve yatırılan her paradan komisyon alan Enver albayımın üzerine fazla gidemiyorum. Çünkü gelen müşterilerin çoğunu o buldu. Benim aleyhimde bir söylenti yayıp da müşterilerin para çekmesine neden olursa çok güç durumda kalırım. Vedat Kesikbıyık'ı da yanıma alarak İstanbul'a geldim. Tahtakale'de toptancılık yapan Ender beyin yanına uğradık. Kendisinden biraz mal alacağım. Ender bey bana bankerlik hakkında soru sormaya başladı:

— Yalçın, anladığım kadarıyla bu işin boku çıkıyor. Sen ne diyorsun bu konuda?

— Abi, benim tahminime göre sadece Ankara'da 300 kadar banker oldu. Bunun dışında bazı müteahhitler, tüccarlar falan da gazeteye ilan vererek para topluyor ama bunlar da benim gözümde banker. Bü işin kaydı kuydu olmadığı için kesin sayıyı kimse bilmiyor ama sanırım 500 kişi ve firma var böyle bankerlik yapan.

— Eee. Sen bizim Piç Yaşar'la Vedat'ı da banker yapmışsın ha?

— Ne yapayım abi? İkisinin de bana borcu vardı. ödeyebilsinler diye banker yaptım.

— Yalçın bu bankerlik işi ne kadar daha devam eder sence?

— Valla abi, bana sorarsan 1984 sonuna kadar devam eder. Sonra rezalet başlar.

— O kadar sürer mi?

— Bence sürer. Baksana, hükümet bankerlerin anonim şirket olması mecburiyetini falan getiriyor. Anladığım kadarıyla işi biraz daha sıkı tutacaklar bundan sonra. Ama işin sonu ne zaman gelirse gelsin birçok vatandaşın başı yanacak. Ne kadar üçkağıtçı, dolandırıcı varsa hepsi banker oldu.

— Sana bir şey olmaz mı?

— Bana ne olacak abi? Benim yatırımlarım var, iyi müşterilerim var. Panik çıksa bile benim için sorun değil. Ben iki aylık stokla çalışıyorum. Bu durumu personelim bile bilmiyor.

— Peki Vedat, sen ayakta kalabilir misin?

— Ben daha yeni bankerim abi. Benim para iadelerim 1982 yılında başlıyor.

— Para yatırma durumları nasıl Yalçın?

— Abi şimdilik iyi. Ayrıca bu yılın Aralık ayında ve 1982'nin ilk aylarında bir milyar lira bekliyorum. Erken emeklilik yasasmdan yararlanacak devlet memurlarma 25 milyar dağıtılacak emekli ikramiyesi olarak. Bunun 15 milyarı Kastelli'ye gider. Geri kalan 9 milyarın yansmı Ankara'daki büyük bankerler alır. Bu paranm bir milyarı da bana gelir. Geri kalan para da üçkağıtçı bankerlere gider.

— Yalçın, ben de burada bankerlik yapsam olur mu? Sırf tanıdıklarımdan para toplasam yeter. Benim eski patron Abdullah Acar da banker oldu zaten. Fintaş diye şirket kurmuş.

— Sen de banker ol abi. Hiç durma. Şu ortamda banker olmayan kerizdir.

Ertesi gün Ankara'ya geldim. Bizim Varlık Mahallesi'nde Engin Kersanlıoğlu'na kurduğum süpermarket tamamlanmış. Onun açılışını yapacağız. Buranın bütün masraflarını ben yaptım. İçindeki para kasasma kadar hepsi bana ait. Engin'den daha beş kuruş bile almadım. Zamanında Engin'lerin bizim mahalledeki inşaatmda çalışmıştım. Çok da iyiliklerini görmüştüm. Bu inşaatta çalışırken de İller Bankası' nm çay ocağmı işletmeye başlamıştım. Şimdi bu aileye vefa borcumu ödüyorum. Engin ve amcası Dr. Muhittin Kersanlıoğlu bana defalarca teşekkür ettiler. Bütün umudumu bağladığım İzmir Kemalpaşa'daki sabun fabrikam 25 Ağustos günü açılacak. Açılış törenini Nejat albayım düzenleyecek. Protokol konularını çok iyi biliyor. İzmir Jandarma Alay Komutanı iken bu işlerin çok ustası olmuş. Zaten protokolün ne demek olduğunu ben Nejat albayımdan öğrendim. Hayat, kaymvalidem, kayınpederim, kayınbiraderim ve baldızım benim kullandığım arabayla yola çıktık ve Efes Oteli'ne yerleştik. Fabrikanın her şeyi hazır. Bahçede ses düzeni kurulmuş. Folklor ekipleri gelmiş. Sofralar donatılmış. Personelimin yakasmda üzerinde "Banker Doğan" yazılı rozetler var. Davetliler yavaş yavaş tören alanmı doldurmaya başladılar. Fabrikada bana ayrılan makam odama yerleştim. Rapor, Yeni Asırve Hürriyet gazetesinin muhabirleri gelerek benimle röportaj yaptılar. İlk konuşmayı 500 kadar seçkin davetli huzurunda fahri genel koordinatörüm Ali Engin Fırat yaptı. O kürsüden inince, ben o sabah Vakko'dan aldığım yeni elbisemi ve ipek kravatımı düzelterek ağır adımlarla kürsüye çıktım. Bu sırada kendimi sanki bir politikacı gibi hissettim ve bir an sanki Daday ilçesi Belediye Başkanı olmuşum gibi geldi. Hemen konuşmama başladım:

— Saym vali.muavinim, saym komutanlarım, kıymetli misafirlerim. Yaşıtlarım bir zamanlar ellerindeki taş ve sopalarla birbirleriyle kavga ederken ben küçük yaşta ticaret hayatına atıldım ve Cenabı Hak' km yardımıyla bu mevkiye geldim. Bugün burada, Yalçın Holding'in bir kuruluşu olan Doğanlar Sabun ve Temizlik Maddeleri Anonim Şirketi'nin ikinci sabun fabrikasını açmak için toplanmış bulunuyoruz. Yalçın Doğan Menkul Değerler Bankerlik ve Finansman Anonim Şirketi tarafından finanse edilen bu fabrikada ayda 900 ton sabun üreteceğiz. Sizlerin de desteği ve katkısıyla kurulan bu fabrika yatırımlarımızın sonuncusu değildir. İnşallah Ankara'da büyük bir süt fabrikası kuracağız. Bunun 140 milyon liralık teşvik belgesini almış

bulunuyoruz. Sanayici şuna ben, zer. Nasıl yağlı ve tuzlu bir yemek yedikten sonra devamlı su içeriz, işte sanayicilik de böyledir. Biriyle ikisiyle yetinmez ve devamlı yatırım peşinde koşar. Ben ayrıca, sadece fabrika yapmakla da yetinmiyorum. Hem fabrikadan sonra memleketimize bir okul yaptıracağım. Şu anda bir ilkokul inşaatımız devam etmektedir. Bundan sonra yapacağımız yatırımlar arasında Tunç Çelik Sanayii, Vantuğ Tuğla Kiremit Fabrikası ve Caraskal Vinç Sanayii ilk sırayı almaktadır. Konuşmamm burasmda büyük bir pot kırdığımı anladım. Elimdeki listede bu firmalar, Desiyab tarafından teşvik edilen fabrikalardı. Fakat ben yanlışlıkla bu projeleri sanki ben yapacakmışım gibi okumuş oldum. Burada yüzümün kızardığını hissettim ama Allahtan ki duruma hiç kimse uyanınadı. Uyanan olduysa bile hiç kimse bir şey demedi. Konuşmamı, davetlilere saygı ve sevgilerimi sunarak bitirdim. Benden sonra konuşma sırası Nejat albayıma geldi. Benim kendisine Vakko'dan aldığım elbise Nejat albayıma çok yakışmıştı. Sunucu Nejat beyi anons etti.

— Yalçın Holding Ege bölgesi genel müdürü emekli jandarma kıdemli albay Nejat Alpaslan huzurlarınızda.

Albayım alkış sesleriyle kürsüye çıktı. Kendisini bütün İzmir tanıyor. Konuşmasında fabrikamızdan bahsetti ve bana teşekkürler etti. Konuşma sırası Enver Uysal albayıma geldi. O da kürsüde benim gelecekte bir Vehbi Koç, bir Sakıp Sabancı olacağımı ve bir süre sonra da onları geçeceğimi belirtti. Son konuşmayı Kasım Akarsu yapacak. Ancak Kasım iki kelimeyi bir araya getiremez. Emekli komiser olduğu için sadece adli terimleri bilir. Mikrofona çıkıp sanık ifadesi okur gibi birkaç cümle söyledi. Fabrikanın kurdelasmı izmir vali yardımcısı Fuat bey, "Hayırlı olsun," dileği ile kesti. Folklor ekipleri gösteri yaptılar, kurbanlar kesildi ve misafirlerimizi açık büfede ağırladık. Başbakan Bülend Ulusu, MGK Üyesi Oramiral Nejat Tümer ve Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'la birlikte bazı büyüklerimizden gelen kutlama telgrafları okundu. Akşam İmbat Restoran'da Nejat beyin organize ettiği 150 kişilik yemeğimiz var. Bu gece çok mutluyum. Müzik eşliğinde bol bol göbek attım ve masaların üzerinden hiç inmedim. İki albayımla birlikte doya doya oynadık. Ziyafete çağrılı olan birçok misafirimiz, "Valla size helal olsun Yalçın bey. Biz sizi yaşlı, göbekli bir insan zannederdik," diyor. Bazıları da "İyi ki Nejat bey beni ikna etti de paramı Yalçın beye yatırdım. Az daha Kastelli'ye yatıracaktım," diyor. Ziyafetin ortasında Nejat albay yanıma geldi:

— Yalçın bey, beni bağışlayın. Biliyorsunuz damadım Kıbrıs'ta. 30 Ağustos'ta binbaşı oluyor. Şapkasını ben giydirmek istiyorum. Mersin'e ancak varırım.

— Müsaade sizin albayım.

Birazdan fahri genel koordinatörüm Ali Engin Fırat yanıma geldi:

— Yalçın, bu adamın yaptığına saygısızlık derler. Kıbrıs kaçmıyor ya. Buradan yemek bitince ayrılsa olmaz mı? Bu, onun yemeği aslında.

— Ne yapayım abi. Kolundan tutup da izin vermiyorum diyemem ki.

Ertesi gece Ali abi Fuar'daki Golf Restoranda bize yemek verdi. Burada Ferdi Özbeğen söylüyor. Hayat'la bol bol dansettim. Ferdi Özbeğen'le resim çektirdik. Kasım'la da karşılıklı saygı ve sevgiyle konuşuyorum. Dedim ki:

— Kasım bey, Nejat bey Kıbrıs'tan gelinceye kadar İzmir'deki bankerlik işiyle siz ilgilenin ve toplanan parayı Ankara'ya gönderin.

Ankara'ya ertesi gün döndük. Sabun fabrikam yarından itibaren üretime geçiyor. Çok mutluyum. İnşallah hem kazanacağım, hem de kazandıracağım.

Eylül 1981

26 Eylül'de düğünüm olduğu için, Gümrük Tekel Bakanlığı eski müsteşar yardımcısı ve iyi müşterim Hasan Güngör Sağ'dan satm aldığım evin döşenme işini dekoratöre verdim. Yalçın Doğan Bankerlik Kuruluşu'na yönetim kurulu üyesi yaptığım Behçet 'Yapar işyerine gelmemeye başladı. Kendisiyle konuştum, şirketten ayrılacağını söyledi. Ben de "Güle güle, kardeşim," dedim. Şirketten ayrılacakmış ama yönetim kurulu üyeliğinden ayrümaya niyeti yokmuş. Beleşi bulan yerleşiyor zaten. Bunlarm hepsinin parolası "Nerede beleş, orada yerleş".

İzmir'deki sabun fabrikamın açılışından ve vali yardımcısının orada yaptığı konuşmadan sonra İzmir büroma para yatıranların sayısı arttı. Ancak, durum Ankara'da hiç parlak değil. Aylık yüzde 11 ve yüzde 12 faiz vaad eden üçkağıtçı ve dolandırıcı bankerler piyasayı doldurdu. Bunlar televizyonda bile ilan veriyorlar. Eylül ayının ilk günlerinde benden para çekişi hızlandı. Bazı elemanlarımı, benden para çeken müşterileri izlemekle görevlendirdim. Bu müşterilerin Borsa Baba Evi, Anadolu Menkul Değerler, Ban taş gibi kuruluşlara gidip paralarını bunlara yatırdıklarını tesbit ettim. Aşağı yukarı günde beş milyon para çekiliyor, ayrıca vadesi dolan müşteriler de paralarını uzatmıyorlar. ilk günlerde zorlanmadım ama bu durum böyle giderse zorlanacağım. Ben hala yüzde 8 faiz vermekte ısrar ediyorum. Daha fazlası mümkün değil kurtarmaz. Matbaada bastırdığım ortak menkul portföy paylarını, müşterilere vermiş olduğum senetlerle değiştirmeye başladım. Bir hafta içinde üç yüz milyon liralık senet iadesi alıp bunun yerine portföy verdim. İzmir bürosuna da elli milyon liralık portföy gönderdim. Günde beş milyon para çekiliyor ama yatan para bir milyonu geçmiyor. Piç Yaşar ve Vedat Kesikbıyık'a sordum, durumlarının iyi olduğunu söylediler. Ancak piyasada yüzde 8'le para toplayan bütün bankerlerde işler çok durgun. Durgun olmanın da ötesinde vaziyet kötüye gidiyor. Yüzlerce sahtekar ve maceracı herif piyasada para topluyor. Yok mu bu işin sorumlusu? Neredesiniz sayın Başbakan Yardımcımız Turgut özal? Neredesiniz sayın Maliye Bakanımız Kaya Erdem? Yoksa olup bitenin farkmda değil misiniz? Bankerler Birliği gazetelere boy boy, "Paranızı yüksek faizle maceraya atmayın," diye ilanlar veriyor ama kim dinler. Vatandaşm gözünü de para hırsı bürümüş. Ben de ilanlarımı büyüttüm. Reklamcım Osman Mortaş benim için her gün 200 bin liralık ilan yayınlıyor ama faydası yok." İşten ayrılan Behçet'in yerine kendime prens ve veliaht olarak Ahmet Tarakoğlu'nu almaya karar verdim:

— Ahmet, sen kaçakçılık yapıp yolunu buluyorsun. Sende ticaret zekası var. Benim yanımda çalışır mısm?

— Yalçın, inan ki ne zamandan beri bu teklifi bekliyordum.

— Tamam. Şu andan itibaren sağ kolumsun. Şimdi senden ilk isteğim, bana Kilis'ten dört fedai getir. Bundan sonra lazım olacak. Baksana bazı müşteriler taa 1983 senesi için verdiğim çekleri bile tahsil etmeye kalkıyorlar. Kim daha yüksek faiz verirse oraya gidiyorlar. Adamları bir türlü ikna edemiyorum. Yüzde 14 veren bir pezevenk bile türemiş bu arada. Hem vatandaşın ağzma sıçacaklar hem de bizim. Çeklerimin karşılıksız çıktığı bir duyulursa ben perişan olurum.

— Tamam Yalçın. Ben dört adam getirtirim sana.

— Acele getirt. Çünkü bundan sonra bazı işler kaba kuvvetle çözülecek.

Düğünümün yaklaştığı şu günlerde hep buhran ve sıkıntı dolu saatler yaşıyorum. İzmir şubesinden iki milyon lira getirttim. Ahmet abim İzmir fabrikasına gitti ve işi kısa zamanda örgütledi. Sabunlarımız iyi satılıyor ama ben bu işten acaba kar mı ediyorum, zarar mı? Bunu hala bilmiyorum. Kasım kar ettiğimizi söylüyor. İnşallah yanılmıyordur. Nejat bey Kıbrıs dönüşü Ankara'ya uğradı. Onun yokluğunda İzmir bürosunda toplanan paraların kimin cebinde olduğunu öğrenmesini istedim. Fabrikanın borç ödemesi son kuruşuna kadar bitti. Ankara' daki işlerim çok yoğun olduğundan İzmir'e gidecek zaman bulamadım ve tapunun Kasım Akarsu adına çıkarılmasını emrettim. Bunun üzerine fabrikanın tapusu Kasım'ın adına çıkarılmış oldu. Yaşar abim ve Ahmet abim benim bu davranışıma karşı çıktılar:

— Yalçın, sen delirdin mi? Bu parayı sen topluyorsun ve bütün riske de sen giriyorsun. Nasıl okır da milyonlar harcadığın fabrikayı Kasım'm üzerine tapu ettirirsin? Yarın öbürgün ya sana, "Sen kim oluyorsun lan? Bu fabrika benimdir. İşte tapusu," derse.

— Kasım'a güvenirim. Böyle bir şey demez.

— Yalçın, insanoğlu çiğ süt emmiştir. Kaldı ki bu fabrika Doğanlar Sabun Şirketi'nin malıdır. Tapuyu şirket üstüne tescil ettirmen gerekir.

— Yahu karışmayın benim işime be. Size ne? Yaşar abi, sen devlet memurusun. Sen ne anlarsın ticari zihniyetten. Ahmet abi sen de benim yanımda çalışan ve pazarlama şirketinin sorumlusu olan bir elemansın. Sen de kendi işine bak'. Benim para işlerime karışmayın.

— Peki Yalçıncığım. Bak Ahmet abin anlatsın sana İzmir'de neler olmuş.

— Neler olmuş abi?

— Senin haberin yok. Nejat bey Kıbrıs'a gidince toplanan parayı Kasım almış. Nereye harcadığı belli değil. İleride hesaplaşırız diyor. Açılıştan sonra en az 2530 milyon para yattı. Nerede bu paralar? Sana gelen iki milyonu da benim ısrarım üzerine verdiler. Ayrıca Nejat bey de bana, "Buraya para yatıranlar Yalçın Doğan için değil, Nejat Alpaslan için yatırdılar. Kafamı bozmayın, vallahi tabelayı söküp yerine banker Nejat yazdırırım. O zaman gününüzü görürsünüz," dedi. Bunlar sana oyun oynuyorlar, haberin olsun.

— Siz ikiniz de hem Nejat albayımı, hem de Kasım'ı yanlış tanımışsınız. Böyle şey olmaz. Elbette ki İzmir'de yatırılan para bana değil, Nejat albayım orada görevli olduğu için yatırıldı. Oğlu da orada müdür. Bana böyle bir üçkağıt yapmaz. Her biri koskoca emekli albay, öbürü koskoca emekli komiser. Böyle şey yaparlar mı?

— Peki kardeşim. İnşallah sen haklısındır. Ama zaman gelecek bize hak vereceksin.

İki ağabeyimin bana söylemek istedikleri şey kafamı bozdu ama belli etmedim. Gerek Nejat albayım ve gerekse Kasım bana çok sadık görünüyorlar. Her zaman saygı gösteriyorlar. Ben henüz 19 yaşımda olmama rağmen benimle saygılı konuşuyorlar. Yok yok. İkisi de bana üçkağıt açmaz. Abilerim yanılıyor. Ahmet Tarakoğlu Kilis'ten iri kıyım dört adam getirdi. Tüccar Terzi Ruhi'ye telefon edip bunlara birer takım elbise dikmesini söyledim. Ali Engin Fırat'ı İzmir bürosunun hesaplarını denetlemesi için oraya gönderdim.

21 EYLÜL 1981

Kilis'li fedailerim büroya yerleşti. Ani bir durum olursa zile basmam yeterli olacak. Bana yüz kadar müşteri getiren ve bunlardan komisyon alan Nizamettin albayım yanıma geldi:

— Yalçın bey, bir sürü banker artık yüzde 11, yüzde 12 faiz veriyor. Bizim arkadaşlar oralara gitmişler. Vatandaş para yatırmak için kuyruğa girmiş. Ben size gönül verdiğim için henüz gitmedim ama arkadaşlarımdan bazıları paralarının bir kısmmı çekip onlara yatırmak istiyorlar. Onlara bir kolaylık sağlar mısınız?

— Aman albayım. Bu saydıklarınızın hepsi dolandırıcı. Paraları toplayıp karıya kıza yediriyorlar. Kimisi Mafia ile ortak çalışıyor,

kimisi kaçakçı. Sekreterleri de zaten orospu tipli. Bunların yüzünden bankerlik dejenere oldu.

— Peki, Atalay nasıl?

— Okuma yazması bile yoktur. Dağ başlarında arsa toplayıp vatandaşa yutturuyor.

— Başak Ticaret nasıl sizce?

— Bakm ona ve Aktürk Ticaret'e bir şey demem. Onlar ben çocukken bile bu işi yapıyorlardı. Ciddi adamlardır.

— Yalçın bey, ben sandım ki siz kendinizden başka bütün bankerleri kötüleyeceksiniz. Ama tahminimde yanıldım. Ben arkadaşlarla konuşayım, sonucu size bildiririm.

Nizamettin albayımdan sonra yanıma Ahmet Tarakoğlu geldi:

— Yalçın, işler durgun. Ne yapacağız?

— Sen hiç merak etme. Ben 19 aydan beri bu işin içindeyim. Yarın bu yüksek faiz veren bankerlerden birkaç tanesi batınca bizim işimiz yine açılır. Elimdeki stok para bitti ama, şimdi borçları, alacaklarımı tahsil ederek ödemeye çalışıyorum. Yarın bankadan on milyon liralık bir alacağım geliyor. Bu para bana ilaç gibi gelir. Tek istediğim kimseye mahçup olmadan sabun fabrikasının desteği ile şu bankerlik işini alnımm akıyla tasfiye edebilmek.

— Yalçın, sana söylediğim şu işi yapsak çok para kazanırız.

— Hangi işi lan?

— Saat kaçakçılığı işini. Sadece bir MAN kamyori alacaksın, bir de paravan şirket kuracağız. Bir de güzel bir büro olacak. Bütün dümeni oradan çevireceğiz. Ayda en az 15 milyon net kar var. Saat işi Suudi Arabistan'dan oluyor. Arada bir de Kuveyt'ten külçe altm getirip Kapalıçarşı'da okuturuz'.

— Ahmet, para[r]hırsı insanı mahveder. Devleti peşine takarsan kurtulamazsın. Bugün saat ve altm kaçakçılığı ile başlarsın, sonunda silah kaçakçılığına veya eroin işine bulaşırsın. Çünkü bu işleri yaparken kolunu mutlaka Mafia'ya kaptıracaksın. Benim felsefem böyle. Kusura bakma. Sen de akimdan çıkar böyle pis işleri. Hele şu bankerlik işini yavaş yavaş tasfiye edeyim ben İzmir'e yerleşeceğim, seni de sabun fabrikasının başına getireceğim. Küçüklükten beri neyi

hayal ettiysem Allah bana verdi. Şimdi de bütün hayalim şu bankerlik işini bitireyim ve evlendiğim zaman mutlu olayım. Bak, beş gün sonra çok sevdiğim bir insanla evleniyorum. Bu mutluluğu kim tepmek ister. Akşam hesabı Serap hanım getirdi. Bugün 1,5 milyon para yatmış. Çekilen para ise 2,5 milyon lira. Yine bir milyon açıktan gitti. Her gün böyle oluyor. En iyi müşterim olan şarkıcı Genç Osman'm eşi Nursun Temizkan bile parasının bir bölümünü çekip Borsa Baba Evi'ne yatırmış.

22 EYLÜL 1981

Sabah erkenden düğün elbisemin provası için terzim Ruhi'ye gittim. İçeri girer girmez Ruhi, "Milliyet gazetesini okudun mu?" diye sordu. Hemengazeteyi bana uzattı. Gazetenin birinci sayfasında on sütun manşete bir haber var. Bu memleketin Maliye Bakanı olan Kaya Erdem gazeteci Emin Çölaşan'a bir demeç vermiş ve "Bankere para yatıran vatandaş kumar oynamıştır," demiş. Helal olsun sana Kaya Erdem. Eğer böyle dediysen gerçekten helal olsun. Koskoca bir Maliye Bakanı nasıl böyle konuşur? Eğer bankere para yatıran vatandaş kumar oynadıysa, o kuman vatandaşa kim oynattı? O kadar insan kumar oynarken sen neredeydin? Yoksa Türkiye'de yaşamıyor muydun? Haberin metnini okudum. Birazdan berberime gittim. Berber de bana Milliyet gazetesini gösterdi. "S. tir et," dedim. Saat on dolaylarmda büroma geldiğim zaman ortalık ana baba günü olmuştu. Galiba korktuğum başıma geliyor. Panik başlayacak. Odama girer girmez pikaba bir plak koydum ve sesini sonuna kadar açtım., özel kalem müdürüm Metin Beşer yanıma geldi:

— Zatışahaneleriniz bugünkü matbuatta yer alan Maliye Nazırmm beyanatmı acaba kıraat eylediniz mi efendim?

— Yahu Metin bey, bırak şu eski Türkçe konuşmayı be. Zaten kafam bozuk.

— Efendim, zatıalilerinizde tasarrufu bulunan ahali bir izdiham içinde. Kıymetli dakikalarınızdan biraz fedakarlık yaparak ahaliye bir beyanat vermek lazım gelir. Çünkü hazinemizde para kalmadığı anlaşılmaktadır.

— Sen yanına iki adam tak da İş Bankası'ndan şu on milyonu alıp gel. Bugün ödeyeceklerdi. Çabuk. Haydi yürrüüü Metin bey.

Bu sırada Ahmet Tarakoğlu da yanımda duruyor. Yüzü bembeyaz olmuş.

— Yalçın, ne yapacağız? Herkes parasını çekmek istiyor. Dışanda en

az 200 kişi var.

— Tamam, yarım saat oyala. Birazdan para gelecek. Bu arada İzmir'i ara da oradan para isteyelim. Helal olsun sana Kaya Erdem. Tövbe tövbe....

Metin bey parayı almaya gitti. Ben hemen İzmir'i aradım. Nejat albayım da panik içerisinde. Ne yapacağını bilemiyor. Ancak ellerinde para olduğu için fazla bir sıkıntıya girmemişler. Onlar durumu idare edecek gibi gözüküyor. Ancak Nejat albayım bana para gönderemeyeceğini, elindeki paranın ancak kendisini idare edeceğini söyledi. Ben hesabı kitabı bilmiyorum ki, bir şey diyeyim. Yalnız, bir tek şey dikkatimi çekti ve Nejat albayımm bana karşı olan tavrının eskisi gibi saygılı olmadığını farkettim. Allah Allah. Dünya değişiyor mu acaba? Nejat albayım, durum' kötüleşince bana olan saygısmı unutuvermişti. Hayırdır inşallah. Biraz sonra Metin beyin bankadan getirdiği on milyon lirayı elime alıp salona çıktım ve paraları göstererek, bekleşen müşterilere hitaben bir konuşma yaptım:

— Saym müşterilerim, bakıyorum ki hepiniz izdiham içindesiniz. Korkmaym, Yalçın Doğan hepinizin parasını ödemiştir, bundan sonra da ödeyecektir. Bir Maliye Bakam'nm belki de içkiliyken söylediği bir lafa bakıp da istikbalinizle oynamayın. İşte paralar burada. Parasmı almak isteyen buyursun vezneye gelsin.

— Ben almak istiyorum Yalçın bey.

— Admız hanımefendi?

— Rabia Çetinkaya.

— Hayhay efendim. Portföyünüzü rica edeyim, lütfen.

Büroyu dolduran kalabalık birbirini ezerek veznenin önünde sıra kapmak istiyor. Neredeyse birbirlerini ezecekler.

— Evet Rabia hanım. Elinizdeki menkul değerler portföyü 500 bin liralık. Bundan yüzde 10 komisyon, yüzde 8 ilk aldığınız faiz, yüzde 8'de en son faizinizi kesiyorum. Ayrıca yüzde 25 de Maliye'ye stopaj vergisi kesiyorum. Elinize net 245 bin lira geçiyor. Buyurun paranızı ve güle güle harcaym.

— Aaaa, ne münasebet Yalçın bey. Paramı kuşa çevirdiniz.

— Rabia hanım, portföyün arkasında satış şartları var. Eğer kabul etmiyorsanız devletin mahkemeleri var. Oraya başvurursunuz. Evet

beyler, hanımlar. Var mı parasını geri isteyen başka müşterim.

Salonda çıt yok. iyi ki şu portföy işine başlamışım. Kimse itiraz bile edemedi. Ancak ellerinde çek ve senet bulunan müşterilerime diyecek bir lafım yoktu. Korku belasına onlara ödeme yaptım ve bizim on milyon lira öğlene kadar suyunu çekti. Elimde beş kuruş kalmamıştı. Öğle saatlerinde kalabalık yine birikti. Yine İzmir bürosuna telefon açtım:

— Nejat bey, çok sıkışık durumdayım. Lütfen biraz para gönderin.

— Yok Yalçın bey. Olmayınca ne gönderelim.

— Yahu albayım. Orada dünyanın parasmı topladınız açılıştan beri. Bugüne kadar sizden sadece beş milyon aldım. Ne oldu bu para Allahaşkına?

— Hesap kitap meydanda Yalçın bey. Lütfen bana ithamda bulunmayın. Allah Allaaahh. Enver bey orada yok mu?

— Yok. Sabahtan beri gelmedi. Bundan sonra geleceğini de sanmıyorum. Batan gemiyi önce fareler terkeder. Peki Nejat bey, size iyi günler diliyorum.

Birdenbire abilerimin daha önce Nejat bey için söylediği sözler hatırıma geldi. Acaba abilerim mi haklı? Süpermarketin hasılatı olan 100 bin lirayı da getirttim. Bu para sadece üç kişinin faizini ödemeye yetti. Hemen aklıma Piç Yaşar geldi ve ona telefon ettim. Banker yaptığım Piç Yaşar aslında mert insandır. Bana cebindeki bütün parası olan 400 bin lirayı getirdi. Helal olsun sana Yaşar. Yaşar'm getirdiği paralarla bazı müşterilerin faizini ödedim. Şimdi geriye yirmi kişi kadar kaldı. Ben de müşterilerin yanından kendi direk telefonunu çevirdim. Telefona Ahmet Tarakoğlu çıktı.

— Aloo. Orası İş Bankası mı? Kardeşim sabahtan beri provizyon bekliyorum. Paranız yoksa niçin bahane uyduruyorsunuz? Ödeyin paramı. Yoksa sizinle bütün işimi keseceğim.

Telefonu kapattım. Müşteriler "Vay bee. Koskoca İş Bankası bile demek ki bazı ödemelerini geciktiriyor. Yalçın beye biraz daha anlayışlı davranalım" dediler.

Piç Yaşar'la odama geçtik.

— Yalçın, bütün bankerler aramızda para toplayıp şu gazeteciyi susturalım. Adı neydi onun?

— Emin Çölaşan. Nasıl susturacaksın?

— Sen onu bana bırak. Benim adım Piç Yaşar.

— Abi, gazeteci ne yapsın. Maliye Bakanı böyle bülbül gibi öttükten sonra.

— Peki, Yalçın şöyle yapalım. Sen Yalçın Ticaret'i nasılsa bana devrettin. Hem holdingi hem de Banker Yalçın A.Ş.'yi de bana devret ve sen ortadan kaybol. Ben çıkayım müşterinin karşısına.

— Olmaz abi. Kaçmak çözüm getirmez. Dört gün sonra düğünüm var. Nasıl bakarım elalemin yüzüne.

— Oğlum o zaman müşterilere de ki, Maliye hesaplarımızı denetlediği için ödeme yapmıyoruz.

— Hay akimla bin yaşa be Yaşar abi.

Biraz sonra Ali Orhan Birol'un yanına gidip yalvar yakar bir milyon lira borç aldım. Büroya geldiğimde bekleyen müşteri sayısı biraz daha artmış. Bu bir milyon lirayla bütün bekleyenlerin faizini ödedim ve tek bir kişi kalmadı. Bundan sonra gelenlere de "Kusura bakmaym, Maliye'den defterlerimizi incelemeye geldiler. Ödeme yapmamamız için emir verdiler," demeye başladık. Akşam tekrar Ali Orhan Birol'un benzin istasyonuna gittim.

— Abi bana bir akıl ver. Ne yapayım? Üç gün sonra düğünüm var ve cebimde inan ki beş kuruş yok şu anda.

— Kıyıya köşeye para ayırdın mı?

— Abi eğer beş kuruşum varsa Allah belamı versin. Düğünde verecek bahşiş param bile yok.

— Yalçın sen konkordatoya git. Başka çaren yok. Mahkemeye müracaat edersin. Alacaklılarını sıraya koyarlar. Günü gelince hepsine ödeme yaparsın.

— Abi bunu yapamam. İlk batan banker ben olmamalıyım. Bir ay daha ayakta kalırsam, değil Kaya Erdem, Turgut Özal bile beni yıkamaz.

— Oğlum sen para işiyle uğraşıyorsun. Bir kenara para ayırman gerekirdi. Bir batarsan kimse senin yüzüne bile bakmaz, haberin olsun. En ağır cezayı alırsın. Ama paran varsa iyi bir avukat tutup işin

içinden sıyrılırsın. Bu arada senin albaylar ne yapıyor?

— Enver ortadan toz oldu, ama benim on milyonluk bir çekimi de alıp götürdü. Nejat'tan para istiyorum ama beş kuruş göndermiyor İzmir'den.

— Bana bak, senin sabun fabrikasının ortağı Kasım var ya. Ona dikkat et. Seni soyup soğana çevirir valla.

— Yok abi. Bir şey yapmaz. Zaten fabrikanın tapusu da onun üzerine.

— Neee? Fabrikanın tapusunu onun üzerine mi yaptın? Oğlum, sen manyak mısın lan? Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?

— Orhan abi, arazinin ve binanın bütün borçlarını eski mal sahiplerine ödedim ama tapuyu almak için İzmir'e gitmeye zaman olmadı. O yüzden Kasım' m adına çıkarttırdım tapuyu.

— Yalçın kusura bakma ama ben de seni akıllı bir insan sanıyordum. Hiç de göründüğün gibi değilmişsin. Peki, sen şimdi Atatürk Bulvarı'nda Büyükhanlı'lardan aldığın daireleri onlara satsana. On beş milyon falan eder. Dur bakalım, Mehmet Büyükhanlı benim arkadaşımdır. Bir sorayım ona alır mı diye.

Bu dairelerin tapusunu da henüz üzerime almış değilim. Ama Büyükhanlı dürüst davranıyor ve beni üçkağıda falan getirmeye kalkışmıyor. O iki daireyi aynı fiyata alabileceğini söylemiş. Bu durumda geri satmaktan vazgeçtim. Bendeki panik giderek artıyor. İçimde büyük bir sıkıntı var. Hep Mali Şubeyi, Emniyet'i ve cezaevini düşünüyorum. Müşterilere borçlarımı ödeyemezsem dört duvar arasında çürür giderim. Cezaevini düşündükçe sırtımdan ter boşanıyor. Daha önce birkaç gün Mamak Cezaevi'nde yattığım için o ortamın ne olduğunu çok iyi biliyorum. Yok, yok. Bana güvenen müşterilerime karşı bütün taahhütlerimi yerine getireceğim. Bana güvenenleri hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben ortada yapayalnız kaldım. Kurmaylarımın hiçbiri yanımda değil. Nasıl olsa hepsi de yükünü tuttu. Hepsi de kendi alemlerinde. Nejat albayım beni telefonda neredeyse azarlayacaktı. Ben oraya gittiğim zaman iyi günlerde makam masasmı bana bırakan, 19 yaşındaki patronunun önünde ceketini ilikleyen Nejat bey gitmiş, sanki başkası gelmişti. Ama ne olursa olsun ben yine de ayaktayım. O kadar iyiliğimin dokunduğu kişiler de herhalde beni bu zor günlerimde yalnız bırakmazlar. Batmayı ve rezil olmayı hiç mi hiç istemiyorum. Şimdi ağlıyorum. Ağlaya ağlaya büroya geldim. Akşamın geç saatleri olmuş. Allah'ım sen beni kurtar yarabbim. Ne olursun büyük Allah'ım. Kurtar

beni bu pislikten. Amin. Büroya geldiğimde Ahmet, reklamcım Osman Mortaş'ın aradığmı söyledi. Osman, "Ben ona para bulurum," demiş. Vay bee. Helal olsun Osman Mortaş'a. Hiç aklıma gelmemişti. Hemen büroya çağırdım.

— Yalçın, sen bana beş milyon liralık kadar vadeli çek ver. Ben onları tanıdığım tüccar arkadaşlara paraya çevirttiririm. En geç Yarın halleder ve parayı sana getiririm.

— Sağol be abi. Bu iyiliğini unutmam. Yarın akşam sen, ben, mali müşavir Şevki bey ve avukat Turgut Özbek bir toplantı yapıp şirketin durumunu da görüşelim. Ne de olsa sen yönetim kurulu üyesisin.

Biraz sonra büroya Ali Engin Fırat geldi:

— Yalçın'cığım dost acı söyler. İzmir büronda bütün incelemeleri yaptım. Durum hiç parlak değil. Kasım milyonlarca lira almış, nerede kullandığı belli değil. Nejat beyin hesaplan düzgün görünüyor. Günahlarını almak istemem ama galiba bunlar Kasım'la birlikte iş görüyorlar. Sen bunların birbirinin arkasından atıp tuttuklarına bakma. Ankara durumu ise ayrı bir facia. Sen bu durumdan kurtulamazsm. Ne kadar para topladığın belli değil. Öyle adamların var ki, buraya para yatırmış gibi her gün senden faiz alıyorlar. Senin gibi genç ve dürüst bir arkadaşı yoldan saptırıp batağa sokmuşlar. Ancak senden ümitliyim. İnşallah kurtulur ve ileride çok daha büyük işler başarırsın. Kendini üzme.

— Abi hiç kurtuluş yok mu?

— Ben göremiyorum. Buraya girerken de sana önce hesapları inceleyeceğimi, aklım keserse birlikte çalışacağımızı söylemiştim. Kurtuluşun yok Yalçın. Kanser hastalığı ilk zamanmda yakalanırsa tedavi edilir. Şendeki kanser bütün bünyeyi sarmış. Aslında senin hastalığın zamanmda tedavi edilirdi ama tedavi edecek doktor bulamamışsın. Karşına doktor diye çıkanların hepsi üçkağıtçı. Ama sakın bir delilik falan yapmaya kalkışma.

Ali abi ile vedalaştık. Eşyalarını topladı. Benimle çok açık ve gerçekçi konuşmuştu. Bana her zaman yardım edeceğini söyleyerek ayrıldı. Arkasmdan ağladım. Sanki vücudumdan bir organ kopmuştu. Artık hiçbir çarem yok. Mutlaka ölmeliyim. Bu paraları bana yatıran vatandaşlarımız, "Yalçın bey size güvenimiz sonsuz," diyorlardı. Bir sürü insan bana güvenip ev aldı, taksitle eşya aldı, bir sürü masrafa girdi:. Bazıları da çocuklarını zengin çocukları gibi okutabilmek için özel kolejlere verdiler. Ben şimdi bu çocukların eğitimine de engel

olmuş olacağım. Bunun da ötesinde 19 yaşımda bana DOLANDIRICI diyecekler. Babama, "Bu adam dolandırıcı Yalçın'm babasıdır," denilecek. Allah'ım, ben ne yaptım da bu durumlara düştüm. Yok, yok Yalçın. Sakın bir delilik yapma. İntihar en son çözümdür. Sen bu zekanla her işin üstesinden gelirsin. Mahvettin bizi saym Kaya Erdem. İktidarda eğer ordu olmasaydı, bugün Türkiye çok güç günler yaşardı.

23 EYLÜL 1981

Ahmet Tarakoğlu ile birlikte büroda oturuyoruz. Personel benden ümidi tamamen kesmiş durumda. Enver albayım ortalıkta hiç yok. Birkaç gün öncesine kadar yanbeline kadar eğilen adamlarım kayıp. Aşağı kattaki Kastelli bürosunda para yatırma kuyruğu var. Ben bu duruma bakınca ümitleniyorum. Kendi kendime diyorum ki, "Birkaç gün sonra benim işlerim de yeniden açılır". Faiz veya anapara ödemesi için gelen müşterilere "Maliye'nin incelemesi olduğu için ödeme yapamıyoruz. Lütfen Pazartesi günü gelin," diyoruz. Yani durumu ayarlamak için önümde üç dört günlük bir süre var.Özel kalem müdürüm Metin bey beni terketmedi. Benim zulada param olduğunu zannediyor.

— Zatışahanelerinizin bu müşkül ve vahim buhrandan kurtulacağmıza kalben itimat ediyorum efendim.

— İnşallah Metin. Şu izdihamı bir kaldırabılsem bir iki hafta sonra para yatırmaları yeniden başlar. Fabrika tam kapasiteyle çalışmaya başladığı zaman bütün ödemeleri yavaş yavaş yaparız. Bir yıl sonra da düzlüğe çıkmış oluruz. Ben o zaman gösteririm o etrafımdaki yağcı pezevenklere. Ne adi adamlarmış be. Üç kuruş için, oğlu yerindeki 19 yaşında insana yağ çekmekten utanmadılar. Metin bey şu anda gemiyi terk etmeyen kimler kaldı?

— Ali beyin işe aldığı finansman müdürü Aykut bey, emekli polis Mustafa amca, Naci bey, Ahmet bey, Hayat hanım ve sekreterler var efendim. Aykut bey de galiba gidici.

Akşam toplantımız başladı. Ben, mali müşavir Şevki Gürsoy, avukatım Turgut Özbek ve reklamcım Osman Mortaş katıldık. Osman söz aldı:

— Yalçın, ben her ne kadar bu şirketin yönetim kurulu üyesi olarak görülüyorsam da, herhangi bir senette imzam yok. Eğer elinde para varsa, benim senden alacağım olan bir milyon lirayı öde. Ben de sana ileride yardımcı olurum.

— Osman abi, sen ne diyorsun be? Elimizde para olmadığı için bu toplantıyı yapıyoruz. Benim de bir sürü alacağım var. Kimini zorla,

kimini insanlıkla alacağım. Senin alacağın en son planda gelir. Bunu senden beklemezdim. Sen bana para bulmak için dün benden çek aldın. Bulabildin mi?

— Valla bir sürü yere başvurdum ama bulamadım.

— İyi öyleyse. Geri ver çeklerimi.

— Yarın getiririm, şimdi yanımda yok.

— Aman abi, başkasmm eline falan geçer Allah korusun. Bir de haybeye para ödetme bana. Üzerlerinde imzam var.

— Yok canım. Yarın getiririm.

Osman Mortaş geminin batmakta olduğunu ima eden sözler söyleyip toplantıdan ayrıldı. Burada varılan karar, benim düğünden sonra Mersin'deki yazlık eve kaçmam oldu. Yazlık evimi bilen müşterim yok. Sadece Nejat albayım biliyor. Gece geç saatlere kadar Hayat'la birlikte oturup müşterilerin listesini, ödemelerin vade tarihini çıkardık. Bu gece yaptığım hesaba göre Ankara bürosu nun 300 milyon lira borcu var. Aylık faiz ödemem 26 milyon liraya ulaşıyor. Halbuki toplamış olduğum paraya göre aylık faiz ödemem 2324 milyon civarında olmalı. Demek ki her ay açıktan iki üç milyon lira faiz ödüyorum. Bu para nasıl gitti? Kimler aldı? Kim beni üçkağıda getirdi? Bu soruların cevabını mutlaka bulmam gerekiyor.

24 EYLÜL 1981

Ödemelerin "Defterler inceleniyor," gerekçesiyle yapılmadığını duyan müşterilerim büroya gelmiyor. Ben de bu boşluktan yararlanarak para bulma çabasına girmek istiyorum ama nereden? Bir bankerden istesem, "Yalçın battı," diye beni bütün Türkiye'ye reklam eder. Cep harçlığım bile yok. Piç Yaşar'dan on bin lira [100 usd] aldım. Sabah gelmeyen müşteriler öğleden sonra yine sökün etmeye ve büroda beklemeye başladılar. Ben bu sırada odamda oturuyorum. Masamın üzerinde bir arkadaşınım düğün hediyesi olarak getirdiği bir şişe viski var., özel kalem müdürüm içeriye girip bir hacmin benimle görüşmek istediğini söyledi. Galiba para çekmeye değil de para yatırmaya gelmiş. Vay bee, demek ki bana hala para yatıracak olanlar var.

Viski şişesini hemen toz edip hacı amcayı yanıma buyur ettim. Bu arada da Adana'dan aldığım ağır kokulu hacıyağmı hemen elime yüzüme sürdüm. Ak sakallı, başında yün bir takke olan hacı amca yanıma girdi. Amcanın elini öptüm. Aslında çok az insanın elini öperim, ama bunun elini öpmek içimden geldi.

— Hacı amca, ne içersin?

— Bir orta kahve alırım oğlum. Hacı kahvesi var mı?

Acaba hacı kahvesi nedir? Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum ama hiç bozuntuya vermedim:

— Olmaz mı amca. Ben de hacıyım. 1979 yılında hacca gittim.

— Maşallah maşallah.

— İnşallah bu sene de yanımda çalışan bütün personeli göndereceğim.

— Oğlum, benim 500 bin lira param var. Bunu icara vereceğim. Birkaç yere gittim ama onlar faiz alıp faiz veriyorlar. Günahkarlara para vermem. Sen de tefeci misin onlar gibi, yoksa tüccar mısm?

— Tövbe de amca. Tefeci olur muyum. Benim toptancı dükkanım var. Ticaret yapıyorum. İcar ne demek hacı amca?

— Yani sen bu parayla kazanacaksın, bana da kar vereceksin. Faiz katiyen almam.

— Bizde faiz yasaktır amca. Hiç meraklanma.

— Peki, 500 bin lira için ayda ne kadar kar verirsin bana?

— Ayda yüzde yedi kar veririm. Faiz yok.

Bu sırada kahvelerimiz geldi. Kahvemi içmeye "Bismillahirrahmanirrahim" diye başladım. Hacıbey bana ilaç gibi gelen 500 bin lirayı yatırdı. Bu parayı hemen dışarıda bekleyen müşterilere dağıttım. Cebimde yine beş kuruş kalmadı. Halbuki öbür gün evleniyorum. Sabah evden çıktıktan sonra Engin Kersanlıoğlu' na gittim:

— Engin abi, biliyorsun senin süpermarket için 1 milyon 400 bin lira harcadım. Şimdi çok sıkışık durumdayım. Bu parayı bana hemen verebilir misin?

— Valla Yalçın sana yardımcı olmayı çok isterdim ama, inan ki bende de para yok. Hem bu rakam bana çok yüksek geldi. Sen yarın bir daha gel de, ben sana olan borcumu bir kontrol edeyim.

Anlaşılan Engin de benim güç durumda olduğumu anladı. Bu yüzden para vermek istemiyor. Halbuki ona yaptığım iyilikler sayesinde iş sahibi oldu. Şimdi koskoca bir süpermarketi var. Bunun bütün parasını

ben ödedim, sırf dostluk hatırına. Ona güvenip zamanında elinden çek, senet bile almadım. Buradan doğruca Piç Yaşar'ın yanına gittim ama onun da işleri sıkışık. Zaten bu ortamda hangi bankerin işi olabilir ki?

— Yaşar abi, ne yapacağız? Yarın düğünüm, var ama bahşiş verecek param bile yok. Onu bırak, elbisenin altına rugan ayakkabı lazım. Mersedesi çiçeklerle süslemek lazım. Pazartesi günü büroyu açarken cepte iki milyon olmazsa büroyu yağma ederler Allah belamı versin. Öyle öfkeli müşteriler var ki. Bir ay öncesine kadar karşımda elpençe divan duranlar şimdi canavar kesildiler.

— Bak Yalçın, şöyle bir formül bulalım. Senin Yalçın Ticaret'i ben zaten satın almıştım. Buranm 130 milyon borcu var. Bugün noter çağırıp satışı resmen yapalım. Ayrıca senin Yalçın Holding ve Yalçın Doğan Menkul Değerler Bankerlik A.Ş.'nin hisselerini de sen bana satmış ol. Düğünden sonra sen Mersin'deki yazlık eve git. Orada durumlar yatışmcaya kadar kalırsın, ben de sana devamlı para gönderirim. Müşterinin karşısına ben çıkıp, "Bu şirketi ben devraldım," derim. Vuracaklarsa beni vursunlar. Ama sen merak etme, ben hepsini ikna ederim. Durum yatışınca da hisselerini sana geriye devrederim.

— Abi, kaçmak doğru olur mu? Hayat ne der bakalım?

— Lan oğlum, bırak bu hikayeleri. Biz bu işin üstesinden geliriz, merak etme. Sen daha çok gençsin. 19 yaşında bir insansın. Kendini çok tecrübeli sanıyorsun ama hiç de değilsin. Hayat da bir şey demez. Bak, senin battığını göre göre seninle evleniyor. Başkası olsa şimdi kaçıp giderdi. Yalçın, ben seni iyi bir arkadaş olarak tanıdım ve senin için her şeyi yaparım. Senin çok iyiliğini gördüm ben. Gerçi ailen beni hiç sevmez ama benim onlara karşı bir saygısızlığım oldu mu? Sen bakma benim adımın üçkağıtçıya çıkmış olduğuna. Bugüne kadar bir tek garibana üçkağıt yaptıysam Allah belamı versin. Bu işi hep kodamanlara yaparım. Onlar da hak etmiştir bunu. Herif yanında en düşük ücretle bir sürü gariban çalıştırıp onların sırtından zengin olan pezevenk. Seni eşşek gibi çalıştırıp sömürür. Sana da fazladan beş kuruş vermez bu orospu çocukları. Benim bütün gıcığım bu gibi namussuz herifleredir. Onun için, ben seni iyi bir arkadaş olarak tanıdım. Elimden geleni yaparım. Kaçmazsan perişan olursun. Allah kimseyi cezaevine düşürmesin, tamam mı?

Vay bee. Piç Yaşar bugüne kadar hiç böylesine duygusal olmadı. Helal olsun sana Yaşar abi. Sen iyi bir dostmuşsun.

— Yaşar abi kaçmak şart mı?

— Şart. Aksi halde en ağır hakaretlere maruz kalırsın. Linç bile ederler valla. Para işi bu, oğlum. Hadi, çağır bakalım noteri. Biraz sonra Ankara 10. Noter başkatibi geldi. İlk göz ağnm Yalçın Ticaret'i daha önce Piç Yaşar'a satmıştım. Bunun sözleşmesini imzaladık. Yalçın Holding' in yüzde 80 hissesi benimdi. Bunun yüzde 70'ini Yaşar'a devrettim. Sözleşmeleri hüngür hüngür ağlayarak imzaladım. Noter harcı 140 bin lira tuttu. Katibe "Tamam kardeşim, ben size gönderirim. Akşama kadar sen bu işi tastikle," dedim. Yaşar bana içki ikram etti. Kafam çok bozuk olduğu için iki dubleyi üst üste dikip bitirdim. Piç Yaşar bu arada, bir müşterisinden 200 bin lira getirtti.

— Al bakalım Yalçın. 140 bin lira noter masrafı için. Geri kalanı da düğün masrafları için kullanırsın.

Akşama doğru büroya gittim. Bankerliğe başlayan Fatih Çağatay beni iki adamıyla birlikte büroda bekliyor.

— Yalçın, bu çeklerin karşılığını bana öde bakalım. Bunlan Osman Mortaş'tan aldım.

— Neee? Ulan benim Osman'a bir borcum yok ki. Ben bunları geçen akşam ona piyasadan borç bulsun diye verdim. Vay Osman, vay.

— Ben anlamam arkadaş. Çekler bende ve senden parasmı istiyorum. Yalçın hatırlıyor rıusun, bir süre önce de benim sana borcum vardı. Karıma telefon açıp "Hanımefendi, kocanız bana olan borcunu derhal ödemezse onu rezil ederim. Gazetelere haber veririm," demiştin. Şimdi sıra bende. Yarın düğünün var. Eğer bu parayı ödemezsen seni rezil ederim. Helal olsun Osman sana. Benim arkadaşım, benim reklamcım, şirketteki ortağım Osman. Demek bana bunu da yapacaktın ha? Sana güvenip de verdiğim çekleri Fatih'e devrettin ve onu benim üzerime saldın demek ki. Helal olsun. Fatih'le orada küfürleştik. Yine geleceğini söyleyip iki adamıyla birlikte çekip gitti. Biraz sonra Sancak gazetesi sahibi Salim Taşçı geldi. Kendisine durumu anlattım. Salim abi en güvendiğim insanlardan biri.

— Bak Yalçın, sana iyi gününde gelip bir çayını bile içmedim yanlış anlaşılır diye. Çünkü o zaman etrafında bir sürü sahte dostun vardı. Bir sürü üçkağıtçı ve sahtekar etrafını sarmıştı. Nerede şimdi o kurmaylarrn? Nerede senin neredeyse elini öpecek olan o koskoca herifler?

— Hepsi toz oldular dayı.

— Tabii toz olurlar yeğenim., öğlen ben buraya bir defa daha uğradım ve 6 en güvendiğin adamın Osman Mortaş'ı gördüm. Fatih'le birlikte

gelmişler, seni bekliyorlardı. Vallahi ikisini de orada vuracaktım hırsımdan. Sana ne laflar ediyorlardı. Neyse yeğenim, sen şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

— Valla Salim abi, ya kaçacağım, ya da intihar edeceğim. Başka çarem kalmadı benim. işler berbat.

— ikisi de olmaz yeğenim. İkisi de sana yakışmaz. Seni kaç para kurtarır?

— Bir hafta içinde on milyon olsa kurtarır. Hiç değilse, "Yalçın Doğan ödeme yapmaya başladı," derler. İzdiham biraz kalkar.

Salim Taşçı beni elimden tutup banker Dursun Aktürk'e götürdü. Dursun bey bir yakınıyla viski içiyor. Ben rakı istedim.

— Dursun, bizim Yalçın biraz ödeme güçlüğüne girdi.

— Haberim var.

— Şimdi sen Yalçın'a biraz yardım edeceksin.

— Abi etmesine ederim de, Yalçın'ın Ankara'da iyi bir ismi vardı. Şimdi battığı duyulursa bütün bankerlere hücum olur. Durum zaten çok kötü, biliyorsun. Maliye Bakanı, "Vatandaş kumar oynamıştır," diye bir vecize yumurtlayıp hepimizin içine etti. Biz mi oynattık lan vatandaşa kumarı? Oğluuuum, getir oradan bana bir milyon lira. Yalçın nasıl girdin bu duruma?

— Abi bizden para çekip yüzde 12, yüzde 13 veren bankerlere yatırıyorlar. Ben elimdeki bütün parayı İzmir'deki sabun fabrikasına yatırdım. Tam buradan para geleceği sırada Maliye Bakanı bülbül gibi öttü ve paniği başlattı.

Dursun Aktürk, bana sicimle bağlanmış bir deste içinde bir milyon lira verdi. Parayı alırken çok duygulandım ve yine ağladım. Yolda Salim abiden ayrıldık. Doğruca büroya geldim ve içeriye'sevinç naraları atarak girdim. Piç Yaşar beni bekliyormuş. Note' rin onayladığı satış belgelerini bana verdi. Çok sevinçliyim. Banker Dursun Aktürk'ten gördüğüm yardım beni çok mutlu etti. Arabaya atlayıp yanıma Piç Yaşar'ı, Ahmet Tarakoğlu'nu ve iki fedaimi alıp Engin Kersanlıoğlu'nun evine gittim. Kapının önünde nara atmaya başladım. Engin dışarıya çıktı ve beni eve aldı.

— Engin, çabuk paramı ver.

— Tamam Yalçın. Gel bir çayımızı iç. Para kolay.

— Bak arkadaş, eve sırf parayı almak için giriyorum. Haberin olsun.

Engin'in annesi ve doktor amcası beni güçlükle ikna ettiler. Kızkardeşi kahve pişirip getirdi. Amcası dedi ki:

— Yalçın oğlum, seni çok severim. Kusura bakma ama, senin gibi bir insana Piç Yaşar'ın dolduruşuna gelerek kapıda nara atmak yakışır mı? Engin şimdi sana senetleri verecek ama elimiz darda. Paramız olunca öderiz.

Ben de yaptığım hareketten çok pişman oldum. Birazdan Engin hazırladığı borç senetlerini getirdi, ödeme vadesini Ocak ayından itibaren başlatmış. Ben de çok mahçup durumda olduğum için bu senetleri orada yırtıp attım ve "Doktor amca, sizin sözünüz yeter. Senetler önemli değil," dedim. Aile benim senetleri yırtmama çok şaşırdı. Kendilerinden özür diledim ve yarın gece düğünüme gelmeleri için tekrar rica ettim. Gece geç saatlerde babamın evine gittim. Babam olup bitenlerden son derece üzgün. Bana, "Oğlum, bundan sonra çok dikkatli ol. Aksi halde sana yazık olur," dedi. Ben de bunun üzerine babama bağınp çağırmaya başladım. Babam herhalde Piç Yaşar'm o gece bizde kalmasına kızdı. Daha sonra ben de babama bağırdığım için pişman oldum ve özür diledim ama iş işten geçti. Babamın kalbini çok fena kırmış oldum. Tabii ailemin bana bozuk çalmasının bir nedeni de Hayat'la evlenmem. Cemile ile aynlıp Hayat'ı almamı bir türlü kabul edemediler.

26 EYLÜL 1985

Allah izin verirse bugün evleniyorum ama hangi şartlarda? Acaba ben evlenecek miyim, yoksa işkence görmeye mi gidiyorum? Şu işe bakın ki sevgili okuyucularım, neredeyse bir buçuk yıldan beri saltanat süren Türkiye'nin en genç bankeri, şimdi ne yapacağmı şaşırmış durumda. Hayat'ı çok seviyorum. Aslında onunla evleneceğim için dünyanın en mutlu insanı olmam gerekir ama nerede. Bu güzel mutluluğu bile yaşamam mümkün olmuyor. Sabah Piç Yaşar'la birlikte büroya geldim. Birkaç müşteri gelip faizlerini almak istedi. Banker Aktürk'ten aldığım bir milyon lirayla hemen ödemeleri yaptım. Faiz ödemelerini yapabildiğim için içime tatlı bir mutluluk dalgası yayıldı. İçinde bulunduğum bu durumun geçici olduğuna inanmaya başladım. Yakm bir gelecekte durumum yine düzelecek. Piyasaya çıkıp halktan ayda yüzde 12, yüzde 13 gibi yüksek faizle para toplayan üçkağıtçı bankerlerin ne olduğu yakında anlaşılınca halkımız yine, "Helal olsun Yalçın'a. Bari paramızı tekrar götürüp ona yatıralım," diyecek. Ben bu

arada belki büyük zarar edeceğim ama hiç değilse itibarım kurtulmuş olacak. Piç Yaşar bana habire gidip Hayat'la ilgilenmemi söylüyor:

— Koçum, git bugün kızcağızın yanına. Bak, bin tane işi var. Onun yanmda olman lazım. Kızcağız alınmasın sonra. Bugün düğün günün.

— Abi, Hayat beni tanır. Sonra müşterilerin de bu karışık ortamda beni büroda görmeleri lazım.

Öğleden sonra yanıma bir bey geldi ve para yatırmak istediğini söyledi. Vay canına. Kaç günden beri ilk defa birisi para yatırmaya geliyor. Giderken de "Yalçın bey, ben daha önce gelecektim ama büronuzun kalabalık olduğunu duyunca gelmedim," dedi. Bu bey 600 bin lira yatırdı ve gitti. O gittikten sonra birbirimizin yüzüne şaşkm şaşkın bakmaya başladık. İlk şaşkınlık geçince büroyu zafer çığlıkları kapladı. Yanımda bulunanlar, "Yaşasm. Yalçın bey gördünüz mü, müşteri yine YALÇIN diyor," diyerek sevinçlerini dile getirdiler. Piç Yaşar da beni öperek kutladı.

— Yalçın, inşallah düze çıkacaksın. Şimdi bütün ağırlığım sabun fabrikasma ver. Faizleri ödeyecek düzeye gel. Sattığın paraları çok acele tahsil etmeye bak. Tahsil ettiğin parayla da anapara borçlarını ödersen bir yıla kalmaz bütün borçların biter. Senin şu anda ne kadar alacağın var?

— Abi tam tamına 220 milyon lira. Bak, ECE Ajandasının her yaprağmda on, on beş alacağım yazılı. Ayrıca çek ve senetler de ajandanm sayfalan arasında duruyor işte.

Biraz sonra reklamcım Osman Mortaş ve Fatih Çağatay büroma geldiler. Fatih çok nazik bir şekilde yanıma geldi:

— Yalçın'cığım Osman'ı da getir dedin, getirdim. Osman senden bir buçuk milyon liralık çek almış. Senden 600 bin lira reklam alacağı varmış. Bu çekleri bana sattı. Şimdi ben senden sadece 600 bin lirayı almak istiyorum. Diğerlerini sana iade edeceğim.

— Al Fatih sana 600 bin. Güle güle harca. İster Osman'a ver, ister kendin harca.

Bu arada Osman devreye girdi:

— Yalçın, beni yanlış anlama lütfen.

— Ben seni ne diye yanlış anlayayım? Sen arkadaşını arkadan vurmakla ünlü olacaksın. Bak Osman, sana düğün davetiyemi

vermiştim. Sakm ha, bu gece düğüne geleyim deme. Gelecek olursan gerisini sen düşün.

Osman kıpkırmızı kesildi. Fatih de "Yalçın'cığım, eğer ihtiyacın varsa bu parayı sana bırakayım," dedi. "Paraya ihtiyacım yok. Güle güle harca," dedim. Akşamüstü saat 18 oldu ve yapacak bin tane işim var. Oysa ben hala büroda böyleşine işlerle uğraşıyorum. Piç Yaşar'la birlikte Hayat'ı kuafördan almaya gideceğiz. Daha benim de kendime bir rugan ayakkabı almam gerek. Aynca terzime gidip düğün elbisemi alacağım. Tam kapıdan çıkarken faizini almaya bir müşteri daha geldi. Cebimdeki son parayı da ona verdim. Yaşar bana "Oğlum, sende de hiç kısmet yok," dedi.

— Yaşar abi cepte beş kuruş kalmadı.

— Sen karışma. Bende 50 bin lira var. Bu iş için ayırdım.

Yaşar'm şu davranışları beni son derece duygulandırıyor. Aslında, bir üçkağıtçı, fırlama olarak düşündüğüm Piç Yaşar, işte bu durumda benim yanımda yer alıp beni kolluyor, bana yardım elini uzatıyor. Demek ki gerçek dostlar ve gerçek dostluklar insan güç duruma düşünce ortaya çıkıyor. Yoksa iyi günlerde dost olmak çok kolay. Baksanıza başbakanların, bakanların, zenginlerin ve parababalarmın çevresinde bir sürü sahte dost var. Bunların büyük kısmı yağcıdır. Adam bakanlık yaparken her gün kendisini, karısını, çocuklarını arayıp, "Bir emriniz var mı?" diye yağ çekerler. Makamından uzaklaştığı gün bu ahlaksızların hepsi ortadan toz olur. Aynı şey zengin iş adamları için de geçerlidir. Paranız varsa etrafta bir sürü sahte dost türer. Hatta bir sürü karı kız size sırf paranız için yağ çeker. Ama parasız kaldığınız anda bunların hiçbiri insanm yüzüne bile bakmaz. Gerçek dostum Piç Yaşar'la birlikte bana acele tarafından bir ayakkabı aldık. Terziden elbisemi aldıktan sonra Ankara Oteli kuaförüne Hayat'ı almaya gittik. Çok geç kaldığımız için Hayat bana kızdı. Oradan hemen fotoğraf stüdyosuna gidip resim çektirdik. Bütün harcamaları Piç Yaşar yaptı. Düğün Marmara Oteli'nde oluyor. Biz üç yüz kişi çağırmışken yedi yüz kişi gelmiş. Otel idaresinden bir yetkili gelerek, "Beyefendi fazla davetli var. Ekstra ücret ödeyeceksiniz," dedi. İçimden, "Eyvah," diye geçirdim ama "Tamam," dedim. Cebimde beş kuruş yok. Nikah memuru geldi. Benim şahitliğimi İzmir bölge müdürüm Nejat Alpaslan yaptı. Bazı bankerler de düğünüme katıldüar. Kasım Akarsu da davetlim olarak geldi. Biraz sonra Hayat'la birlikte onlann masasına gittim:

— Yarın akşamüstü saat 17'de toplanalım.

Nejat bey ve Kasım itiraz ettiler:

— Aman Yalçın bey, bıı'gün düğün yapıyorsunuz. Yarın toplantı olur mu?

— Olur olur.

Düğün iyi mi oldu, yoksa kötü mü oldu? Bunu hiç hatırlamıyorum bile. Kafam hep başka yerlerdeydi. Acaba ben batıyor muyum? Ben ne olacağım? Bu işin içinden nasıl kurtulacağım? Bir ara annemin oturduğu masaya gidip elini öptük. Babam bana kızdığı için düğünüme de gelmedi. Cebimde hiç para olmaması nedeniyle, gelen telgrafların parasım Piç Yaşar verdi. Bir ara garsonlardan biri yanıma gelip benden "Banker bahşişi," istedi. Garson, bankerin kıçmda nasıl pireler uçuştuğunu nereden bilecek o sırada? Hayat'm gelinliğine takılan paralardan bin lira çıkanp verdim. Aslında benim hayatımdaki en mutlu günümün bugün olması gerekirdi ama nerede? Bütün gece salonda polis aradım. Acaba parasmı alamayan bir müşterim beni mali polise şikayet etmiş midir? Acaba polisler gelip de beni düğünümden yaka paça götürürler mi? Neyse ki böyle bir durum olmadı ama ben çok sevdiğim karım Hayat'la işte bu şartlar altmda evlendim. Bugün evlilikte ilk günüm olmasına rağmen, öğleden sonra karımı bıraktım ve banker Dursun Aktürk'e gittim. Yarın büroya müşterilerin hücum etmesinden korkuyorum. Mutlaka para bulmam gerekiyor.

— Dursun abi, yarın için bana mutlaka üç milyon gerekiyor.

— Tamam. yarın sabah birini yolla sana üç milyonu vereyim. Bundan sonra senin arkanda ben varım. Hiç kimseden korkma. Müşterilerine de "Paranızı benden alamazsanız banker Aktürk'ten alın. Biz kardeş firmayız," dersin.

— Sağol abi. Bu iyiliğini unutmam.

Akşam saat 17'de bizim büroda toplantıyı başlattım. Nejat Alpaslan, Kasım Akarsu ve benim dışımda özel kalem müdürüm Metin bey ve bir de müstahdem var. Nejat bey ve Kasım'a hitaben konuşmaya başladım:

— Beyler, bankerlik firmamız maalesef mali kriz içine düşmüştür. Acil olarak paraya ihtiyacımız var. Yarın için iş yerimde kullanacak beş kuruşum yok. Bir dostumdan sağladığım üç milyon borçla burayı açacağım. Tabii bu para da yetmez. Bununla belki yarını kurtarırız. Önemli olan faizleri değil, vadesi gelen anaparaları ödeyebilmek. Kasım bey, hatırlarsanız bu sabun fabrikasını kurarken bana belki bin defa çok karlı bir iş olduğunu söylediniz. Ne yazık ki verdiğiniz süre

çoktan geçtiği halde hala fabrikanın masrafları bitmedi. Bitmediği gibi bana hiç para gelmedi. İzmir şubemizin topladığı bütün paraları Nejat bey size verdi. Üstelik benden de bir sürü para aldınız. Şimdi bu krizi atlatabilmek için bu fabrikayı satmam gerekiyor. Ya da ipotek edip bankadan kredi alacağım.

Ben daha sözümü bitirmeden Nejat bey lafa karıştı:

— Aaahhh. Korktuğum başıma geldi. Siz o fabrikayı hangi yetkiyle satacakmışsınız bakalım? O fabrika sizin mi?

— Anlamadım?

— O fabrika sizin mi dedim.

— Ya kimin?

Burada Kasım Akarsu lafa girdi:

— O fabrika benim kardeşim. Anladın mı kimin olduğunu? Git tapusuna bak.

— Neeee? Vay beee. Demek öyle ha Kasım bey. Demek fabrika senin. Ulan ben zamanım olmadığı için tapuyu çıkartmaya İzmir'e gelemedim ve sizlere güvenip, "Tapuyu Kasım'ın üzerine çıkaralım," dedim. Bunu yaptıysam kabahat mi ettim yani?

— Yalçın, ben o fabrikaya çok emek verdim. Evimi barkımı İzmir'e taşıdım.

— Bana ne kardeşim. Benim için önemli olan itibarımdır. Senin evin barkm yüzünden ben bütün Türkiye'ye rezil mi olayım yani? Benden çok daha kötü durumda olan bir sürü üçkağıtçı banker var. Onlar batmadan ben mi batayım? Eğer bu adi üçkağıtçılar ayakta dururken ben sırf yatırım yaptım diye batarsam hiç yaşamayayım daha iyi.

Nejat bey:

— Bunu daha önce düşünseydiniz.

— Düşünseydim değil mi Nejat albayım? Size güvenmeden önce düşünseydim, değil mi?

— Ne demek istiyorsun sen kardeşim? Ben 33 yıllık şerefli bir görevden sonra Türk Silahlı Kuvvetlerinden emekli oldum.

— Olabilirsiniz. Bu tavrınızı hiç anlamıyorum. Param varken bana,

"Emredin Yalçın bey," diyordunuz, şimdi ise karşıma çıkmış fabrikanın benim olmadığını söylüyorsunuz. Ayıptır, ayıp. Ben 19 yaşında bir insanım, sizler benim babam yerindesiniz. Demek bana bu numarayı da çekecektiniz, ha? Helal olsun size. Kasım, ben sana verdiğim paranın miktarını bile bilmiyorum be. Para dedikçe gelip benden aldın. Senden hesap bile istemedim. Sana o kadar güvendim ki, fabrikanın belgelerini bile senin üzerine çıkarttım. Peki beyler, toplantı bitmiştir. Gidebilirsiniz. Bu adamlarla toplantı falan yapmanın bir anlamı yok. ikisi de çekip gittiler. Ben şok geçiriyorum. Demek bana arkamdan nasıl oyunlar oynanıyormuş da haberim yokmuş. Masamda başımı iki elimin arasına alıp düşünmeye başladım. Acaba ne yapmalıyım? Yedinci kattan atlayıp intihar mı edeyim? Daha bir günlük evliyim ama başka çarem kalmadı. Evet, tek çözüm intihar. Ben böyle adamlarla oturup uğraşamam. Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bir mektup yazıp intihar edeceğim. Ben öldükten sonra soruşturma yaparlar ve suçluları bulurlar, özel kalem müdürüm Metin Başer'den portatif daktiloyu istedim ve iki nüsha yazmaya başladım:

"Emniyet Müdürlüğü ilgili dairesine, Ankara

1980 yılından bu yana bankerlik yapmaktayım. Vatandaşlardan 400 milyon lira kadar para toplamış bulunuyorum. Bu paralan ihtiyacı olan tüccarlara faiz karşılığı sattım. Para verdiğime dair alacaklarımı isbat edecek belgeler odamdaki çelik el kasasmda kilitlidir. Bulunduğum daire kendi mülkümdür. Ayrıca mal varlığımı içeren dosya özel kalem müdürüm Metin Beşer'de bulunmaktadır. Kesinlikle dolandırıcılık gayesi gütmeden bankerlik faaliyetinde bulundum. Alacaklarım tahsil edilirse borcumun yüzde 70'ini karşılar. Ankara ve İzmir'de iki sabun fabrikam var. Bunlardan İzmir'de olan fabrika tamamen topladığım paralarla yapılmış olup, zamanım olmaması yüzünden Kasım Akarsu adma tapu edilmiştir. Ankara'daki ise gayrimenkulü kiralık olup tüm makine akşamı bana aittir. Ankara'daki işlerimin yoğun olması nedeniyle tapu almaya gidemedim ve İzmir fabrikasının tapusunu Kasım Akarsu adına yaptırdım. Bu fabrikam da satıldığı zaman vatandaşa borcum kalmaz. Bu mektup sizin elinize ulaştığı zaman ben intihar etmiş olacağım. Dinimizde intihar etmenin günah olduğunu biliyorum ama başka çarem kalmadı. Nejat Alpaslan ve Kasım Akarsu beni tamamen bir çıkmaza soktular. Enver Uysal bu ikisi kadar olmasa bile, o da tamamen benim aleyhime çalıştı, ölümümden kimse sorumlu değildir. Sadece ismini belirttiğim kişilerin sorguya çekilip fabrikamın ve ellerinde bulundurdukları mal ve paralarımm size teslim edilmesini rica ederim.

Yalçın Doğan"

Mektuba parmağımı bastım, imzamı attım. Bir nüshasmı masamm üzerine bıraktım, bir nüshasını da ceketimin iç cebine yerleştirdim. Şimdi iş kendimi yedinci kattan aşağı atmaya kaldı. Bu arada başka intihar yöntemlerini de düşündüm ama galiba en temizi aşağı atlayıp bir anda ölmek. Kendimi assam bel ki beceremem. Bileklerimi kessem birileri kurtarabilir. Uyku ilacı içsem. En iyisi atlamak. Büyük bir ümitsizlikle odamdan dışarıya çıktım. Önce gidip Hayat'a veda etmem gerektiğini düşündüm. Dışarıya çıkınca özel kalem müdürüm Metin Beşer yanıma geldi:

— Efendim, zatıalinizle Nejat ve Kasım beyin mülakatına gayriihtiyari mülaki oldum. Filvaki zatıaliniz bendenizden daha vakıfsınız ama, bu kadar ahali şahittir ki o fabrika size aittir.

— Gördün değil mi Metin bey. Düşenin dostu olmazmış. Ben düşünce arkamdan bir tekme de bunlar attı. Ama sen benim iyi dostummuşsun. Bütün fareler bırakıp kaçtığı halde sen kaçmadın. Helal olsun sana.

— Efendim, çok üzgün ve yorgun görünüyorsunuz. Daha yeni evlisiniz. Lütfen hanımınızın yanına gidiniz ve biraz düşününüz. Siz bunları halledersiniz. Bakmız, Cumartesi günü siz gittikten sonra telefon geldi. Merkez Bankası'nda çalışan bir grup memur zatıalinize para yatırmak için Yarın buraya teşrif edecekler.

— Ciddi mi söylüyorsun Metin bey?

— Evet efendim.

Bir anda moralim düzeldi. Yaşasın. Demek ki hala bana para yatıracak insanlar var. Ohh. Çok iyi. Cebimdeki intihar mektubumu çıkardım:

— Bak Metin bey. Burada ne yazıyor biliyor musun?

— Hayır, efendim.

— Neyse. Boşver.

Mektubu orada yaktım. Sonra içeri gidip odamdaki nüshayı da yaktım. Ne tuhaf. Karanla en mutlu ve başbaşa olmam gereken dakikalar böyle geçiyor. Hayat'm yanına gittim. Morali bozulmasın diye kendisine durumu kurtarmak üzere olduğumu söyledim.

28 EYLÜL 1981

Bugün Pazartesi ve ben iki günlük evilyim. Sabah erkenden büroya geldim. Birçok müşteri faizini almaya gelmiş. Banker Aktürk'ten üç

milyon lira parayı getirdim ve salondaki vezneye elimdeki paralarla geçip oturdum. Tatlı bir tebessümle hepsine iyi günler diledim. Onlar da bana iyi günler dilediler. Bu arada müşterilerime kısa bir nutuk çektim:

— Sayın müşterilerim, gazetelerde çıkan Maliye Bakanı'nın beyanatı yüzünden çoğunuz haklı olarak paniğe kapıldınız. Eğer bir Maliye Bakanı bankerlere para yatıran vatandaşın kumar oynadığını söylüyorsa ne.diyeyim? Bizlere ruhsat veren kendisi olduğuna göre, demek ki kumarın oynanmasına göz yuman da kendisidir. Bu adama siz inanıyor musunuz? Ama tabii ki bakan beyin bu lafları panik yarattı. Sizden ricam, rahat çalışabilmem için günü gelmeyen anapara ve faiz ödemelerinizi lütfen istemeyin. Aksi halde böyle bir durumda Merkez Bankası bile dayanamaz ve iflas bayrağını çeker.

Bazı müşterilerimi ikna ettim. "Haklısınız Yalçın bey," diyerek bürodan ayrıldılar. Artık Piç Yaşar da benim büroda duruyor ve müşterilerle ilgileniyor. Bugün müşterilerimden Gümrük Tekel Bakanlığı eski müsteşar yardımcısı Hasan Güngör Sağ geldi. Daha önce kendisinin evini satm almıştım. Hasan beyi odama aldım ve faizini ödedim. Benden her ay yüklüce bir faiz alıyor.

— Yalçın beyciğim, Enver albayımız nerede acaba? Kaç zamandır görmüyorum.

— Efendim inzivaya çekildi. Daha doğrusu kaçtı.

— Ben sizi çok yalnız görüyorum. Etrafınızda eskilerden hiç kimse yok. Size nasıl yardımcı olabilirim? Mesela, eğer isterseniz işlerinizi koordine etmekte yardımcı olabilirim. inanm, sizi oğlum gibi seviyorum. Eğer kabul ederseniz burada sizin genel koordinatörünüz olarak görev yapayım. Sizden hiçbir ücret falan da talep etmiyorum. Birlikte en iyi şekilde devam ederiz.

— Sağolun Hasan amca. Şu andan itibaren benim genel koordinatörümsünüz. Yardımınıza ihtiyacım var.

Durumdan Piç Yaşar'ı da haberdar ettim. Bu akşam para yatıran birkaç müşteri sayesinde kasa mevcudumuz bir milyon lira oldu. Son bir iki hafta içerisinde kasayı ilk defa artı ile kapatıyorum.

29 EYLÜL 1981

Hasan Güngör Sağ bugün görevine başladı. Toplantı odasını kendisine makam odası olarak tahsis ettim. Sabah kendisiyle bir saatlik bir görüşme yaptık. Bir yakını olan emekli albay Feridun beyin finansman

müdürü olarak işe almmasmı benden istedi.

— Hasan bey, yapmaym ne olur. Şimdiye kadar ne çektiysem yanımda çalışan bu emekli albaylardan çektim.

— Feridun bey çok efendi bir insandır. Alırsanız iyi olur.

— Peki. Alalım. Hasan bey duydunuz mu bilmiyorum, Kasım İzmir'deki sabun fabrikasının kendisine ait olduğunu iddia etmeye başladı.

— Aman Yalçın bey olur mu?

— Oldu bile. Kaç zamandır şuursuz dolaşıyorum bu adamlar yüzünden. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

— Hallederiz Yalçın bey. İzmir'e gidip kendisiyle konuşalım.

İzmir'e Nejat beye telefon ettim. Benimle eskisi kadar saygılı konuşmuyor. İşlerin iyi olduğunu söyledi. Ancak nedense iki aydan bu yana faaliyet raporu da göndermiyor. Bu hafta İzmir'e geleceğimi söyledim. Aslında, yeni evli olduğum için Ankara dışına çıkmayı hiç istemiyorum. Böyle bir gezi yaparsam yanlış anlaşılır. Herkes yeni evlendiğim halde İzmir' de yine zamparalık yaptığımı zanneder. Halbuki ben Hayat'ı hem çok seviyorum, hem de büyük saygı duyuyorum. Onunla evli olduğum sürece hiçbir kan kızla ilişki kurmayacağım. Kaldı ki Hayat da seyahatlerimi belki başka türlü değerlendirebilir. Dursun Aktürk'ten aldığım para da bugün bitti. Yarın için yine para bulmam gerekiyor. Salim Taşçı' ya telefon ettim. Akşam üstü yine Dursuna gidip para isteyeceğiz.

— Dursun abi biraz daha para lazım.

— Kusura bakma kardeşim, artık verememem.

— Abi mahvolurum. Şu fabrika işi bitene kadar beni destekle. Yoksa bittim ben.

— Kardeşim güzel de, ben burada para matbaası mı çalıştırıyorum? Bak ben de sıkıntıdayım. Bütün bankerler sıkıntıda.

Banker Dursun bunları söyledikçe ben eriyorum Salim abi beni bir odaya çekti. Birden ağlamaya başladım.

— Hop hop Yalçın. Koy verme kendini. Kendine gel.

— Salim abi. her şey bitti. Bak daha iki günlük evliyim, karımla doğru

dürüst bir akşam yemeği bile yiyemedik. Yarın büroya gelen müşterilere ben ne diyeyim?'Şimdi gidip mali polise teslim olsam ellerime kelepçe vurup beni mahkemeye çıkarırlar. Benim en yakın müşterilerim bile bana "Yuh" çekerler. Ben bu acıya nasıl dayanırım? Allah huzurunda yemin, ediyorum ki bu gece kendimi öldüreceğim. Bu işten ancak böyle kurtulurum. Benden çıkar sağlayanlar da arkamdan davul zuma çaldırıp bayram etsinler orospu çocukları.

Salim abi Dursun'u çağırdı. Dursun da benim bu durumuma şaşırmıştı.

— Yalçın oğlum, ne yapıyon? Sakın böyle bir delilik yapayım deme. Daha yeni evlendin. Ananı babanı düşün.

— Abi ben ne yapayım. Kasaya on milyon girse beş kuruş kalmıyor. Birinden 19 milyon alacağım vardı, herif ortadan kayboldu.

— Yalçın, günü gelmeyen paraları sakın ödeme.

— Ödemeyip de ne yapayım. Bir sürü müşteri, tanıdık torpil bulup elindeki senetleri mali şubeye götürmüş. Buradan her gün birtakım adamlar gelip paraları istiyorlar. Ayrıca başkaları da gelip silah zoruyla paralarını alıyorlar. Söyletme şimdi beni. Bir sürü böyle azrail gibi herifle uğraşıyorum gece gündüz.

— Sana yarına kaç para lazım?

— Dursun abi yarın, öbür gün önemli değil. Bu durumda bana her gün para lazım. Bu acıyı her gün çekmektense bir gün çekip ölürüm.

Ben bunları söylerken ağlamaya devam ediyorum.

— Peki Yalçın, sana yarın beş milyon [50k usd] daha vereceğim. Böylece bana dokuz milyon [90k usd] borçlu olacaksın.

— Abi, sana oturduğum büroyu vereyim. 12.5 milyona [125k usd] aldım. Sen bana dokuz milyon [90k usd] vermiş olunca fit oluruz.

— Tapusu sende mi?

— Zaman olmadığı için tapuyu henüz alamadım ama Büyükhanlı'lardan aldığım kağıt var. Şu daireler Yalçın Doğan'ındır. Parası tamamen alınmıştır diyor.

Dursun Aktürk'e bu kağıdı verdim. Defalarca teşekkür edip yanından ayrıldım. Bu banker daha önce imam olduğu için olsa gerek, bana büyük yardımda bulundu. Böylece moralim de düzelmiş oldu. Akşam

büroya Marmara Oteli'nden ekstra düğür müşterileri için 600 bin liralık fatura geldi. Bunu önümüzdeki ay ödeyeceğimi söyleyerek adamları gönderdim. Bir bu eksikti zaten. Her gece eve bunalımlar içinde ve çok geç gidiyorum. Hayat henüz bir şey söylemiyor ama patlamaya hazır bir bomba gibi olduğunu hissediyorum.

Ekim 1981

Banker Dursun Aktürk toplu konut işine el atmış. Bu işte büyük para olduğunu hemen anladım ve ben de bu işe girmeyi kararlaştırdım. Broşürlerinden birini aldım ve ben de kolları sıvadım. Bu işe girersem epeyce para kazanırım ve bankerlik işini tasfiye ederim! Ankara-İstanbul yolu üzerinde daha önceden aldığım bir arsa üzerine yüz konutluk proje yapacağım. Projeleri Servet Sürenkök'e çizdirmeye hemen başladım. Birkaç gün sonra Hasan Güngör Sağ ile birlikte uçağa atlayıp İzmir'e gittik. Nejat beyi evinden aradım. Karısı banyoda olduğunu söyledi. Aramasını rica ettim, aramadı. Hasan bey, Kasım ve ben üçümüz İzmir'deki büromda toplandık. İlk sözü ben aldım:

— Kasım, bu sabun fabrikasının senin olduğunu söylemiştin Ankara'da. Allah biliyor ki bu fabrika ne senin, ne de benimdir. Sadece vatandaşındır. Çünkü vatandaşın parasıyla yaptık biz onu. Arkadaşım, niçin böyle yapıyorsunuz Nejat beyle ikiniz? Benden istediğiniz nedir? Bak, Nejat beyi iki saat önce telefonla aradım, beni aramak zahmetine katlanmadığı gibi büroya da gelmedi. Ama hala Yalçın Doğan adı altında çalışıyor. Siz bunu yaparsanız benim durumum ne olur? Benim başıma bir iş gelse müşteriler sizi yaşatır mı zannediyorsunuz:

— Yalçın, sen fabrikayı satalım dedin. Benim için önemi yok. Ben yine o fabrikanın müdürü olarak kalırım. Ama satılırsa, ne olacak? Parası senin faiz ve anapara borçlarma gidecek. Bu sefer de elinde hiçbir yatırımın kalmayacak. Ayrıca niçin satacaksm? Bu fabrika senin kurtuluşun demektir. Ama satarsan işte o zaman perişan olursun.

— Peki arkadaş, niçin tapuyu bana vermiyorsun?

— Verirsem satarsm.

— Ver öyleyse. Satmayacağım.

— Satarsın. Sana güvenmiyorum.

Burada söze Hasan Güngör Sağ girdi:

— Bakın beyler, ikiniz de belli bir kariyere gelmiş insanlarsınız. Eğer bu fabrikayı Yalçın bey yapmışsa elbette ki tapu Yalçın beyin üzerine olmalıdır.

— Olmaz.

— Olur Kasım beyefendi.

— Bırak Hasan amca. Aslında bu adamları süründürmek lazım. Ben bunu senin yanında bırakmam Kasım. Eğer ben bu işin hesabını senden bu dünyada soramazsam bile, öbür dünyada Allah sorar sana.

Hırsımdan ayağa fırladım ve Kasım'ı öldürmek üzere üzerine saldırdım Hasan bey engel oldu. Kasım da çekip gitti.

— Aman Yalçın bey fevri hareket etmeyin.

— Hasan amca, bunlar delirtir insanı be. Bunlar adamı katil eder. İki ay öncesine kadar karşımda put gibi esas duruşta durup "Emredersiniz Yalçın," diyen bunlardı. Yarın gazetelere ilan verip, "İzmir şubesiyle hiçbir ilgim kalmamıştır" dersem görürler bunlar günlerini o zaman.

Gece kalmak üzere Efes Oteli'ne gittim. Otelin kapısında Göl Gazinosu'nun elektrik ve ses tesisatçılığını yapan Nusret'e rastladım. Bu Nusret, değerli sanatçı hanımlarımızdan Naşan Ş.'ın İzmir bölgesi pezevenkliğini ve satış işlemlerini yapan arkadaş. Nazan'ı bütün bankerlere ve paralı kerizlere bu adam pazarlıyor.

— Vay Yalçın abim. Nasılsın. Bu gece bir emrin olur mu?

Nusret'in suratma alık alık baktığımı hatırlıyorum. Bizim cepte Nazan'a verecek para kaldı mı be? Ama param olsa bile Hayat'a ihanet etmem. Karımın üzerine gül koklamam. Onu çok seviyorum. Yine de durumu hiç bozuntuya vermedim:

— Nazan burada mı Nusret?

— Olmasa bile yaratırız. Uçakla getiririz abim.

— Valla çok işim var be Nusret. Zaten yarın da Ankara'ya döneceğim. Bir başka sefere onun da tadına bakarım inşallah. Aslında Nazan Ş. hanımefendiyi bugüne kadar düdüklemeyen banker kalmadı. Bildiğim kadarıyla bir tek ben varım. İnşallah işlerim düzelirse belki daha sonra bir iyilik düşünürüm. Yine bankerlik damarım tuttu. Hem insan karısına bir defa ihanet etse ne olur ki? Neticede hepimiz erkeğiz, değil mi? Önemli olan karma bu durumu çaktırmayacaksın. Ertesi sabah Hasan beyle birlikte Nejat beyin yanına gittik. Nejat bey benim büromda bana hava atıyor. Şimdi yapmam gereken bir tek şey var. O da Nejat beyle Kasım'ın arasmı açmak. Bunun için de Nejat beye yeni bir takdirname vermek iyi olur. Bana yaptığı saygısızlıkları görmemiş

gibi davranmalıyım. Çünkü ticarette kin olmaz. Nejat beyin odasma girer girmez yağ çekmeye başladım:

— Oooo, saygıdeğer komutanım, nasılsınız? Bugün yine çok yakışıklılığınız üstünüzde.

— Sağolun Yalçın bey. Siz nasılsınız?

— Saym albayım, üstün çalışmalarınız sonucunda şirketimiz içinde bulunduğu geçici bunalımı atlatmış ve normal duruma gelmiştir. Bu nedenle size yönetim kurulu kararıyla yeni bir takdirname verilmesine karar verilmiştir. Hayırlı uğurlu olsun. Nejat bey zevkten dört köşe oldu ve bana yaptıklarından utandı. Şimdi sıra Nejat beyi Kasım'a düşman etmeye geldi:

— Saym albayım, benim yaşımm gençliğinden ve toyluğumdan ötürü Kasım'm söylediklerine kulak astım ve sizin aleyhinize dolduruşa geldim. Bu yüzden bazı konularda sizinle ters düştüm. Şimdi hatamı anladığım için sizden özür diliyorum.

— önemli değil Yalçın bey. Olur böyle şeyler.

— Sağolun albayım. Efendim, şimdi toplu konut pazarlamasına giriyorum. Gazetelerde ilanlarım çıkacak. Ben buradaki personele gerekli bilgiyi vereyim, siz de lütfen satış için çaba gösterin.

— Hay hay Yalçın bey.

Hasan beyle birlikte Ankara'ya döndük. Ertesi sabah büroya geldiğim zaman sağ kolum Ahmet Tarak oğlu işlerin biraz olsun düzeldiğini söyledi. Ben de taze kan bulabilmek amacıyla Mersin'de bir bankerlik bürosu açmaya karar verdim. Mersin'de hemen hemen hiç banker yokmuş. Orada iyi iş yapabilirim. Bayram tatili nedeniyle Mersedes makam arabama atlayıp Hayat'la birlikte İzmir'e gittik ve ilk defa baş başa sakin birkaç gün geçirdik. Nejat albayıma evinde bayram ziyaretine gittik. Albayım bana jandarmada aldığı takdirnameleri gösterdi. Mersin'de bir büro açmayı kendisine söylediğim zaman da şöyle dedi:

— Aman Yalçın bey, kaymbiraderim Şekip Şendur aynı zamanda bizim müşterimizdir. Onu oraya müdür yapm. Çok geniş çevresi vardır. Uzun yıllar devlete çalıştı ve şimdi SSK'dan emekli oldu.

Ertesi gün Kasım'la buluştum ve bu sefer Nejat bey aleyhine Kasım'a dolduruş yaptım. Bundan sonra bu ikisinin arası hiçbir zaman düzelmeyecek. Ankara'ya dönünce Prof'u tekrar büroya aldım. Böyle

tantanalı zamanlarda Prof'u dertleşmek için çok arıyorum., işler bazen fena değil. Bazen de rezalet. Mesela sabah sıkışıyoruz, öğlen normale dönüyor. Bazen de para çekmeye gelenler bastırınca para yatırmaya gelenleri ürkütmesinler diye bunları ayrı yere alıyoruz. Ben de bu gibi durumlarda ister istemez binbir tane atraksiyon yapmak zorunda kalıyorum.

— Yalçın bey, karşı daire sizin değil mi? Orası niçin öyle kalabalık?

— Hanımefendi aslında herkesten para almıyoruz. Onlar sabahtan beri para yatırmak için sıra bekliyorlar. Aman ne olur çıkarken o tarafta bekleyenlerle karşılaşırsanız para yatırdığınızı söylemeyin. Aksi halde onlarla kavga ederiz.

Gariban müşterim ne bilsin karşı dairede bekleyenlerin parasını çekmek için bekleyen müşteriler olduğunu. Para yatıranları sessiz ve sakin bir şekilde ve hiç çaktırmadan asansöre bindirip yolcu ediyoruz. Yeni müşterinin getirdiği parayı içeriye vezneye hava atarak bırakıyorum ve böylece daha önceden sıraya koyduğumuz müşterilere faizleri ödeniyor. Kastamonu'da köyüme yaptırmakta olduğum ilkokul için de benden para istiyorlar ama yok ki. Bir hafta kadar Ankara'da kaldım ve tekrar İzmir'e gittim. Sabah büroda otururken Hürriyet gazetesinde bir haber gözüme çarptı. Hr şeyin Yoldaş adlı muhabirin imzasıyla çıkan bu ha. 3re göre anne ve babalan ':ör olan iki küçük kızkardeş perişan bir duruma düşmüşler. Anne de hastalanmış ve yatalak olmuş. Hürriyet gazetesi bu haberi büyük bir resimle birlikte veriyor. Hemen aklıma bu garibanlara kendi reklamım için yardım etmek geldi. Ben bunlara yardım edersem gazetelerde benim de resmim çıkar ve iyi bir reklam yapmış olurum. Hemen gazeteciyi aradım. Yerinde yokmuş. İki saat sonra beni aradı. Kendisini büroya çağırdım ve havamı atarak dışarıda bir süre beklettim. Biraz sonra yanıma Nejat beyi de aldım ve üçümüz Bayraklı semtindeki fakir gecekonduya gittik. Ailenin durumu gerçekten çok perişan. Anne hem kör, hem de yatalak olmuş. Baba kör. Mandolin çalarak ve sabun satarak eve biraz para getirmeye çalışıyormuş. Ben bu manzarayı görünce, amacım reklam olduğu için önce sevindim. Fakat aslında çok üzüldüm. Gazeteci bizim birlikte resimlerimizi çekti. Ben de çocukları ve babayı büroya getirerek onlara, elbise aldım, ayrıca her ay para yardımı yapılması için emir verdim. Ertesi gün Hürriyet gazetesinde benim bu aileye yardım elimi uzattığım resimli bir haber olarak çıktı ve böylece çok güzel bir reklam yapmış oldum. Ankara'ya döndüğüm zaman Hasan Güngör Sağ yanıma geldi:

— Yalçın bey, ağabeyiniz Ahmet Doğan bey askere gideceği için yönetim kurulundan ayrılmak durumunda. Bu konuyla ilgili olarak

size bir önerim var. Bu göreve bizim Mehmet'i getirelim.

— Mehmet Can. Eski Kadirli Kaymakamı ve Adalet Bakanı.

— Aman Hasan amca, koskoca bakan benim yanımda çalışır mı?

— Ben kendisiyle görüşürüm. Formalite olarak yüzde bir hisse veririz. Normal bir maaş olur gider.

Ertesi gün büroya gidince Mehmet Can beyin gelmiş olduğunu öğrendim. Ceketimin düğmelerini ilikleyerek odanm kapısını vurdum ve yanına girdim. Hasan bey ve Mehmet bey ayağa kalktılar. Ben hayatımda ilk defa böyle bir durumla karşı karşıya geliyorum. Çok heyecanlandım ama belli etmedim. Mehmet Can beye şirketlerim hakkında kısa bir bilgi verdim. Yanımda çalışmayı kabul etti. Kısa bir süre önce çaycıydım. Şimdi kadromda ünlü bir eski bakan vardı. Kadehimi Mehmet Çan'ın şerefine kaldırdım. Mehmet Can büroya geldiği zaman kendisine odamı veriyorum. Zaten görüşmelerimiz genellikle kısa geçiyor. Toplantı masasma kurduğumuz içki sofrasında sohbet ediyoruz. Bendeki para sıkışıklığını kendisine hiç belli etmemeye çalışıyorum. Keşke Mehmet Can, Hasan Güngör Sağ gibi personeli daha önce işe almış olsaydım. O zaman bu durumlara düşmezdim. Halbuki ben yanlış adam seçmişim. Ne kadar üçkağıtçı varsa etrafıma toplamışım. Bir gün sonra bir müşterim, günü gelmemiş bir buçuk milyon lira anaparasını çekmek için geldi ve epeyce taşkınlık yaptı. Meğer bu müşterim eski bir milletvekili imiş. Hasan bey tanıdı ve doğruca Mehmet Çan'ın odasma götürdü. İki eski politikacı birbirlerine sarılıp öpüştüler. Aynı partiden olmasalar bile 12 Eylül harekatı ne de olsa bunları topluca siyasetten uzaklaştırdığı için aralarmda herhalde bir yakınlık olmuş. Adam sordu:

— Sayın Can, siz burada ne arıyorsunuz?

— Eeee, burası bizim sayılır.

Yarım saatlik bir sohbetten sonra bu müşterim bendeki parasmı çekmekten vazgeçip aşağıya indi. Bizim alt kattaki Kastelli bürosunda bulunan parasmı çekmiş. "Bunu da size yatıracağım," dedi ve gerçekten de yatırdı. Halbuki Mehmet Can olmasaydı tam tersi olacak ve benden çektiği parayı giflip Kastelli'ye yatıracaktı. Bu müşterimizi yemeğe alıkoyduk. Toplantı masasma güzel bir içki sofrası daha kurduk. Zaten Mehmet ve Hasan beylerle bütün günümüz hep içki sofrasmda geçiyordu. Dışarıda müşteriler para beklerken, personelim "para" diye kıvranırken biz birbirimizin şerefine kadeh kaldırmaktan yorgun düşüyorduk. Sağ kolum, eski kaçakçı Ahmet Tarakoğlu kasada

yine para kalmadığını söyledi.

— Lan Ahmet, bizim düğüne gelen bankerler kimdi? Onlardan biraz isteyelim.

— Zühtü Erdoğan, Karaçalı, Banker Salman. Zühtü'den isteyelim.

— Onu boş ver. Zamanmda o benden istedi ama vermedim. Sıkışıklığımızı belli etmiş oluruz.

Kandemir Salman'dan iki milyon aldım. Ama bu da yetmedi. Ertesi gün Zühtü Erdoğan'a gittim. Sıkışık durumda olduğunu söyledi ve banker Sabahattin Diler'e başvurmamı tavsiye etti. Mecburen randevu alarak Sabahattin'e gittim. Akşam olmasma rağmen, yüksek faiz verdiği için bürosu para yatırmaya gelen müşterilerle dolu. Sekreter beni içeriye aldı. Sabahattin bey kendisine ait yüzlerce çek ve senedi imzalamakla meşgul.

— Gel bakalım, Yalçın Doğan sensin demek. Çok da gençmişsin maşallah. Söyle kardeşim, benden istediğin nedir?

— Sabahattin bey acele olarak dört milyon liraya ihtiyacım var.

— Yaz çekini senedini kardeşim. Ben herkese yardım ediyorum. Taa ki İnci Baba mıdır nedir, onda bile alacağım var.

— Ne faiz yazayım?

— Kafana göre yaz işte.

Ben de bunun üzerine kendisine 4,5 milyon liralık iki çek yazdım. Aslında yazdığım bu faiz çok düşük ama Sabahattin bey hiçbir şey demedi ve bana dört milyonu trink diye sayıp verdi.

— Sabahattin bey galiba bizim binaya taşınıyormuşsunuz.

— Evet., dekorasyon devam ediyor. Yakında komşu olacağız seninle. Benim oraya geleceğimi duyan Kastelli bile karşı binaya taşınmaya başladı işlerini bozacağım diye. En büyük banker benim. Peki kardeşim, bir ihtiyacın olursa yine gel, tamam mı. Sabahattin Diler hem benimle konuşuyor, hem de önündeki çek ve senetleri imzalamaya devam ediyor. Tam bu sırada içeriye birisi girdi. Sabahattin bey el sıkıştıktan sonra bana döndü :

— Yalçın, sen bu adamı tanıyor musun?

— Hafta Sonu gazetesinde resimlerini görmüştüm galiba. Banker İlkay

değil mi?

— Ta kendisi. Peki İsmet sen bu genci tanıyor musun?

— Hatırlayamadım?

— En genç banker Yalçın Doğan be.

— Haaa tamam birader, tanıdım. Nasüsm?

— İyiyim. Siz nasılsınız?

— iyidir işte. Bankerlik yapıyorum, villa yapıyorum, hovardalık yapıyorum. Sen de hovardalık yapıyor musun Yalçın?

— Eh işte. Arada sırada. Ama şimdi evlendim.

— Oğlum, banker olup da hovardalık yapmıyorum diyen yalan söyler. Hovardalık yapmayan banker geri zekalıdır. Bu milletin kerizi ben miyim? Bü.tün sıkıntıyı ben çekip her ay faiz ödeyecem, sonra onlar gidip benden aldıkları faizle hovardalık yapacaklar ha? Yalçın, bu devirde yiyip içecen, gülüp oynayacan. Hiçbir şeyi dert etmeyecen.

Söze Sabahattin Diler girdi:

— Yalçın akimda olsun, vadesi dolmadan para' sini isteyen müşteriye bir kuruş bile vermeyeceksin.

— Ben çok verdim abi.

— İşte o zaman boku yersin. Sakm bundan sonra verme. Maliye Bakanı'nm demecinden sonra kaç lira ödedin?

— Valla yüz milyona yakm anapara ve faiz ödemesi yaptım. Onun için zorlanıyorum.

Arabaya atlayıp Mersin'e gittim. Orada Nejat albayımın kaymbiraderi Şekip Şendur'u buldum. Bu adamı Nejat beyin tavsiyesi üzerine Mersin şubesi müdürü yapacağım. Bu şehrin güzel bir yerinde dört milyona bir kat satın aldım ve dekorasyonun hemen başlaması için emir verdim. Param olmadığı için mal sahibi Niyazi ve Vefa Develi kardeşlere çek verdim. Mal sahipleri sordular:

— Burada ne iş yapacaksmız?

— Ben bankerim efendim. Yalçın Doğan. Mersin şubemi burada açacağım.

— Maşallah çok da gençsiniz. Nasıl başarıyorsunuz bu işleri?

— Kadrom çok geniştir efendim. Halkımız da bana güveniyor. Ayrıca bir holdingim var.

— Öyle mi? Kimler var ortaklarmız arasında?

— Eski Adalet Bakanı Mehmet Can var.

— Oooo. Hemşerimizdir. İyi tanırız Mehmet beyi.

Kasım 1981

Mersin bürosunun dekorasyonu devam ediyor. Buranm bir an önce devreye girmesini dört gözle bekliyorum. Ankara'da ise işler biraz düzelir diye beklerken aybaşı olması nedeniyle yeniden sıkıştım. Sabahattin abiye tekrar para almaya gittim.

— Yalçın, bak arslanım, bu para beıiim değil, halkın parası. Onun için geçen ay sana verdiğim dört milyon için bana ayrıca senet de vermen gerekiyor. Şimdi üç milyon daha istiyorsun. Al bakalım.

Sabahattin'den toplam yedi milyon almış olmama rağmen 14 milyon liralık çek ve senet verdim. Başka bankerlere ve tüccarlara da aynı şartlarla para veriyormuş.

— Yalçın, sen hiç korkma. Ben seni kurtaraca > ğım, tamam mı. Yalnız sen her gelişmeni bana bildireceksin. Sen büronu bizim imam bankere satmışsın, öyle mi?

— Evet abi. Eğer istersen geri alıp sana veririm.

— Kaça verirsin?

— Aynı. Ona dokuza sattım, sana da aynı fiyata veririm.

— Tamam. Al sana dokuz milyon daha. Daire benim.

— Tamam abi. Ben Dursun'a parayı verip kağıtları sana getireyim. Yalnız tapusunu henüz almadım haberin olsun.

Sabahattin'den aldığım üç milyonu götürüp büroya bıraktım. Doku milyonu da Dursun Aktürk'ün bürosuna götürdüm. Bu 12 Eylül Harekatı iyi ki olmuş. Anarşi döneminde olsaydı bu kadar parayı insanın üzerinde taşıması mümkün olur muydu? Valla 200 metre gitsen, adamı beş defa soyup soğana çevirirlerdi anarşistler. İmam banker Dursun Aktürk beni karşısında görünce yeniden para istemeye geldiğimi zannedip bozuldu.

— Vaaay Dursun abi. Sana para lazım mı?

— Lazım olmaz olur mu be?

— O zaman al sana olan dokuz milyon lira borcumu, ver dairemin kağıdını ve çeklerimi.

Bu sıkışık ortamda dokuz milyon nakit parayı gören imamın gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Yalçın, kağıdı vereyim de, çeklerin evde. Onları bir ara sana getiririm.

— Aman abi çekler kayıp falan olmasın sonra. Hepsinin üzerinde hamiline diye yazıyor. Sonra duman olurum ben. İyi. Ben onları senden sonra alırım. Getirmeyi unutma sakın.

Oradan tekrar Sabahattin'in yanına gittim ve dairemin kağıtlarını verdim. Sabahattin Atatürk Bulvarı üzerinde, Kızılay'ın tam ortasmda kelepir bir mal düşürmüş olmanın sevincini yaşıyor ama bana hiç belli etmiyor:

— Kardeşim, aslında gayrimenkule para yatırılmaz ama, senin işin olsun diye ben aldım. Sen de gayrimenkul almakla hata etmişsin. Bak Yalçın, sadece sen değilsin benim borç verdiğim. Sermaye piyasasının altın yıldızı diye yalan dolanla bankerlik yapan BORSAŞ'a bile para sattım ben. İşte çekleri. Tam otuz milyon lira.

— Abi ben onların sıkışık durumda olduğunu duymuştum. Galiba kaçacak bu herifler en sonunda.

— Kaçsyılar. Olan kendilerine olur. Erdem Finansman Yorumsuz da birkaç gün önce bizim banker Murtaza Bülbül'den borç aldı. Dün Murtaza'nm bürosuna gelip mallarını ipotek ettirdiler. Ben de oradaydım. Murtaza uyanık adam. Üç verdi, on liralık ipotek aldı. Sen Murtaza'yı tanır mısın?

— Tanımam ama gıyaben tanırım abi.

— Şimdi bu uyanık bir gün bana geldi. O zaman başka işler çeviriyor. Aman Sabahattin abi malımı mülkümü icra götürecek, çok borçlandım. Beni kurtar abi diye yalvarıyor. Baktım olacak gibi değil, icraya gidip borçlarmı ben ödedim. Sonra benim yanımda ayak işleri yapmaya başladı. Bir gün baktım ki olacak gibi değil, bu kerataya da bir bankerlik bürosu açtım ve alacaklarımı tahsil ettim.

— Bu Murtaza daha önce dolmuş değnekçiliği yaptı mı abi? Ben öyle duymuştum da.

— Tabii ya. Yapmadığı iş kalmadı ki keratanın. En sonunda banker oldu işte.

— Sabahattin abi Anadolu Menkul Değerler'i tanır mısın?

— Oğlum tanımaz olur muyum? Bu da zamanında müteahhitti. O zaman gelip bizden borç istedi, güvenmediğimiz için vermedik. Şimdi kapısmda kuyruk var. Sen beş kuruşa muhtaçken millet orada para yatırma kuyruğunda.

— Abi bende niye böyle oldu?

— Yalçın, sen yüzde sekiz faiz veriyorsun. Artık yüzde sekize kimse para getirmez. En az yüzde 11 vereceksin. Baksana yüzde 14 veren sahtekarlar bile türedi.

Kastamonu'nun Daday ilçesinin Davut köyüne yaptırmakta olduğum ilkokul inşaatmm durumunu görmek üzere makam arabama atlayıp Piç Yaşar'la birlikte yola çıktık. Bu ilkokul inşaatını mutlaka bitirmek ve köyüme bir eser kazandırmak amacmdayım. Köye gece vakti vardık. Arabanın lambalarını inşaata tutarak son durumu gördüm. İnşaat ilerlemiş ama parasızlık yüzünden yanm kalmış durumda. Gece Kastamonu'da biraz içki içtik ve İnebolu'ya gitmek üzere yola çıktık. Ben kafayı iyice bulmuş durumda giderken kontrolümü kaybettim ve uçurumdan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladık. Araba dört tekerleğinin üzerine düşmüş. Bu anda ölmüş olabileceğimi düşündüm ama etrafıma baktım ki ölmemişim. Şu anda ölmüş olmak veya yaşıyor olmak benim için zaten önemli değil. Banker Aktürk bana para vermemiş olsaydı zaten şimdiye kadar intihar etmiş olacaktım. Biz arabadan çıkar çıkmaz Piç Yaşar saçlarını taramaya başladı. Sanki biz devrilmedik ve hiçbir şey olmadı. Ulan, bu Yaşar amma tip herif be. Neyse, gerisin geriye Daday'a döndük ve ben bir akrabamm evine gidip yattım. Ama her tarafım çok ağrıyor. Benim gibi ünlü bir iş adamınm Daday'a geldiğini duyan ilçe kaymakamı Nedim Özırmak, Jandarma Karakol Komutanı ve ilçe başkomiseri ziyaretime geldiler. Ancak kendilerini o durumda kabul edemedim. Ertesi gün Orman işletme Müdürlüğü'nde benim şerefime voleybol maçı düzenlenmiş. Kaymakam bey gelirsem memnun olacağını söylemiş. Ben de geleceğimi söyledim. Ertesi gün öğle vakti voleybol maçına gittik. Burada protokol için yer ayrılmış. Açık havada yapılan maçta beni koltuğa oturttular. Ben de, memleketimde bana gösterilen bu ilgi yüzünden çok mu çok gurur duydum. Daday ilçesinin oyuncuları, ayrıca jest olsun diye formalarının önüne "Doğan" yazdırmışlar. Buna da çok sevindim. Keşke böyle bir voleybol maçı Ankara'da Atatürk Spor Salonu'nda düzenlense. Benim için öyle bir reklam olur ki. Maç bitince Kaymakam Nedim beyle birlikte makamına gittik. Nedim beyi ilk görüşte çok sevmiştim. O da benim gibi genç bir insan. Olsa olsa benden birkaç yaş daha büyüktür. Makam odasmı görünce, buraya mutlaka yeni eşya almam gerektiğini düşündüm. Benim ilçemin kaymakamını böyle eski ve dökülen eşyalarla dolu bir makam

odasında oturtmak benim gibi bir iş adamma yakışır mı? Ancak kaymakam bey benim böyle bir iş yapmam durumunda ilçede dedikodu olacağmı belirtip, yeni eşya almamı istemiyor. Kendisine dedim ki:

— Kaymakam bey, siz hiç çekinmeyin. Dedikodu yapanm ağzmı yırtarım. İstersem bu Daday esnafını da inam inim inletirim. En az seksen araba Kastamonu ile Daday arasmda taksicilik yapıyor. Parasını bastırıp iki otobüs alırım ve halkı yirmi liraya taşımaya başladım mı bütün taksiciler havasmı alır, öbür esnaflara da kan kustururum. Hele bir dedikodu yapsınlar. Kaymakam ve Jandarma Komutanı ile birlikte karakolun bahçesine indik. Baktım ki burada erler yeni bir gazino yapıyorlar ama para olmadığı için çimentoyu az kullanıyorlar.

— Komutanım yok mu paranız?

— Nereden olsun Yalçın bey. Birisinden yardım olarak istesek hemen rüşvet alıyor diye dedikodu çıkarırlar. Biraz para veren adam iki gün sonra karşımıza suçlu olarak gelse ona gebe kalmış oluruz. Onun için kaymakam bey, hakim bey falan aramızda para topladık. Nereye kadar giderse oraya kadar yapacağız. Hemen bir arkadaşı çarşıya yollayıp beş torba kadar çimento aldırdım.

— Peki komutanım, burası bitince yerde mi oturacaksınız? Ben size eşya da yollayacağım. Benim İzmir'deki gazinonun eşyaları. Bu arada Daday savcısı yanıma geldi ve cezaevinde yatan altı mahkûmun yatağı olmadığını söyledi. Onlara da hemen yatak, sigara ve yiyecek aldırdım.

Aslında mahkûmun halinden hiç kimse anlayamaz. En ağır suçu işleyen birinin bile insan olduğunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Ne yazık ki devletimiz mahkûmlara galiba gerekli önemi göstermiyor. Sadece tutuklayıp içeri atıyorlar. Bu adam ne yiyor, ne içiyor, nerede yatıyor diye soran yok. Bazı mahkumların ailesi dışarıda çok perişan duruma düşüyor. Bu durumda hem mahkûm, hem de yakmlan çok ıstırap çekiyor. Saym Adalet Bakanı'mızdan ve devletimizin saym büyüklerinden bu konuyla biraz daha fazla ilgilenmelerini istirham ediyor ve bu vesileyle ellerinden öpüyorum. Akşam yemeği için Kaymakam bey beni Sanayi Çarşısı'nda bir lokantaya davet etti. Lüks olmamakla birlikte, Daday'ın bir lokantası işte. Yemeğe Piç Yaşar, Daday karakolu komiseri ve İlköğretim Müdürü de katıldı. Sohbetler koyulaştı, içkiler içildi. Biraz sonra kafayı iyice bulan Piç Yaşar sordu:

— Kaymakam bey Daday için benim yapabileceğim bir şey var mı?

— Yok, sağolun.

— Mesela Atatürk Parkı'nı daha modem bir duruma getirelim. Ben şimdi size yedi milyon liralık bir çek kesiyorum. Buyurun.

Kaymakam bu çeki kabul etmedi. Bunun üzerine ben alıp cebime koydum. Yemeğe son anda büyük bir bankamızm müdürü de katıldı. Kaymakam banka, müdürüne sordu:

— Müdür bey, vatandaşın tasarruflarmı Yalçın beye mi, yoksa sizin bankaya mı yatırmak daha garantilidir?

— Valla Kaymakam bey, biz Yalçın beyin istihbaratını yaptık. Çok sağlam bir şirketi var. Hangimize yatırılsa farketmez.

Vay bee. Müdür bey ya bana yağ çekiyor, ya da dünyadan haberi yok. Zaten bu banka istihbaratlarına pek inanmamak gerekir. Bir buçuk yıl önce Ni, zip'ten sabim alıyordum. Akbank protestolu olduğuma dair bilgi vermiş. Halbuki protesto falan yoktu. Sonradan "Yanlışlık yapmışız," diye özür dilediler. Şimdi ise parasızlıktan batmak üzereyim, koskoca bankanm müdürü "Yalçın bey çok sağlam," diyor. Lokantada tuvalet olmadığı için bir ara dışarı çıkmam gerekti. Sanayi Çarşısı'nm içinde tuvalet varmış. Arkamdan komiser de gelmeye başladı. "Zahmet etmeyin," dediysem de dinletemedim. Tuvalete girdim, çıktıktan sonra ellerimi yıkadım. Komiser beni dışarıda bekliyor.

— Yalçın bey, buyurun mendilimi. Temizdir. Ellerinizi kurulaym.

— Aman efendim, olur mu?

— Lütfen Yalçın bey. Sabah evden aldım. Temizdir.

Komiserin mendiline elimi sildim. Komiser dedi ki:

— Yalçın bey sizden bir ricam olacak. Sizin çevreniz geniştir. Acaba benim tayinimi Kastamonu'ya aldırmanız mümkün olur mu?

— Uğraşırım komiserim.

Ne tuhaf. Koskoca komiser, 19 yaşında bir bankerden tayini için yardım istiyor. Bu Türkiye'de neler yaşıyoruz. Hey büyük Allah'ım. O gece içkinin de tesiriyle hemen sızdık. Ertesi sabah Piç Yaşar'ın yanına geldim:

— Yaşar abi, dün gece benim için yaptığm iyiliğe teşekkür ederim.

— Ne yaptım lan?

— Daha ne yapacan? Bana yedi milyon liralık çek yazdın.

— Hassiktir lan.

— Valla billa. Nah işte çek. Bunun karşılığı olmadığına göre artık seni hapishanede ziyarete gelirim.

Piç Yaşar sarhoş kafayla çek kestiğini bir türlü hatırlamıyor. Habire "Allah Allah. Ben bu işi nasıl yaptım," deyip duruyor.

— Hadi bakalım. Al çekini de, bir daha sarhoşken yanmda çek defteri taşıma.

Çeki yırtıp attık. Ulan Piç Yaşar. Sen tam bir bankersin valla.

Ankara'ya döndük. Hayat geçirdiğimiz kazayı ' duymuş. Telaşla beni bürodan aradı. Gece kayınpederlere gittik. Hem kaymvalidem, hem de kayınpederim beni çok seviyorlar. Karım da beni çok seviyor ama onunla doğru dürüst bir beraberliğim olamadı ki. Tam evlendiğim günlerde mali krize girdim. Ertesi sabah büroda curcuna yine başladı. Yine para yok. Ben de artık bankerlerden borç para almaya alıştım. Amacım, ne olursa olsun müşterinin faiz ve anaparasmı gününde ödeyebilmek. Ayrıca bankerlerden para istemeye utanmıyorum. Çünkü bu iş benim istikbalim. Bu paralan alıp da kaçacak değilim ya. Ancak PiçYaşar, ben bankerlerden borç aldıkça bana kızıyor:

— Yalçın hala dünyayı toz pembe görüyorsun. Taşıma suyla değirmen dönmez. Bak, artık sana para yatıran yok ama sen hep ödeme yapıyorsun aldığın borçlarla. Batağa iyice girdin. Bunu artık gör be oğlum. Sonra bu bankerlerden aldığın parayı nasıl ödeyeceksin? Bunlar senin donunu bile alır sonunda. Haberin olsun.

— Yaşar abi benim işim bitmedi. Ben hala dört bin kişinin sevgili Yalçın'ıyım. Aynı isim ve itibarla devam edeceğim.

— Lan oğlum, bu işin sevgili Yalçın'ı falan mı kalmış? Parasmı alamayan müşteri kim olursa olsun senin ağzına sıçar. Hiç kimse, "Bu çocuk bize zamanında iyi para kazandırdı. Ona biraz anlayış gösterelim," falan demez. Hem öbür bankerlerin de işi zorlaştı. Aktürk, BANTAŞ'tan borç almaya başlamış. Zühtü Erdoğan sıkıştı. Vedat Kesikbıyık, Ayhan Afşar, Veysi Gün. Hepsi batıyor ama müşteriye çaktırmıyorlar durumu. Bunların hepsi kaçıp gidecek sonunda. Hepsi senden beter durumda. Sonra kimden para alacaksın? Bu işi burada bitir. Sana acıyorum valla. Bankerden borç para alıp müşteriye faiz

ödemekle bu iş yürür mü? Artık çek git ve kendini kurtar.

— Abi ben batmayacağım. Batsam bile ilk batan ben olmamalıyım.

— Oğlum, Türkiye'de bankerlik bitmiştir. Sok bunu kafana. Bir iki ay sonra bütün bankerler ya batacak, ya da kaçacak. Sen de ona göre tedbirini al.

Biraz daha borç para alabilmek için BORSA BABAEVi sahibi Murtaza Bülbül'e gittim. Bülbül beni görünce elindeki viski bardağı ile ayağa kalktı ve o andan itibaren hava basmaya başladı. Ben de içimden "Ulan ben de seni dolandırmazsam puştum. Ben senin gibi hava basanları çok gördüm," dedim. Ancak Murtaza'ya çok saygılı davranıyorum. Eğer bana borç vermeyi kabul ederse kendisine benim değil, Ahmet Tarakoğlu'nun çekini vereceğim.

— Murtaza bey maşallah, millet para yatırmak için kuyrukta.

— Eeee kardeşim burası BORSA BABA EVİ. Günde yüz milyon cirom vardır. Yılların bankeriyim ben.

İçimden, "Siktir lan. Daha düne kadar dolmuş değnekçiliği yapıyordun," dedim. Murtaza bana aylık yüzde 15 faiz ve yüzde 15 komisyonla beş milyon lira verdi. Bu parayı bu kadar yüksek faizle alan adam sana geri verir mi? Neyse, kendisine bizim Ahmet Tarakoğlu'nun çeklerini verdim. Kabul etti. Büroya sevinçle döndüm, özel kalem müdürüm, "Yalçın bey, sizi Bağbank'tan arıyorlar," dedi. Telefonda Bağbank Yönetim Kurulu Üyesi İbrahim Ot.

— Yalçın bey, acele yirmi milyon liraya ihtiyacımız var Bağbank olarak. Bunu ancak sizden temin edebileceğimizi düşündük.

— Beyefendi, koskoca bankada yirmi milyonunuz yok mu?

Vay bee. Koskoca Bağbank benim kucağıma oturmak istiyor ama bende para yok. Halbuki olsa trink diye veririm ve sonra da sıkışık durumlarından istifade ederim. Hiç bozuntuya vermedim:

— Ben yönetim kurulunu toplayıp durumu görüşeyim. Size haber veririm.

Artık bankalar bile bankerlerden para istediğine göre, demek ki sıkışıklık sadece bizde değil. Biraz sonra Piç Yaşar'ı ve Sabahattin Diler'i arayıp Bağbank'ın benden para istediğini söyledim. Sabahattin dedi ki:

— Aferin, at havanı böyle. Seni ben kurtaracağım, çünkü seni çok sevdim. Ne oldu sabun fabrikasının tapu işi?

— Abi Kasım'la anlaşacak gibiyim. Yalnız bu iş için iki milyon lazım.

— Sen tapuyu üstüne al, ben sana iki milyon veririm. Bundan sonra benim himayemdesin.

— Abi o zaman sen bana iki milyonu şimdi ver. Ben de İzmir'e gidip halledeyim bu işi.

Sabahattin bana iki milyon daha verdi. Biz üç kardeş Yaşar abim, Ahmet abim ve ben atlayıp hemen İzmir'e gittik. Kasım'm karısı da bizim yönetim kurulu üyesi. Kasım'ı ikna etmek için uzun uzun konuştuk. Sonuçta benim hissemin yüzde 30'unu noter vasıtasıyla kendisine devrettikten sonra tapuyu benim üzerime devretmeye razı oldu. Helal olsun sana Kasım. Beş kuruş vermeden benim malıma sahip çıkıyor. Ah benim eşşek kafam. Zamanmda kimlere güvenip işe girişmişim. 18 Kasım günü, hükümet bankaların yeni şube açmalarını, bankerlerin mevduat sertifikası vermesini yasakladı. 19 Kasım günü İstanbul'un ünlü bankeri Servet Acar ortadan kayboldu ve bir daha da bulunamadı. Ancak Servet Acar'm bankerlik yüzünden fazla bir borcu yoktu. Çeşitli dümenler çevirip kamyon ve otobüs piyasasmı bir milyar lira kadar dolandırmıştı. Fazla yatırımı da yoktu. En büyük yatırımı Ahu'ya ve Nazan Ş.'a yapmıştı. Herhalde Servet'in kaybolmasmdan sonra bu iki değerli sanatçımız da çok üzülmüşlerdir. Ama üzülmeyin be kızlar. Size para yedirecek keriz o kadar çok ki bu memlekette. Oturduğu yerden para kazanan yüz bin tane avantacı var. Onlann parasmı, namusuyla evini geçindirmeye çalışan ev kadınları ya da parasızlık yüzünden bu yola düşmüş zavallı hayat kadınları yiyecek değil ya. Bu paralar hayır kuramlarına da gitmeyecek. Elbette ki sizler gibi kaliteli orospular götürecek malı. Hep öyle olmuyor mu? Artık hepimiz bankerler gibi bazı bankaların da batmak üzere olduğunu açıkça görüyoruz. Turgut Özal, yıllardan beri büyüttüğü bu devin kafasmı şimdi uçurmaya çalışıyor ama mümkün değil. İş kötüye gidiyor. Servet Acar'ın kaybolduğu haberi 20 Kasım 1981 tarihli gazetelerde yayınlanır yayınlanmaz, bütün bankerlerin önünde parasmı çekmek isteyenlerin kuyrukları bir anda uzamaya başladı. Ben olanca gücümle ve bulduğum bütün paralarla faiz ödemelerini yapmaya çalışıyorum ama yetişmiyor ki. Yanıma Ahmet Tarakoğlu geldi:

— Yalçın, Zühtü Erdoğan sıkışmış, para istiyor.

— Yollaym 200 bin lira.

Zühtü iyi bir arkadaş. Aynı durum benim de başımda olduğu için halden anlıyorum. Müşteri üç bin lira için bile adamın başını ağrıtıyor. Bizim Ahmet, Zühtü'yü daha önceden tanıyor.

— Ahmet, Zühtü ne iş yapardı daha önce lan?

— İş Bankası'nm yanında simit satardı. Zuladan da Marlboro satışı yapardı.

— Yok be.

— Valla lan. Hatta Marlboro'yu ben kaçak verirdim kendisine. Hatta aynı ajanlar gibi giyinirdi. Soğukta paltosunun yakasmı kulaklarına kadar kaldırırdı. Banker Mustafa Yücer'le birlikte çalıştı bunlar bir ara. Dışkapı'da bir büro kiralayıp arsa pazarlaması falan yaptılar. Sonra Mustafa Almanya'ya falan gitmiş, dönüşte de Zühtü'yü tanımama ayağma yatmış. Hatta ona büroda çaycüık yaptırmış bir ara.

— Vay bee. Şu bizim banker piyasasma bak lan. Kimler banker oldu da halktan para topluyor. Bir gün birileri çıkıp da bu işin kitabını yazsa çok para kazanır Allah belamı versin.

Mersin'e gidip, orada şube müdürü yaptığım Şekip Şendur'u buldum. Bizim İzmir bürosu müdürü Nejat albaym kayınbiraderi olan Şekip bey büroyu büyük ölçüde hazırlamış. Ben personel alimini yaptım. 1 Aralık günü işe başlamalarmı söyledim. Şekip beyin yanmdan Ankara bürosunu aradım., özel kalem müdürüm Metin Beşer bana yavaş bir sesle polislerin büroyu basıp bizim Ahmet'i götürdüklerini söyledi. Ben de durumu Şekip beye çaktırmamak için telefonda fazla bir şey sormadım ve hemen Ankara'ya döndüm. Sabah büroya gittiğim zaman Ahmet gelmişti.

— Ahmet ne oldu? Geçmiş olsun.

— Sağol Yalçın. Dün polisler gelip götürdüler. Besim çektiler, parmakizi falan aldılar karşılıksız çek vermekten. Şikayetçinin parasmı ödedim de öyle kurtuldum. Yoksa içeri atıyordu mahkeme.

— Tüh anasını s./tiklerim. Ne adi herifler be. Bunca ay paralarını tıkır tıkır aldılar, şimdi biraz gecikince polise şikayet ediyor eşşoğlueşşekler. Ne zamana ait bir alacaktı?

— Nisan 82 lan. Daha beş ay var.

— Vay ibneler vay lan. Allah belasmı versin böyle müşterinin. Ahmet sen hemen atla Mersin'e git. Orası aybaşmda açılacak. O işin

sorumlusu sensin.

Bu şikayetlerin arkası mutlaka gelecek. Benim de imzamla böyle verilmiş birçok çek var ama bunlar kontur garanti. Yani müşteriye senet veriyoruz ama anaparanm ödeneceği tarih için ikinci bir garanti olarak çek de veriyoruz. Fakat müşteri ne yapıyor? Gidip vadesi gelmemiş bu çeki savcılığa veriyor. Bu konuda zaten hukuki ihtilaf var. Bunu biliyorum ama ne yapayım? Müşteriye mecburen hem senet, hem de çek veriyoruz. Ancak bu işin en kötü yönü, bazı müşteriler emniyetten veya başka yerlerden adam sokuyorlar araya. Bunlar tehditle karışık parayı alıyorlar, istersen verme. Sıkıyorsa vermezsin. Zühtü Erdoğan, Mustafa Yücer gibi bankerler artık bürolarında durmuyorİar. Çünkü bunların paraları da suyunu çekti. Birçok banker gibi bunlar da ortalıkta fazla görünmemeyi tercih ediyorlar. Bağbank Yönetim Kurulu Üyesi İbrahim Ot yeniden aradı ve kendilerine para verip vermeyeceğimizi sordu. Ben de şu cevabı verdim:

— Sayın Ot, yönetim kurulumuz durumu görüştü ve bankanız hakkında ciddi bir istihbarat yaptırdı. Maalesef bankanızın durumu pek iç açıcı değilmiş. Bu durumda size para veremeyeceğiz.

Vay beee. Helal olsun bana. Son dakikalarda bir bankaya bile hava basmasını bilmiş oldum ve kendimle bir kez daha övündüm. Kasım ayının en son günlerinden birinde banker Nusret Köse tutuklandı. Panik yine artarak devam edecek.

Aralık 1981

Hitit Ticaret sahibi banker İhsan Bayat toz oldu. Bankerlere para yatıran halkımız yavaş yavaş bunalıma düşüyor. Ben de bunalımdayım ama bunalım nedeni farklı. Banker Piyale bürosunda sekreterleriyle grup seks yaparken basüıp emniyete götürüldü. Kastelli birkaç gün önce verdiği demeçte, "İntihar eden zavallı, kaçan şerefsizdir," dedi. Aferin lan Kastelli'ye. Valla çok erkek adammış. Bizim Piç Yaşar da artık bürosuna gitmiyor., ödeme yapmadığı müşterilerin kendisini linç etmesinden korktuğu için ortalıkta da pek görünmüyor. Bankerler Birliği bu gibi durumlara çözüm bulmak için Marmara Oteli'nde sadece bankerlere açık bir toplantı düzenledi. Buraya ben de gittim. Bir anda her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

— Arkadaşlar, Hürriyet ve Günaydın gazetelerine reklam vermeyelim. Bunlar bankerleri üçkağıtçı .gibi gösteriyorlar.

— Biz üçkağıtçı değiliz arkadaşlar.

— Maliye Bakanı Kaya Erdem'e gidip derdimi'zi anlatalım. Vatandaş kumar oynamıştır dedi ve işimizin içine etti.

— Kardeşim, Kaya Erdem kim oluyor? Bu işin sorumlusu Turgut Özal.

— O zaman Başbakan Ulusu'ya gidelim.

— Abi ben derim ki, Evren Paşa'ya çıkalım ve Turgut özal'ı işten attıralım.

— Turgut özal devlet memuru mu lan? Koskoca Başbakan Yardımcısı. Evren Paşa bizim lafımızla işten atar mı onu?

— Beyler bu tezgahın başmda Kastelli var. Herifin amacı bizi batırıp memlekette tek banker olarak kalmak. Kastelli'yi protesto edelim.

— Arkadaşlar aramızda beş milyar lira toplayıp yarın gazetelere, "Bankerler beş milyarlık fon oluşturdu," diye açıklama yapalım.

— Hocam, sen ne diyon be? Bu şartlarda hangimizden beş milyar çıkar?

— Abi o zaman gidip Kaya Erdem'i şikayet edelim Evren'e.

— Haydi arkadaşlar şerefe. Yarasın. Yalçın iç bakalım oğlum. Hoooop.

Hadi fondip yap lan.

— Garson şu rakıyı tazele oğlum. Meze de getir yavrum bakayım. Banker sofrası olsun be.

— Ooohhh. Karılan da getirelim bari.

— Abiii. Vicdansızlık bu. Bizi batırmaya kimsenin gücü yetmez Allahıma kitabıma.

— Yarın Turgut Özal'a gidelim.

— Biz niye ona gidelim abi? O bizim ayağımıza gelsin.

Toplantıda herkes kafayı iyice bulduktan sonra fikirler daha da açık bir şekilde ortaya konulmaya başlandı:

— En büyük banker benim lan.

— Abimiz şerefe. Yarasın. Yalnız bana 12 milyon verecektin, o borcunu hala alamadık.

— Abi şu kolumdaki saat var ya. Şerefsizim 500 bin verdiler de vermedim.

Toplantı böyle başladı ve başladığı gibi bitti.

Banker Sabahattin İzmir'e gitmiş. Telefonda bana para vereceğini, hemen atlayıp gelmemi söyledi. İzmir'e gelip Sabahattin'i buldum:

— Yalçın, sana kırk milyon versem kurtulur musun?

— Abi ne diyorsun. Kesin kurtulurum.

— Yalnız bu para biliyorsun halkm parasıdır. Se . nin sabun fabrikasını teminat isterim bu paranın karşılığında.

Yanımda abim Yaşar Doğan var. Sabahattin'in yanında ise avukatı Yurdal Tokat var. Orada el yazımla senet düzenledim. Senedi kendi el yazımla yazdım. DOĞANLAR SABUN VE TEMİZLiK MADDELERİ A.Ş. olarak Sabahattin'e kırk milyon lira borçlandım. Belgenin arkasına sabun sanayiinin kaşesini basıp Yaşar abimle imzaladık ve ciro ettik. Sabahattin senede baktı ve "Tamam, öğleden sonra gelip paranı al," dedi. öğleden sonra bürosuna gittiğim zaman Sabahattin'in acil bir işi çıktığını ve Ankara'ya gittiğini söylediler. Avukatı da ortalıkta yok. Yaşar abim bana söylenmeye başladı:

— Ulan aptal herif. Para almadan senet verilir mi. Bu herif üçkağıtçı. Görürsün sen şimdi başına gelecekleri. Mutlaka fabrikaya haciz koyacak.

— Yok be abi. Yapar mı öyle şey. Sabahattin erkek adam Kaç kere bana yardım etti şu sıkışık durumumda.

— Oğlum, sana babasmm hayrına mı yardım ediyor. Bir milyon verirse elinden beş milyonluk senet alıyor. Sen ne konuşuyorsun be?

Ben de abime böyle konuştuğu için çok kızdım ama bir yandan da korkudan elim ayağım titremeye başladı. Bu sırada benim avukatım Turgut bey de İzmir' de. Kendisine danıştım. Senedi icraya vermesi için protesto olması lazımmış. Ancak kaçma durumu olursa ihtiyati tedbir karan alınırmış. Oysa beıf kaçmadım ki. Ertesi sabah Günaydın gazetesinde kendimle ilgili bir haber gördüm. "Ankara'da bir banker daha zor durumda. Türkiye'nin en genç bankeri olarak bilinan Yalçın Doğan kaçtı". Gazetedeki haberi tam okurken telefon çaldı. Karşıda bizim Nejat albay.

— Ah Yalçın bey, ahhh. Korktuğum başıma geldi. Ben mahvoldum. Gel de büronun durumunu gör. Millet kuyruk olmuş, parasmı almak için bekliyor.

— Albayım korkmayın, kaçmadım ki. işte buradayım. Şimdi geliyorum oraya.

Aslında gitmeye cesaretim yok. Bütün gücümü toplayıp büroya geldim. Ortalık çok kalabalık. Ankara'dan da telefon geldi. Ankara bürosunu da müşteriler istila etmiş. Günaydın gazetesi bana öyle bir oyun oynadı ki. Hemen Sabahattin'i aradım ve bu sefer karşıma çıktı:

— Sabahattin abi, bana öyle bir oyun oynadm ki. Mahvettin beni. Hani bizim para?

— Ne parası oğlum?

— Dün sana kırk milyonluk senet verdim ya.

— Haa o senet mi? O senet sana şimdiye kadar verdiğim paraların kontur garantisi.

— Aman abi. Benim sana o kadar borcum yok ki kırk milyonluk senet vereyim.

— Valla ben bilmem kardeşim. Bende ne kadar çekin ve senedin varsa

hepsi senin borcundur.

— Vay bee. Helal olsun sana. Ben seni abi bilip güvendim. Demek bana da bu numarayı çektin ha.

Çaat. Telefon kapandı. Büroda bekleyen müşterilerin karşısına çıktım:

— Bayanlar, baylar. "Bizim paralar ne oldu?" diye soruyorsunuz. Bu soruyu sabim fabrikasının açılışında siz sormadan ben cevaplandırmıştım. Paranızı yatırımlarda kullandım. Benim için kaçtı diye yazmış bir gazete. Ben bu gazetenin ve bu haberi yazan gazetecinin affedersiniz anasını avradını şey edeyim. Tövbe tövbe. işte ben buradayım. Lütfen sabırlı olun. Sizden anlayış bekliyorum.

— Yalçın bey palavrayı bırak da paralan ver.

— özür dilerim efendim, sizin bende kaç paranız var?

— Hanımla birlikte 600 bin.

— Peki, o halde ben size fabrikanın duvarlarından tuğlaları söküp vereyim.

— Ne münasebet Yalçın bey. Nereden bulursan bul ve parayı ver.

— Beyefendi, parayı ben fotoğraf çektirmek için mi topladım? Paranız yatırımdadır. Neyle vereyim? Ama faizinizi istiyorsanız buyurun vezneye ve günü gelmiş bütün alacaklarınızı tahsil edin.

Bazı müşteriler ağlayıp bayıldı. Nejat albayım da bunlara bir konuşma yaparak günü gelmemiş alacakların ödenmeyeceğini söyledi. Biraz sonra büroyu boşalttık. İzmir'deki bütün gazete bürolarma telefon ederek kaçmadığımı söyledim ve düzenleyeceğim basın toplantısı için gazetecileri büroya davet ettim. Gazeteciler geldi. Kendilerine kaçmadığımı ve işimin başmda olduğumu anlattım. Ankara bürosunu telefonla aradım. Mehmet Can gelmemiş. Hasan Güngör Sağ ve Feridun albayım müşterileri yatıştırmak için ellerinden geleni yapıyorlarmış. Tabii Günaydın gazetesinde benim kaçtığımı okuyan müşteriler Ankara bürosunu da basmışlar, özel kalem müdürüm Metin bey büroda polislerin de olduğunu söyledi. Ben Metin beyden bir müşterimi telefona vermesini istedim:

— Aloo, ben Beyhan Yaşar özışık. Buyurun Yalçın bey.

— Beyhan hanım ben Yalçın Doğan. Kaçmadım. İzmir bürosundayım, İzmir'de.

— Aaaa Yalçın bey gerçekten de sizsiniz. (Bu arada telefondan "Boşuna inanma, o herif kaçmıştır. Allah o sahtekarın belasmı versin," diye sesler geliyor). Aahh Yalçın bey bizi çok korkuttunuz.

Beyhan hanımla konuşurken bir polis memuru telefonu aldı:

— YalçınDoğan sen misin?

— Benim abi. .

— Bak burası tıklım tıklım dolu. Personelin can güvenliği olmadığı için bizi çağırdılar. Hemen işinin başma dön ve çare bul.

— Tamam efendim, en kısa zamanda geliyorum zaten.

Telefonu kapattıktan sonra bankerlik bürosuyla aynı katta bulunan sabun satış büroma gittim. Kasım orada oturuyor ve benim durumumu bildiği halde hiç oralı bile olmuyor. Tam onunla konuşurken Kasım'm kayınbiraderi Yavuz geldi:

— Enişte, sabun fabrikasını hacze geldiler. Kırk milyonluk bir borç varmış. Onun için geldiler.

işte şimdi korktuğum başıma geldi. Yaşar abim ve Kasım'la birlikte hemen fabrikaya gittik. Dün sabah ben kırk milyonluk senedi verirken banker Sabahattin'in yanmda oturan avukat Yurdal Tokat ve bir icra memuru benim odama girmişler, sayım yapıyorlar. Hemen avukata döndüm:

— Senin Allahın kitabın varsa doğruyu söyle. Ben bu parayı aldım mı?

— Ben avukatım kardeşim. Sabahattin beyle aranızdaki durumları bilmem.

— Neee? Bilmez misin? Sen hiç mi helal süt emmedin be? Çoluğunun çocuğunun üzerine yemin etsene benim kırk milyonu aldığıma dair?

— Biz sayım işini bitirdik ve bu fabrikaya 19 milyon 765 bin lira değer biçtik. Buna tüm makine, arsa ve bina dahil.

— Neee? Ulan yüz milyonluk fabrikayı şimdi de 19 milyona mı götürüyorsunuz? Sizin Allahınız kitabınız yok lan. Siktirin gidin buradan. Beni katil edeceksiniz şimdi.

Araya icra memuru Temel bey girdi. Ben o sırada yanımda bir silah olsa, avukat Yurdal ve icra memurunu kesinlikle öldüreceğim ve sonra intihar edeceğim. Aman Allahım. Bir insan böyle bir oyuna nasıl

getirilebilir? Ulan ben şimdi elime bir demir çubuk alıp bu iki adama da öbür dünyayı boylatayım. Başka çaresi yok. Çıldıracağım. Keşke zamanmda bir silah edinseymişim. Böyle kansızlar için lazım oluyor. Ben şimdi bunları öldürsem büyük ceza yerim. Kimse dinlemiyor ki, acaba bu adam niçin katil olmuş? Bu herif katildir deyip otuz yılı dayıyorlar. Bir insanı katil eden acaba hangi şartlardır diye hiç araştırılmıyor. Bir de bu Yurdal bey avukat olmuş. Halbuki avukat dediğin haklı olanm yanmda yer almalı değil midir? Bu arada haciz işlemini bitirdiler. Bütün emeğimi verdiğim, bütün varımı yoğumu doğru ya da yanlış koyduğum sabun fabrikam da böylece elimden bir anda uçup gitti. Ben şimdi mahvoldum işte.Son anda aklıma bir soru geldi:

— Temel bey, bu senet eski bir tarihle düzenlenmişti. Yani on gün öncesinin tarihiyle. Nasıl oluyor da şimdi bu haciz işlemi yapılıyor protesto falan olmadan?

— Vali a mahkeme karan. Bugün Günaydm gazetesinde kaçmanızla ilgili haber çıkmca hakim haciz kararı vermiş. Kanunun gereğidir bu.

— Ama ben kaçmadım ki. işte buradayım.

— Orasmı bilmem ben. Verilen görevi yaparım.

Vay bee. Demek ki Sabahattin benim fabrikayı hemen haczedebilmek için bir kıytmk muhabire üç beş kuruş para verdi. Benim kafadaki jeton şimdi düşüyor. Acaba doğru mu düşünüyorum? Birazdan, bende epeyce bir miktar alacağı olan avukatım Turgut'la birlikte Kasım'ın yanına gittik. Ben perişan durumdayım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Avukatım da bu aralarda Kasım'la pek sıkı fıkı durumda. Kasım dedi ki:

— Yalçın artık her şey bitti.

Avukatıma döndüm:

— Gerçekten bitti mi Turgut abi?

— Evet Yalçın. Bitti.

Orada hüngür hüngür ağlamaya başladım. Evde içki varmış. Kasım bir bardak doldurup verdi. Sigara verdiler. Göz yaşlarımdan sigara filtresine kadar ıslandı, yenisini yaktım. Elim ayağım titriyor. Kendimde değilim. Kasım dedi ki:

— Yalçın her şey bitti. Bana şimdiye kadar yaptığım her şey'için bir

ibra verir misin? Bak, benim çoluk çocuğum var.

— Turgut abi, olur mu ibra?

— Olur.

— O zaman siz yazm, ben imza edeyim.

Turgut abi ne de olsa avukat. Bu işleri iyi biliyor. Oturup ibranameyi yazdı. Çantasından bir de pul çıkarıp üzerine yapıştırdı.

— Tamam Yalçın.

Hiç okumadan imzaladım. Böylece Kasım'ı da ibra etmiş oldum. Kendisinden herhalde elli milyon lira [500k usd] kadar alacağım var. Bu alacağımı böylece Kasım'a bağışlamış oldum. Artık benim sonum geldi. İntihar edecek kadar cesur değilim. Böyle şerefsizce ve herkesin üçkağıdı ve tehditleri altmda yaşamaktansa en iyisi kaçmak. Hemen Mersin'de bulunan Ahmet'i aradım. O Kilis'li olduğu için bu gibi kaçma işlerini iyi bilir. Ahmet de telefonda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Hayret doğrusu. Bu Ahmet benim için ne sadık bir dostmuş. Keşke daha önceden tanısaydım.

— Ahmet paran var mı?

— 750 bin lira var.

— Bende de 500 bin var. Başka da bulamayız herhalde.

Hiç kendimde değilim. Karım Hayat ve gazeteler için bir mektup hazırladım. Karıma yazdığım mektubu, Turgut abiye Ankara'ya döner dönmez vermesi için teslim ettim. Evleneli birkaç ay olduğu halde karıma hiçbir gün güzel bir şey veremedim. Zamanım hep ıstırapla geçti. Halbuki Hayat'ı o kadar seviyorum ki. Eylül ayı başından itibaren ha kurtulduk, ha kurtulacağız derken şimdi iyice batağa saplandım. Fabrikam kalleşçe elden gitti. Kasım'a ibra verdim. Halbuki onu süründürmem gerekiyordu. Her şey bittikten sonra Kasım sürünse ne olur, sürünmese ne olur? Olan bana oldu. Ağacı ben 18 yaşımda diktim, meyvelerini hep başkaları yedi. Hem de kalleşçesine. Ne bürolardan, ne de evimden bir tek eşya bile kaçırmadım. Vefakar şoförüm Kemal'le birlikte birazdan Mersin'e doğru yola çıkacağız. Tam bu sırada telefon çaldı. Karşıda Sabahattin var:

— Yalçın nasılsın?

— Abi ayıptır. Bu yaptığın işten sonra bir de nasıl olduğumu

soruyorsun.

— Sen yarın sabah bana Ankara'ya gel, hepsini hallederiz. Sen benim kardeşimsin. Sen hiç korkma ve gel.

İçime yeni bir umut doğdu. Arabaya binip Ankara'ya geldik. Sabah erkenden eve uğradım. Hayat yok. Çok korktum. Hemen babasmm evine gittim. Orada sevgili karım. Ohh. Rahatladım. Sarıldık, öpüştük, koklaştık. Seni o kadar özlemişim ki Hayat. İnsan güç durumda kalmca acaba anasından, babasından, karısından, kocasından başka kim yardım edebilir ona? Belki birkaç tane de gerçek dostu varsa onlardan yardım eli uzanır. Birazdan gazeteciye gidip bütün gazeteleri aldım. Hepsi benim dün İzmir'de basın toplantısı yaptığımı ve kaçmadığımı yazıyordu. Günaydm ise dün basm toplantısında çektirdiğim resmin altma "300 milyonu bu çocuğa mı teslim ettiniz?" diye yazmış. Bu lafı da güya İzmir mali şube müdürü söylemiş. Helal olsun sana Günaydm gazetesi. Acaba benden ne istiyorsun? Haberin altmda da "Banker Yalçın Doğan dün İzmir'de mali şube ekipleri tarafından yakalandı," yazıyor. Sabahattin'in Çankaya'daki bürosuna gittim.

— Yalçın, al şu üç milyonu ve işinin başma git.

— Abi niçin yaptın o haciz işlemini bana?

— Onu sonra konuşuruz.

Büroya gidince üç milyonu paketlerden çıkardım. Beni gören personelim "Bizim patron kaçmaz" diyerek çok sevindi. Metin beye bütün gazeteleri çağırması için emir verdim. Birazdan basm toplantısı düzenledim:

— Kıymetli gazeteci arkadaşlarım, sermaye piyasası bir kurban anyor ama ben kurban olmayacağım. Kimsenin endişesi olmasın. Banker Nusret hapse girdi. Bir banker seks alemi yaparken enselendi. Birisi intihar etti. Birçok banker de kayıp ama, ben işimin başmdayım. İşte paralar. Şu elimde tuttuğum destelerde milyonlar var. Faizini alamayan varsa buyursun gelip sizin huzurunuzda alsm. Şunu da lütfet yan ki Yalçın Doğan kaçmaz. Bazı gazetelerde çıkan yalan haberler konusunda tekzip gönderip dava açacağım. Gazetecilerin sorularına cevap verdim ve elimdeki paralarla veznenin önüne geçip resim çektirdim. Gazeteciler gitti. Ben orada bulunan müşterilerime faiz ödemelerini yaptım. Tam odama geçip koltuğuma oturdum ki, özel kalem müdürüm içeri girdi:

— Efendim, bir bey sizi görmek istiyor.

— Alın içeriye.

— Yalçın bey, ben sekizinci icra dairesinden geliyoFum. Haciz işlemi yapacağım.

— Ne haczi kardeşim. Benim kimseye borcum yok ki.

— Alacaklı da dışarıda bekliyor.

— Gelsin o da. Kimmiş bu be? Vadesi dolan hangi borcum varmış?

Alacaklı da içeri girdi. Adamı hemen tanıdım. Toplam bir milyon üç yüz bin lira borç çıkarmış.

— Yahu beyefendi siz bu parayı iki ay önce yatırdınız beş yüz bin lira olarak. Bu parayı 17 Kasım 1982 tarihinde alacaksınız. Aha senetlerde yazıyor. Daha bir yıl var be. İnsaf. Hiç mi Allah korkusu yok sizde?

— Ben alacağımı isterim. Senette ne yazıyorsa onu isterim.

— Yahu beyefendi bir milyon üç yüz bin lira bir yıl sonra bütün mürekkep faizler binince olan alacağınız.

— Ben anlamam kardeşim.

— Siktir git lan, pezevenk. Ağzımı bozdurma benim şimdi eşşoğlusu.

— Doğru konuş lan. Yoksa polis çağırırım.

— İstersen git babanı çağır lan.

İcra memuru bu parayı benden çatır çatır aldı. Bu parayı verirken ağladım. Ayrıca üzerine icra masraflarını da bindirdiler. O gün üstüste dört icra memuru daha gelip vadesi dolmamış alacakları tahsil etti. Sabahattin'den acele iki milyon daha getirttim. Ayrıca pavyoncu banker Atilla Oras'tan dört milyon aldım. Ama yine de direneceğim. Akşam tam eve giderken polis kimliğini gösteren üç kişi geldi:

— Yalçın Doğan sen misin?

— Benim abi.

— Kimliğini ver ve şuraya otur bakalım. Biz Merkez Mali Şubeden geliyoruz. Bak bakalım bu senetler senin mi?

— Benim abi.

— O halde bunların parasını şimdi bize ödeyeceksin.

— Abi hem param yok, hem de bunlarm vadesi daha dolmamış. Bir tanesi Mart 1983'te doluyor. Daha bir buçuk yıl var.

— Tamam canım, sen bilirsin. Biz senden bunları alınz. Hadi hazırlan da emniyete gidelim bakalım.

Polisleri korkutmak için "izin verin de sıkıyönetim komutanına telefon edeyim," dedim. İzin vermediler. Baktım ki pabuç pahalı, kasada sakladığım ve ertesi gün müşterilere dağıtacağım iki buçuk milyon lirayı polislere verdim. Gece eve sinir kriziyle gittim.

13 ARALIK 1981

Bu sabah bir taraftan büroya gelen icra memurlarıyla, öbür taraftan da para almaya gelen Merkez Mali Şube ekipleriyle uğraştım. Merkez Mali Şube' den tanıdığını bulan müşterim çeklerini ve senetlerini onlara veriyor, onlar da benden çeşitli yollarla parayı tahsil ediyorlar. Halbuki bunlarm hiçbirinin vadesi henü gelmemiş. Tabii bu arada başka bazı üniformalılar da şu veya bu şekilde gelip beni kenara çekiyorlar ve gözdağı vererek para alıyorlar. İş düzelecek gibi değil ama içimde yine de bir umut ışığı var. Bu akşam kaç zamandan beri ilk defa evimde karımla yemek yiyeceğim ve Allah kısmet ederse gece Mersin'e doğru yola çıkacağım. Tam bürodan ayrılırken Mali Şube'den üç polis geldi.

— Kardeşim, gel bakalım. Bizimle emniyete geleceksin.

Arabaya bindik. Polisler "Ayhan Afşar'la Veysi Gün'ü de uğrayıp alalım," dediler. Yolda onların bürolarına ve evlerine uğradık. Bu ikisi de daha önceden toz olmuş. Mali Şube Müdürlüğü'nde bana çok iyi davrandılar. Nezarete falan atmadılar. Ben de gecenin geç saatlerinde oradan kurtulmak için dua ettim ve nöbetçi memurun odasında namaz kıldım. Ama çok perişan durumdayım.

14 ARALIK 1981

Nezarette olduğumu Hayat'a haber veremediğim için çok üzgünüm. Herhalde çok meraklanmıştır. Sabaha kadar hiç uyumadım. Bir ara banker Sabahattin oraya geldi ve "Yalçın'ın ne kadar borcu varsa ben ödeyeyim. Yeter ki bu çocuğu bırakın," dedi. Sabah mesai saati başlayınca beni parmakizi bürosuna götürdüler. Parmakizim alındı, resmim çekildi ve sicil için dosyam açıldı. Sicil dosyama "Karşılıksız çek vermek suretiyle dolandırıcılık" yazıldı. Buradan tekrar Mali Şube Müdürlüğü'ne getirildim. Müdür Selami bey beni odasına çağırdı:

— Yalçın, senin yanında bir polis çalışıyormuş. Sabun fabrikasını da onun üzerine yapmışsın. Kim bu adam?

— Kasım Akarsu sayın müdürüm. Emekli komiserdir.

— Yedi bitirdi mi seni bu adam?

— Şu anda bilemiyorum saym müdürüm. Kaç zamandır dünyadan kopmuş durumdayım.

Biraz sonra beni Adliye binasma götürdüler. Yanımda, Salim Taşçı vasıtasıyla tuttuğum avukatım Vedat Karadeli var. Suçüstü savcısmm odasma girdim. Savcı evrakları inceledikten sonra "Tutuklandın" dedi. O anda tarif edemeyeceğim bir korku her yanımı kapladı. Elim ayağım boşaldı. Yanımdaki polisle birlikte savcı beni nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Bu arada gazeteciler olayı duymuşlar ve habire resimlerimi çekiyorlar. Hakimin karşısına çıktım:

— Yalçın Doğan sen misin?

— Evet hakim bey.

— Neeee? Sen misin bu meşhur banker be? Yaşın kaç senin?

— 19 efendim.

— Bu çekler senin mi?

Hakimin yanına gidip çeklere baktım.

— Çeklerin üçü benim, biri yanımda çalışan Ahmet Tarakoğlu'nun.

— Niye ödemedin bunları?

— Efendim, çeklerin arkasında bunlarm kontur garanti olarak verildiğine dair yazı var. Ayrıca bu çekler 1982 yılında ödenecektir. Vadesi o zaman doluyor.

— Allahım yarabbim, tövbe tövbe. Oğlum, ben yirmi dört yıllık hakimim. Çocuğum hasta, elli bin lira borç verin desem kimse dönüp yüzüme bakmaz. Bu adamm 19 yaşmda topladığı şu paralara bakm. Tamam oğlum, tamam. Suç sende değil, seni banker yapıp da bu paralan toplatanlarda. Onlar utansın, ödeyecek misin bu çekleri?

— Günü geldiğinde ödeyeceğim efendim.

— Yaz kızım. Sanık Yalçın Doğan. Ali oğlu 1962 Ankara doğumlu evli,

çocuksuz, okur yazar, sabıkasız. Atatürk Bulvan Özkan tş Hanı 94 numarada 10 ve 11. dairelerde Yalçın Doğan Menkul Kıymetler ve Finansman A.Ş. adı altmda bankerlik faaliyeti yapar. Bak oğlum bu çekleri ödeyeceksin, tamam mı. Seni bu şartla serbest bırakıyorum. Serbestsin. Çok sevindim. Neredeyse hakimin elini öpeceğim. Dışarı çıkar çıkmaz iki kişi daha polis kimliklerini gösterip beni arabaya bindirdiler. Bu sefer 2. Şube 3. Kısım amirliği'ne geldik. Kır saçlı komiser Davut bey sordu:

— Neredesin lan banker? Kaç gündür seni arıyoruz. Seni bulamadığımız için Hasan Güngör Sağ admdaki personelini alıp getirdik buraya.

— Aman efendim, ben hep buradayım.

— Neyse, dolandmcılık yapmışsm. Senden davacı var. Alev Karakuş'u dolandırmışsın.

— Aman efendim, Alev hanım benim bir yıllık müşterimdir. Faizini daha üç gün önce ödedim.

— Valla ben bilmem. Ya parayı öde, ya da Pazartesi gününe kadar nezarette bekle, sonra da mahkemede hesabmı ver.

Aldığım izinle Sabahattin'e telefon ettim. "Aman abi bana çok acele 500 bin lira gönder," dedim. Yaran saat sonra para geldi. Bu arada Alev Karakuş'u da çağırdılar. Alev hanım Ankara'nın meşhur kadın satıcısıdır. Karşımda önceleri çok kibar dururdu. Şimdi bana tepeden bakıyor. Üç gün önce ödediğim faizini bile emniyette benden yeniden aldı. Helal olsun! Oradan tam ayrılırken İkinci Şube'de görevli bir polis yanıma geldi:

— Bak Yalçın, şimdi seni bırakacağız ama yarın saat dokuzda tekrar geleceksin ve yanında üç milyon getireceksin. Oğuz Aygün müdürümüz seni görmek istiyor. Senden başka şikayetler de var. Üç milyonu getir, o borçlar mı da ödersin.

Büroya döndüm. Personel artık bu durumlara alıştığı için "Geçmiş olsun," dediler. Aşağı,katta Sabahattin abinin yanına inip gönderdiği para için teşekkür ettim. Tam yukarıya çıktım ki Merkez Mali Şube'den iki polis daha geldi ve ellerinde çeklerle benden yine para istediler. Artık param yok. Sabahattin abi geldi. "İki gün sonra gelin. Yalçın veremezse ben veririm," dedi Polisler bunun üzerine gittiler. Bir telefon geldi. Yalçın diye biri arıyor. Gelmek için çok ısrar etti. Bu arada saat 19.30 olmuş. Karım da telefon açtı. Beni hep merak ediyor. Yalçın birazdan geldi. Yanında üç tane de adam getirmiş. Ankara eski

Belediye Başkanı Ali Dinçer'in özel kalem müdürüymüş. Bende 750 bin lira alacağı varmış. Halbuki bu paranm vadesi altı ay sonra doluyor. Benden ısrarla bu parayı istiyorlar. Israr ettim, dinletemedim. Bunun üzerine adamlarıma hazır olmalarını söyledim.

— Peki kardeşim, ver bana senetlerini ve çeklerini.

Çek ve senetleri alıp çakmağımla tutuşturdum ve tablanın içinde yaktım. Onlar şaşırdılar.

— Hassiktirin gidin şimdi. Gidin şikayet edin lan.

— Doğru konuş lan ibne.

İlk yumruğu ben patlattım. Odaya giren adamlarım da bunları dövmeye başladılar. Ali Dinçer'in özel kalem müdürü Yalçın bey "Aman Yalçın'cığım benim ne kabahatim var. Bunlar bana Yalçın Doğan' da çay içeceğiz deyip beni kandırdılar," diye ağlaşıyor. Büroya Çankaya karakolundan polis ekibi geldi. Karşılıklı birbirimizden davacı olduk. Gece geç saatlerde bürodan çıktığımız zaman, binamızın önü ana baba günüydü. Hasan Güngör Sağ ve Yaşar abim de benimle birlikte karakola geldiler. İfadelerimiz alındı. Ben tam serbest bırakacaklarını düşünürken beni ve koskoca eski bürokrat Hasan Güngör Sağ'ı nezarete attılar. Nezarette sandalye falan yok. Yerleri bok götürüyor. Yaşar abim de bizimle birlikte nezarette. Ben artık ayakta duramayıp, güzelim elbiselerimle o pis yere yattım. Bu sırada bir bekçi nezarethanenin kapışma geldi:

— Yahu arkadaş, öbür davacüar paşa gibi içeride odada oturuyorlar. Sen bir odun kömür parası ayarla da hepinizi odaya alalım.

— Kaç para?

— Ne verirsen işte. Ağanın eli tutulmaz.

Bekçiye on bin lira verdim. Beş dakika sonra bir komiser muavini nezarethanenin önüne geldi. Ben demir parmaklıklardan bakıyorum:

— Kim attı lan bunları buraya? Adam mı öldürdü bunlar? Çıkarın çabuk. Üçümüzü de dışarı çıkardılar. Davacı olduğumuz kişilerin oturduğu odaya girdik. Benim davacı olduğum kişinin adı da Yalçın. Ne de olsa adaşımdır. Bir merhaba demek gerekir.

— Merhaba Yalçın.

Hiç ses yok. Meğer kulağı dayaktan sonra sakatlanmış ve hiç

duymuyormuş. Hükümet doktorundan on günlük rapor almış. Bu gidişle işimiz biraz yaş gibi. Biraz sonra Ali Dinçer geldi. Orada binleriyle konuştuktan sonra bizi tekrar nezarete attılar. Böylece az önce verdiğim on bin lira da boşa gitmiş oldu. Bu arada polisler beni bürodan götürmeden önce, oradaki bir arkadaşıma bazı telefon numaraları vermiştim. Arkadaşım onları aramış. Az sonra bazı subaylar beni ziyarete geldiler ve onlarm sayesinde yine nezaretten çıkarıldık.

— Hasan bey, Mehmet Çan'a bir haber ulaştırsak.

— Aman Yalçın bey, böyle bir durumda nasü haber verilir. Ben kendimden utanıyorum. Nereden inceldiyse oradan kopsun.

— Neyse siz üzülmeyin. Birazdan çıkarırlar.

15 ARALIK 1981

Nezaretten ikinci kez çıkarıldıktan sonra diğerleriyle birlikte karakolun odasmda oturuyoruz. Gece yansı bir polis odaya girdi:

— Banker bey, buraya şimdi gazetecileri çağıracağız, haberin olsun. Resimlerini falan çeksinler senin biraz.

— Aman abi gözünü seveyim. Ne gerek var.

Polis dışarı çıktı. Beş dakika sonra bir bekçi gelip kulağıma eğildi:

— Bana bak banker, buraya gazetecileri çağınyorlar, haberin olsun. Ama istersen biraz yolunu gör de çağırmasınlar. "Al kardeşim, cebimdeki son param" deyip, gerçekten de cebimdeki son on bin lirayı bekçiye verdim. Sabah gün ışıyınca dışarıdan simit aldırdık ve karakolun çay ocağmdan sağladığımız birkaç bardak çayla kahvaltı ettik. Sabah mesaisi başladı, ekipler değişti. Topluca Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Buradan yeniden parmakizi bölümüne çıkarıldık. Benim parmakizim dün alınmıştı. Diğerlerinin parmakizlerini aldılar. Bir polis memuru dedi ki:

— Banker, sen dün degelmişsin. Dolandırıcılıktan sicilin işlenmiş. Ben şimdi siciline bir de darp, sarhoşluk ve hakareti işleyeceğim.

— Aman abi, ben sarhoş değildim ki.

— İyi öyleyse, sarhoşluğu kaldırayım.

Sicillerimiz tek tek işlendi. Emniyet'ten Adliye'ye getirildik. Artık

cebimde taksi param bile yok. Zaten bu son olaydan sonra hiç takatim ve gücüm kalmadı. Üç günden beri polisten kurtulamadım ve boş yere bir sürü para ödedim. Bundan sonra da herhalde böyle olacak. Anlaşılan beni hiç rahat bırakmayacaklar. Ben bu işin altından nasıl kalkayım? Kaldı ki müşteriler de artık rahat bırakmaz. Duyduğuma göre bazı bankerleri ie Mamak'ta sıkıyönetime çekiyorlarmış. Ben mahvoldum artık. Bu mahkemeden eğer kurtulursam ya intihar etmem, ya da kaçmam gerekiyor. Başka çarem yok. Evraklarımız suçüstü savcılığına verildi. Salonda bekleşiyoruz. Adliye muhabirleri de topluca resim çekiyorlar. O arada Günaydın gazetesinde bir haber gözüme ilişti: "Banker Yalçın tutuklanıp cezaevine yollandı". Bundan sonra müşterilerimin öfkesini kimse durduramaz. Ancak cebimde birkaç yüz milyon lira olması gerekir ki bunlara para ödeyebileyim. Hepsi aç kurtlar gibi oldu. Belki onlar da haklı ama ben ne yapayım? Bankerliğin günün birinde böyle rezil durumlara geleceğini bilseydim hiç banker olur muydum? Şu çektiğim sıkıntıya bak. Çaycılık yaparken daha rahattım. Hiç değilse aldığımı, verdiğimi biliyordum o zaman. Keşke çaycı olarak kalsaydım. Ahhh. Acaba kaçarsam ne olur? Hayat ne olur? Anam, babam, kardeşlerim ne olur? Kaçmazsam ne olur? Herhalde içeri atarlar. O zaman ailem kahrolacak. İçeri atmasalar bile her gün binbir eziyet çekeceğim, hakarete uğrayacağım. Hey büyük Allahım, ne olur bana yardım et. Ben kimseyi dolandırmadım ki. Bizi bu duruma düşürenler utansınlar. Ne demişti hakim bey? "Oğlum kabahat sende değil, seni banker yapanlarda". Tam bu sırada Adliye karakolundan bir polis beni telefonda aradıklarını söyledi. Karşımda Albay Rahmi Gündoğan var. En eski müşterilerimden. Masanın üzerinde oyuncak askerlerle savaştığımız albayım.

— Yalçın, paraya ihtiyacın var mı? Bir istediğin var mı?

— Albayım sağolun. Kaç zamandan beri şu güzel sözleri ilk defa sizden duydum. Allah razı olsun. Herkes üzerime saldırırken siz bana şu yakınlığı gösterdiniz ya.

Konuşmamı bitiremedim. Albayımın bu güzel jesti beni hüngür hüngür ağlatmaya başladı. Demek böyle mert insanlar da varmış. Birazdan savcılık katibi isimlerimizi okudu ve hep birlikte içeriye girdik. Koskoca müsteşar yardımcısı Hasan Güngör Sağ hayatında ilk defa karakol ve adliye yüzü gördüğü için tir tir titriyor. Savcıya ifade verdik. Ne biz, ne de Ali Dinçer ekibi birbirimizden davacı olmadık. Savcı da bize "Madem davacı değildiniz, işinizi niçin karakolda bitirmediniz?" diye bozuldu. Biraz sonra serbest kaldık. Sabahattin abi ve iki adamı beni kapıda bekliyorlarmış. "Geçmiş olsun," dediler. Üç gündür uykusuz ve bitik bir durumdayım.

Hemen babamm Varlık Mahallesindeki evine gittim. Hayat da orada beni bekliyormuş. Hemen bir banyo yapıp uyudum. Akşam yemeğine bile zor kaldırdılar. Perişan bir durumdayım. Gece kendi evimize döndük. Evlendiğimizden bu yana öyle günler geçirdik ki, ilk defa bu gece karımla ikimiz eve birlikte giriyoruz. Buna rağmen çok mutsuzum ve perişan durumdayım. Yar m İkinci Şube Müdürü'nün yanına gidip tanıdıklarının parasını ödemem gerekiyor. Bu iş için beş milyon lirayı nereden bulacağım? Kaldı ki gazetede çıkan tutuklama haberinden sonra yarrn büro mutlaka tıklım tıklım olacak. Artık ne benim, ne de ailemin can güvenliği var.

Hemen Ahmet'i buldum:

— Ahmet, galiba kaçmaktan başka çare kalmadı.

— Ben de seninle gelirim. Benim de başım beladan kurtulmaz artık. Bir sürü çek ve senette benim imzam var. Kilis'e kaçalım. Oradan da Suriye'ye gideriz. Çünkü Türkiye'de olursak sıkıyönetim falan mutlaka yakalar.

— Sen ayarlayabilir misin Suriye işini?

— Kilis benim memleketim be. Herhalde birilerini buluruz.

— İyi o halde. Sen hemen Mersin'e git. Orada buluşalım ve Kilis'e gidelim, ötesi sana emanet değil mi Ahmet?

16 ARALIK 1981

Bu gece hiç uyuyamadım. Zaten kaç gecedir doğru dürüst uyumam mümkün olmadı. Sürekli sigara içtim' ve evde dolaştım. Sabah önce Kızılay'a, büromun oraya gittim. Kapıda çok büyük bir kalabalık birikmiş. Kalabalığın yanına yaklaşsam beni garanti linç ederler. Oradan hemen sıvıştım. Bazı çek ve senetlerin üzerinde Ahmet'in imzası olduğu için o da dün Mersin'e gitti. Akşama kadar gitmediğim yer, çalmadığım kapı kalmadı. En son ANADOLU MENKUL DEĞERLER'in sahibi Mazhar beyden yardım istedim ama reddetti. Sabahattin abinin yanına gitmeye cesaret edemedim. Belki beni yakalatır diye korktum. Hiç param yok. Kaçsam neyle kaçacağım? Gece karanlık basınca son bir gayretle Sabahattin abinin Çankaya'daki bürosuna gitmeye karar verdim.

— Abi her şey bitti. Kesinlikle Suriye'ye kaçacağım. Bizim Ahmet'in Kilis'te tanıdıkları var. Ahmet ayarlayacak. Bana biraz daha para ver. Yoksa kesin intihar edeceğim.

— Yalçın sana 750 bin lira verebilirim ancak.

— Tamam abi, yeter.

Parayı alıp Hayat'a telefon ettim ve ablamlarm evine gelmesini söyledim. Orada durumu anlatınca Hayat ağlamaya başladı ve "Ben de geleceğim," diye tutturdu. Halbuki ben onun gelmesini istemiyorum. Eğer kaçarken yakalanırsam, ya da hakarete falan uğrarsam Hayat'm bunlan görmesi beni çok üzer. Ablamlara annem, babam ve abilerim de geldiler. Onlarla son defa vedalaştım ve Engin Kersanlıoğlu'ndan daha önce satm almış olduğum 27 AZ 666 plakalı Ford arabamla o gece Mersin'e doğru sadık şoförüm Kemal'le yola çıktım. Ahmet Tarakoğlu ve Prof'la Mersin'de buluşacağım. Şuurumu kaybetmiş' ve perişan bir durumdayım ama biliyorum ki kaçmak benim için tek yapılacak iş. Aksi halde beni öldürecekler. Ya da hapislerde sürüneceğim.

17 ARALIK 1981

Öğlene doğru Mersin'deki yazlık evime girdim. Sitenin bekçisi Mahmut dayıya Ahmet'i sordum. "Az önce buradan gitti," dedi. Allah Allah. Ahmet bana danışmadan gitmez. Yine telaşa kapıldım. Ayrıca Ahmet olmazsa ben kaçamam. İşi o ayarlayacak. Mahmut dayıya da "Aman, beni soran olursa görmediğini söyle," dedim. Biz Kemal'le eve girip perdeleri kapadık ve içeride beklemeye başladık. Arabayı da evin ilerisinde, görünmeyecek bir yere çekmiştik. Akşamüstü saat 16 dolaylarında bizim izmir şubesi müdürü Nejat albaym kayınbiraderi, Mersin şube müdürüm Şekip Şendur eve geldi ve kapıyı kurcalamaya başladı. Acaba benim buraya geldiğimi nereden öğrendi? Şekip beyin yanında bir başka adam daha var. Kapmın anahtarla açılmak üzere olduğunu anlayınca hemen yatak odasına geçtim. Kapı birazdan açıldı. Şoför Kemal'le yüz yüze geldiler. Ben konuşmaları içerden duyuyorum:

— Vaay, sen ne arıyorsun burada? O Yalçın denilen pezevenk nerde lan?

— Bilmiyorum.

Pezevenk lafmı duyunca ne olursa olsun saklandığım dolaptan çıktım. İçeride saklı kalıp dolap kahramanı olamam. Ne de olsa serde delikanlılık var. Ben böyle bir lafı kendime dedirtmem. Ne de olsa erkeğim. Hemen salona girdim:

— Ne o Şekip bey, beni mi aradın?

Şekip bey beni görür görmez pantolonunun arkasından bir tabanca çıkardı ve alnıma dayadı. Ne yalan söyleyeyim çok korktum. Bacaklarım çözüldü. Ama soğukkanlı olmam gerekir.

— Vay bee. Ne tesadüf. Seni gökte ararken yerde buldum. Şimdi seni polise teslim edeceğim. Enişte senin yüzünden kalp krizi geçirdi lan.

— Şekip bey önce şu silahı indir de efendice konuşalım. Beni öldürmekle bir şey kazanamazsm. Düne kadar karşımda el pençe divan duruyordun. Mersin şubesi müdürü olmak için karşımda binbir tane takla attın. Şimdi bana hakaret ediyorsun. Az da olsa benim ekmeğimi yedin be. Şu silah bende olsa şimdi seni bir an bile düşünmeden vurmazsam Allah benim belamı versin. Hadi erkeksen sen beni vur da bu işi bitirelim. Ben de kurtulmuş olurum.

— Sen dolandırıcının birisin alçak herif. Benim de sende param gitti. Zaten kardeşim Aydm valisidir. Seni mahvedeceğim, sürüm sürüm sürüneceksin.

— Şekip bey, yatak odasma gelin de sizinle orada görüşelim.

Şekip Şendur'a 750 bin lira paramın içinden yüz bin lira çıkarıp verdim. Silahı hemen indirdi.

— Şekip bey, bu para sizin bu ayki zahmetiniz içindir. Gerisini de vereceğim bir süre sonra. Sizden ricam, ben olaylar yatışmcaya kadar bir süre burada kalacağım. Lütfen beni ihbar etmeyin. Ondan sonra iyi günler tekrar gelecek ve beraber çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

— Yalçın bey, çok teşekkür ederim. Yalnız, acaba bir elli bin daha vermeniz mümkün olur mu?

— Hayhay. Buyurun elli bin daha.

— Çok teşekkürler Yalçın bey. Size silah çektiğim için kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim, özür dilerim.

Şekip Şendur, yanındaki adamla birlikte arabaya binip gitti. Ben de Kemal'e "Ulan biz bu adama güvenmeyelim. İhbar edebilir. Ahmet'le Prof'u Çamlık'ta bekleyelim. Belki benim Mersin'e geldiğimi anlar anlamaz buraya dönerler," dedim. Ahmet ve Prof gece geldiler. Birbirimize sarıldık, ağlaştık, hasretle kucaklaştık. Allah kimseyi düşürmesin. Prof, Ahmet, şoförüm Kemal ve ben hemen yola çıktık.

18 ARALIK 1981

Tarsus ayırımında trafik kontrolü var. Burayı rahatça geçtik. Sabaha karşı Kilis'e çok yakm bir benzin istasyonunda durup uyuduk. Çünkü Ahmet "Gece eve girersek şüphelenirler," dedi. Bu arada para hesabı yaptık. Bende 600 bin, Ahıfıet'te 300 bin lira var. Ahmet gerekirse Kilis'te oturan kayınpederinden borç alacağını söyledi. Gün doğunca kayınpederinin evine girdik. Oradan bizi Maren adında bir köye götürdüler. Köyde jandarma karakolu var ve Suriye sınırının telleri uzaktan görünüyor. Arabamız Gaziantep plakalı olduğu için pek şüphe çekmiyoruz ama dört erkek oluşumuzdan birileri kuşkulanabilir. Prof da benimle Suriye'ye gelmek istiyor. Ancak ben istemiyorum. Ahmet'le ikimiz kaçacağız. Çünkü birçok çek ve senette Ahmet'in imzası var. Ankara'da kalsa onun da başı derde girer. Bu gece köyde, bizim Suriye'ye kaçmamızı örgütleyecek olanların evinde yattık. Ev sahibi hiçbir yere çıkmamamızı sıkı sıkı tenbih edip gitti. Bu arada öğle yemeği hazırlandı. Ben yiyemedim. Hiç keyfim yok.

— Yalçın, Kilis yemeklerini beğenmedin galiba.

— Yok be Ahmet, iştahım yok. Canım hiçbir şey istemiyor.

Sedirin üzerinde yatıyorum ama gözüme uyku girmiyor. Gözlerimin önünde hep 22 ay süren saltanatım geliyor. Acı tatlı bütün günlerimi bir film gibi tekrar seyrediyorum. Ahu'lar, Aynur'lar; diğer karılar. 18_xyaşmda banker olmam. Gelen ilk müşteriler. Çaycılık günlerim. Sevgili Hayat'ım. Doyamadığım canım karım. Düştüğüm bu yerden acaba kalkmam mümkün olacak mı? Acaba karımı, ailemi bir daha görebilecek miyim? Ben kaçtığıma göre benden alacaklı olanlar ne yapacak? Aileme nasıl davranacaklar? AcabÜt kaçtığım iyi mi oldu? Yoksa yol yakınken gidip teslim mi olsam? Teslim olsam acaba bana poliste işkence yaparlar mı? Acaba ne kadar hapis yatarım? Polis bende para olduğunu zannedip işkenceyi daha da arttırır mı? Hadi polisi atlattık diyelim. Acaba hapishanede ne yaparlar? Hamburgercide çalışırken bir defa Mamak cezaevine düşmüştüm. Allah kimseyi hapis etmesin, öyle korkuyorum ki hapishanelerden. Müşterilerim acaba beni şimdi bir dolandırıcı olarak mı, yoksa iflas etmiş bir iş adamı olarak mı görecekler? Hapise girsem, babamdan bunca yıl harçlık almadım. Bundan sonra nasıl isterim bu harçlığı? Beş kuruşum yok ki yanımdaki paradan başka. Onu da Sabahattin abi verdi. Kaçmakla galiba en iyisini yaptım.

Peki, ben niçin bu durumlara düştüm? Çevremdeki insanlara çok mu güvendim? Beni yönlendiren kimse yok muydu? Acaba suç bende mi, kadromda mı? Her ay kamyon dolusu para alıp da sonra bana birer birer ihanet edenlerde mi? Yoksa bankerlik olayını böyle başıboş bırakıp, hem bizleri hem de halkı bu duruma getirenlerde mi? Kimde?

Hangimizde? Ben bu 22 aylık saltanatım döneminde acaba kaç para harcadım? Herhalde karılara harcadıklarım da dahil, 20 milyon lirayı [200k usd] geçmez. Peki geri kalan yüzlerce milyon liraya ne oldu? Kim götürdü bu paraları? Kim bana kazık attı? Sabun fabrikamı Sabahattin abiye devretmiş oldum. Kasım Akarsu'ya bir anlık gafletimle ibra verdim. Bunu geri zekalılar bile yapmaz. Bu Kasım'ı tereyağından kıl çeker gibi kurtarmış oldum. Ama bunları yarın öbürgün mahkemelik olsak nasıl isbat ederim? Mahkeme beni en ağır cezaya çarptırır. Yok yok. Kaçmakla en iyisini yaptım.

— Ahmet, kaçmakla iyi mi ettik acaba?

— Hele şükür, sabahtan beri ağzından ilk defa laf çıktı.

— Moralim çok bozuk. Acaba bu iş benim aptallığım yüzünden mi geldi başımıza? Her şeyi göze alıp gemileri yaktık ama hala Türkiye'deyiz.

— Yalçın, artık düşünme. Seni yanmda çalıştırdığın insanlar yaktı. O kadarını bil yeter. Ama Maliye Bakanı da "Vatandaş kumar oynamıştır," deyince işin üzerine tüy dikti.

— Abi Maliye Bakanı'nm ne kabahati var be. Hepimiz zaten batacaktık. Ama 1984 yılında batacaktık. İyi oldu da o lafı etti. Yoksa bir sürü vatandaş daha bankerlere para kaptırırdı. Bu iş biraz daha büyüseydi, hepimizi Menderes'in maliye bakanı gibi asarlardı valla. Arkadaş, kabahat kimde biliyor musun? Bankerlerde. Ne kadar iş bilmeyen uyanık varsa banker oldu. Araya üçkağıtçılar da dolunca bu işin sonu böyle bitti işte. Hepimiz paraları yanlış yerlerde kullanmadık mı? Paralar doğru dürüst yerlerde kullanılmadı. Yanlış bir sürü yatırım yapıldı ama devlet hiç ses çıkarmadı bu durumlara. Bir de bankerleri dolandıranlar çıktı tabii. Bak mesela, Servet Kadayıfçıoğlu sabıkalı dolandırıcıdır. Önce bankerleri yüz milyon dolandırdı, sonra da kendisi banker oldu. Helal olsun böyle ibnelere. Bankerlik bize ne sağladı? Bir sürü şerefsiz, yağcı bize her gün saygılar sundu. Kısa sürede itibar kazandık. En iyi lokantalarda yemek yedik, en iyi arabaları aldık, en iyi yerlerde ne kadar meşhur orospu varsa hepsini sıradan düzdük. Ne Ahu'su kaldı, ne Nazan'ı kaldı. Allah belasını versin böyle, saygmm da, itibarın da. Bak şimdi hayatımız kaydı işte.

— Yalçın sen bunalımdasın. Zaten dün gece de hep sayıkladın. Oğlum, şimdi bütün bankerler kaçıyor ama öldürülmemek için kaçıyor. Senin gibi kıyıya köşeye para ayırmayan kaç tane keriz banker var acaba? Hepsi dünyalığını yaptı çoktan. Neyse siktir et bunları. Bu durumu atlatalım, sen yine büyük iş adamı olursun ama beş yıl sabredeceksin.

Bak, ben senin bir tek lafınla riske girdim. Benim çoluk çocuğum var ve seninle birlikte ben de kaçıyorum. Böyle suskun puskun dursan kendine zararm olur. Çok fazla düşünme. Ben yine ağlamaya başladım. Hem de hıçkırarak. Ahmet, Prof'tan kolonya istedi. Elime yüzüme kolonya sürdüler. Prof:

— Dayı senin bu kadar kendini kaybedeceğini bilseydim inan ki yanında olmazdım. Yapma be. Üzme bizi.

Kemal:

— Hadi dayı, bırak ağlamayı, biraz melin ol. İnşallah bu durumları atlatacaksın. Ticarettir bu. İnsan batar da, çıkar da. Sen yine çıkacaksın, önemli olan senin sağlığındır dayı. Hayırlısıyla Suriye'ye geçince rahata çıkarsınız.

— Ne düzelecek ki Kemal? Bundan sonra en haklı olduğum konularda biie artık haksız çıkarım.

Bu sefer de Ahmet ağlamaya başladı ve ben onu teselli etmeye çalıştım. Gece Ahmet'in bir akrabasının köyüne gittik. Ancak, adam 'bizi eve kabul etmedi ve tekrar geri döndük.

20 ARALIK 1981

Gece hiç uyumadım. Evde oturmaktan sıkıldığımız için Kilis'e inmeye karar verdik. 12 Eylül Harekatından sonra eski Kilis gitmiş, yerine kaçakçılık durdurulduğu için bomboş, tenha bir Kilis gelmiş. Kaçak eşya satan bütün pasaj ve dükkanlar kapalı. Her gördüğümüz insanı sivil polis zannediyoruz. Kahveye girdik, içeriye birileri girince hemen toz olduk. Kilis'ten Gaziaııtep'e geçtik. Akşamüstü vakit geçirmek için sinemaya gittik ve 'İlyas Salman'm Banker Bilo adlı filmini seyrettik. Moralim biraz yerine geldi. Sinemadan çıkınca Tuncay Erdoğan adını verip Ankara' yı aradım PTT'den. Annem karşıma çıktı:

— Anneciğim nasılsın?

— Yavrum, sen misin? Neredesin?

— Anne, çaktırmadan söyle. Evde yabancı var mı şu anda? Polis falan var mı?

— Evet, evet.

— İyi, o zaman kapatıyorum. Beni merak etmeyin. Sonra yine ararım. Benim aradığımı sakın belli etme orada.

Gece Kilis'e döndük. Ahmet'in kayınpederinin evinde yattık. Herkesi sivil polis zannetmeye devam ediyoruz.

21 ARALIK 1981

Bugün Kemal ve Prof Ankara'ya dönecek. Arabayı Kilis'te bırakıp bir taksiye bindik ve Gaziantep'e geldik. Belediye pasajında bir dükkandan Hayat'a iki adet çok sevdiği ESTE parfüm aldım. Bu kadar sıkıntım arasında karımın çok sevdiği parfümü almak beni çok mutlu etti. Prof ve Kemal'in cebine on beşer bin lira [150 usd] para koydum.

— Kemal, Prof. Bugüne kadar bütün iyi ve kötü günlerimizde beraber olduk. Eğer sizi üzdüğüm, kırdığım olduysa hakkınızı helal edin kardeşlerim. İnşallah en kısa zamanda yine kavuşuruz. Sizi her zaman hatırlayacağım.

Bir fotoğrafçıya girip poloroid resim çektirdik. Hepimizin saç sakal birbirine karışmış. Dört adet fotoğrafı son bir anı olarak alıp ceplerimize koyduk. Otobüs terminaline geldik ve ağlayarak yeniden birbirimize sarıldık.

— Çocuklar Hayat size emanet. Parfümleri vermeyi unutmayın. Belki morali biraz düzelir. Allah'a emanet olun.

Ahmet'le ikimiz tekrar Kilis'e döndük. Evin önünde bir araba duruyor. Lan bu araba acaba sivil polis arabası olmasın? İki saat dışanda tur attık. Eve girince Ahmet'in akrabası dedi ki:

— Oğlum neredesiniz? Sizi sınırdan geçirecek olan Cafo geldi. Birkaç saat bekleyip gitti.

— Vay bee. Biz o arabayı polis otosu zannettik de onun için girmedik eve.

— Neyse, Cafo Yarın yine gelecek.

Ben sordum:

— Amca sınırdan nasıl geçilecek?

— Oğlum lece'den geçeceksiniz. (Lece: taşlık, engebeli arazi). Sırtçılar sizi geçirir. Gece geçmeniz lazım.

— Tehlikeli olmaz mı?

— Tehlikesi var tabii ama sizi askere göstermeden geçirmeye çalışırlar.

— Asker görürse ne olur?

— O zaman ya enselenirsiniz, ya da arkanızdan fatiha okuruz.

Ulan vay bee. Demek ki smırı kaçak geçerken bok yoluna gitmek de varmış. Ama Ankara'da bana hep ne diyordu Sabahattin' abi falan? "Yalçın, emniyetten çok ucuz kurtuldun. Vallahi bir daha düşersen seni çarmıha gererler. Çok işkence görürsün. Müşterilerin hapishane gardiyanlarına para verip sana her gün sopa attırırlar".

Bir başkası da şöyle demişti:

— Yalçın, seni severim. Kaç kardeşim. Burada kalırsan anandan emdiğin sütü burnundan getirirler. Hapishanede ne# yapıyorlar biliyor musun? Adamı çuvalın içine koyuyorlar. İçine bir de kedi bırakıyorlar. Dışarıdan vurdukça kedi seni çuvalın içinde hem ısırıyor, hem de tırmalıyor. Hücrelerde kedi büyüklüğünde fareler var. Sana yazık olur. Mahkûm oldun mu işin bitik demektir.

Şimdi bu laflar aklıma geliyor. Galiba en iyisi yine de kaçmak. Hiç değilse kaçarken bir kurşun yerim ve işim bir anda biter.

— Ahmet, en iyisi kaçmak lan.

— Boşver be Yalçın. Bakarsm Suriye'de şansımız yaver gider de köşeyi orada döneriz. Bakarsın bir petrolcüyle tanışırız, seni sever yardım eder.

— Orada petrol var mı?

— Olmaz mı lan? Suriye de arap memleketi.

— Vay bee. O zaman içki yasaktır.

— Siktir et be. Kolonya içip efkar dağıtırız. Zaten zengin olursak kafa çekmeye Fransa'ya gideriz. Alllaaahhh. Ne kıyak olur/be.

Bizim Ahmet tam bir maceracı.

— Ahmet, bu Cafo denilen herife güvenilir mi?

— Çok güvenilir adamdır. Hiç merak etme.

22 ARALIK 1981

Sabah 5'te uyandım, Ahmet'i de uyandırdım. Biraz sonra esmer, iri yapılı, aynı Ankara'daki mali şube polislerine benzeyen bir adam içeri

girdi. Ben önce çok korktum. Meğer bu adam bizi sınırdan geçirecek olan Cafo imiş. Evdeki yaşlı teyze Cafo ile bizi tanıştırdı.

— Cafo bunlar sana emanet.

— Kaç paralan var?

Ben devreye girdim:

— Abi 800 bin liramız [8k usd] var.

— Biraz daha bulmanız lazım. Bu para yetmez.

— Abi Gaziantep'te bir doktor var. Yeğenine Ankara'da süpermarket açmıştım. Onlardan bir milyon kadar alacağım var.

— Tamam da yine yetmez. Size orada para lazım olur. Araplara güven olmaz. Oralarda aç sefil kalırsınız.

— Abi biz başımızın çaresine bakarız. Sen bu paraya fit ol lütfen.

— Siz bilirsiniz. Şimdi İslahiye'ye gitmemiz gerekiyor. Arabanız burada kalsm. Ben sonra gelip alırım. Ben niçin firarda olduğunuzu da bilmiyorum. Bir tanıdık para davası dedi ama bilmem. İnşallah anarşist falan değilsiniz.

— Yok abi. Ben sana anlatırım İslahiye'ye giderken.

— Yalçın, madem böyle olacak, insan biraz para saklar. Şimdi yanında on beş milyon olsa ben sana Halep'te kuyumcu dükkanı bile açtırırdım. Ben sizi orada Suriye uyruğuna da geçirtirim. Eğer iyi arapça öğrenirseniz Kuveyt'e geçip paralı asker olursunuz. Orada iyi para veriyorlar.

Cafo bizi İslahiye'de evine yerleştirdi. Bizi çok sevmişti:

— Yalçın, akıllı adamsm ama boşuna kürek çekmişsin. Ben senin yerinde olsam bu furyada kendime en az 300 milyon ayırırdım. Belki ayırmışsındır. Eğer ayırdıysan helal olsun, ama eğer ayırmadıysan kusura bakma kerizlik etmişsin.

— Abi eğer bir kuruşum varsa Allah belamı versin.

— Baban zengin mi?

— Ne zengini abi? Üç aylık alan işçi emeklisi. En son maaşmı da benim büroda ağlaşan bir kadma vermiş garibim.

Gece yattık. Kafamda hep hayaller. Tek amacım Suriye'ye sağ salim geçmek. Belki orada bir iş bulup çalışırız, belki de şans yüzümüze güler ve zengin oluruz. Bir zengin olursam, işte o zaman gösteririm Sabahattin'e, Kasım'a ve yanımda çalışan asalaklara. Allah bana o günleri gösterirse Türkiye'de tam on tane ilkokul yaptıracağım ve bunlarm adlarmı YALÇIN'la başlatacağım. Böyle karmakarışık düşünceler içinde sabahı zor ettim.

23 ARALIK 1981

Cafo sabah Ahmet'le ikimizi kahveye bıraktı ve kahveden bir yere ayrılmamamızı söyledi. Üzerimdeki paranm sadece elli bin lirasını alıkoydum ve gerisini C&fo'ya verdim. Ahmet'le pişti oynamaya başladık. Hayatımda ilk defa kahvede oyun oynuyorum. Bir ara dışarıya çıkıp bütün gazeteleri aldım. Ve bir anda çarpıldım. 23 Aralık 1981 tarihli Hürriyet gazetesinde kocaman bir başlık:
"Müşterileri, 300 milyonla kaçan Banker Doğan'ın bürosunu ateşe verdiler".

"Ankara (Hürriyet) — Bankerler savaşında bu kez de sabotajlar başladı. 300 milyon lirayla ortadan kaybolan genç banker Yalçın Doğan'ın Kızılay'daki bürosu kızgın müşteriler tarafmdan ateşe verildi. On katlı iş hanında çıkan yangın sonucu, yedinci katta bulunan banker Yalçın'm bürosu kül yığını haline geldi. Bu arada binada başlayan panik sonucu, diğer bürolarda çalışanlar iş yerini terkettiler. İtfaiyenin müdahalesi ile alevler diğer katları sarmadan, on katlı binadaki yangm söndürüldü. Emniyet, itfaiye yetkilileri ve görgü tanıklarından edinilen bilgiye göre dün saat 17 sıralarmda Kızılay' m göbeğinde bulunan ve banker Kastelli ile Bantaş adlı diğer bankerlik bürolarmm da bulunduğu on katlı binadan alevler yükselmeye başladı. Yedinci katta bulunan banker Yalçın Doğan'ın bürosunu bir anda kaplayan alevler sonucu handa panik çıktı ve diğer büro çalışanları bağırarak kaçışmaya başladılar. Banker Yalçın'm bulunduğu kat kül yığmı haline geldi".

Milliyet, Günaydın, Tercüman gibi bütün gazetelerde benimle ilgili haberler var. Bürom önce yağmalanmış, sonra yakılmış. Öfkeli müşteriler bürodaki prizleri, elektrik düğmelerini, duvar kağıtlarını bile yağma edip götürmüşler ve sonra da ateşe vermişler. İyi ki ben oralarda değildim. Yoksa kesinlikle beni de linç ederlerdi.

— Ahmet, hemen tüyelim buradan. Baksana resmimi bile basmışlar. Kimine göre 300 milyonla, kimine göre 600 milyonla kaçmışım. Halbuki bir bilseler şuradaki durumumuzu. Haydi gidip biraz içki içelim. Gece de Cafo'nun evine gideriz.

Bir biracıya girip adam başı beş bardak bira içtik. Moralim çok kötü olduğu için biralar, beni fena halde çarptı. Gece eve gittiğimizde Cafo ikimize de çok bozuk attı:

— Çocuklar, sonra ikinizin de kalbini kırarım, tamam mı? Ben size kahveden bir yere ayrılmayın demedim mi? öğleden beri sizi arıyorum. Başıma bela mı açacaksınız? Bu iş çocuk oyuncağı değildir haa. Ona göre davranm bundan sonra.

— Abi gazetelerde benimle ilgili durum var da onun için heyecana kapıldık. Kusura bakma.

24 ARALIK 1981

Cafo bizi bir köye götürdü. Oradaki tanıdıkları bize çok yakınlık gösterdiler ama sınırdan kaçak geçmenin 12 Eylül sonrasında çok tehlikeli olduğunu anlatmaya çalıştılar. Artık ne olursa olsun geri dönemem. Cafo dedi ki:

— Yalçın, Ankara'dan bir milyon lira daha getirebilir misin? Mutlaka lazım.

— Abi oraya gider gitmez yakayı ele veririm. Beni tanırlar. Yolda kimlik kontrolü olursa işim bitik.

— Sen yarınki trene atlayıp git. Trende bir şey olmaz.

25 ARALIK 1981

Sabah Ahmet'le vedalaştım. Cafo beni istasyona götürdü. Ayrıca sigara ve cep kanyağı getirmiş. Ankara'ya yarın öğlen varacağım. Cafo dedi ki:

— Yalçın, döndüğün zaman doğru bizim eve geleceksin. Ben şimdi Ahmet'i başka bir yere götürüyorum. Bunu sen de bilmesen iyi olur. Ne olur ne olmaz. Selametle git gel gardaşım. Allah yolunu açık etsin.

Yarın Hayat'ı tekrar göreceğim için o kadar mutluyum ki.

26 ARALIK 1981

Bugün evliliğimin üçüncü ayı ve ben firardayım. Tren'den Kayaş istasyonunda indim. Sanki yıllardan beri zindanda imişim gibi insanları ve arabaları gö ' rünce çok şaşırdım. Bir taksiye binip büromun önünden geçtim., önünde hiç kimse yok. Belli ki kapatılmış. Taksiden inip büroma çıkmaya cesaret edemedim. Tanıdığım bir

emlakçmm bürosuna gittim. Oradan evi aradım. Hayat teyzesine gitmiş. Anneme "Ben Hayat'm teyzesine gidiyorum. Gece siz de oraya gelin, ama kalabalık olup da dikkati çekmeyin," dedim. Atatürk Bulvan'ndaki büromu aldığım Mehmet Büyükhanlı'ya telefon ettim. Akşam saat 19'da beni arabasıyla TBMM'nin önündeki duraktan aldi:

— Mehmet abi, bu iki dairenin parasını sana peşin ödemiş oldum. Benim durumumu biliyorsun. Bana bir miktar para ver, ben de sana ibraname vereyim. Nasılsa tapu benim üzerime çıkmadı henüz. Ben daireleri satmadım, Yalçın'a kiraya vermiştim dersin olur biter.

— Yalçın, durumuna çok üzgünüm ama sen daireleri Sabahattin Diler'e satmışsın. Ama sana verdiğim kağıt eğer sende duruyorsa bu iş olur.

— Abi kağıt Sabahattin'de maalesef.

— Valla Yalçın ben böyle şikeli işlere girmem. Ama senin dediğin gibi eski tarihle aramızda bir kira sözleşmesi imzalayalım. Ayrıca sen bana birkaç tane de imzalı boş kağıt ver. Ben bir formül bulursam sana ödeme yaparım.

Tek nüsha kira sözleşmesi yaptık. Ayrıca bazı kağıtlara da boş imza attım. Mehmet beyin yazıhanesinden, bir zamanlar benzinliğinde otobüs yıkayıcılığı yaptığım Ali Orhan Birol'u aradım. Zaten kendisi Mehmet beyin de yakm arkadaşı olur. Üçümüz birden Emek Mahallesi'nde bir evde buluştuk. Orhan abi kaçmamam için çok ısrar etti.

— Oğlum kaçma. Kaçarsan bütün suçu üzerine almış olursun.

— Abi mecburum. Aksi halde emniyette işkence edecekler.

— Yalçın, ben götüreyim seni emniyete. Hiçbir şey yapmazlar.

— Orhan abi sen bana iyilik yapmak istiyorsan bir milyon lira [10k usd] borç ver. Senden başka hiçbir şey istemiyorum.

Orhan bey ve Mehmet bey dışarı çıktılar ve bir saat sonra 300 bin lira para getirdiler.

— Oğlum Yalçın, bir daha düşün. Kaçarsan her şey biter.

— Kararım kesin abi. Gideceğim. Beni burada yaşatmazlar artık.

— Oğlum, bak bu kadar banker battı şu arada. Batan sadece sen

değilsin ki.

— Olsun abi.

300 bin lirayı cebime koyup ayrüdım. Yarın sabah Orhan abi ile tekrar buluşacağız. Bana biraz daha para getirmeye çalışacak. Dışarıda "Acaba kaçmasam daha mı iyi olacak?" diye çok düşündüm. Hayır, kaçmak zorundayım. Yoksa beni öldürürler burada. Gece Hayat'ın teyzesinin evine giderken Asayiş Şubesi ekipleri bindiğim taksiyi çevirdiler. Birkaç gün önce Kilis'te düzenlediğim sahte kimliği ellerim titreyerek kendilerine uzattım. Farketmediler. Kapı zilini çaldım. Hayat'm teyzesi açtı. Beni görünce çok şaşırdılar. Sevgili karımla sarmaş dolaş olduk. Üstüm başım perişan durumda. Hemen banyo yaptım. Hayat bana çok ısrar ediyor:

— Yalçın, ne olursun kaçma. Git teslim ol. Bak bütün bankerler battı. Batan sadece sen değilsin ki. Sen hapse düşsen bile ben seni çıkıncaya kadar beklerim. Yeter ki aynı ülkede olalım. Hem ya ben senin yanına Suriye'ye gelemezsem ne olacak?

— Hayat'cığım ben de kalmayı isterim ama Ahmet orada beni bekliyor. O çocuğun da başı belada imzaladığı çekler yüzünden. Onu orada bırakmak delikanlılığa yakışmaz. Orada bir ev tutarız ve görürsün buradan daha rahat oluruz. Hayat'a hep yalan söyledim. Kaçma fikri beynime öyle bir işlemiş ki. Ona Suriye'yi toz pembe an lattım. Onun da daha sonra Suriye'ye gelmesini mutlaka istiyorum. O benim tek güç kaynacım. Bunun için ona yalan söylüyorum. Eve babamla abilerim de geldiler ve kaçmamam için beni ikna etmeye çalıştılar. Onları da dinlemedim. Hayat, sana oradan Este parfüm yollamıştım, aldın mı?

— Çok teşekkür ederim canım. Beni o kadar sıkıntın arasında nasıl hatırladın?

— Seni unutabilir miyim hiç? Göreceksin bundan sonra daha iyi olacağız. Hatırlıyor musun, sana evlenme teklif ettiğim gün "Seni dünyanın en mutlu insanı yapacağım," demiştim. İnan ki bu olacak. Her çıkışın bir de inişi vardır. Şimdi bu inişi yaşıyoruz biz. Ama yine çıkacağız ve mutlu olacağız canım.

27 ARALIK 1981

Hayat ve ailesiyle vedalaştım. Bir taksiye binip Orhan abi ile buluşmaya gittim. Artık son defa Ankara'dayım. Bir daha Allah bilir ne" zaman gelirim. Biraz sonra Orhan abi bir gazete paketine sarılı 700 bin lirayı getirdi ve beni arabasıyla Konya yoluna kadar götürdü.

Bırakırken de son defa olarak "Oğlum kaçma. Haydi dönelim," dedi. Elimde çanta olmadığı için bir milyon lirayı belime vardım. Yolda bir otobüse binip AdanaKonya yol ayırımında indim. Oradan da bir kamyona bin lira verdim. Şoför beni Adana' ya getirdi. Gece yarısı Adana'ya vardık. Geco saat 1'de bir taksi kiraladım ve sabaha karşı İslahiye'ye geldim. Hemen Cafo'yu bulup bir milyon lirayı verdim. Cafo da bankaya yatırdı.

— Cafo abi, bugün geçelim mi Suriye'ye?

— Dur bakalım. Her şeyin bir zamanı var.

29 ARALIK 1981

Cafo bugün bizi bir köye götürdü. İki gün bir köy evinde Ahmet'le birlikte kaldık ve hiç dışarı çıkmadık. Bundan sonra ne olacağımızı düşündük. Bir deste iskambil kağıdıyla belki bin defa fal baktık.

31 ARALIK 1981

Bu gece Ydbaşı. Herkes bir yerlerde gönlünce eğlenecek. Akşam Cafo, Ahmet'le ikimizi İslahiye'de içkili bir lokantaya götürdü. Biraz sonra kulağıma eğilip "Yalçın, biz seninle biraz sonra Maraş'a gideceğiz. Ben şimdi Ahmet'i köye bırakıp dönerim. Sen beni burada bekle," dedi. Ahmet'i bırakıp gittikten sonra hesabı ödeyip çıktık ve çok hızlı bir şekilde Kahramanmaraş'a geldik. Cafo burada dört arkadaşıyla buluştu. Hepsi de 12 Eylül öncesinde Türkiye'ye Suriye' den kaçak eşya sokarmış. Bu ekiple birlikte Paris pavyona gittik. Kaçakçılar burada çok itibarlı oluyor. Bütün garsonlar bizi esas duruşta karşıladılar. Eee. Bir zamanlar banker Yalçın Doğan da pavyonlarda böyle karşılanmaz mıydı? Eski günler bir anda gözüme geldi. Hepsi yanlarına birer konsomatris çağırdılar. Ben istemedim. Benim kadın çağıracak halim mi var? Ama açık söyleyeyim, bunca üzüntüm arasında bu adamlarla yine de çok eğlendim. Bir ara Cafo'ya "Abi, Ahmet'i niçin getirmedin?" diye sorduğumda "Yalçın, patron sensin, Ahmet değil" dedi. Ben de "Olur mu abi, o benim kader arkadaşım," dedim. Cafo konuyu kapattı:

Ocak 1982

Sabah saat 5'te pavyondan çıktık. Bugün 1982 yılının ilk günü. İnşallah hem bana, hem de milletimize hayırlı bir yıl olur. Cafo içkili bir durumda arabayı adeta uçarak sürdü ve ben bu arada korkudan ölüp ölüp dirildim. İslahiye'ye geldiğimizde Ahmet evde uyuyordu. Ben de hemen sızdım. İki saat sonra Cafo beni uyandırdı:

— Yalçın, kalk bakalım. Gaziantep'e gidelim de şu senin doktor amcadan alacağını bir alalım.

Uykusuzluktan zor bela kalktım. Arabaya binip Gaziantep'e geldik. Burada Dr. Muhittin Reşat Kersanlıoğlu'nun hem evi, hem de muayenehanesi olarak kullandığı yere geldik. Doktor amca beni görünce çok sevindi. Akşamdan kalma olduğu için biraz sarhoş.

— Doktor amca, bu arkadaş beni Suriye'ye götürecek. Eğer bana olan 700 bin lira borcunuzu bu arkadaşa verirseniz çok memnun olurum. Ayrıca bu konuda bana başka bir yardımınız olursa sevinirim.

— Nasıl geçeceksin oraya?

— Smırdan kaçak geçeceğiz.

— Valla Yalçın, çok riskli bir iştir. Ama benim birkaç tanıdığım var. Zamanında çocuklarını iyileştırmiştim. Onlara bir haber vereyim. Suriye'de akrabaları falan vardır.

Tam bu sırada bir anneyle baba ağlayarak, feryatlar içerisinde içeri girdiler. Kucaklarında küçük bir çocuk. Doktor amca çocuğu şöyle bir muayene ettikten sonra anneyle babaya "Bunu hastahanenin acil servisine götürün," dedi. Ben de onlar gittikten sonra "Doktor amca, çocuğa ne olmuş?" diye sordum. "Ölmüş" dedi. Vay bee. Koskoca doktor ölmüş çocuğu hastahaneye havale ediyor. Amma da tuhaf. Doktor amcadan alacağım olan 700 bin lirayı böylece Cafo'ya devretmiş oldum ama kendisinden hiçbir yazılı belge almadım. Düğünümden bir gün önce kendisinden senet almış ama jest olsun diye yırtıp atmıştım. Dışarı çıkınca Cafo sordu:

— Bu adama güvenilir mi? İhbar falan yapmasın.

— Yok abi. Güvenilir.

— Peki, para işi nasıl olacak? Sen yokken bana verir mi?

— Veririm dedi ya abi. Cafo abi be. Benim içimde büyük bir sıkıntı var. Sen bizi bugün geçir Suriye'ye.

— Tamam. Bu gece geçeriz bir aksilik çıkmazsa.

Tekrar İslahiye'ye geldik. Cafo, Ahmet'le bana çarşıdan birer çift spor "Kest" ayakkabı ve kalın çorap aldı. Bunları niçin aldığını sorduğumda "Ayağınızdaki ayakkabılarla lece'den yürüyemezsiniz. Taşlardan kayarsınız, kafanız gözünüz yarılır. Her işin bir raconu var," dedi. Böyle bir kaçış başıma ilk defa geldiği için ayrıntılara kadar sormadan duramıyorum. Cafo'nun bir akrabasının evine gittik ve elini öptük. Yaşlı kadıncağız "Selametle gidin," diyerek arkamızdan bir tas su döktü. Bundan sonra Ahmet'le bende büyük bir korku ve panik başladı. Ahmet tir tir titriyor. Ben de öyle. Saat 16.30'da İslahiye'den ayrıldık. Saat 17'de Hassa' ya vardık. Cafo'nun yanına Keko diye bir adam daha geldi. Biz bir yerde arabadan inip bekledik. Keko kendi arabasıyla bir yere gitti ve biraz sonra yanımızdan selektör yaparak geçti. Biraz sonra Keko da yanımıza geldi. Hava buz gibi. Resmen donmak üzereyiz. Bundan sonra istikamet sınır. Ben, Ahmet, Cafo ve Keko yürümeye başladık. Bir sağa, bir sola saparak yürüyoruz. Arazi aslında düz görünüyor ama, öyle taşlık ve engebeli ki. Öyle yerler geliyor, kayadan kayaya karanlıkta atlayıp geçiyoruz. Hava iyice karardı. Konuşmak, sigara içmek kesinlikle yasak. Keko her nedense kollarımızdaki saatleri de çıkarmamızı istedi. Fosforu parlayabilirmiş. Benim cebimde sinirden ağnyan midem için Dank hapları vardı. Ses çıkarır diye bunları da attım. Karanlık arazide sessizce yürüyoruz. Cafo ile Keko aralarmda bazen Kürtçe midir, yoksa Arapça mıdır bir şeyler konuşuyorlar. Ben iyice korkmaya başladım. Bu iki herif burada bizi kesseler hiç kimsenin ruhu bile duymaz. Kesmek bir yana, affedersiniz daha kötüsünü bile yapabilirler. Yanlarında silah da var. işte o zaman Bülent Ersoy olduğumuzun resmidir. Yola çıkmadan önce Cafo kendisi dahil herkese 400 bin lira dağıtmıştı. Bu paranın bir milyon lirşsmı orada sahte Suriye kimliği almak için vereceğiz. 300 bin lira da, gideceğimiz evin sahibine vereceğiz. Gece saat 22'de mola verdik ve yere çöktük. Tam beş saatten beri yürüyoruz. Benim ayaklarım şişmiş. Yanımızda yiyecek yok. Paltomu kafamın üzerine kadar çekip bir sigara yaktım. Sigarayı içince daha da beter acıktım. Keşke yanımıza yiyecek bir şeyler alsaymışız. Sigarayı avucumla tamamen kapatarak içtim. Tekrar yürümeye başladık. Cafo bu karanlıkta önünü nasıl görüyor hayret ediyorum. Herhalde yolu iyice ezberlemiş. Smıra 200 metre kala bir çukurun içine girdik. Cafo ile Keko yanımızdan ayrıldılar, bize de "Sakın buradan kımıldamayın. Biz biraz sonra geleceğiz," dediler. Biz Ahmet'le çukurun içinde beklemeye başladık. Öksürüğüm geldi, öksüremiyorum. Hava buz gibi, ama sırtımdan ter boşanıyor. Ellerim ve ayaklarım korkudan titriyor. Yer

çamurlu olduğu halde biz uzandık, yatıyoruz orada. Ne kadar beklediğimizi bilmiyorum. Birazdan Ahmet'in kulağına yavaşça fısıldadım.

— Ahmet, bunlar bizi ektiler galiba.

— Yok lan,. Niye eksinler? Askerlerin yerini tesbit ediyorlar. Her elli metrede bir asker varmış.

— Deme be. Biz onların arasından mı geçeceğiz?

— Herhalde.

— Ahmet, gel şurada bağırıp teslim olalım lan Hiç değilse karakolda soba vardır. Biraz ısınırız.

— Siktir lan, manyak mısm sen? Bizi döve döve komaya sokarlar Allahıma. Anarşist falan zannederler.

Cebimden saatimi çıkardım, paltomu da kafama kadar çekip çakmağı yaktım. Saat tam 24.00. Geceyarısı olmuş.

— Ahmet, kurt falan gelirse ne yapacaz lan?

— Hişşşttt.

— Ahmet, bak birileri geliyor. Garanti enselendik. Bari ölü taklidi yapalım da üzerimize ateş etmesinler.

Ben gözlerimi kapadım. Ayak sesleri yaklaştı ve Cafo'nun fısıltısını duydum:

— Yalçın, uyudunuz mu?

— Of be abi. Çok korkuttunuz bizi.

— Çocuklar, bundan sonra tellere kadar sürüneceğiz. Ben kalkıp koşmaya başladığımda siz de kalkıp koşacaksınız. Ben teli kaldırıp öbür tarafın telini açacağım. Keko da bizim teli kaldıracak. Sakın telin yanındaki kuma basmayın. Yoksa yarın bizim nöbetçileri falakaya yatırırlar tamam mı?

— Tamam abi. Abi Suriye tarafında onların nöbetçisi yok mu?

— Yok. Bu sınırı bizimkiler bekler. O herifler de beleşe konar. Haa, eğer herhangi bir durum olursa sakın bu tarafa koşmayın. Suriye tarafına doğru kaçacaksınız.

Hep birlikte sürünmeye başladık. Sürünürken bile üç dört hamlede bir durup etrafı kolaçan ediyorlar. Cafo ve Keko'da birer Kalaşnikof otomatik tüfek ve birer tabanca var. Tüfekleri sırtlarına bağladılar acayip bir şekilde. Sınır teline yirmi metre kala Cafo ayağa kalkıp koşmaya başladı. Ben de onun gibi yaptım. Ahmet ve Keko da koştular. Cafo teli kaldırırken toprağı işaret etti. Ben oraya basmadan geçtim. Cafo ikinci tele geçip o teli de kaldırdı. "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek Suriye toprağına ayak bastım. Sınırdan on metre yürüyünce içinden çok hızlı su akan bir dereye girdik. Kışın ortasında o buz gibi suda yan belimize kadar ıslandık. Dereyi geçince Ahmet'e sarıldım ve konuşma yasağını bir anda unutup, "Haydi gel de şimdi beni yakala Mali Şube," diye nara attım. Cafo hemen bfeni yere indirdi:

— Sen ne yapıyon lan? Manyak mısın? Başımıza bela mı açacaksın hıyarto? Burasını dingonun ahırı mı zannettin Suriye'ye geçtiysek yani?

— Özür dilerim abi. Unuttum birdenbire.

Bir tepeye tırmandık. Çalıların arasından yürüyoruz. Hava sisli olmaya başladı. Benim çok uykum geldi ve karnım acıktı. Çalıların içinde mola verdik. Burada sızmışım. Kafayı çalılara koyduğumda saat gece 03'tü.

2 OCAK 1982

Sabah erkenden uyandırdılar. Yola devam ettik. Artık dizlerim tutmuyor. Cafo ve arkadaşı hala yorulmadı. Ben biraz daha yürüyünce "Abi biraz durun da dinlenelim. Yoksa öleceğim," dedim. Cafo da "Biraz daha dayan. Gideceğimiz köy şu tepenin ardında," dedi. Artık yüksek sesle konuşmaya başladık. Kamım zil çalıyor. Çalılarla dolu tepeyi geçince zeytin ağaçlarının olduğu bir yere geldik. Burada Cafo "Ulan köyü kaybettik," dedi ve yerden aldığı küçük bir taşı Kalaşnikof otomatik tüfeğin namlu ucuna koyarak havaya doğru ateş etti. Hiç ses yok. Aynı şeyi bir defa dafa yaptı. Bu ikinci ateşten sonra köpek havlamalarını duyduk ve seslerin geldiği tarafa doğru yürümeye başladık. Ama yolu yine kaybettik, öyle bir sis var ki, insan bir metre ötesini göremiyor. Bu sefer de Keko Kalaşnikof tüfekle havaya birkaç el ateş etti.

— Cafo abi, namlunun ucuna niçin taş koyup da öyle ateş ettin?

— O zaman ses dağılıp daha gür çıkar. Bizi duymaları kolay olur.

Köpek havlamaları bize iyice yaklaştı. Ben yine çok korktum.

— Abi köpekler bizi görünce ısırır mı? Ben köpekten çok korkarım da.

— Ulan Yalçın, başına bunca bela almışsın, bir de köpek ısırır mı diye korkuyorsun. Isırmaz merak etme.

— Aman abiler siz üçünüz kenim etrafımda yürüyün de. Ne olur ne olmaz.

Neyse işte, yürüye yürüye köye girdik. Sülo adındaki Kürt arabının evini ararken üç tane Suriye jandarması bizi çevirdi. Cafo bunlarla herhalde Arapça konuştu. Jandarmalar nereden geldiğimizi sormuşlar. O da Türkiye'den kaçak getirdiğini söylemiş. Askerler hemen yılışmaya başlayıp sigara istediler. Biri de bana elini uzatarak "Ehlem ve sehlem" dedi. Bu "Hoşgeldin" demekmiş. Ben de "Sağol" dedim. Cafo jandarmalara beş yüzer lira para dağıttı. Herifler de bu paraları sevinçle cebe attılar. Sülo'nun evini bulduk ama evde değilmiş. Sonra Cafo'nun bir başka tanıdığının evine girdik. Yirmi metrekarelik bir odada otuz kişi kadar oturmuş. Duvarlarda da her cinsten bir o kadar silah asılı duruyor. Mübarek yer ev değil, sanki cephanelik. Cafo bunlarla kürtçe bir şeyler konuştu. Çay içen adamlar da bana niçin Suriye'ye geldiğimizi Türkçe olarak sordular. Ben tam cevap verecekken Cafo "Bunlar siya si. Evren'den kaçtılar," dedi. Adamlar da Türkçe olarak "Geçmiş olsun," deyip yer gösterdiler ve çay getirdiler. Ev sahibi çaym yanında bir tepsi de galeta getirdi. Biz de o açlıkla galetaları çaya banıp hepsini bir dakikada yedik ama yine doymadık. Orada iki saat kadar uyuduk. Keko "Hadi gidiyoruz," diye kaldırdı. Çamurlu ayakkabılarımızı giyerek yine bir çamur tarlasından yürüdük ve yolda bekleyen TOYOTA bir kamyonete bindik. Bizden sonra birkaç genç daha bindiler. Ben de arabayı kullanan Keko'ya "Devam et," diye bağırdım. Binenlerden genç bir çocuk sordu:

— Hemşerim sen Türk müsün?

— Türk'üm. Ya sen?

— Ben de Türk'üm. Kenan Evren gelince bize buralara kaçmak düştü. Aslen Çorum'luyum. Adım Haydar.

— Biz de aranıyoruz işte.

— Suçun ne?

— Aynı kardeşim. Bildiğin hikayeler işte.

Kamyonetle yarım saat kadar gidip, yolun kenarında bir evde indik. Cafo evin avlusuna girince "Fuaaatt" diye bağırdı. Evden orta yaşlı, kır

saçlı bir adam çıktı.

— Cafo Cafo, hoşgelmişsin gardaş.

— Eyvallah Fuat abi.

Kucaklaştılar. Ayakkabılarımızı çıkarıp içeriye girdik. Evde kadın, kız da var. Bizi bir odaya sokup ıslak elbiselerimizi hemen çıkarttılar. Fuat bize kendi elbiselerini verdi. Benim payıma düşen pantolon çok kısa geldiği için bunu giyince Şarlo gibi oldum. Odada sedir falan yok. Herkes yerdeki minderlerde oturuyor. Cafo Fuat'a anlatmaya başladı:

— Bunun adı Yalçın. Bu da Ahmet. Türkiye'de bankerlik yapmışlar. Sonra devlet bu işi yasakladığı için aranıyorlar. Sen şimdi bunlara birer hayve (nüfus cüzdanı) ve pasaport çıkaracaksın. Ama hakiki olsun haa. Ben on güne kadar yine gelip para getireceğim. İkisinin de hanımları daha sonra buraya gelecek.

Cafo hizdeki paralan istedi. Ahmet'le bende 400'er bin lira [4k usd] vardı. Bunları verdik. Cafo da cebinden 300 bin çıkanp Fuat'a bir milyon yüz bin lira [11k usd] verdi. Fuat da bunları hiç saymadan odadaki dolaba rastgele attı. Ancak "Size lazım olur," diyerek bize yüz bin lirayı iade etti. Ben de bu parayı Ahmet'e verdim. Burada kasa Ahmet olacak. Para işi bittikten sonra Fuat dedi ki:

— Cafo önce nüfus sureti çıkarmak lazım. Bunu on beş günde hallederim. Nüfus cüzdanı çıktıktan sonra pasaportu da alırız. Yalnız bunlara nüfus cüzdanı alınması için Halep Valiliği'ne ve askerlik şubesine gitmeleri lazım. Orada da Arapça konuşacaklar. Ben bunlara hoca tutup Arapça'yı en kısa zamanda öğretirim. Sen hiç merak etme. Aferin lan bu Cafo'ya. Erkek adammış. Bize puştluk etmeden sınırı geçirdi. Bu Fuat da iyi bir insana benziyor. Fuat bana döndü:

— Senin adın Yalçin mi? (Suriye'de biraz Türkçe bilenler "Yalçin", bilmeyenler ise "Alçin" diyor).

— Yalçin değil. Yalçın.

— Şimdi senin mesele nedir? Banka miydin sen?

— Eh abi. Onun gibi bir şey. Af çıkana kadar burada kalacağız inşallah.

— Çocuklar ben çok meraklı olmadığım için fazla soru sormam. Bundan sonra Arapça öğrenmeniz gerekiyor. Artık bizimle mümkün olduğu kadar fazla Arapça konuşun. Bir de bizim evde içki içilmez.

Ben sizin işleriniz için Halep'e gideceğim. Bir ihtiyacmız olursa benim emmioğlu Bilo'ya söylersiniz. Gerçi az Türkçe bilir ama olsun. Bu evde kalacaksmız. Geceleri televizyon seyredersiniz. Televizyon sadece sizin oranın yaymlarmı alır. Sizin için daha iyi. Türk olduğunuzu hiç kimseye söylemeyin. Elbiselerinizde Türk markası varsa hemen sökün. Üzerinizde İsrail malı bir şey olmasın. Başınız belaya girer. Artık burada palto giymeyin. Ben size birer dolak alırım, onu giyersiniz bundan sonra, tamam mı?

— Sağol abi.

— Arapça, Arapça. Artık Arapça konuşacaksınız. Attıkılafi hayyo. Ben bunu söyleyince siz de "Allahafik" diyeceksiniz.

— Allahafik abi.

Cafo, Keko ve Fuat evden ayrıldılar. Biz de hemen Bilo'yıı çağırıp kendisine para verdik ve bize çarşıdan bir radyo teyp almasını söyledik., öyle ya. Bir teyp bile olmayınca biz burada sıkıntıdan patlarız. Ancak Bilo bizi bir türlü anlamıyor.

— Teyp Bilo. Kaset. Teyp, kaset, radyo, bant.

— Haaa. Bant. Tamam.

Meğer teyp'e burada bant diyorlarmış. Bilo'ya iki kilo da muz ısmarladık. Birazdan bizim teyp, kasetler ve muz geldi. Muzların üzerinde "Panama" yazıyor. Ahmet hemen gırgıra başladı:

— Vaay, Yalçın. Bunlar Yahya Demirel abimizin muzları.

— Ne ilgisi var lan?

— Gazetede okudum. Yahya Demirel Panama vatandaşı olmuş.

— Ulan Ahmet bırak bu hikayeleri de, Fuat abi askerlik şubesine gitmek lazım dedi. Bize herhalde burada askerlik yaptıracaklar. Vay bee, çok kötü., öyle bir durum olursa Türkiye'ye kaçarız.

— Valla Yalçın, ben askerliğimi yaptım. Burada bir daha yaparım. Ama sen merak etme. Seni er yapmazlar burada. Para işlerine falan akim erdiği için onbaşı olursun. Orada da kendini gösterirsen ilerde garanti Suriye maliye bakanısm.

— Siktir lan.

Evdeki odamızın penceresinden dışarıya bakmamız, dikkat

çekmeyelim diye yasak. Bir de televizyonumuz var. Evdeki hanımlar başka bir bölümde oturuyor. Biz sadece tuvalet ihtiyacı için bahçeye çıkıyoruz, çünkü evin tuvaleti dışarıda. Fuat abi akşam eve geldi ve bize iki dolak getirdi. Bunları başımıza sarıp karanlık basınca resim çektirmeye gittik. Bu resimler burada alacağımız kimliklerde kullanılacak. Eve döndüğümüz zaman televizyon açılmış. Bizi gören hanımlar hemen dışarı çıktılar. Fuat abinin dört küçük oğlu var. En büyüğü on iki yaşında. Televizyonda reklamlar var. "Kendimize güvenli bir yol seçtik. Manger Kastelliii, Manger Kastelliii" diye şarkılı Kastelli reklamı. Çocuklar da hep birlikte "Manker Kastelliii, manker Kastelliii" diye bağırıp gülüşüyorlar. Bankerlerle alay etmeleri benim tuhafıma gitmesine rağmen ben de güldüm. Fuat abi "Yalçin sen de mi böyleydin?" dedi.

— Evet abi. Ben de böyleydim ama bu benden daha büyük. Abi sizin buralarda bankerlik var mı?

— Bizde yok. Altı tane banka var ama hepsi de devletin.

— Peki faiz işi var mı?

— Bankalar veriyor tabii. Bir de tefecilik var.

— Fuat abi, bugün buraya gelirken arabaya Haydar diye bir Türk bindi. Siyasi imiş. Böyle siyasi suçlu çok var mı Türkiye'den kaçıp da Suriye'ye gelen?

— Buraya 60 kilometre uzaklıkta Afrin nahiyesi var. Orada hiç yoksa bin tane kaçak Türk var. Evren Paşa gelince hepsi buraya kaçtılar.

— Peki, ne iş yapıyor bunlar?

— Hiiçç. Yan gelip yatıyorlar. Bizim devlet bunlara her ay 500 Suriye lirası maaş ödüyor.

— Vay bee. Amma kıyak iş lan.

— Bizim Hafız Esad biliyorsun Baas Partisi'nin başkamdir aynı zamanda. İhvanı Müslim'cilere (Müslüman Kardeşler Örgütü'ne) çok gıcık kapıyor. Onlardan olma da ne olursan ol burada. Bunlar da sakallı falan gezerler aynı sizin Erbakancılar gibi. Zaten bu herifler olmasa sizin hüviyet işi falan çok kolay olurdu ama şimdi çok sıkı araştırma yapıyorlar.

— Peki, sizin devlet bu kaçakların hangi görüşten olduklarını nereden biliyor?

— Şimdi adam buraya kaçıyor ve diyor ki ben falanca partidenim ya da falanca fraksiyondanım. Bunun ismini cismini alıp Almanya'ya veya başka yerlere soruyorlar. Eğer defterlerde kaydı varsa Afrin'e yerleştirip maaş bağlıyorlar. Ama bunlar orada devamlı olarak polis gözetimindedir. Her akşam gidip Afrin siyasi polisinde imza atarlar. Tabii bazıları da buradan kamplara gönderiliyor.

3 Ocak 1982

Sabah saat 7'de odanm kapısı vuruldu. Hemen pijamanın üzerine pantolonumu giyip açtım. Fuat abinin kızkardeşi Fatma, elinde tepsiyle iki bardak su ve iki fincan kahve getirmiş. Tepsiyi alıp Arapça teşekkür ederim anlamına "Şükran" dedim. Fatma da "Affan" dedi. Yani "Bir şey değil". Kahveleri içmeden önce birer bardak suyu içtik. Biraz sonra Bilo geldi. Ben, Ahmet ve Bilo kahvaltıya oturduk. Sofrada ekmek, Kilis'te yediğimiz zahter ve zeytinyağı var. önce ekmeği zeytin yağına, sonra da zahtere batırıyorsunuz ve çok güzel oluyor. Bugün de dışarı çıkmadık. Bilo'yu çarşıya gönderip bir deste iskambil kağıdı aldırdık. Ahmet bana Ellibir oynamasını öğretti. Akşama kadar kağıt oynadık.

4 Ocak 1982

Sabah Fatma bizi yine aynı saatte uyandırıp su ve kahve getirdi. Meğer burada adetmiş. Sabah hiçbir şey yemeden bir bardak su içilirmiş. Bunun üzerine de kahve. Bu adet çok hoşumuza gitti. Bilo kahvaltıdan sonra bizi hemen yakındaki tepenin üzerinde bulunan okulun bahçesine götürdü. Tek katlı binada en az beş tane Suriye bayrağı asılı. Okulun önünde biraz dolaştık. Buradan karşıdaki Kırıkhan ilçesi olduğu gibi gözüküyor. Elimizde bir dürbün olsa, insanları bile rahatça görebiliriz. Ah benim vatanım. Şimdi içimi bir hasret kapladı yine. Sigaramız bitti. Marlboro burada da Türkiye'de olduğu gibi kaçak satılıyormuş. Bilo bize kartonu beş Suriye lirasına iki karton sigara aldı. Fuat abinin çocukları bize yavaş yavaş ısınmaya başladılar. Eve geldiğimizde "Manger Alçin. Manger Alçin," diye benim etrafımı aldılar. Yani Banker Yalçın diyorlar. İçimi yine eski günlerin özlemi kapladı. Hey gidi bankerlik günlerim hey. Ne oldum demeyeceksin. Ne olacağım diyeceksin.

5 OCAK 1982

Ahmet'le ikimiz evde kapalı kalmaktan iyice bunaldık. öğleye doğru Cafo geldi. Ailelerimize yazdığımız mektupları alıp gitti. Cafo Türkiye'ye dönüyor. Doktor amcadan alacağı parayı bir hafta sonra bize getireceğini söyledi. Biz Ahmet'le yine iskambil oynamaya devam

ettik. Ahmet beni yendiği zaman çok sinirleniyorum ve kağıtları fırlatıp atıyorum. Yani can sıkıntısından, birbirimizi hiç yoktan kırmaya başladık. Evde telefon var ama Türkiye'ye telefon açmaya cesaret edemiyoruz. Bilo'ya burada Türk gazetesi bulunup bulunmayacağını sorduk. Türk gazetelerinin Suriye'ye girmesi yasakmış. Akşam Fuat abi geldi. Bize ayakkabı getirmiş. İslahiye'den aldığımız spor ayakkabılarla çarşıda gezersek bizi kaçakçı zannedip şüphelenirlermiş. Getirdiği ayakkabılar o kadar ağır ve sert ki. Gözünü seveyim Türkiye'nin her şeyinin. Fuat abi ayrıca dün fotoğrafçıda çektirdiğimiz resimleri getirdi. ikimiz de eşkiya gibi çıkmışız. Fuat abi şöyle dedi:

— Yalçın, senin adın bundan sonra Yasin El Halit. Baba adm Abdullah, ana adm Rahime. Mmtıkan Halep'in Elbap kasabası, Bizea köyü. Baban ve annen ölmüşler. Sen ne zaman öldüklerini bilmiyorsun. Baban seni nüfusa kaydettirmemiş. Şimdi senin iki kefilin var. Biri ben, biri de emmim oğlu Mehmet. Bu yolla sana sahte yollardan nüfuz cüzdanı alacağız. Aynı şeyi Ahmet için de yapacağız. Sana biri sorarsa (Ene Seyyare), yani ben şoförüm diyeceksin. Mesleğin şoförlük. Bundan sonra Arapça çalışmaya hız verelim. Size nüfus dairesinde ve askerlik şubesinde sorulacak sorulan ve vereceğiniz cevapları ezberleyin.

Eşesbek inti? (Adın nedir?). Sen Yasin El Halit diyeceksin.

Eşes ebu? (Baba adın?) Abdullah.

Eşes ummi? (Ana adın?). Rahime.

İşgat tevallüt? (Doğum tarihin?) Vallahi mebarif velakın elftusamiye vahidi hamsin. (Vallahi bilmiyorum ama 1951 olabilir).

Mineyninti? (Nerelisin?). Mıntıka Elbap Bizea.

Eftah esbap. (Elbiseni çıkar). Bes inti (Tamam efendim).

Sana bu sorular sorulduktan sonra elbiselerini çıkaracaksın. Sana ve Ahmet'e glabiye (Arap elbisesi) ve maşlah (Hakimlerin giydiği gibi cübbeye benzer bir şey) alacağız. Hemen elbiselerini çıkaracaksın. Belki kemik muayenesi yaparlar. Şimdi sen Abdullah' ın tek oğlusun. Yani (vahit velet). Bizim burada bir evin tek erkek evladı olursa askere alınmaz. Sana önce "Defteri Askeriye" yani askerlik cüzdanı verecekler. Sonra beraber askerlik şubesine gidip sol koluna mühür vurduracağız. O mühürden sonra tekrar heyet'e çıkacaksın. Mühüre bakıp Defteri Askeriye mühürünü basacaklar. Sonra da hüviyet için uğraşacağız. Bunları alabilirsek iş tamamdır. Her yerde geçer.

— Abi güzel de, bunları ne zaman alırız?

— Valla iki ayı bulur. Daha önce olmaz. Zaten adamları zor ayarladım. Nüfus kütüklerini baştan aşağıya karıştırdık. Ölüp de veletlerini deftere kaydetmeyen kim var diye. Ancak birkaç kişi bulduk.

Fuat abi sonra Ahmet'e döndü:

— Ahmet, bundan sonra senin adın Muhammet El Ali. Baba adın Hoseyin. Ana adın Fadile.

Sonra bana söylediklerinin aynısını Ahmet'e tekrarlattı. Artık yarım yamalak da olsa Arapça'yı iyi kavramamız gerekiyor. Nitekim birkaç gün sonra çat pat konuşmaya ve cümle kurmaya başladık. Artık ara sıra dışarı çıkabiliyoruz. Suriye'deki on dördüncü günümüzde Fuat abi bir şişe viskiyle çıkageldi. Bilo da çarşıya gidip meyve aldı. Bu arada biz evde pişen yemekleri çok yağlı olduğu için yiyemiyoruz. Ahmet habire omlet yapıyor ve günde üç öğün omlet yiyoruz. Artık omlet görünce kusacağım geliyor. Fuat abi teybe güzel bir bant koydu. Viskiyi açtı.

— Çocuklar kusura bakmaym, ilk geldiğinizde size şu yasak, bu yasak diyordum. Ama sizi hiç tanımıyordum. Cafo sizi bana çok methetti. Şimdi sizi çok seviyorum ve artık güveniyorum. Kardeşim gibi görüyorum. Annem de sizin durumunuza çok üzülüyor ama dilinizi bilmediği için teselli etmeye gelemiyor. Yalnız Yalçın, sen ben evde yokken hep ağlıyormuşsun. Annem çok üzülmüş. Acaba bizi sevmiyor mu diyor. Oğlum, inşallah durumunuz düzelir. Cafo'dan hala bir haber yok.

Ahmet'le beraber "Sağol Fuat abi. Allah senden razı olsun," dedik. Ahmet buraya geleli çok dindar kesildi. Her gece yatmadan önce dua ediyor. Ben de ona bakarak bildiğim sureleri okuyup Allah'a yalvarıyorum. Ama viskiyi görünce dindarlığı falan hemen unuttuk. Bir ara içkinin tesiriyle midir nedir, bankerlik yaşantım ve Hayat'la evlenişim gözümün önüne geldi. Acaba yaşlı babam, anam, abilerim ve Hayat şimdi ne yapıyorlar? Polis onları sıkıştırıyor mu? Acaba işkence gördüler mi? Belki de öfkeli bir müşteri onları vurup öldürmüştür, öyle ya. Benim büromu yakan ve yağma eden öfkeli müşteriler her şeyi yapar. Bunları düşünürken bir anda hıçkırarak ağlamaya başladım. Ahmet sanki benim ikiz kardeşimmiş gibi, o da hemen ağlamaya başladı. Fuat abi Bilo'ya (eftah bab) 'kapıyı' aç dedi. Hemen bizi hava alalım diye dışarı çıkardılar. Ev halkı telaşa kapıldı. Fuat abi beni teselli etmek için "Yalçın beni üzme. Yengeyi de en kısa

zamanda buraya getirteceğiz. Her şey düzelecek," diyor. Fuat abinin annesi de yanıma oturarak Arapça bir şeyler söyledi. Sonra saçlarımı okşayarak (Yasin bes, Yasin bes) Yasin tamam dedi. Yer yatağını serdiler, ben içine girip yattım. Fuat abi odadan çıktıktan sonra Ahmet sordu:

— Yalçın, niye başladın lan yine ağlamaya?

— Abi çok bunaldım be. Keşke buralara hiç gelmeseydik. Herkesi özledim. inan ki Ankara'nın en boktan mahalleleri bile gözümde tütüyor.

— Ulan saçmalama be. Dün gece televizyonda seyrettik. Ankara'da kirli havadan okulları kapatmışlar. Tam panik başlamış.

— Bana ne lan kirli havadan. Keşke şimdi Ankara'da olsam da kirli havasmda boğulup ölsem.

— Olur mu lan Yalçın. Bu kadar tehlikeye girip geldik. Bir daha Türkiye'ye nasıl döneriz? Yarın Fuat'ın akrabası Ahmet abi gelecek. Herifin Beyrut'ta bürosu varmış. Devamlı İskenderun'a gelip gidiyor. Eğer kimlikleri alırsak biz de onunla bir işe girişiriz. Bakarsın buralarda köşeyi dönmüşüz. Hiç belli olmaz bu işler. Biraz para sahibi olduktan sonra dönüp borçlarımızı öderiz. Ayrıca senin bir sürü de alacağm var. Bunu unutma.

— Ahmet, alacak dedin de aklıma geldi. Ulan be ' nim bütün alacak belgeleri masamm gözündeydi. Onlar Allah bilir ne oldu.

Öğleye doğru Fuat abinin emmi oğlu Ahmet Reşo geldi. Ahmet abi Türkçe'yi bizim kadar iyi konuşuyor.

— Yasin şu nüfus cüzdanlarınız çıksın, sizi Beyrut'a götüreyim. Orası Suriye'den daha iyidir. Benim yazıhanede otursunuz size iş öğretirim.

— Abi sen yeter ki öğret. Hele Beyrut'un havasına bir girelim, bak ne işler çevirirız orada. Orada bankerlik var mı abi?

— Bankerlik var ama hristiyanlann elinde.

— Tövbe tövbe. Beyrut'ta bankerlik yapacam diye din değiştirmem.

— Yasin, Türkiye'den peşin parayla neler alabiliriz?

— Ne bileyim abi. Narenciye, bakliyat, un, tuğla, kiremit. Ne ararsan

alınır.

— Yahu ben şimdi İskenderun'dan kasa tahtası getirtiyorum ama sizinkiler işin çok üçkağıdına kaçıyorlar. Gelen tahtaların yüzde yirmisi çürük. Dürüst çalışsalar sizin oradan çok şey alınz.

— Abi şu bizim işler bir hallolsun, biz size çok yardımcı oluruz. Ahmet abi, sizin Afrin'de bir sürü kaçak Türk varmış. Onları görebilir miyiz?

— Boşver oğlum. Ben Hafız Esat'ın yerine olsam o pezevenklerin hepsini asarım. Kendi memleketine faydası olmamış eşşek kadar heriflerin bize ne faydası olacak? Hepsi asalak yaşıyor orada. Sizin 12 Eylül ihtilali olduğu zaman inanır mısın burada Türkiye'yi seven binlerce insan çoluk çocuk sınıra yığıldık.

— Niçin abi?

— Bu kaçaklar sınırdan gizlice sızmasın diye. Ama bizim Hafız Esad'ın kardeşi var. İstihbarat teşkilatının başında. Bu heriflere o sahip çıkıyor. Çünkü Suriye hükümeti Türkiye'ye gıcıktır. Sonra bunları Filistin'liler alıp kamplara götürüyorlar.

— Neyse abi, siktir et o zaman kaçakları. Biz eğer Halep'te yerleşirsek kendimize ev tutabilir miyiz?

— Hiç merak etmeyin. Hele yengeler bir gelsin.

16 OCAK 1982

Fuat abi Halep'e gideceğimizi söyledi. Ahmet'le birlikte ilk defa sevindik. Taksiye binip önce Afrin'e geldik ve Türkçe konuşan bir adamın iş yerine uğradık. Fuat abi buradan kuruyemiş aldı "Çocuklar, bunu yiyin de canmız sıkılmasın," dedi. Ben de bunun üzerine "Aman abi, bununla zaman geçer mi? Sen bizi bir sinemaya falan götür," dedim. Halep girişinde askerler kimlik kontrolü yaptılar. Bir subay arabadan içeri eğilip "Hayve hayve" dedi. Bunun üzerine Fuat abi ehliyetini çıkardı, bizim için de Arapça bir şeyler söyledi ve geçtik. Biraz sonra Ankara'nın iskitler semtine benzeyen boktan bir mahalleye girdik. Burası hep tamirhane dolu. Altı tamirhane olan üç katlı bir evin kapısından girdik. Daha merdivene ilk adımı attığımda kedi büyüklüğünde bir fare karşıma çıktı. Ben hemen bir çığlık atıp geriye doğru kaçtım ama bir de baktım ki fare hiç kaçmıyor. İnsanlara öyle alışmış ki. Meğer buraların fareleri hep böyleymiş. Bunları hiç kimse öldürmezmiş. Yukarıya çıktık. Evde bir masa, bir televizyon, iki de yer yatağı var. Biz Ahmet'le burada kalacakmışız. Ben sordum:

— Abi burada da fare çıkar mı?

— Valla bilmem.

Biraz sonra yanımıza Fuat abinin eniştesi geldi. Enişte 1.90 boyunda, belki yüz kiloluk çam Yarınası gibi bir adam. Halep vahşinin koruma polisiymiş. Belinde koskoca 14'lük bir tabatıca var. Tabanca açıkta duruyor. Fuat abi ile enişte Arapça bir şeyler konuştular". Hava kararınca taksiyle bir başka mahalleye gittik ve elektronik eşyalarla dolu bir mağazaya girdik. Enişte mağazanın sahibini bir kenara çekip Arapça bir şeyler anlatmaya başladı. Mağaza sahibi arada bir bize bakıp "Mafi, mafi" yani yok, yok diyor. Enişte adama bağırmaya başladı. Bunun üzerine adam da "Ehhh" dedi. Sonra adam çekmecesinden bazı mühürler falan çıkarıp eniştenin uzattığı bazı şeylere bu mühürleri bastı. Enişte de adama bin Suriye lirası verdi. Biz de resmi olmayan kimliklerimizi böylece almış olduk. Tabii çok sevindik ve enişteye teşekkür ettik. Ben Fuat abinin eniştesine "Enişte" dedikçe ikisi de çok seviniyor. Enişte de iyi Türkçe biliyor.

— Enişte, bu adam kimdi?

— Sizin aşiretin en büyüğü.

— Vay bee. Bizim aşiretimiz de var mı?

— Tabii. Siz bundan sonra Bizea arabısmız. Yetimsiniz ama aşiretiniz sizi hatırlıyor. Yani sahipsiz değilsiniz.

— Peki, bu bizim aşiret reisi ölse bize de miras kalır mı?

— Kalmaz.

— Niye enişte? Madem ki biz bu aşiretteniz, bize de kalması gerekir.

— Olur mu lan Yasin? Mirası babandan kalırsa alırsın. Senin baban Abdullah çok fukaraymış. Seni bile doğduğun zaman nüfusa yazdıramamış. Şimdi bu mühürü vuran adam senin annen Rahime'nin teyzesinin oğlu, anladm mı? Unutma bunları.

— Enişte, Ahmet'le benim kızkardeşimiz falan var mı?

— Yok. Siz ikiniz tek çocuksunuz.

Koruma polisi enişte, Fuat abiyi, Ahmet'i ve beni içkili bir lokantaya götürdü. Rakı, bol meze ve acılı kebaplar söyledik. İçmeye başlarken Fuat abi "Yalçın, ağlamak yok, tamam mı?" dedi. Ben de "Tamam abi,"

dedim. Bir ara Ahmet'in kulağına eğilip "Neredeyse iki aydan beri ilk defa doğru dürüst bir yemek yiyeceğiz," dedim. Enişte bize bol bol umut verdi. Karılarımız da geldikten sonra bize güzel bir ev tutacaklarını söyledi. Helal olsun lan bu adamlara. Valla bize o kadar iyi davranıyorlar ki. Hem de Türkçe konuşuyoruz. İyi ki Rusya'ya, İsviçre'ye falan kaçmamışız. Oralarda kimse Türkçe bilmez. Geç saatlerde lokantadan çıktık. Enişte hesap falan ödemedi. Hatta garsonlara bahşiş bile vermedi. Vali'nin koruma polisi olduğuna göre herhalde bazı yerlerin haracını yiyor. Ancak enişteyi çok sevdik. Çok kafa dengi bir adam. Çok da forsu var buralarda.

17 OCAK 1982

Fuat abi Ankara'ya telefon etmemiz için bizi bir arkadaşmm dükkanına götürdü. Bir saat sonra telefon bağlandı:

— Aloo, babacığım ben Yalçın. Nasılsınız? Annem nasıl, abilerim nasıllar? Hayat nasıl?

— Oğlum sen neredesin?

— Suriye'deyim baba. Halep'teyim.

— Ne zaman gittin?

— Yılbaşından bir gün sonra. Baba, Hayat nerede?

— Babasında kalıyor.

— Tamam baba. Ben akşam yine ararım. Hayat'a haber verin de size gelsin. Baba oralarda sizi rahatsız eden falan var mı?

— Oğlum, ikide bir polis abilerini alıp götürüyor. Biz perişan olduk. Neyse, sen iyi ol da gerisi önemli değil.

Bir an kendimi memleketimde zannettim ama telefonu kapaymca içime bir şey oturdu. Sanki babam benden bir şeyler gizliyor. Gece Hayatla konuştum. Hayat, pasaportunun süresini uzatmak için emniyete vermiş. Yarın alacakmış. Ondan sonra doğruca yanıma gelir. Karımı çok özledim. Ertesi gün Hayat'ı tekrar aradım.

— Hayat'cığım, ne oldu pasaport işi?

— Yalçın, Mali Şube engellemiş. Oradaki bir müdür "Yalçın'm kaçıramadığı paraları karısına mı kaçırtacağız demiş. Anlayacağın ben gelemiyorum.

— İyi o zaman. Seni de bizim yollardan getirtiriz. Ene bahadbek Hayat.

— O ne demek?

— Seni seviyorum.

— Ben de ene bahadbek canım.

Şubat 1982

Artık Halep'teki boktan evde Ahmet'le ikimiz kalıyoruz ama ne olur ne olmaz diye jortalığa fazla çıkmıyoruz. Çünkü resmi kimliklerimizi aüz almadık. Aşiret reisinden onaylı kimliğin fazla bir geçerliği yok. Bazen yakındaki bir sinemaya gidiyoruz. Tabii yanımızdaki parayı da çok idareli kullanmak zorundayız. Bir gün enişte, Fuat abi, Ahmet ve beni alıp Strand adında lüks bir kafeteryaya götürdü. Buraya gelen müşteriler zengin arap bebeleriyle ermeniler. Garsonların hepsi Türkçe biliyor. Strand'da karı kız kaynıyor. Ahmet'le bana en az on karı pas verdi ama ben buraların acemisi olduğum için mecburen masum erkek ayaklarına yattım. Moralim biraz düzgün olsa ben burada çok karı tavlarım. Ah ulan arap karıları. Ah ulan ermeni karıları. Siz Yalçın Doğan'ı birkaç ay önce Türkiye'de fırtma gibi eserken görecektiniz ki. Oysa şimdi burada süklüm püklüm, ana kuzusu çocuklar gibi oturuyorum. Ah ulan, ahhh. Enişte'nin karşısında bütün garsonlar yine esas duruşta. Bu herif sadece koruma polisi değil. Koruma polisine bu kadar itibar gösterilmez. Garanti gizli servis ajanı falan. Enişte kendisine ve Fuat abiye rakı, bize de cin söyledi. Suriye cin'i isterken "vatani cin" (yerli cin), yabancı malı cin isterken "ejnebiye cin" (yabancı cin) deniliyor. ilk içkiler bitince ben garsonu çağırıp "Hayyo nin vatani cin, vahit arakı yallah" (Arkadaş iki yerli cin, bir rakı getir haydi) dedim. Ancak kelimeleri ters sıraladığım için garson dahil herkes güldü. Oradaki karıları eski alışkanlık yüzünden son bir defa daha kestikten sonra Brezilya kahvesine gittik. Kahvehane dediğin böyle olur. Tavla, iskambil yasak. Sandalye yerine çok konforlu koltuklar var. Yerlere halı bile döşemişler. Kahvenin önünde küçük çocuklar, bizdeki tombalacılar gibi kaçak Marlboro sigarası satıyorlar. Fuat abiye sordum:

— Abi, bunlar enselenince ne oluyor?

— Hiiçç. Karakolda iki tokat atıp bırakırlar.

— Peki, bu sigaralar nereden geliyor?

— Sizin İskenderun gibi bizim Lazkiye limanı var. Oraya kaçak gelir. Her vilayette bir paşa vardır. Bu kaçakçılık işlerini o paşalar düzenler.

— Yani asker paşa mı?

— Asker paşa.

Kahveden çıkıp çarşı gezmeye başladık. Bizim Ahmet eski kaçakçı olduğu için elektronik eşya hastası. [v] Hep vitrinlerde elektronik eşyaya bakıyor. Benim İbola çakmağın gazı bitmiş. Doldurtmak istedim.

— Fuat abi, şunu bir doldurtalım.

— Aman Yasin o nereden çıktı? Hemen at onu çöp tenekesine. Yahudi malı o. Görürlerse başm belaya girer.

— Ne yahudisi abi. Halis Alman malı.

— Oğlum, o firma yahudilerle ortak. Bizim kara listededir.

— Çakmağı elimden alıp çaktırmadan çöp tenekesine attı. Bana da mağazaya girip yahudi ortaklığı olmayan bir çakmak aldı.

Çarşıda Ahmet'le ikimiz yirmi Suriye lirası verip iki tane tam bilet Suriye piyangosu aldık. Büyük ikramiye 50 bin Suriye lirası. O gece Ahmet'le hep hayal kurduk. Ya çıkarsa? Çıkarsa ben bunu öyle bir kullanırım ki, en kısa zamanda Balkanlarm ve Ortadoğu'nun en büyük iş adamı olurum.

17 ŞUBAT 1982

Bugün' benim doğum günüm. 20 yaşımda oluyorum. Hey gidi günler hey. İki yıl önce bugün, tam 18 yaşında iken banker oluyordum. Bir yıl önce bu gün 19 yaşımı kutlarken aynı gece Marmara Oteli'nde Cemile ile nişanlanıyordum. Nişan yüzüklerimizi Türk büyüklerinden Turhan Feyzioğlu takıyor, Başbakan Bülend Ulusu ve Başbakan yardımcısı iş bitirici Turgut özal bana tebrik telgrafı gönderiyorlardı. Şimdi aradan tam bir yıl geçti ve Suriye'de kaçak durumdayım. İçim yine bir tuhaf oldu. Eve döndüm, yatağa uzanıp yediğim kazıkları düşünmeye başladım. Ben, istediğim birkaç kişi dışında hiç kimseye kazık atmadım ama kimlerden ne kazıklar yedim. O namussuzların hepsi şimdi köşeyi dönmüş durumda. Acaba ben niçin kaçtım? Kaçmasam daha mı iyi olurdu? Bir anda elim ayağım kasıldı, sırtımdan ter boşandı ve ağzım kilitlendi. Gözlerimi açtığımda hiç tanımadığım bir yerdeyim. Başucumda bir doktor ve hemşire var. Acaba Türkiye'de miyim? Kötü bir rüya bitti mi? Burası neresi? Hayal mi görüyorum? Hemşire Türkçe olarak "Geçmiş olsun" dedi. Ama ben konuşamıyorum. Herhalde Türkiye'deyim. Annem, babam, Hayat şimdi gelirler. Belki de odanm dışmda bekliyorlar dır. Doktor, hemşireye Arapça bir şeyler sordu,. Hemşire de aramızda tercümanlık yapmaya başladı:

— Seni üzen veya korkutan bir şey mi oldu?

— İlaç içtin mi?

— Sara hastalığın var mı?

— Küçükken hangi hastalıkları geçirdin?

Birazdan enişte geldi. Hemşire doktorun yazdığı ilaçları enişteye verdi. Doktor da dedi ki "Senin hastalığın ruhsal. Hiçbir şeye üzülmeyeceksin ve sana verdiğim ilaçları düzenli alacaksın. Bunlar seni yatıştırır. Sabah enişte beni eve getirdi. Ahmet de durumumu görünce çok üzüldü. Yine yattım ama karabasanlardan kurtulmak mümkün olmuyor. Ulan beni soyup soğana çevirenler şimdi aileleriyle birlikteler. Hiç kimseden kaçmıyorlar. Bense vatan haini gibi kaçtım. Bütün üçkağıtçı bankerler kıyıya köşeye çaktırmadan yedi sülalelerine yetecek parayı ayırdıkları halde benim beş param yok. Evleneli üç ay oldu ama karımla baş başa on defa yemek yiyemedim. Şimdi görüyorum ki bana yağ çekenler, beni pohpohlayanlar hep parazitmiş. Oooof, offf. Doktorun verdiği Magadon ve Diazem haplan iyi gelmeye başladı. Bundan sonra bunları içip uyuşacağım. Öyle güzel oluyor ki.

Mart 1982

Ahmet'le benim karılarımız Suriye'ye geleceği için Fuat abi bizi tekrar köye götürdü. Fuat'ın arkadaşı Feyzullah da geldi. Arap pasaportlarmda erkeğin resim ve kimlik bölümü hariç kadınlar için ayrılmış dört yer var. Fuat evli olduğu halde karısı Şerife Hoseyin'in resmini pasaporta işletmemiş. Hayat'm benim yanımda olan üç resmini verdim. Fuat abi ayrıca evlenme cüzdanmda bulunan karısının resmini çıkarıp, oraya da Hayat'm resmini yapıştırdı. Bu cüzdanı muhtara gidip onaylattı. Daha sonra Feyzullah'la birlikte Halep Emniyet Müdürlüğü'ne gidip pasaporta yapışan Hayat'm resmini onaylattılar. Feyzullah da aynı işlemi Ahmet'in kansı için yaptırttı. Fuat abi pasaportu gösterdiği zaman çok şaşırdım. Hatta Türkiye' nin Halep Konsolosluğu'na gidip vize damgalarmı bile vurdurmuşlar. Böylece Fuat ve Feyzullah Türkiye'ye iki kişi girecekler, dönüşte karılarını, yani bizim hanımları alıp dört kişi dönecekler. Ankara'ya telefon edip durumu Hayat'a bildirdim ve Mersin'deki amcasının evine gidip orada Fuat abiyi beklemesini söyledim.

— Hayat, şimdi beni iyi dinle. Gelirken bana elbise de getir. Yalnız elbiselerdeki Vakko damgalarını mutlaka sök.

— O niye?

— Burada Yahudi malı yasak. Ene bahadbek Hayat.

— Ben de canım.

Benden sonra Ahmet de teyzesine telefon edip kendi karısı için aynı talimatları verdi. Fuat abinin kızkardeşi bugün nişanlanıyor. Nişan Baas Partisi'nin bölge sorumlusunun büyük evinde olacak. Bu adamla Fuat abi akraba oluyor. Ev tam bir villa gibi. Girişte Hafız Esad'm büyük bir resmi asılı. Aynca başka duvarlarda da Baas Partisi'nin bayrakları var. Bütün salonlar da Hafız Esad'm resimleriyle dolu. Burada hiç kimse Arapça konuşmuyor. Hepsi Kürtçe konuşuyorlar. Ev sahibi misafirlere kulpsuz fincanlarla kahve dağıttı, öğleyin üç büyük odaya yemek sofraları kuruldu. Eğlence yapılmıyor ve sadece sohbet ediliyor. Bu çevrenin beş aşiretinin reisi de nişana gelmiş. Birazdan seromoni başladı. Aşiret reislerinden biri benim yaşımda ama herkes o herifin elini saygıyla öpüyor. El öpme sırasına Ahmet'le ikimiz de girdik. Bu tıfılın elini öperken içimden gülmek geldi ama hiç bozuntuya vermedim. Elini uzattığmda "Yasin el Halit. El Bab Bizea" dedim. Bana "Ehlin ehlin" dedi ve eliyle geçmemi işaret etti. Gece

olunca bütün erkekler aşiret reislerinin peşinden Fuat abinin evine geldik. Evin avlusundan girmeden önce bütün erkekler silahlarını çıkarıp havaya ateş ettiler. Ahmet ve benden başka herkes ateş ediyor. Ben de koruma polisi enişteden silahını istedim ve ateş etmeye başladım. Vay beee. Amma da şenlik. Silah sıkmak çok hoşuma gitti. Enişteye "Bana silah bul da biraz daha ateş edeyim," dedim. O da bir kalaşnikof getirdi. Enişte kullanmasını öğretti. Havaya bol bol ateş ettim. İçeride içkiler içiliyor, oyunlar oynanıyor, yemek yeniyor. Ben avlunun kapısmda duruyorum. Bir ara — Bilo arkamdan gelip "Lan Yasin, çekil de içeri girelim," dedi. Bu söz üzerine benim çok fena tepem attı. Bilo'nun bana "Lan" demesine çok kızdım. Enişte'nin kalaşnikof tüfeğini kaparak "Lan Bilo, senin sülaleni s..erim eşşoğlueşşek. Sen kime lan diyon lan?" diye Bilo'nun üzerine yürüdüm. Bilo bağırarak zeytinliklere doğru koşmaya başladı. Ahmet arkamdan "Yalçın ne yapıyorsun?" diye bağırıyor. Ben kendimi kaybetmiş durumda ateş ederek hızla zeytinliklere daldım ama karanlıkta Bilo'yu kaybettim. Biraz sonra kendimi de kaybetmişim. Ayıldığım zaman yabancı bir yataktaydım. Ahmet dedi ki:

— Yalçın ne yaptın. Nişan berbat oldu senin yüzünden. Bilo sana "Lan" dedi diye bu iş yapılır mı? Fuat abi dedi ki, "Lan demek bizim burada ayıp değildir. Kendi aramızda hep deriz. Bilo bunun ayıp olduğunu bilseydi Yalçın'a hiç lan der miydi?". Herkes çok üzüldü. Zaten burada kaçak yaşıyoruz, Allah korusun orada herifi bir vursan ne olacak?

— Haklısın Ahmet. Ne yaptığımı hiç hatırlamıyorum.

Gece o karambolde ayakkabılarımı zeytinlikte kaybetmişim. Sabah Ahmet'le çıkıp bunları bulduk.

Fuat abi ve Feyzullah Halep'e gittiler. Oradan da Türkiye'ye geçip karılarımızı getirecekler. Ahmet'le ikimiz saatleri saymaya başladık. Her saat geçince "Şu kadar saat kaldı," diyoruz. Zaman geçirmenin tek yolu uyumak. Yakındaki bir eczaneye gidip ikişer tane on miligramlık Diazem, üç tane de Magadon Roche aldık. Bunlardan ikişer tane içtik. Etkisi olmayınca ikişer tane daha içtik ve sızdık. Artık hap içmeden durmamız çok güç oluyor. Fuat abinin küçük çocukları bizim odaya gelip televizyon seyrediyorlar. En çok görmek istedikleri şey de Banker Kastelli'nin reklamları. Türkiye'de bütün bankerler batmış olmasma rağmen, anlaşıldığı kadarıyla bu Kastelli hala ayakta duruyor. Helal olsun. Acaba nasıl ayakta durmayı başardı, o kadar merak ediyorum ki. Bizim küçükler bu reklamları artık ezberlemişler. "Üşte kemdine biy yol seçik. Mankey Kaşteyyiiii. Bankey Kaşteyyiii". Bu reklam bitince de bana takılıyorlar. "Manger Alçiiinnn, manger Alçiinnn. İşte kendine biy yol seçiikk". Bu arada televizyonda habire

Güneş diye bir şeyin reklamları çıkıyor. Ben bunu deterjan zannediyorum. Gazete olduğunu sonradan öğrendim. Artık Ahmet'le ikimiz iyice hapçı olduk. Her gün altı yedi tane hap içip sızıyoruz. Dünyayla ilgimiz kalmadı. Fuat abi ve Feyzullah bu gece karılarımızı getirecekler. Bugün zaman hiç geçmiyor, öğleden sonra yeniden hap içip sızdık. Saat 19'da tekrar uyandık. Artık haplar eskiden olduğu gibi etki yapmıyor. Acaba çok mu alıştık? Ahmet'e sordum:

— Ahmet senin saçlar çok uzamış. Seni bir traş edeyim mi?

— Düzgün kesebilir misin? Saçları mahvetme de.

— Ayıbettin lan. Bilmesem söyler miyim?

— Hadi, kes bakalım. Sadece üstten al da hanıma biraz yakışıklı görünelim.

Elime evde bulduğum bir makas aldım ve aynen berberlerin yaptığı gibi açıp kapayarak şakırdatmaya başladım. Ahmet'in kellesinin bazı yerlerini az, bazı yerlerini de fazla kesmiş bulundum. Yaptığım hatayı düzelteyim derken bu sefer doğru yerleri de kestim ve Ahmet böylece tam bir eşşek traşı olmuş oldu. Tabii aynaya bakmca da bana çok bozuldu. Ben de özür diledim. Herhalde aldığımız uyuşturucu hapların yüzünden böyle oldu. Gece saat 21'de trenin bizim buraya gelmesi gerekiyor. Biz meraktan ölüyoruz. Saat 22'de kapı çalındı. Ahmet açmaya gitti ve "Yalçın kooooşşşş" diye bağırdı. Ben hemen yalınayak dışarıya fırladım. Bir bayan içeri girdi. Arkasmdan da Fuat abi ve Feyzullah. Hayat'a baktım, göremedim ve hemen sordum.

— Hayat nerede?

— İşte benim Yalçın. Tanıyamadm mı beni yoksa?

Vay beee. Gerçekten de Hayat bu. Hemen sarmaş dolaş olduk. Ama nasıl oldu da tanıyamadım? Gerçi saçlarına meç yaptırmış ama olsun. Herhalde hapların etkisiyle tanıyamadım. Ancak Ahmet'in karısı Nurten ortalıkta yok. Fuat abi dedi ki "Ahmet, Nurten'i almaya iki kere gittik ama annen köye gittiğini söyledi. Tahmin ediyorum bize güvenmediği için göndermedi". Ben Nurten'in gelmediğine çok üzüldüm ama sevgili karım Hayat'm geldiğine de çok sevindim. Hayat'sahte pasaportla Suriye'ye girmeyi başarmıştı. Sevincimden Fuat abiden silahmı istedim ve kapının önünde havaya dört el ateş ettim. Ve bu arada bir daha hap içmemeye karar verdim. Bundan sonra da hiç içmedim. Köyde birkaç gün kalıp Halep'teki tamirciler mahallesinde bulunan fareli eve yerleştik. Hayat bu evi görünce çok bozuldu ama fazla da bir şey demedi. Halbuki telefonda ona yalan

söylemiş ve buraya gelmesini sağlamak için çok güzel bir ev bulduğumuzu söylemiştim. Neyse. Hayat buraya gelirken kendisine bir bavul dolusu elbise getirmiş. Bana da iki takım Vakko elbisemi (etiketlerini sökerek) getirmiş. Bu elbiselerimi üzerime giydim. İçine şık bir gömlek ve bir de güzel kravat. Ohhh. Şimdi aynen bankerlik günlerim gibi oldum. Havam yerine geldi. Fuat abinin ailesi de bendeki değişikliği farkettiler ve bana "Yasin sen amma da güzelmişsin" dediler. Şimdi artık Halep'in .Süleymaniye mahallesinde yine hava atabilirim. Bu mahallede birçok Ermeni oturuyor ve hepsi de Türk'leri çok seviyor. Biz daha önce gidip geldikçe buradaki Ermeni esnafla dost olduk. Hepsi Türkçe biliyor ve bize büyük yakınlık gösteriyor. Hayat, kendisine Ankara'da hediye ettiğim Golf marka arabayı da çaktırmadan satmış ve parasını yanında getirmiş. Şimdi artık biraz paramız var. Bütün parayı Arap erkeklerinin yaptığı gibi Hayat'a bıraktım. Arap erkekleri de böyle yapıyor. Parayı karısına veriyor ve günlük harcamaları için karısından harçlık alıyor. Şimdi burada Hayat'a da yine bir kimlik almamız gerekiyor. Bunun için Fuat abi Hayat'ı resim çektirmeye gönderdi. Ben de kimliğimi inşallah alınca yepyeni bir yaşam başlatacağız. Yalnız bu arada yeni kimliklerimiz alındıktan sonra Hayat'la yeniden evlenmemiz gerekiyormuş. Fuat abi bu konuda bize çok güzel bir düğün yapmak için söz verdi.

26 MART 1982

Hayat fareli evi hiç sevmediği gibi buranın yemeklerini de yiyemiyor. Neredeyse açlıktan ölecek. Bu gece Fuat abi ve Feyzullah bizi Halep'in en lüks lokantalarından biri olan Matham Şelale'ye götürdüler. Buranın kapısı da aynen Ankara Oteli'nin kapısı gibi otomatik açılıp kapanıyor. Müşteriler genellikle Halep'in zengin Ermeni'leri, Suriye'li subaylar ve Arap zenginleri. İçkilerimiz geldi.

— Eeee Hayat. Bugün evliliğimizin altmcı ayı. Nereden nereye geldik. Nice yülara inşallah. Bundan sonrası iyi olsun.

— İnşallah canım. Nice yıllara!

Fuat abi ve Feyzullah da bizi kutladılar.

— Yahu Hayat, sana daha önce soramadım. Bütün bankerler battı mı? Basm ne diyor benim hakkımda?

— Bütün hepsi battı. Tasfiye kurulları falan kurdular. Bir sürü kanun çıkardılar. Ayakta kalan sadece Kastelli var. Bir iki tane de Meban falan gibileri.

— Benim için dolandırıcı diyorlar mı basında?

— Herkes diyor. Yalçın Doğan 600 milyonla Suriye'ye kaçtı diye yazdılar.

— Sabahattin Diler de battı mı?

— O da battı.

— Vay bee. Sabahattin hep büyük konuşuyordu. En büyük benim. Ben batmam falan diyordu. İyi olmuş. Bir de hapse girse tamam olacak. Hapse giren banker var mı?

— Valla birkaç tane var galiba.

Yemek hesaplarını Fuat abi ödedi. Banker eskisi Yalçın Doğan maalesef böyle durumlarda artık elini cebine atamıyor. Her şeyi başkaları ısmarlıyor. Nerede o eski günler? Fuat abi aradan birkaç gün geçince bizi enişte sinin Eşref iye mahallesindeki' evine götürdü. Artık orada kalıyoruz ve çok rahatız. Ancak kimliklerimiz henüz tam olmadığı için sokağa çıkarken çok korkuyoruz. Ben Arapça konuşmasını bu arada epeyce öğrendim. Hayat yanında arabanın parası olan bir milyon lirayı getirmiş. Bunun 400 bin lirasını nüfus kağıdı işleri için rüşvet olarak dağıtsın diye Fuat abiye verdim.

Nisan 1982

Fuat abi beni taksiyle alarak El Bab diye bir yere götürdü. Biz nüfusa güya burada kayıtlıyız. Burada tozlanmış defterleri çıkararak benim "ölmüş babamın" ismini ve kütüğünü buldular. Burada Defteri Askeri (Askerlik Defteri) düzenlendi. Bir evin tek evladı olduğum için askere alınamıyorum!. Buradaki işlerimiz bitince askerlik şubesine geldik. Fuat abi kapıda bekledi ve ben, uyuklayan bir yüzbaşının karşısına çıktım. Yüzbaşı bana adımı, soyadımı, baba adımı, doğum tarihimi, ikametgah adresimi sordu. Bunların hepsine Arapça cevap verdim. Sol kolumu açmamı söyledi. Koluma bir mühür vurdu. Aynı mühürü elindeki belgelere de bastıktan sonra sert bir ifadeyle "Yallah, eftah bab" (Git kapıyı aç) dedi. Ben de kapıyı açtım. Yüzbaşı beni askeri heyete havale etmiş. Galiba şimdi ayvayı yedim. Bakalım bu askeri heyette ne yapacağım. Herifler biraz karışık Arapça bir soru sorsalar çuvallarım ve bütün durum ortaya çıkar. Fuat abiye sordum:

— Abi, bu herifler ayarlanmış durumda mı? Yani ben oraya formalite olarak mı giriyorum?

— Yok Yasin, değil. Aman çok dikkatli ol. Ayarlama buraya kadardı. Bundan sonrası heyet işi olduğu için zor ayarlanır.

— Vay bee. Abi çok kötü. Ya çuvallarsam heyette?

— Aman Yasin soğukkanlı ol. İnşallah çuvallamazsın.

Ertesi gün Halep'te kışla gibi bir yere geldik. Yani Türkiye'deki askeri hastahaneler gibi bir yer. Askere almacak bütün adaylar burada sıraya girmiş. Doktorlar bunların sağlam olup olmadığını kontrol ediyorlar. Ben de Fuat abiyle birlikte içeri girdim ve kalem kısmma evrakları kaydettirdim. Korkudan neredeyse donuma kaçıracağım. Üzerimde tamamen Arap kıyafeti var. Sıraya girdim. Biraz sonra sıram geldi. Mübaşir gibi bir herif "Yasin El Haliiiittt" diye bağırdı.

— Faddal teal, tealll. (Buyur gel, gel).

Herifin yanına gittim. Yani bu herif aslında asker ama rütbesini falan hiç anlamıyorum. Adımı sordu, "Yasin El Halit" dedim. Çok büyük bir tehlike içindeyim. Eğer en ufak bir açık verirsem ve Türk olduğum anlaşılırsa Allah belamı versin beni üç gün sonra kurşuna dizerler. Korkudan dizlerim titreyerek odaya girdim. İçeride yedi tane doktor var. Ortadaki doktor sordu:

— Eşesbek? (Adın soyadın)

— Yasin El Halit.

— Eşesebu? (Baba adm)

— Abdullah.

— Eşesummi? (Ana adm)

— Rahime.

— Mineyninti? (Nerelisin)

— Elbab Bizea.

— İşgat tevallut? (Doğum tarihin)

— Elftusamiye vahidi hamsin (1951)

— La, la. Abaden mafi (Hayır, hayır, tamamen yanlış)

— Vallahi mebarif tahmini (Vallahi ben de bilmiyorum. Tahminen.)

— Yasin, tevallut liş mebarif? (Yasin doğum tarihini niçin bilmiyorsun?)

— Vallahi mebarif. (Vallahi bilmiyorum).

Doktorlardan biri yanıma gelerek soyunmamı istedi. Maşlah ve glabiyemi çıkardım. Göğsüme baktı, sırtıma baktı. Bir yerlerime dokundu. Tekrar yerine oturdu. Aralarında sessizce bir şeyler konuştular. Ortadaki doktor dedi ki:

— Yasin, tevallut elftusamiye sıttin. (Yalçın senin doğumun 1960).

— Eyva. (Evet).

— Halas bi yallah. (Tamam bitti. Git).

— Şükran yatıkılafi. (Teşekkür ederim).

Bacaklarım titreyerek dışarı çıktım. Fuat abi de yüzü bembeyaz bir şekilde beni bekliyor. Çok büyük bir tehlike atlattım. Kalem'e uğradık. Orada da Tamam, askere alınmıyorsun," dediler. Üç saatte kendime zor geldim.

— Fuat abi iyi de, hüviyeti hala alamadık.

— Yasin artık almasak bile kıymeti yok. Senin işini Suriye devleti bile şimdi resmen tasdik etmiş oldu. Artık tam bir Suriye vatandaşısın. Haydi gözümüz ay dm.

— Fuat abi, senin bu iyiliklerini nasıl unuturum? Allah razı olsun.

Fuat abiyle birlikte eve geldik ve olup biteni Hayat'la Ahmet'e anlattık. İkisi de çok sevindiler. Ahmet'in kağıtları El Bab'tan henüz gelmediği için o biraz daha bekleyecek. Sonra aynı tezgaha o da girecek. Askeri heyete girdiğimin ikinci ya da üçüncü günü evden çıkarken yanıma benim yaşıtım esmer bir genç geldi:

— Kardeş merhaba. Nasılsın?

— Sağol arkadaş. Sen nasılsın? Tanıyamadım seni.

— Sen bizi tanımazsın ama biz seni tanırız. Biz herkesi tanırız. Senin iş bitti galiba. Hayırlı olsun. Şimdi burada ne yapacaksın?

— Valla bakalım. Herhalde bir iş tutacağız.

— Bizimle birlikte olur musun?

— Kiminle birlikte yani?

— Filistin kamplarında. Bizim burada kamplarımız vardır. Senin gibi kaçak arkadaşlara iyi bakarız. Eğer istersen seni İsrail'e karşı göndeririz.

— Aman abi, gözünü seveyim. Benim o taraklarda hiç bezim yoktur.

— Sen biraz düşün de. Ben seni yine bulurum.

Vay bee. Bu herif kim? Ne adını verdi ne de başka bir şey söyledi. Bu kadar beladan sonra başımıza bir de Filistin işi mi çıkacak yoksa? Bana ne lan İsrail'den? Biz burada can derdine düşmüşüz, herif bize İsrail'e karşı savaşırsın diyor. Git baba, git. Ancak bu herif midemi fena halde bulandırdı. Acaba beni ihbar eder mi? Yoksa tehdit mi edecek? Çok tatsız bir durum oldu. Türkiye'de olsa bunun gibi bin tanesine duman attırırım ama burada kime dert anlatacaksın? Artık burada iyice sıkılmaya başladık. Elimizde 500 bin lira kadar para kaldı. Fuat abi hüviyet için benden 300 bin lira daha alınca geriye 200 bin kaldı. Ahmet, Hayat ve ben bu parayı çok dikkatli harcamak zorundayız. Gece televizyonda bankerlik firmamın tasfiye edildiğini duydum. Ödeme planı veren banker cezaevinden tahliye ediliyordum. Bunu da haberlerde dinledim. Hemen İçişleri Bakanı Selahattin

Çetiner'e ve Ankara 3. Asliye Ticaret Mahkemesi'ne birer mektup yazdım ve Türkiye'ye dönmek istediğimi, tutuklanmadığım takdirde borçlarımı ödemek için çaba harcayacağımı bildirdim. Bunlara "Beyrut2 Mayıs 1982" başlığı koydum ve başka bir zarf içinde Ankara'da bir arkadaşıma postaladım. Postahaneden çıktıktan sonra hemen karşıdaki Turistik Otel'in önünde 06 plakalı Murat 131 bir araba gördüm. Biraz bekleyince sahibi geldi. Bu adamı görünce çok sevindim. Kaç zamandan beri ilk defa bir Türk'le doğru dürüst karşılaşıyorum:

— Abi, siz Türk müsünüz?

— Evet. Siz herhalde buralısınız ama iyi Türkçe biliyorsunuz.

Bu adamcağızın adını unuttum. Özkaşıkçı Un Sanayii'nde çalışıyormuş. Görev gereği buraya sık sık gelip gidermiş. Abi beni otele davet ederek bira ısmarladı. Vatan hasreti gibisi var mı?

— Abi, beni tanımadın mı?

— Valla bir yerden gözüm ısırıyor ama.

— Türkiye'nin en genç bankeri Yalçın Doğan. Hatırladın mı?

— Oooo. Tabii be. Senin Suriye'ye kaçtığını da okumuştum gazetelerde. Nasıl şimdi durum?

— İşte iflas edip buraya kaçtık.

— Zaten bütün bankerler battı. Bankere para kaptıranlar şimdi habire toplantı yapıp duruyorlar sağda solda.

— Abi ben de Türkiye'ye dönmeye karar verdim. Hapse bile atsalar döneceğim. Kesin kararlıyım. Artık burası çekilmez oldu. Bir sürü dümen çevirdik. Ölüp de nüfustan düşmemiş birinin yerine geçtim. Türk olduğumu bilseler öldürürler valla.

— Peki, ne iş yapıyorsun burada Yalçın?

— Şu anda bir şey yapmıyorum. Aslında yapabilirim ama moralim sıfır. Dün de yanıma bir herif gelip Filistin gerillası olmamı söyledi. Aslında Lübnan'da işim hazır ama şimdilik gitmiyorum. Geldiğime de bin pişmanım. Bu adamla karşılaştığıma çok sevindim. Eve gittim, Hayat'm canı yine sıkkın. Paralar da yavaş yavaş suyunu çekiyor. Bu arada ben moralimi biraz olsun düzeltmek için cebimizde kalan az

paranın bir kısmını verip orglu bir teyp radyo aldım. Bazen bununla oynayıp zaman geçiriyoruz. Bu arada bir ressamın iş yerine gittik. Hayat'm yağlıboya, annesinin, babasının ve kardeşlerinin karakalem resimlerini yapması için ressama bunlarm resimlerini verdik. Bu iş için 500 Suriye lirası kaparo bıraktım. Aslında bu gibi harcamalardan kaçınmak lazım ama eski bankerlik günlerimden kalma alışkanlıkla yine para yiyorum. Bu arada da, cebimizde biriken bozuk paraları ne olur ne olmaz diye bir kutunun içinde saklıyorum.

23 NİSAN 1982

Bugün televizyonda 23 Nisan törenlerini izledik. Televizyonda Ankara'yı görünce çok duygulandım. Gece haberlerinde de küçük çocukların Başbakan Bülent Ulusu'yu ziyaret ettiklerini gördüm. Başbakanımız, çocuklardan birine bir an için yetkisini verdi ve bir istekte bulunmasını istedi. Ben de içimden, "İnşallah AF çıkarın der," diye geçirdim ama çocukcağız bunu ne bilsin. Ahmet sordu:

— Yalçın, şimdi Türkiye'de olsak müşteriler acaba bize ne yaparlardı?

— Valla kaçtığımız için bize iyi gözle bakmazlar. Çok öfkeli müşteriye rastlarsak işimiz bitiktir. Ama olgun müşteri olursa belki halden anlar.

Türkiye'ye dönmeye kesin karar verdik. Cebimiz , deki para giderek azalıyor. Bu gidişle Suriye'de açlığa mahkûm olacağız. Hiç değilse aç kalırsak vatanımızda kalırız, ölürsek vatanımızda ölürüz. Bu işin başka çaresi yok. Bize burada bakan insanlara da daha fazla yük olmanın gereği yok. Kaçak yaşamaktan bıkıp usandık. Fuat abiyi buldum:

— Abi biz Türkiye'ye geçeceğiz. Senin ve ailenin büyük iyiliklerinizi gördük. İnşallah bir gün özgür olursam Ahmet'le birlikte buraya yeniden geliriz. Burada çok şey öğrendim ama anam, babam, kardeşlerim, memleketimin her şeyi gözümde tütüyor. Burada olduğum sürece hiçbirini görmem mümkün değil. Zaten mektup aldım, büyük abim Yaşar'ı daP benim bankerlik işi yüzünden tutuklamışlar. Halbuki onun ne günahı var? Bir devlet dairesinde memurdur. Abi senden ricam, durumu ayarla ve bizi Arap gümrüğüne belli etmeden Cilvegözü'ne bırak.

— Bu mümkün değil Yasin, olamaz.

— Abi sen demiştin ya zeytinliklerden geçilebilir diye.

— Oğlum, yenge o yolu yürüyemez. Perişan olursunuz. Bir de yakalanırsanız Suriye'liler sizi, oyarlar valla. Hem ne diye gidiyorsunuz ki? Yakmda Ahmet'in hüviyeti de çıkınca gül gibi geçinip

gideriz. Size Beyrut'ta iş hazır.

— Yok abi. Ben karıma da rezil oldum. O da burada sefil duruma düştü. Halbuki Hayat'ı buraya çağırırken çok güzel şeyler vaad etmiştim. Aslında çoğunu yalan söylemiştim ama olsun. Kızcağız perişan oldu. Kaçmak zaten çözüm değilmiş. Bütün bankerlerin tasfiyesinin yapıldığını radyodan duydum. Bakalım bana üçkağıt atanlar da sahneye çıkacaklar mı? Eğer ben Türkiye'de olursam belki mecburen gelip borçlarını öderler.

— Yalçın, o halde ben sizin Halep Başkonsolosluğundan vize alıp yengeyi yine normal yoldan Türkiye'ye bırakayım. Dönüşte buraya gelip sizi yine eskisi gibi kaçak geçiririz.

Fuat abi ertesi sabah Halep'e gidip Hayat için vize aldı. Hayat yine Şerife Hoseyin olarak, yani Fuat abinin sahte kansı olarak Türkiye'ye giriş yapacak.

Mayıs 1982

Hayat gitti. Hayat'tan ayrılmış olmak içimi tuhafça burktu. Üzüldüğümü belli etmeden gözden kaybolunca kadar arkasından el salladım. Burada artık sığıntı yaşıyoruz. Kalacak doğru dürüst bir yerimiz bile yok. Fuat abi Hayat'ı götürürken bir hafta on gün sonra geleceğini söyledi. Cebimizde 580 Suriye lirası var.

— Ulan Ahmet ne durumlara düştük be. Bizim kaçtığımızı gazetelerde okuyanlar da herhalde Suriye'de krallar gibi yaşadığımızı sanıyorlardır. Şu durumumuzu görseler, hiç kimse inanmaz. Haydi Turist Otel'e gidelim de, bir Türk vatandaşı bulursak öğle yemeğini ona yükleyelim.

Turist Otel'e gidip Türk aradık ama hiç kimse yok.

— Ahmet, gel bizim Ermeni ayakkabıcıya gidelim. Biraz vakit geçmiş olur. Belki yemek de ısmarlatırız.

Burada tanıştığımız Ermeni'nin dükkanma gittik.

— Vaaay çocuklar neredesiniz be? Hiç gözükmediniz kaç zamandır.

— Agop abi biz Türkiye'ye dönüyoruz. Burası bize ters geldi. Kendi vatanımıza gidelim, ne olacaksa orada olsun.

— Oğlum orası benim de vatanimdir. Ben de aslen Gaziantepliyim. Seferberlikte ailemiz buraya göçtüğü için mecburen burada yaşıyorum. Türkiye benim de gözümde tütüyor aslına bakarsan. Keşke bu orospu çocuğu kışkırtıcılar olmasaydı da şimdi o topraklarda kardeş kardeş yaşasaydık. Ne yersiniz bakalım ulan? Sizin karnınız açtır bu saatte.

— Abi sana gerçeği söyleyeyim mi? Ben eskiden bir Ermeni falan görsem onu öldürmek isterdim. Ama senin bu insanlığın beni o kadar mahçup etti ki. Ben Ermeni'leri böyle bilmezdim.

— Oğlum, aslında Suriye Ermenileri Türkleri çok severler. Bütün Ermeniler sizi sever be. Sen bakma o birkaç soysuz pezevenge. Ellerine silah alıp ortalığı karıştırıyorlar. Yeminle söylüyorum ki, sizden biri öldürülünce biz Türklerden daha çok üzülüyoruz burada. Çünkü biz sizinle aynıyız. Aynı toprağm insanlarıyız. Bir tek dinimiz ayrı. Ama bak, geçen yıl ben Antep'te bir tanıdığın düğününe gittim. Orada biri

kafayı bulmuş, yanıma gelip "Defol lan pis Ermeni" dedi. Ne kadar üzüldüm anlatamam. Tabii oradaki herkes özür diledi ama üzüntüm geçmedi. Yani böyleleri her toplumda var.

Ermeni dostumuz bize güzel bir yemek yedirdi. Kendisiyle öpüştük, vedalaştık.

15 MAYIS 1982

Paramız bittiği için yine Fuat abinin köydeki evine döndük. Fuat abi Türkiye'den henüz dönmedi. Bizim Ahmet'i, Fuat abi vasıtasıyla tanıştığımız bu yörenin Baas Partisi sorumlusu Nazmi abiye gönderdim. Ondan 250 Suriye lirası borç alıp geldi. Burada Baas Partisi'nin sorumlusundan herkes Allah'tan korkar gibi korkuyor. Hafız Esad öyle bir polis rejimi kurmuş ki, aklınız durur. Biz işte böyle bi£ ortamda yaşıyoruz ve Ahmet'in halen kimliği çıkmadı. Yakalasalar idam ederler. Akşam Nazmi abi bize geldi.

— Nazmi abi, biz Türkiye'ye dönmeye karar verdik.

— Oğlum sizin aklınızdan zorunuz mu var? Sizi göndereyim bir kampa, orada rahat edin.

— Ne yapacağım kampta?

— Asker olacaksınız. Filistin kampları var, başka kamplar var. ister İsrail'e karşı savaş, ister başkalarına karşı.

— Yok abi, bizim ne işimiz var oralarda?

— Bakm, siz eğer kabul ederseniz ben bir telefon edip adamları buraya çağırırım. Valla omuzlar üzerinde gidersiniz. Sizin için alacağım parayı da yarı yarıya kırışırız.

— Vay beee. Helal olsun. Hem de paralı asker alıyorlar ha?

— Kısa zamanda rütbe de alırsınız. Hem de çok Türk var o kamplarda.

— Abi desene birkaç yıl sonra Türkiye'ye beni Albay Yalçın Doğan olarak döndüreceksin. Abi kusura bakma ama, ben elaleme askerlik yapmam. Ahmet de yapmaz. Türkiye'de beni idam edeceklerini bilsem vatanıma dönerim Allah belamı versin. Parası batsın. Biz canımızı sokafcta mı bulduk?

— Yasin oğlum, seni kollatırız. Savaşacak değilsin ya. Ye iç, keyfine bak.

— Yok abi, sağol. Biz yokuz bu işte. Giderim kendi memleketime işimin başına geçerim. Hapis yatacaksam orada yatarım. Adaletin kestiği parmak acımaz.

Nazmi abinin bu laflan bizi çok korkuttu. Ulan ister misin bu herifler bir ğece bizi apar topar alıp kampa götürsünler? Ondan sonra al başına belayı. Yok yok. Biz en kısa zamanda Türkiye'ye kaçmalıyız. Aksi halde bu işin boku çıkacak, öleceksek de vatan topraklarında ölelim. O gece korkudan hiç uyumadım. Her sesi duyduğumda bizi kamplara götürmeye geldiler zannedip kabuslar gördüm. Ertesi gün köydeki odamızda otururken Fuat abinin karısı "Yasin Yasin, ermeniye, ermeniye," diye bağırmaya başladı. Başka bir şeyler de söylüyor ama ben anlamıyorum. Fuat abinin kızı da pencerenin önünde o güne kadar hiç görmediğim bir adamla konuşuyor. Gelen adam kızcağıza babasını soruyor. Ben cok korktum:

— Lan Ahmet, galiba Afrin siyasi polisi geldi. Hiç ses çıkarma.

— Belki de bizi kampa götürmeye geldiler.

— Vay bee. Hemen tüyelim.

— Nereye tüyeceksin lan? Her tarafı kesmişlerdir.

Biz hemen odanın içine yattık. Daha sonra, eve gelenlerin öbür odaya alındığını farkettim. Fakat bir kadın ve küçük çocuk sesi geliyor., Fuat abinin kızı gelip beni çağırdı ve içeriye götürdü. İçerdeki odada genç bir adam, bir kadın ve küçük bir çocuk gördüm. Genç kadın çocuğa, "Yapma yavrum, otur şuraya. Cıssss," deyince bunların Türk olduğunu anladım.

— Efendim, hoşgeldiniz.

— Hoşbulduk arkadaşım. Demek Türkçe biliyorsun ha?

— Evet efendim.

— Biz de Fuat beyi arıyorduk. Herhalde Türkiye' den henüz dönmedi. Geçen gün konsolosluğa gelip vize almıştı. Beni köyüne davet etmişti sonra. Biz de ailece geldik.

— Henüz dönmedi efendim. Siz Türk Konsolosluğu'nda mı çalışıyorsunuz?

— Evet. Ben Türkiye'nin Halep Konsolosu İsmail Avcı'yım.

— Ooooo. Evimize şeref verdiniz efendim. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Benim adım Yasin El Halit.

— Ne kadar güzel Türkçeniz var.

— Öğrenimimi Türkiye'de ODTÜ'de yaptım efendim. Beş yıl kaldım Ankara'da.

— Öyle mi? Biz de Kavaklıdere'de oturuyoruz. Burada ne iş yapıyorsunuz şimdi?

— Halep'te Türk'lerin geldiği Turist Otel'de tercüman rehberlik yapıyorum.

İsmail Avcı burada güzel bir piknik yeri arıyordu. Kendisine tarif ettim. İçimden de "Saym konsolosum, ben kaçak banker Yalçın Doğan'ım. Türkiye'ye dönmek istiyorum," demek geldi ama cesaret edemedim. Sarı kordiplomatik plakalı kırmızı Golf arabalarına bindiler. Onlan uğurladık. İçim bir tuhaf oldu. Fuat abi Türkiye'den bu gece döndü. Hayat'ı Ankara'ya ailesinin yanına sağ salim bırakmış. Buna çok sevindim. Bana da Ahmet abimden mektup getirmiş.

— Neler yaptın Ankara'da Fuat abi?

— İşte Hayat'ı anasının evine bıraktım. Tabii çok sevindiler. Babanla ve abinle tanıştım. Hepsinin çok selamlan var. Sizi oraya sağ salim geçireceğime söz verdim. Yaşar abin İzmir cezaevinde yatıyor. Yakında mahkemesi varmış. Herhalde çıkar diyorlar.

— Bizi yarın gönderir misin abi?

— Yarın adamlarla konuşayım. Sizi her adamla yollamam. Güvenceiğim adam olması lazım. Ben şimdi duruma bakarım.

18 MAYIS 1982

Sabah Fuat abi yanımızdan ayrıldı., öğleden sonra da yanımıza gelerek "Haydi çocuklar, hazırlanın bakalım," dedi. Ben takım elbisemi ve bavulumu, bir daha gelişte getirmesi için Fuat abiye bıraktım. Arap kıyafetlerimizi hatıra olarak yanımızda götürmeye karar verdik. Bunu ve birkaç eşyamızı daha bir bohça yaptık. Türkiye'den gelirken giydiğimiz kaçakçı ayakkabılarını yeniden giydik. Kendi normal ayakkabılarımızı bohçaya köydük. Ahmet de, ben de çok heyecanlıyız. Bu sefer geldiğimiz yoldan değil de, Kırıkhan civarından kaçak geçeceğiz sınırı. Yani 1 Ocak 1982 günü yaşadığımız korkulu maceranın bir benzerini yaşayacağız. Hey büyük Allah. 1 Ocak günü

kendi memleketimizden Suriye'ye kaçıyorduk. Şimdi aradan dört buçuk ay geçmiş ve bu sefer Suriye'den kendi memleketimize kaçıyoruz. Bugün hava çok sıcak. Köyden Toyota bir kamyonete bindik ve dağlık bir yola girdik. Yarım saat kadar gittikten sonra bir dağ köyünden iki adamı Fuat abi arabaya aldı. Birinin adı Hamdo. Öbürünü bilmiyorum. Bu köyden ayrüdık ve yine bir saat kadar boktan yollardan gittikten sonra arabadan indik. İndiğimiz yer sınıra çok yakın. Hamdo dürbünle o tarafa doğru baktı. Ben de bakınca sınır teli sanki tam önümdeymiş gibi gördüm. Hava henüz kararmadı. Fuat abi orada çıkarıp bana kırk bin lira para verdi. Halbuki Ahmet abim kendisiyle bana gönderdiği mektupta Fuat'a iki yüz bin lira verdiğini yazıyordu. Ben de Fuat abiye bu durumu sormadım. Fuat abi bizi sınırdan geçirecek adamlara da bir miktar para verdi ve kendisiyle vedalaştık. Bize gerçekten çok emeği geçmiş ve bütün Suriye yaşantımızda büyük yardımı dokunmuştu. Fuat abi giderken arkasından ağladım. Karşılıklı olarak birbirimize hakkımızı helal ettik. Dördümüz birlikte nar ağaçlarının olduğu bir bahçeye geldik. Sınıra çok yakın olan bu yerde bazı Araplar nedense birkaç tane ev yapmışlar. Bunları yaz mevsiminde kullanıyorlarmış. Biz Ahmet'le ikimiz nar ağaçlarının altına oturduk. Hamdo ve adamı silah almaya gittiler. Narlar henüz olmamış. Saatler geçtikçe karnımız çok acıktı ama yanımızda yine yiyecek hiçbir şey yok. Zaten bütün gün, heyecandan doğru dürüst bir şey yiyememiş durumdayız. Ham narları yemek istiyoruz ama bir türlü yiyemiyoruz.

Akşam saat 18'de Hamdo ve adamı geldiler. Ellerinde birer adet Kalaşnikof otomatik tüfek. Anladığım kadarıyla bu Hamdo sınırı kaçak geçmede büyük bir usta. Dürbünle iş yapıyor. Hava daha tam kararmadığı halde biz yürümeye başladık ve iki dere geçtikten sonra sazlığa girdik. Hamdo yolun neresine basılacağını falan çok iyi biliyor. Yıllardan beri bu işle uğraştığı için büyük tecrübe kazanmış, öyle bir yere geldik ki, hemen karşısı Türkiye. Çakılların üzerine tam siper yatarak havanm kararmasmı beklemeye başladık. Tel örgü on metre ötemizde duruyor. Hava karardı. Hamdo yavaşça "Arkadaşlar ben kalkınca siz de hızla kalkacaksınız. Teli kaldıracağım. Benim arkamdan hızla geçip koşmaya başlayacaksınız. Hiç durmak yok," dedi. Teli kaldırdı, bu teli geçtik. Sonra biraz ötedeki ikinci teli de geçtik. Hamdo koşmaya başladı. Biz de arkasmdan koşuyoruz. Fakat ben bir dakika sonra tıkandım. Vay namussuz sigara vay. Garanti bu sigara tiryakiliği yüzünden tıkanıyorum. Tabii bir de heyecan var. Bacaklarım titriyor. Bir de, Ahmet'le ikimizin elinde bohçalar var. Benimkini yorgunluktan bırakmayı düşünüyorum ama Hamdo çok bozulur diye kucağımda taşıyorum. Çünkü bohçayı orada bıraksak geride iz bırakmış oluruz. Bu ortamda kaç metre koştuğumuzu

hatırlamıyorum. Artık gözlerim kararıyor ve bayılacak gibi oluyorum. Vatan topraklarma basmanm sevincini bile yaşamıyorum. Bir dere geçtik. Bir daha, bir daha. Belki on tane böyle dereyi gece karanlığında geçtik. Gece saat 23'e kadar yürüdük ve taş bir köprüden geçerek bir köye girdik. Bu köy smır köyü. Burada bile gizli gizli yürüyoruz. Arada bir jandarma panzerleri devriye gezip kaçakları yakalıyormuş. Köyün evleri gözükünce, Hamdo Ahmet'le ikimizi çalıların dibine bırakıp "Biz eve bakıp geleceğiz. Buradan ayrılmayın," dediler. Biz de çalının dibine sinip kaldık. Bekle bekle, gelen giden yok. Tahminen iki saat geçti. Biz tam orada beklerken karaltı halinde biri bize yaklaştı ve Ahmet korkusundan kendisini çalılıklardan aşağıya doğru fırlatıp gözden kayboldu. Ahmet'e sessizce "Lan Ahmet, beni bırakıp gitme," dediysem de Ahmet ortada yok. Adam yanıma yaklaştı. Çok korktum. Karanlıkta yanıma geldi:

— Kimsin lan sen?

— Ben buralıyım abi.

— Sen buralı değilsin. Kimsin, necisin?

— Abicim, ben Hamdo'nun arkadaşıyım.

— Suriye'li Hamdo mu?

— Evet. Onu bekliyorum. Birazdan gelir.

Birdenbire bir şarjür sesi işittim. Karanlıkta yanımıza sessizce yaklaşan Hamdo Kalaşnikof otomatik tüfeğin namlusunu herifin ağzına dayadı:

— Kimsin sen?

— Abi beni tanımadın mı?

— Nerden tanıyım lan? Kimsin?

— Abi ben Abdülkadir.

Herif ismini söyleyince Hamdo ve adamı silahlarını aşağıya çevirdiler. Abdülkadir korkudan altma kaçırmış. Pis pis kokmaya başladı. Bizim sesimizi duyan Ahmet de, "Hamdo abi ben buradayım," diye seslendi. Ancak Ahmet'i korku belasına girdiği o yerden çeke çeke zor çıkardık. O arazideki deliği nasıl buldu da girdi çok hayret ediyorum. Demek ki insan korku ve heyecandan yılan deliğine bile girebilirmiş. Neyse, Ahmet'i girdiği o yerden güç bela çıkardıktan sonra Hamdo bizi bir köy evine götürdü. Evin çocuklarmdan birinin elinde üç parmak yok.

Saate baktım, geceyansım yirmi beş dakika geçiypr. Hemen orada Hamdo'ya teşekkür ettik ve bir yer yatağının üzerinde kıvrılıp uyuduk.

19 MAYIS 1982

Gece saat 3'te bizi o derin uykumuzdan uyandırdılar. Hamdo ve arkadaşı vedalaştık. Onlar Suriye'ye geri dönüyorlar. Kaldığımız evin oğlu sabah gün ışımadan önce bizi Kırıkhan yoluna götürüp bırakacak. Ondan sonra kendi başımızın çaresine bakacağız. Ben uykusuzluktan ve yorgunluktan ölüyorum. Memlekete kavuşmuş olmanın sevincini bile yaşayamıyorum. Ayakkabılarımızı giydik, bohçalarımızı elimize alıp yürümeye başladık. Bizi götüren çocuk, "Acaba gören olur mu," diye çok korkuyor. Sabah 5'e kadar yine derelerden, tarlalardan geçtik. Bu arada karşımıza kocaman köpekler çıktı. Ben çok korktum. Biraz mola verdik ve sabah saat 6'da asfalta geldik. Bizi getiren çocuk geri döndü. Ahmet'le ikimiz yolda araba bekliyoruz ama ne gelen var ne giden. Kırıkhan'a doğru yürümeye başladık. Ahmet dedi ki:

— Yalçın, bugün 19 Mayıs bayramı var. Bakarsın bayram şerefine af çıkartırlar.

— Vay bee. İnşallah. Belki dün gece çıkmıştır da bizim haberimiz yoktur. 1974 affı Mayıs ayında mı çıkmıştı?

— Mayısta çıkmıştı. Ben hatırlıyorum.

Yürü yürü yol bitmiyor. Bu arada her yerden kocaman köpeklerin sesi geldikçe ben bayılacak gibi oluyorum. Yaklaşan bir minibüse el kaldırdık. Durdu. Kırıkhan'a yaklaşırken jandarma karakolunun önünden geçtik. Artık ülkemizdeyiz. Bayrağımızı gördük. Kırıkhan'da indik ve büyük bir çay bahçesine oturduk. Ancak elimizdeki bohçalarla çok dikkati çekiyoruz. Herkes bize bakıyor "Kim bu kelekler," diye. Ahmet'i çay bahçesinde bırakıp ben çarşıya çıktım ve bin liraya elden düşme eski bir çanta aldım. Bohçadaki eşyalarımızı çantaya yerleştirdik. Bu arada Kırıkhan ilçesinde 19 Mayıs törenleri başladı. Bando mızıka, bayraklar, öğrenciler. Tüylerim diken diken oldu. Bando marşlarımızı çalarken neredeyse ağlayacağım. içimi bir askerlik isteği kapladı. Halbuki Suriye'nin böyle güzel marşları yok. İskenderun dolmuşlarına giderken yolda gördüğümüz bir adama sorduk:

— Amca televizyonda dün gece af çıktığını ilan ettiler mi?

Adam suratımıza acayip acayip baktı. Yolda bir çevirme olursa diye çok korkuyoruz. Gerçi yanımızda Türk kimliklerimiz var ama bunları Suriye'de ilaçla tahrif etmiştik. Ancak, bu işi beceremedik ve çok

kazıntılı oldu. Sonra yeniden esas isimlerimizi yazmıştık ama o kadar belli oluyor ki üzerinde oynanmış olduğu. Neyse, İskenderun'a kadar rahat geldik. Buradan Adana otobüsüne bindik. Yolda arama, çevirme falan olmadı. Belki Ankara yolunda arama olur diye Ankara biletlerimizi Varan otobüslerinden aldık. Bu firma biraz sosyetik olduğu için pek aranmıyor. Büyük korkularla ve "Acaba polisler bizi tanıyıp yakalar mı" düşüncesiyle otobüse bindik ve gece saat 21'de Varan'ın Söğütözü terminaline vardık. Burada Ahmet'e yirmi bin lira verdim. Ahmet doğruca İstanbul'a devam edecek. Ahmet'le vedalaştık. Helal olsun Ahmet'e. Gerçekten de benim kader arkadaşım olmuştu. Çok mert çocukmuş. Bir taksiye bindim. Ohhh, yine Ankara'dayım ama kaçak durumdayım. Sanki Ankara'dan yıllar önce ayrılmışım gibi taksinin camma başımı dayayıp etrafı seyrettim. On beş dakika sonra Demetevler'de kayınpederimin evine vardım. Bugün geleceğimi hiç kimse bilmiyor. Kapıyı çaldım. Hayat, kaympederim, kayınvalidem, kayınbiraderlerim. Evde bir anda bayram şenliği başladı. Hayat dedi ki:

— Yalçın, sağ salim gelebilmen için her gece Allah'a dua ettim.

Karımın bu sözleri beni çok sevindirdi. Demek ki beni bütün olup bitenlere rağmen çok seviyor. En büyük mutluluk bu. Hemen banyo yaptım. Anneme, babama haber saldık. Biraz sonra onlar da geldiler. Geç saatlere kadar sohbet ettik ve yorgunluktan bitik bir durumda yatağa girdim.

20 - 31 MAYIS 1982

Kayınpederin evinde kaçak olarak oturuyorum. Bir misafir gelse vebalı biri gibi odaya saklanıyorum. Veya bir kapı çaldığı zaman hemen içeriye toz oluyorum. Bu durum çok kötü. Türkiye'ye döndüğümü ailemden başka hiç kimse bilmiyor. Bu arada Yaşar abim tahliye olmuş, Ahmet abim için verilen gıyabi tutuklama karan kaldırılmış. İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesi Yaşar abimi tahliye ederken benim aranmama devam edilmesine karar vermiş. Yakalanırsam hemen içeri atacaklar. Demek ki ben de mahkemede bulunsaydım, hakim, abimle birlikte beni de tahliye edecekti. Benim dostum Albay Rahmi Gündoğan "Yalçın Doğan bankerzedelerinin" temsilcisi ve komite başkanı seçilmiş. Benim bankerzedelerimi o temsil ediyormuş. Çocukluk anılarını bol bol dinlediğim, masalarda kurşun askerlerle harp yaptığım albayımın bu göreve getirilmiş olmasına sevindim. Bu göreve gaddar bir vatandaş gelseydi bana kök söktürürdü. Albayıma telefon açıp randevu aldık. Benim Türkiye'ye döndüğümü hiç kimseye söylemeyecek. Eski şoförüm Kemal'e haber gönderdim. Kemal şimdi bir başka yerde çalışıyormuş. Oranın gıcır gıcır arabasıyla geldi.

Kemal'i görünce bir an eski güzel günlerimi düşündüm. Büyük havalar attığım Mersedes makam arabam, bürolarım, müşterilerim, İzmir'deki sabun fabrikam, batışım, kaçışım.

— Kemal nasılsın? Neler yapıyorsun?

— Valla iyiyiz be dayı. Seni de çok iyi gördüm.

— Kemal, yanımda çalışanlardan beni seven bir Ahmet varmış, bir de sen varmışsın. Helal olsun sana. İyi dostmuşsun. Prof ne yapıyor?

— Prof da iyi dayı. O Sabahattin Diler'in yanına girdi.

— Vay bee. Nasıl olur?, öbür arkadaşlar nasıllar?

Fuat bana bütün eski arkadaşlarm ne yaptığını anlattı. Tabii ben battıktan sonra herkes kendine göre yeni bir düzen kurmuş. Hayat ve ben, Kemal'in kullandığı arabaya bindik. Bir an kendimi iflas etmemiş de bankerliğe devam ediyormuş gibi düşündüm. Ne güzel günlermiş onlar. Şimdi burada kaçak yaşıyorum. Yalçın Doğan alacakhlar komitesi başkanı Rahmi Gündoğan albayımın Emek Mahallesindeki evine ayakkabüarımı çıkararak girdim. Ben her eve girişte ayakkabılarımı çıkarırım. Hatta bana İstanbul'da Ahu'yu ayarlayan Sevtap hanımın evine girerken bile ayakkabılarımı çıkarmıştım da Sevtap hanım "Aaa şekerim, birazdan güzel kızımız gelecek. Onun yanında terlikle mi oturacaksın?" diye sormuştu. Ah eski günler ah. Neyse, albayımın ve eşinin ellerinden öptük.

— Rahmi bey amca, ben Suriye'de iken ödeme planı veren bazı bankerlerin hapisten tahliye edildiğini duydum. Bu yüzden de aklanmak için geri döndüm. Geldiğimi ailemin dışmda sadece siz biliyorsunuz. Madem siz şimdi komite başkanısmız, benim ne yapmam gerekiyor?

— Yalçın, şimdi sen bir ödeme planı haklayacaksın. Ben bunu tasfiye kuruluna götürürüm ve "Biz bu plana razıyız" derim. Belki kabul ederler, belki etmezler ama bu ödeme planını hazırlaman şart. Hazırlanmasında ben sana yardım ederim. Bu planda nakit para miktarını, ne kadar borcun olduğunu, normal müşteriler haricinde tüccarlara borcunu, bankerlere borcunu, mal varlığını, ayrıca bütün alacaklarını gösteriyorsun. Sonra da mesela "Ben bu borcumu şu kadar ay ödemesiz şu kadar zaman içerisinde ödemeyi taahhüt diyorum," diyorsun. Hepsi bu.

— Peki, bu süre içinde beni hapse atarlar mı?

— Orasını bilmem. Ama bir sürü bankeri içeri aldılar. Bunların çoğu da tahliye oluyor.

— Rahmi bey amca ben bütün borçlarımı ödeyeceğim. Ancak birçok kişiyle alışverişim var. Bunların çoğu da muvazaalı. Benim bunları isbat edecek durumum yok. Yani bunlarla daha sonra uğraşacağım. Şimdi ilk iş olarak İzmir'deki sabun fabrikasını faaliyete geçirmem gerekiyor. Eğer bunu yapabilirsem bütün borçlarımı en geç on altı ay içerisinde öderim. Namus sözü.

— Peki Yalçın, elinde ne kadar nakit para var şu anda?

— Belki inanmayacaksınız ama hiç param yok. Eğer Aralık ayında beni o kadar sıkıştırmasalardı kaçmak aklıma bile gelmezdi. Kimi geldi büromu bastı, kimi bir yıl sonraki alacağı için haciz getirdi, kimi de emniyete çektirdi. Ben dolandırıcı olsam o bir iki aylık panik döneminde üç yüz milyon lirayı öder miydim? Ama adamın senedini ödüyorum, bu defa da konturgaranti olarak verdiğim çeki bankaya götürüp "Karşılığı yoktur" diye damga bastırıyor ve benden şikayetçi oluyor. Kaldı ki bir sürü vadesi gelmemiş çekin, senedin bile parasını benden zorla gelip aldılar. Aslında bizim adımız üçkağıtçıya çıktı ama bana yapılan üçkağıtları anlatsam kitap olur. Valla şu son yedi sekiz aydan beri çektiğim sıkıntıyı ve ıstırabı anlatamam. Bir tek gece bile doğru dürüst uyku uyumadım.

Rahmi amcayla birlikte bir ödeme planı hazırladık. Buna göre benim yaklaşık 400 milyon lira borcum var. Mal varlığım ve alacaklarım bu borcu karşılamaya yetmiyor. Ama yine de ödeme planı vereceğim. Bunun için tek şartım, İzmir'deki sabun fabrikamı yeniden üretime geçirmek. Fabrikaya Sabahattin Diler'in koydurduğu haczi mutlaka kaldırmam gerekiyor.

29 Mayıs 1982 günü, Kızılay'da bürosu olan bir arkadaşımın yanına gittim. Arkadaşım Milliyet gazetesine telefon açarak Bülent Hiçyılmaz'la konuştu. Benim bütün amacım basmda bir ropörtaj yaparak Türkiye'ye döndüğümü veborçlarımı ödeyeceğimi kamuoyuna duyurmak. Burada Bülent Hiçyılmaz benim resimlerimi çekti. Kendisine Suriye'den niçin döndüğümü anlattım ama bu arada bazı yalanlar da söyledim. Mesela orada banker Ayhan Afşar'ı gördüğümü söyledim. Halbuki yalandı. Ben daha önce intihar ettiği yazılan banker Servet Acar'ın yaşadığına inanıyordum. Bunu kendim söylesem kimse inanmazdı. Bu hususu sanki Suriye'de bana Ayhan Afşar söylemiş gibi Hiçyılmaz'a anlattım. Tabii o da bunları yuttu. Ama kendisine anlattıklarımın içinde sadece Ayhan Afşar ve Servet Acar bölümü yalandı. Gerisi hep doğru. Tabii resimlerim ve haberim Milliyet

gazetesinde çıkınca polis ve azgın müşteriler benim peşime düşecekler. Onun için yer değiştirmem gerekli. Hemen karımın teyzesinin Ufuktepe'deki evine transfer olduk. Bu gibi durumlara en çok Hayat için üzülüyorum. Ama şuna inanıyorum ki ben bir yıl içerisinde yine eski Yalçın Doğan olacağım. Şimdi bazı sıkmtüar çekiyorum ama her inişin bir çıkışı var.

Haziran 1982

Haberim ve resmim Milliyet gazetesinde manşetten çıktı. Haberi baştan sona kadar üç defa okudum ama" Ayhan Afşar'la ilgili olarak söylediğim yalana pişman oldum. Bugün avukatım Vedat Karadeli, benim Rahmi albayımla birlikte hazırladığım ödeme planımı tasfiye kuruluna verdi. Akşamüstü, Atatürkçü Sancak gazetesinin sahibi Salim Taşçı'nın bürosuna gittim. Salim abi, bankerlik zamanımdaki İzmir şube müdürüm, İzmir Jandarma İl Alay Komutanı emekli albay Nejat Alpaslan'ı aradı. Nejat albayımı bana zaten Salim Taşçı bulmuştu.

— Albayım nasılsınız?

— Sağol Yalçın bey, sen nasılsın? Sayende perişan olduk. Benim emrimdeki cezaevinde 46 gün yattım.

— Albayım inşallah bundan sonra acı günler yaşamayız. Ben Suriye'den döndüm ve tasiiye kuruluna ödeme planımı verdim. İnşallah bundan sonrası iyi gelir.

Telefonu kapadıktan sonra Salim abiye dedim ki:

— Abi ben hiç kimseyi yakmayacağım. Ne Nejat'ı, ne Enver'i, ne de Kasım'ı. Ama mahkemede konuşacağım. Onları bundan sonra mağdur edeyim mi, etmeyeyim mi bilmiyorum. Çünkü bizim paralan birileri götürdü.

— Valla mağdur et Yalçın. Paranı kim çaldıysa mağdur et. Ama tabii ispat edebilmen gerekir.

Asansöre binerken Salim abi cebime bir şey bıraktı. Dışarıda baktım, on bin lira vermiş. Eve taksi tutup gittim. Eve her gelişte Hayat'a işlerin yolunda olduğunu söylüyorum ama bu oyunum ne kadar sürecek belli değil. Bu arada Ahmet İstanbul'dan geldi. İkimiz yine kaçak bir şekilde dolaşmaya başladık. Ahmet'le birlikte benzinci Ali Orhan Birol'un yanına gittik. Orhan abi dedi ki:

— Oğlum Yalçın, ben sana kaçma demedim mi? Kaçtın da ne geçti eline?

— Haklıymışsın abi. Şimdi ödeme planı verdim. Bakalım ne olacak.

— Aranıyor musun?

— Ahmet de, ben de aranıyoruz., kaçak geziyoruz. Abi kaçma derken çok haklıydınız da, kaçmasaydım şimdi ya beni müşteriler öldürmüş olacaktı, ya da ben katil olacaktım. Birkaç müşteriyi birden temizlerdim inan ki. Banker Nurettin Yaman niçin katil oldu? Çünkü adamın o kadar üzerine geldi ki bazı müşteriler. İnan onun kadar dürüst ve mert bir banker tanımıyordum. Göreceksin bu Kastelli de sonunda ya katil olur, ya da kaçar. Hala ayakta durabildiğine bakma. Onun da eskisi gibi müşterisi yokmuş.

— O senin Enver albay ne yapıyor?

— İşler kötüye gitmeye başlayınca toz oldu hemen. Nerede olduğunu bilmiyorum. Herhalde evinde oturuyordur.

— Nejat albayın ne yapıyor?

— Onunla konuştum. Kırk altı gün hapis yatmış. Şimdi evinde oturuyor.

— Bir de senin komiser Kasım vardı yahu. O ne yapıyormuş?

— O da İstanbul'da petrol şirketi kurmuş abi. Adı Engin Petrol galiba. Hepsi Allah'tan bulsun. Başka ne diyeyim. Ben avukata verecek 50 bin lira bulamıyorum burada. Kayınpederim bana gizlice harçlık veriyor emekli maaşından Ne günlere kaldık.

— Yalçın oğlum, beni neredeyse ağlatacaksın. Ne oldu o milyonlara? Bir kısmını toprağa mı gömdün? Bak sana açık söyleyeyim, ben sende para olmadığına inanmıyorum.

— Yapma Orhan abi. Ben Suriye'ye kaçarken senden para almadım mı? Sana bu kadar rol yapar mıyım?

Gerçekten de çoğu insan bende para olmadığına inanmıyor. Çıkarken Orhan abi de cebime harçlık koydu.

Ertesi gün tüccar terzim Ruhi'nin dükkanma geldim. Burada otururken Yaşar abim geldi. Abim benim yüzümden İzmir'de hapis yatmış olduğu için bana çok bozuk. İlk defa burada sanki iki yabancı gibi karşılaştık. Bir müşterim olsa belki bana daha yakm davranırdı. Çok içerledim. İnsan kardeşine böyle mi yapar? Biraz sonra, benim alacaklarımı tahsil edebilmek için banker yaptığım toptancı Vedat Kesikbıyık geldi. Vedat'ı da ilk defa görüyorum.

— Yahu Yalçın, senin ev eşyalarının satıldığına çok üzüldüm. İnsanın içi gidiyor be. Güzelim eşyalar ölmüş eşşek fiyatına gidiyor. Şimdi

yeni Mafia'lar türedi biliyor musun? Bunlar banker mallarını satm alan yamyamlar. Bir sürü dümenle bedavaya kapatıyorlar.

— Vay bee. Demek benim ev eşyaları satıldı ha.

Bunu öğrendiğim zaman çok üzüldüm Halbuki bankerlik zamanımda o eşyaları ne kadar özenerek yaptırmıştım. Hayat'la güzel evimizde güya mutlu bir yaşantımız olacaktı.

— Yalçın sen kaçtıktan sonra ben de Suriye'ye gelmeyi planladım ama karım vazgeçirdi. Sonra gidip teslim oldum. Cezaevinde de çok az yattım. Şimdi Allaha şükür iyiyim. Yine dükkanımda çalışıyorum. Ev de duruyor.

— Vedat abi cezaevi nasıl? Bankerleri dövüyorlar mı?

— Yok bee. Hamza Çelik diye bir müdür var. Çok iyi adam. Bankerler için de ayrı bir koğuş açmışlar. Bankerler koğuşu, yani' 12. koğuş oluyor. Kadmlar koğuşunun yanında. Bütün bankerler oradaydı. Rahatımız iyiydi yani. Yemek falan yapıyorduk.

— Kimler vardı?

— Borsa Baba Evi Murtaza Bülbül, Palukent Nazif Aslan, Nusret Köse, Fatih Çağatay, bizim pavyoncu Atila Oras, Servet Ekmekçioğlu, Mustafa Yücer, herkes oradaydı. Daha bir sürü adam vardı yani.

— Mahkemeler nasıl? Çok ceza veriyorlar mı?

— Yok canım, çok iyi. Piç Yaşar bile altı gün yatıp sıyırdı.

— Peki, ben teslim olayım mı?

— İşlerini biraz düzene koy da öyle teslim olursun. Başgardiyan benim tanıdığımdır. Seni rahat ettiririm, merak etme.

22 HAZİRAN 1982

Sabah radyoda bir hükümet bildirisi okudular. Kastelli kaçmış. Kastelli'nin battığma çok sevindim. adeta göbek attım. Kaç aydan beri moralim ilk defa bugün iyi sayılır. Demek ki bu işi o da yapamadı. Halbuki bizler battıktan sonra bile devletin televizyonunda şakır şakır reklamları yayınlanıyordu. Keşke param olsaydı, bugün güçsüzler yurdundaki bütün fakir fukaraya yemek ziyafeti çekerdim. Sermaye piyasasının sihirbazı olarak bilinen Kastelli'nin batması beni korkunç zevklendirdi. Biz amatör cambazlardan sonra bu profesyonel cambaz

da ipin üzerinden düştüğüne göre, demek ki ipin üzerinde duran olmayacak. Tabii şimdi Hisarbank, Bağbank gibi bir sürü çurçur banka da iflas edecek. Keşke bugün Kızılay'a inip bankaların önündeki o kuyrukları görebilsem. Ama o kalabalığa girersem garanti yakalanırım. Ben batmadan önce Bağbank bana bile telefon açıp borç pa,ra istemişti. Vay bee. Amma da günler yaşamışız bu memlekette. Terzi Ruhi'nin Yenimahalle'deki dükkanına gittim. Orada daha önce benim yanımda çalışan, sonra Piç Yaşar'ın bankerlik bürosuna transfer olan Süreyya ile karşılaştım.

— Yalçın şu anda bir iş yapamaz mısın?

— Yaparım Süreyya ama benim için çok erken. Zaten kaçak geziyorum.

— Peki, birlikte bir iş kuralım, perde arkasından sen yönet.

— Olur Aslında, ama bu kadar sıkmtı arasında çok zor.

— Apartman yöneticiliği yapalım.

— Aslında iyi fikir valla. Mal alıp satacağımıza hizmet satarız. Daha garantili olur. Aslında apartman ve han yöneticiliği hakkında çok iyi fikirlerim var. Sermaye işi kolay. İlk başta para kefaleti verecek on kadar personel alırız. Bunlardan iki üç milyon alsak bu parayı sermaye yaparız.

— Yalçın, senin "bir sürü tanıdığın vardır. Sana maddi destek verecek birisi olamaz mı?

— Abi şu pozisyonda kimse yardım etmez. Benden korkarlar. "Acaba bu herif bizi de dolandıracak mı?" diye düşünürler. Yüzüme karşı söylemeseler bile böyle düşünürler. Onun için bu hikaye şimdi olmaz. Ama biraz ara geçince bir şeyler yaparız inşallah. Aç oturacak değiliz ya.

Kastelli'nin kaçması kamuoyunda büyük gürültü kopardı. Devlet Bakanı İlhan öztrak bir demeç verip Kastelli'yi dolandırıcı olmakla suçladı. Bu demeç bana çok ters geldi, öztrak Kastelli gibi bir adama "Dolandırıcı" diyorsa, demek ki benim gibi bankerleri katmerli dolandırıcı olarak görüyor. Gerçi bizim aramızda çok dolandırıcı vardı ama işin öbür yönüne de bakmak gerekir. Mesela İlhan öztrak benim 17 Şubat 1981 günü Marmara Oteli'nde Cemile ile yaptığım nişan törenine telgraf çekip mutluluk dilemişti. Halbuki(bon o zaman bankerdim. Şimdi de kalkmış bankerlere dolandırıcı diyor. Benim bildiğim kadarıyla dolandırılan kişiler, saf ve aptallardır. Bir

dolandırıcılık fiilinin oluşması için karşı tarafm saflığından ve temizliğinden yararlanıp onu kandırmış olmak gerekir. O zaman, dolandırılan (yani bankere para yatıran) kişiler aptallıklarını kabul etsinler, ben de dolandırıcı olduğumu kabul edeyim. Halbuki bu memlekette bankere para yatıranlar arasında birçok üst düzeyde bürokrat, hukukçu ve iktisatçı da bulunuyordu. Hatta benim müşterilerim arasmda Maliye Bakanlığı'nm, Merkez Bankası' nm, Devlet Planlama Teşkilatının çok değerli memur ve uzmanlan bile vardı. Yani bunlar şimdi saf ve aptal vatandaş, biz de bunlan dolandıran üçkağıtçılar mı olduk? Bankerlik $_{N}$ faaliyetlerine son verilmesi nedeniyle iflas eden bankerler niçin dolandırıcı oluyor? Bu memlekette Sabancı, Koç, Eczacıbaşı, Enka gibi kuruluşlar iflas etseler, bunlara "Müflis" deniliyor. Ben iflas edince "Dolandıncı" oluyorum. Var mı böyle hikayeyi yutmak? Mesela Güney Sanayi krize girip iflas etti. Devlet bunları kurtarmak için milyarlarca lira koltuk çıktı. Niçin bu adamlar dolandırıcı olmuyor da ben oluyorum? Kaldı ki, madem bankerler Devlet Bakanı İlhan öztrak'm söylediği gibi dolandırıcıdır, o halde bunlarm suç ortaklan da mutlaka vardır ve onlarm da bankerlerle birlikte yargılanması gerekir. Mesela bankerlere ruhsatı Ankara valisi vermiştir. İş bitirici Turgut özal büyüğümüz 12 Eylül'den sonra bankerleri teşvik etmiştir. Yıllarca dolandırıcılık yapan ve bu konuda sabıkası bulunan insanlara bankerlik yapması için ruhsat verilmiştir. Yani bu konuda bütün suç bankerlerde mi sayın okuyucular? Allah rızası için elinizi vicdanınıza koyun da cevap verin. Bizi bu işe teşvik edenler niçin yargılanmıyor?

Hayat bir gece ciddi bir rahatsızlık geçirdi. Onu evden hastahaneye bile götüremedim. Kaympederim "Sen gelme. Tanıyan olursa yakalanırsın" dedi. Sabaha karşı hastahaneden döndüler. Hayat bitik durumda. Benim başıma gelenler karımı çok yıprattı. Başkalarının evinde böyle sığıntı gibi oturmak beni de, onu da çok üzüyor ama ev tutacak, yeniden eşya alacak param yok ki. Kaç gece hiç uyku uyumadım. Biraz uykuya dalsam hemen kötü kötü rüyalar görüp uyanıyorum ve sabaha kadar sigara içiyorum. Ankara'ya geldiğimden beri ilk defa olarak gece karanlıkta babamm evine geldim. Ahmet abiıı de Hayat'ı almaya gitti. Biraz sonra abim tek başına döndü:

— Yalçın, Hayat gelmedi.

Acaba niçin gelmedi? Ertesi sabah annem Hayat'ların evine gitti ve bir saat sonra geri döndü:

— Oğlum, kayınvaliden "Ben kızımı bir yere yollamam. Oğlun ne zaman bir ev tutarsa karısını gelip o zaman alır. Bir odalık bir ev bile olur," dedi.

— Allah Allah yahu. Nereden çıktı bu iş şimdi?

Evet. Sonunda evliliğimiz de çatırdamaya başladı. Annem bunları söyleyince Hayat'a telefon etme cesaretini bulamadım. Hayret, Hayat'la evlenebilmek için anamı babamı terketmiştim. Babama kabalık yapmış, el bile kaldırmaya yeltenmiştim. Hangi baba bu kabahati affederdi? Ama Hayat'ı çok sevdiğimi bildiği için babam beni affetmişti.

Ahmet İstanbul'dan döndü. Sabahattin Diler'le konuşmuş. Sabahattin abi "Yalçın yanıma gelsin, ona her zaman yardımcı olurum," demiş.

— Valla seni çok seviyor Yalçın. Seni kurtaracağını söylüyor. Sabahattin abi erkek adamdır. Git bir konuş.

Ertesi gün Sabahattin abinin Maltepe'deki bürosuna gittim. Orada tek başına çalışıyor.

— Abi nasılsın?

— İşte görüyorsun. Çalışıp duruyoruz. Çok kişide param gitti ama bütün borçlarımı son kuruşuna kadar ödeyeceğim Yalçın. Şimdi tasfiye kuruluna yardım ediyorum. Bu arada sana da yardımcı olmak istiyorum. Ne yapabilirim?

— Bilmem ki abi. Madem yardımcı olacaktın, fabrikamı niye haczettirdin haksız yere?

— Kardeşim, eğer ben senin fabrikana haciz koymasaydım, halk yağma edecekti o öfkeyle. Sana iyilik yaptığımın farkında bile değilsin.

— İyi abi, o zaman haczi kaldır, ben gidip fabrikanın başma oturayım.

— Bul formülünü kaldırayım. Bana borcun var. On beş milyon [150k usd] nakit ver tamam. Bütün borcunu sileyim.

— Abi bende bu kadar para ne gezer. Param olmadığını bildiğin için böyle diyorsun.

— Sende para var demiyorum, ama bul bir formül, gerisi tamamdır.

— Sabahattin abi, benim sana yirmi yedi milyon borcum var. Bunun dışında beş kuruş borcum yok.

— Sende benim yüz milyondan fazla senedim var. Elini vicdanına koy, ben senden bu parayı aldım mı?

— Tamam ama ne kadar senedin varsa borcundur.

— Abi gözünü seveyim. Bu memlekette kanun var kitap var. Sen benden konturgaranti diye çek almışsın, bunları tasfiye kuruluna benden alacağın olarak yazdırıyorsun.

— Sen meraklanma Yalçın. Ben dedim mi olur. Hepsini halledeceğiz. Bak Kastelli bile kaçtı, ben kaçmadım. Hani Kastelli diyordu ki "İntihar eden aciz, kaçan şerefsizdir". Yani bunu sana söylemiyorum, üzerine alınma. Ama bu lafı söyleyen adam bile kaçmak zorunda kaldı. Ben o gün Kızılay'daydım. Yanımda da banker Mustafa Atalay. Hisarbank'm önü falan ana baba günü. Millet para çekmek için kuyruğa girmiş. Atalay'a dedim ki, "Bak arkadaş, şu ahmak herifler önce bizi yiyip bitirdiler, şimdi de bankaların önünde para çekmek için kuyruk olmuşlar". Orada Kızılay'ın göbeğinde bağırdım: "Ulan ahmaklar, bir Maliye Bakanı'nın sözüne uyup bizi yediniz bitirdiniz. Ben bankerim.

Hani Kastelli batmazdı lan? Girin lan sıraya şimdi bankadan alın bakalım paranızı". Millete bu kadar bağırdım hiç kimse gık diyemedi. Hatta Mustafa Atalay korkup yanımdan kaçtı.

— Abi bu Mustafa Atalay nasıl bir adamdır?

— Okuması yazması yoktur, imzasını bile atamaz. Allah'ın dağ başlarında bir sürü arsa almış. Biraz da Burhaniye'de arsası var. Bunları Adnan Kaşıkçı'ya satacağım diye palavra atıyor.

Yanından ayrılacağım zaman Sabahattin abi "Yalçın, senin paran yok," diyerek cebime para koydu. Gerçekten de param yok. Sabahattin abinin bu davranışı beni çok duygulandırdı. Halbuki ona çok bozuluycrdum bana kazık attı diye. Ama bu davranışı beni kendisine yeniden bağladı. Kayınpederimin evine geldim. Kaymvalidemin ve Hayat'm suratları artık iyice asık durumda. Beni görünce sanki "Niçin geldin?" dercesine baktılar ve benimle hiç konuşmadılar. Artık aile durumu da kötüye gidiyor. Bunu anlamamak için eşşek olmak gerekir. Tabii bende de büyük kabahat var. Suriye'den beri Hayat'a hep yalan söylüyorum ve her şeyi çok iyi oluyormuş gibi gösteriyorum.

— Hayat, niçin gelmedin gece babamlara?

— Bilmiyor musun benim hasta olduğumu? Beni oraya çağırttırıyorsun ama kendin karını görmeye gelmiyorsun. Ayıptır be.

— Peki, özür dilerim.

Özür dilediğim halde kıyamet koptu. Suriye'den döndüğüme öyle pişmanım ki. Gelmeseydim keşke. Aile düzenim sarsıldı. Böyle kaçak yaşamaktan bıktım. Biri ihbar etse içeri atacaklar. Hakkımda mahkemenin verdiği gıyabi tutuklama kararı var. Er geç yakalanacağımı biliyorum ama hapishanede ne yaparım? Banker olmadan önce Demokratik Parti gençlik kollarından tanıdığım, daha sonra Fazilet Tüketim Kooperatifi'ni birlikte kurduğumuz Burhan Tan'la haberleştim. Burhan abi beni İstanbul'a davet etti. İki gün kafamı dinlerim diye düşünüp İstanbul'a gittim. Belki biraz moralim düzelir. Burhan abi oto komisyonculuğu yapıyor. Meğer benden sonra o da banker olmuş ve batmış. Onun yanından bana daha önce Ahu' yu ve manken Nil'i ayarlayan Sevtap hanımı aramak aklıma geldi:

— Sevtap hanım merhaba, ben banker Yalçın Doğan. Nasılsınız?

— Kiimmm?

— Yalçın Doğan. Eski banker.

— Ben böyle birini tanımıyorum.

— Nasıl tanımazsınız? Beni Ahu ile evinizde tanıştırmıştınız. Sonra manken Nil'le tanıştırmışımız. Hatırlamadınız mı?

— Rahatsız etme. Tanımıyorum. Herhalde yanlış yeri aradın.

— Nasıl olur? Beşiktaş'ta oturmuyor musunuz? Hani bir gün.

— Tamam oğlum, rahatsız etme.

— Vay beee. Helal olsun sana Sevtap hanım. Şimdi iflas ettim diye bana bu ayakları çekiyorsun değil mi? Ama param varken evinde beni başbakan gibi ağırlıyordun. Bana hangi karıyı bulacağını şaşırmıştın. Ama şunu bil ki ben Osmanlı İmparatorluğu gibiyim. İlerleme devri, yükseliş devri, çöküş devri. Ben de aynen böyle oldum ve şimdi çöktüm. Dikkat edersen Osmanlı İmparatorluğu'ndan sonra güçlü ve müreffeh Türkiye Cumhuriyeti kuruldu. Sen anla artık gerisini. Ben bir gün yine paralı bir iş adamı olup senin kapını çalarım, o zaman bana yine parayla pezevenklik yapıp karı bulursun lan Allahsız. Senin işin bu.

Telefonu Sevtap hanımın yüzüne "Çaaatt" diye kapadım. Beni tanımıyor ayaklarına yattı. Neyse, bir hayat dersi daha almış oldum. Demek ki paran olduğu sürece yüzüne bakarlar. Paran yoksa geçmiş olsun. Telefonu kapadıktan sonra Burhan abi dedi ki:

— Yalçın helal olsun sana. Ne kadar güzel bir örnek verdin. Şu Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye Cumhuriyeti örneği senin için o kadar doğru ki. Sen de inşallah ileride Cumhuriyetimiz gibi güçlü olacaksın. Cumhuriyet bile kurulduktan sonra çok sıkıntılar çekmiş. Sen yakın zamanda yine bir numara olacaksın. Sana inanıyorum ve güveniyorum.

— Sağol abi. Allah razı olsun. Eee Burhan abi, sen anlat bakalım, nasıl battın bankerlikte?

Burhan abi eskiden imam olduğu için dini konuşmaları çok iyi yapar ve karşısındaki insanları bu yolla çok güzel ikna eder. Anlatmaya başladı:

— İşte Yalçın, senin başarılarını duyunca ben de banker olmaya karar verdim. Ondan sonra Maliye Bakanı çıkıp da "Bankere para yatıran vatandaş kumar oynamıştır," deyince hücum oldu. Bütün müşteriler paralarını çekmek için yazıhaneme hücum ettiler. Bunları toplayıp gayet sakin bir vaziyette dedim ki "Bismillahirrahmanirrahim, aziz müslüman kardeşlerim, Allahü Teala kışkırtıcılar için şöyle buyurmuştur: Her kim bir başkasını kötüler ve onu diğer din kardeşlerinden soğutursa o kafirdir."

— Böyle bir söz gerçekten var mı Burhan abi? Varsa benim işime de yarar da.

— Yok canım. O anda aklıma o geldi. Sonra Yalçın'cığım bir iki hadisten örnekler verdim. Dedim ki, Ey müslüman kardeşlerim, biz sizin alınteri paralarınızı aldık. Bunu inkar etmiyoruz. Ama bu parayı sizden faiz karşılığında değil, kar verme karşılığında topladık. Burayı yakıp yıkmakla, beni öldürmekle hiçbir sonuca varamazsınız. Paralarınız yatırımlardadır. Bunları şu anda nakte çevirmek mümkün değildir. Biraz sabredin. Allah'a inandığınız gibi benim de size bu paraları aynen ödeyeceğime inanın. Hepimiz bu vatanın evladıyız. Sizler aylarca bu kapıdan girip ekmek yediniz. Aylarca bizden aldığınız faizle, pardon yani kar payı ile müreffeh yaşadınız. Aramızdan bir komisyon seçelim ve işi hiçbirimiz zarar görmeden halledelim.

— Sonra ne oldu Burhan abi?

— İşte şimdi yavaş yavaş düzeltmeye çalışıyoruz. Müşterileri ikna ettim, sadece beş kişi davacı oldu. Yalçın biliyor musun, o günlerde bizim kooperatifte çalışan herkes sana özenip banker oldu ama hiçbirimiz senin kadar havalı olamadık. Sen yeri geldiğinde çok iyi

hava atmasmı, blöf yapmasmı bildin ama etrafma yanlış adamlar topladın. Başma ne geldiyse bundan geldi.

Tasfiye kurulu, verdiğim ödeme planını incelemiş. Kurul üyeleriyle avukatım Vedat Karadeli'nin yazıhanesinde buluştuk. Başkan İsmail bey, üye Tahsin bey. Üçüncü üyenin adını hatırlamıyorum. İsmail Aydın çok kibar bir insan:

— Yalçın bey ödeme planınızdaki bütün rakamların ve bilgilerin doğruluğuna inanıyorum ama paranızın olmadığı konusuna maalesef inanmıyorum.

Konuşması daha kaba olan Tahsin bey devreye girdi:

— Yalçın, sende para var. Boşuna yalan söyleme.

— Beyefendi yok. Ne diyeyim. Yok. Allah şahittir.

— Peki, Enver Uysal, Nejat Alpaslan gibi müdürlerinde ya da başka personelinde olabilir mi?

— Hiç bilemiyorum onu. Olduğunu bilsem zaten yakalarına ben yapışırım.

— Peki, nereye gitti o kadar para? Doğru dürüst bir mal varlığın da yok ki.

— Bakın, ben 22 ay hiç aralıksız müşteriye faiz ödedim. Sadece faiz olarak 400 milyon liradan [4 mio usd] fazla ödeme yaptım.

— Peki, hiç para kazanmadın mı?

— Evet, kazandım ama, bütün kazandığım parayı da panik günlerinde müşterilere dağıttım. Elimde iflas tarihinden önce günü gelmediği halde zorla ödediğim 300 milyon liralık çek, senet var.

— Kasım Akarsu kim?

— Bu benim sabun fabrikasındaki ortağımdı. Bana 40 milyon lira borcu var. Şimdi İstanbul'da Engin Petrol diye bir petrol şirketi kurmuş. Tankerler falan satın almış. Emekli polis memurudur kendisi.

— Peki, bunun adresini bul da bize getir. İzmir'e gidip Nejat Alpaslan ve Kasım'la yüz yüze konuşuruz. Sen de gelirsin. Fabrikanın durumuna da bakarız.

— Tamam efendim. Ben size daha fazla bilgi veremiyorum, çünkü

biliyorsunuz müşteriler benim büromu kaçtıktan sonra yağmaladılar. Bütün evrakları da almışlar, alamadıklarını yakmışlar. Gazeteler bile yazdı. Prizleri bile söküp götürmüşler, sonra büroyu ateşe vermişler.

Kaçak dolaştığım halde artık tasfiye kurulu binasına falan girip çıkıyorum. Acaba niçin birisi beni ihbar edip de yakalatmıyor? Anlamak mümkün değil. Bu arada tasfiye kurulu tarafmdan el konulan ev eşyalarımı da "Yeddiemin" deposundan almak istiyorum. Bunun nasıl olacağını öğrenmek için Sabahattin abinin yanına gittim. Sabahattin abi evrakların arasına gömülmüş çalışıyor.

— Kolay gelsin abi.

— Sağol Yalçın'cığım. Tasfiye kuruluna yardımcı olmaya çalışıyorum. Allah'ın huzurunda söylüyorum, ben bu borcu son kuruşuna kadar ödeyeceğim. Herkesten önce ben ödeme yapacağım.

— Ah abi. Ben de yapardım. Ama müşteriler bütün evraklarımı yağma edip yaktılar o gün.

Sabahattin abi ev eşyalarımı alabilmem için gerekli dilekçe örneklerini bana verdi. Daktilonun başına geçip dilekçeleri yazdım. Tasfiye kuruluna telefon ettim. Üye Tahsin bey bu gece İzmir'e gideceklerini, benim de mutlaka gelmemi söyledi. Orada hem alacaklarım konusunda Kasım'la yüzleşeceğiz, hem de fabrikanm durumunu göreceğiz. "Tamam abi," dedim. Tasfiye kurulundan onaylattığım kararla birlikte yeddiemin deposuna gittim. Orada ev eşyalarımı gördüm. Kurul bunları oraya teslim etmiş. Ev eşyalarımı depoda görür görmez bir tuhaf oldum. Ve bu durumda İzmir'e gitmekten vazgeçtim. İzmir kaçmıyor ya. Birkaç gün sonra giderim önemli olan eşyalarıma bir an önce kavuşmak ve yeni bir ev kurmak. Artık başkalarının yanında yaşamaktan bıktım. Akşam benzinci Orhan Abiye gidip para istedim. Aslında Orhan abi bu paranın geri gelmeyeceğini bildiği için vermek istemiyor.

— Abi, ev eşyalarımı hacizden kurtaracağım. Depo parası istiyorlar.

Yarım saat mücadeleden sonra parayı almayı başardım. Aslında bu parayı, İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesinde görülmekte olan davam için aldım. Avukatım Vedat Karadeli bu davaya girmek için 50 bin lira [500 usd] istiyordu. Bu amaçla 50 bin lira aldım. Yanıma bizim Prof'u da alarak avukatın bürosuna gittim. Amacım bütün görenlere, "Vay bee. Demek ki, Yalçın yine eski adamlarıyla birlikte. Demek ki adamları onu terketmemişler," dedirtip hava basmak. Bu boş hayallerden kendimi bir türlü kurtaramıyorum. Ertesi sabah Hayat

kendisine düğünümüzde takılan üç altın bileziği kuyumcuya sattı ve 72 bin lira getirdi. Yeddiemin deposuna gittik. Tasfiye kurulundan getirdiğim yazıda "Yeddiemin ücreti tasfiye sonunda verilecektir" denilmesine rağmen adam eşyalarımı bana vermiyor. İlle de ücretimi isterim diye tutturdu. Bu arada başımıza bir de eşyaların nakliyesi işi çıktı. Bunun için de paramız yok. Allah razı olsun kayınpederim gelerek depocuya 170 bin liralık senet verdi, nakliye ücretimizi de ödeyip eşyaları kayınpederimin evine taşıdık. Hayat eşyaları görünce çok sevindi. Gözlerinden yaş boşandı. Şimdi inşallah kendimize küçük bir ev kiralarız da biraz rahat ederiz.

Kayınpederim Hüseyin Saruhan beni çok seviyor ama arada sırada belki de haklı olarak iğneli laflar ediyor.

— Oğlum, İzmir'e gidecektin ne oldu?

— Baba, yarın akşam giderim inşallah. Önemli olan eşyalarımı almaktı.

— Hayırlısı olsun oğlum. Bak Yalçın, düşmez kalkmaz bir tek Allah'tır. Bu senin başına gelenler zamanı gelir herkesin başına gelebilir. Ama Suriye'ye gittin, benim hiç haberim olmadı. Kızım gelip "Baba, Yalçın Suriye'ye gitti," dedi. Oraya gidip hiç tanımadığım bir adamı yollayıp kızımı yanına aldırttın. Aynı şeyi onun dönüşünde de yaptın. Artık biraz daha dikkatli ol. Bak hala yanında bu Prof'u falan gezdiriyorsun. Sana bu adamların ne faydası oldu ki? Bırak artık böyle davranışları. 20 yaşında koskoca insan oldun.

— Haklısınız baba. Bundan sonra yapmam.

Odama çekildim. Birazdan Hayat yanıma geldi ve "Yalçın, babam bu parayı sana yolladı. Yarın İzmir'e giderken lazım olur," dedi. Yeminle söylüyorum parayı utanarak aldım. Aslında emekli bir insan olan kayınpederim benim için bugüne kadar belki 500 bin lira [5k usd] para harcadı. Bu durum onuruma çok dokunuyor ama ne yapayım? Allah kimseyi parasız bırakmasın. Gece otobüs biletimi aldım. Terminalde İzmir otobüsünü beklerken Mali Şubede görevli bir polis memuruyla karşılaştım. Ve beni alıp götürecek diye bir anda bacaklarım dolaştı:

— Yalçın, ne arıyorsun sen burada?

— Abi tasfiye kurulu benim fabrika için İzmir'e gitti. Ben de onlara yardımcı olmak için gidiyorum. İnan ki kaçmaktan ben de yoruldum. İşlerimi düzene koyduğum anda teslim olacağım.

— Ne zaman teslim olacaksın?

— En geç üç ay içinde.

— Peki. Şimdi sen beni hiç görmedin, tamam mı?

— Allah razı olsun abi. Bu iyiliğini unutmam.

Acaba beni niçin yakalamadı? Belki de polislikten ayrılmıştır. Belki bana çok acıdı. Kim bilir. Ertesi sabah saat 9'da doğruca benim tasfiye kurulunun çalıştığı yere gittim. Kurul üyesi Tahsin bey beni görür görmez bağırmaya başladı:

— Sen neredesin be adam? Seni mi bekleyeceğiz burada günlerce? Niçin dün gelmedin? Kasım Akarsu'yu buraya getirdik seninle yüzleştirmek için. Sen gelmeyince adam çekti gitti.

— Tahsin bey bana bağıramazsmız. Siz benim amirim değilsiniz. Siz tasfiye kurulu üyesisiniz, ben de bankerim tamam mı?

— Hani senin Kasım'dan kırk milyon alacağın vardı?

— Evet, var.

— Senin ya dünyadan haberin yok, ya da bizi uyuttuğunu zannediyorsun.

— Tahsin bey biraz ölçülü konuşun yani. Nedir be sizin elinizden çektiğim? İlle de bana suç mu işleteceksiniz? Beni katil mi yapacaksınız? Bana bir gıcıklığm mı var yoksa? Sen memursun, ben bankerim. Sen benim ancak katipliğimi yaparsın.

— Seni mahkemeye vereceğim.

— İyi iyi verin. Beş yüz altıncı siz olursunuz.

Diğer üye biraz daha yaşlı olduğu için bana daha iyi davranıyor. Böyle gıcıklık yapmıyor. Bir ara Tahsin bey tekrar yanıma geldi:

— Yalçın, senin Kasım Akarsu'dan hiçbir alacağın yok.

— Niçin?

— Çünkü kendisine Suriye'ye kaçmadan önce ibraname vermişsin. İşte sureti.

Vay bee! Gerçekten de doğru. Bornova'daki evde o zamanki avukatım

Turgut Özbek bu belgeyi hazırlamıştı ve ben de saf saf imzalamıştım. Tam batış günlerinin paniğini yaşadığım zamanlardı. Bir iç çektim ki ne iç çekiş. Evet, o andaki gafletim ve avukatımın "İmzala" demesi yüzünden ben bu belgeyi imzalamıştım. O zaman "Nasılsa bir daha Türkiye'ye dönmem," diye düşünüyordum. İbranameye defalarca baktım. Bu belgeyi imzaladığım günü, o gün nasıl hüngür hüngür ağladığımı bir defa daha gözümün önüne getirdim.

— Tahsin bey ben bu belgeyi o günkü panikle imzaladım. Kasım Akarsu benim sayemde köşeyi döndü. Devlet bu adamın köşeyi nasıl döndüğünü bir incelese durumu hemen anlar. Benden aldığı paralarla zengin oldu. Bu ibraname iptal edilemez mi?

— Valla Yalçın, eğer bu belgeyi iptal ettirebilecek bir avukat tanıyorsan getir. Bütün ücretini tasfiye kuruluna verdiririm. Ama eğer imza benim değil diyorsan o ayrı.

— Yok, imza benim. Ama ben o belgeyi hangi şartlarda imzalamıştım.

Ah Allah'ım. Hayatım boyunca kendi kafamın bildiğinden hiç şaşmadım. Bu yüzden başım hep belaya giriyor. İnsan böyle, bir belge imzalar mı be? Vay benim eşşek kafam vay. Tasfiye kurulunun önünde yine ağlamaya başladım ve daha sonra çok utandım. Yanımda mendilim de yok. Gidip yüzümü yıkadım.

— Tahsin bey, ben bu fabrikayı çalıştırmak istiyorum. İçeride bir miktar hammadde de var. Buna bir çare bulalım. Ben bu fabrikayı işçi gibi çalıştırıp bütün borçlarımı öderim.

— Yalçın, fabrika çalışacak durumda değilmiş. Bunu Kasım da söyledi. Birçok makine paslanmış. Çok masraf gerekiyor. Biz tasfiye kurulu olarak masrafa giremeyiz.

— Kasım palavra atıyor. Ben bu fabrikayı çalıştırırım.

— Neyse, bunları Ankara'da konuşuruz., önce buradaki işleri bir bitirelim.

Biraz sonra kurula bizim Nejat albay geldi. Benim başıma gelenlerden sonra kendisiyle ilk defa karşılaşıyoruz. Bana önce sadece "Merhaba" dedi. Yanında damadı da var. Sonra tek tük konuşmaya başladı.

— Yalçın bey sizin yüzünüzden cezaevine bile düştüm. Türk ordusunun şerefli bir albayı bu durumlara düştü.

— Albayım, kimse böyle olmasını istemedi ki. Batan da sadece ben

değilim. İşte bütün bankerler battı. Kastelli bile kaçtı. Şimdi ortada bir cenaze var, bunu hep birlikte kaldıralım.

— Enver albay ne yapıyor?

— Hiç bilmiyorum. Kayboldu.

— İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesi hala sizi arıyor.

— Evet, biliyorum. İşleri yoluna koyduğum gün gidip teslim olacağım.

Tasfiye kurulu üyeleri, Nejat Alpaslan'ın hesaplarının gayet düzgün olduğunu söylediler. Ama bu hesaplarda Yalçın Doğan'a havale edilen hiç para yok. Tasfiye kurulunda bana yapılan haksızlıkları hiçbir zaman unutmayacağım. Zaten bu tasfiye kurullarının nasıl kurulduğunu, kimlerin görev aldığını, bunların nasıl çalıştığını bir türlü anlayabilmiş değilim. Günün birinde devlet bu konuda bir soruşturma açarsa belki bazı durumlar ortaya çıkar. Böylece hem bankerler, hem de bankerzedeler rahat bir nefes alır. Ben 25 Eylül 1981 tarihinde, yani batmadan hemen önce Yalçın Ticaret ile Yalçın Doğan Menkul Değerler A.Ş.'yi noter sözleşmesiyle Piç Yaşar'a satmış, İkincisinin satışını daha sonra geri almıştım. Piç Yaşar kurula gelip anonim şirketi bana geri sattığına dair noter sözleşmesini vermiş. Buna itirazım yok. Ama Yalçın Ticaret'i bütün alacakları ve borçlarıyla birlikte Piç Yaşar'a gerçekten satmıştım. Bu noter senedi tasfiye kurulunda mevcut olduğu halde, Yalçın Ticaret'in tasfiyesini yine benim üzerime yaptüar. Böylece üzerime haksız yere yüz milyon liralık bir yük bindirdiler. Bunu hiç unutamam. Bu arada Piç Yaşar'la hiç karşılaşmadım. Ankara'da ev aramaya başladım. Kayınvalidem onların evine yakın bir apartmanın arka tarafında bir daire tuttu. Dayımın oğlu Süleyman'ı çağınp evi badana ettirdim. Dayım hırdavatçı olduğu için boyayı falan da beleşe getirdim. Prof ve kayınbiraderlerimin yardımıyla birkaç günde yeni evime taşındım. Evi yerleştirmem ve kanmla birlikte yeniden bir aile havasına girmem beni çok mu çok mutlu etti. Artık kendime güvenim de yavaş yavaş gelecek. Zamanla inşallah hayalcilikten de kurtulacağım ve Hayat'a hiçbir şekilde yanlış bilgi vermeyeceğim.

Artık sabahlan evden çıkıp, daha önce banker yaptığım Vedat Kesikbıyık'm bürosunda çalışıyorum. Vedat da battığı için tasfiye işlemleri sürüyor. Büroda çalışan müstahdemin parasını yarı yarıya vereceğiz. Ayrıca çay kahve paralarına da ortak olacağız. Yanıma eski özel kalem müdürüm Metin Beşer'i de aldım. Ben kaçtığım sırada büromdaki radyo teybi ve müzik setini alarak tüyen memurlarımdan Mehmet'i de yanıma aldım. Mehmet radyo teybi geri getirdi. Müzik

setini ise satmış. Bende annesinin parası vardı. Bunu tasfiye kuruluna alacak yazdırmışlar. Ben de müzik setinin karşılığında bu alacağı tasfiye kurulunda reddettim.

Benim kaçmamı fırsat bilen imam banker Dursun Aktürk, kendisine olan bütün borcumu ödediğim halde, elinde bulunan iş Bankası çeklerini tasfiye kuruluna alacak kaydettirmiş. Halbuki benim imam bankere beş kuruş bile borcum yok. Borcumu ödediğim zaman çeklerin evde olduğunu söylemişti. Ben de "Aman abi, getirmeyi unutma" demiştim.

Sabahattin abi .bana sık sık "Yalçın'cığım sana yardımcı olacağım" derken, tasfiye kuruluna benden yüz milyon alacağı olduğunu kaydettirmiş. Ancak bendeki senetleri unutmuş. Ona verdiğim çekler, bu senetlerin arkasmda "Konturgaranti" olarak yazılı. Bu alacağı da reddettim ama kendisine söylemedim. Ne de olsa arada sırada Sabahattin abiye işim düşüyor.

Bu arada bütün eski müşterilerimin adresini çıkardım. Onlara şeker bayramı nedeniyle kutlama kartı atmak aklıma geldi. Matbaada bin adet kart bastırdım ve yine de arandığım için adresimi belli etmiyorum. Gruplara böldüğüm müşterilerle sabah yirmi, öğleden sonra yirmişer kişilik gruplar halinde görüşme yapmayı planladım. Böylece aralarında bir komite oluşturup İzmir'deki fabrikanın çalıştırılması için tasfiye kuruluna baskı yapabilirler. Eğer ben içeri girersem bu durum hepsinin zararma olur. Hapiste olduğu sürece banker alacaklarmı nasıl toplasın?

Üç bin kadar müşterimden beni Ankara'da 215, İzmir'de 114 kişi mahkemeye vermiş. Demek ki benden şikayetçi olanlarm sayısı 329. Yani ben bunları dolandırdım da geri kalanları dolandırmadım mı? Daha doğrusu, dolandırılan sadece 329 kişi mi var? Demek ki azınlıkta kalan bir müşteri grubu benim hapse girmemi istiyor. Acaba ben hapis yatarsam bunlarm ciğeri soğuyacak mı?

* * *

Sabahattin abinin bürosunda banker Mustafa Atalay'la karşılaştım. Atalay imza atmasmı bile bilmiyor. Okur yazarlığı da yok. Hoş beş derken Atalay amca benim durumuma üzülmeye başladı.

— Vah vah yiğenim. Benim ödeme planım gabul edilsin, vallahi on tane bankerin borcunu ödeyecek param ve malım var. Senin borçlarını da ben öderim. Sen heç merak etme.

Ben Atalay'ı saf saf dinlerken Sabahattin abi "Mustafa amca, bırak bu

palavraları" dedi. Atalay amca da bunun üzerine elini kel kafasının üzerinden aşağıya doğru yavaş yavaş kaydırdı. Sanki tek elle dua etmiş de "Amin" diyor.

— Sen ne diyon gardeşim. Ben Burhaniye'deki arsalarımı satsam en az üç milyar eder be. Yaaa. Ben geçen gün Başbakan Bülend Ulusu'ya gittim. Bana yardımcı olacağını söyledi. Siz heç merak etmeyin gardeşim.

— Vay bee. Helal olsun Atalay amca. Bizim Başbakan Ulusu'yla mı görüştün?

— He yaa. Beni hep gabul eder yanına. Hemi de gaç defa. Bana dedi ki "Atalay, yanına birkaç banker al da burada bir toplantı yapalım seninle". Ulen bu gece bizim Murtaza Bülbül'ün orada bir toplanalım da ben sizi sonra başbakana bir götürüvereyim.

— Toplanalım amca. Atalay amca senin bütün mal varlığın şimdi ne kadar eder?

— Valla yiğenim bende çok arsa var. Bunları ya Adnan Kaşıkçı'ya ya da Kerim Ağa Han'a satmayı düşünüyorum. Bu iki herif de benim arsaların peşinde.

— Atalay amca, sen o zaman iflas etmiş sayılmazsın yani.

— Yok yiğenim. Ne iflası? Şu tasfiye işi bitsin hem Turgut Üzal'ı, hem de Gaya Erdem'i mahkemeye verip süründüreccm lan. Ne çektiysek bunlardan çektik. Ben otuz yıllık bankerim be.

— Yahu Atalay amca, senin düşmanların da dedikodu çıkarıp senin birkaç yıl öncesine kadar camcı olduğunu söylüyorlar.

— Ahaaa. Bak şinci. Benim camcı dükkanı vardı ama orada birader dururdu.

— Peki Atalay amca, senin bir numaran daha vardı. Gazetelere "Bu ak mı, yoksa kara mı" diye ilan veriyordun. Bilen herkese de bedava arsa vaad ediyordun. Sonra her gelen mektuba da cevap yazıp beş bin lira ve altı adet resim istiyordun. Böylece saf vatandaşa bin liralık dağ başındaki göt kadar arsayı kakalıyordun. Helal olsun valla. Kafan iyi çalışıyormuş.

— Yok canım, heç olur mu? Valla çok değerli arsa veriyordum. Oğlum Yalçın, şimdi ben mahkemeden banker olmadığıma dair karar çıkartıp kızımın adına büyük bir mağaza açacağım. O zaman seni yanımda

çalıştırırım.

— Sağol Atalay amca. Allah razı olsun.

Mustafa Atalay giderken Sabahattin abiye, "Yiğenim, cüzdan evde galmış. Hele bana üç bin lira viriver," dedi. Sabahattin abi de gülerek bin lira verdi.

Ertesi gece Sabahattin abiyle birlikte Borsa Baba Evi sahibi banker Murtaza Bülbül'ün yazıhanesine gittik. Burada bankerler toplantısı yapılacak. Toplantıya yedi banker katıldı. Kaçtıktan sonra Murtaza'yı ilk defa görüyorum. Bana hemen "Yalçın, beni sen batırdın" dedi. Ben de "Abi bana verdiğin üç beş milyonla seni batırdıysam iyi etmişim" dedim. Murtaza Bülbül sürekli içki içiyor, ödeme planı kabul edilen ilk banker. Herhalde durumu iyi ki, yanına iki tane birden yeni sekreter almış. Helal olsun. Bu toplantıda bütün bankerler parasızlıktan dert yanıp ağlaştılar. Sonra da "En büyük benim. Başka büyük yok" tartışması çıktı. Daha sonra, diğer bankerlerin de katılmasıyla yeni bir toplantı yapılması kabul edildi. Ayrıca şu kararlar alındı:

1. Cezaevindeki bankerlere para yardımı yapılması.
2. Başbakan Bülend Ulusu ile görüşmek için temsilci seçilmesi.
3. Bankerlerin tutuklanmasına son verilmesi.
4. Banker mallarının gerçek değeriyle satılması ve yamyamlarm elinden kurtarılması.

Ertesi gün yaptığımız toplantıya on banker katıldı. Yine herkes "En büyük benim" ayağma yatmıştı ki bir telefon geldi: "Lan inekler, Mali Şube orada toplantı yaptığınızı haber aldı. Birazdan basacaklar, haberiniz olsun". Hepimiz çil yavrusu gibi dağıldık. Çünkü çoğumuz aranıyoruz.

Ağustos 1982

Hayat annesiyle Alanya'ya tatile gideceğini söyledi. Gezi masraflarını babası karşılayacakmış. Ben de izin verdim, iki gün sonra yola çıktılar. Hayat evde olmadığı için ben de banker bürolarına takılıp içki muhabbetine dalıyorum. Evlendiğimden bu yana birkaç kısmet çıkmasma rağmen karımı hiç aldatmadım. Başka kadınlarla ilişkim olmadı. Zaten öyle günler geçirdim ki, kadınlarla ilişki kuracak ortam hiç karşıma çıkmadı., içki muhabbetine takıldığım günler eve geç gidiyorum ve tabii halen de kaçak yaşıyorum. Benim cebimde abonman bileti parası bile yokken Sabahattin abinin, Yakup Atay'ın, Murtaza'nın, Mustafa Atalay'm, Dursun Aktürk'ün arabaları altlarında. Acaba ben mi çok aptalım, yoksa bunlar mı çok akıllı? Neden ben bu sefaleti çekerken bu adamlar eskisi gibi yaşamaya devam ediyorlar? Bazı bankerlerin ise hiç parası yok. Yolsuz kalan bu bankerler, öbür bankerlerden otlanarak geçiniyorlar. Ankara 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde duruşmam varmış. Tutuklanma kararım olduğu için kendim gitmedim ve Prof'u gönderdim. Prof duruşmada alman kararm fotokopisini getirdi. Bu kararda hakim Alaattin Er gün "Sanık hakkmda çıkartılan gıyabi tevkif kararının infaz mm beklenmesine" diye yazmış. Demek ki yakalandığım anda içeri atacaklar. Tasfiye kurulu başkanı bana, "Yalçın, sen fabrikanın bakımı için bize bir dilekçe ver. Ben bu dilekçeyi mahkemeye bir yazı ekinde gönderip sorarım. Önce bakımmı yap da çalıştırmayı sonra düşünürüz," dedi. Ben de bir dilekçe yazıp verdim. Bu arada, denize düşen yılana sarılır diyerek banker Mustafa Atalay amcama yeniden gittim:

— Mustafa amca, mahkemeler beni arıyor. Mali Şube'de de evrakım var. İçeriye girmeden nasıl sıyırırım?

— Hıii. Yiğenim seninki golay. Seninle Adliye'ye gideyim. Seni hakimlerle, savcılarla tanıştırayım. Hiç bi şiy olmaz.

— Aman Atalay amca, ben oraya adım attığım an tutuklarlar.

— Yiğenim, onlar beni çok sever. Bak ben tutuklandım mı len? Dur bakayım, ben şincik o savcılarm başına bi telefon ediyim hele.

Mustafa Atalay benim yanımda bir telefon çevirdi. Konuşmada benim hiç adım geçmedi bile. Atalay' m bana palavra attığmı ve hava bastığını o anda anladım. Çünkü savcıyla değil bir başkasıyla konuşuyordu.

— Yiğenim, sen şimdi bunları siktir et de, gel benim yanımda çalış.

— Ne iş yapacam senin yanında?

— Yiğenim, şimdi gizimin üzerine bi şirket açıyom. Tasfiye gurulundan gizlediğim bir sürü arsa var. Sen bu arsalarm pazarlamasını yapacağın. Aldına bi de araba viririm senin. Aha al şimdi benim Mersedes'i. Ortak gullanmaya başlayalım bile. Sen heç merak etme. Ben o Sabahattin gibi üçkağıtçı değilim. Onun Allah bir dediğine inanma.

— Atalay amca, Sabahattin Diler düşmanım ama yiğidi öldür hakkını ver demişler. Sabahattin abi bana ve benim gibi bir sürü bankere zorla mı para verdi? Biz kucağına düşüp neredeyse yalvara yalvara aldık. Bir alışveriş yaptık, o kazandı. Yeminle söylüyorum, helal olsun. Benim Sabahattin'e düşmanlığım, yenilgiyi kabul edemeyişimden ileri geliyor. Şimdi bana biraz daha para verse ondan iyisi olmaz. Bana şimdiye kadar hep kıyak yaptı. Tek istediğim, bana yazdırdığı haksız borcu sildirsin. Onu silsin, yemin ediyorum Sabahattin abinin bir numaralı adamı olurum.

Mustafa Atalay gerçekten de Mersedes arabasını benim altıma verdi. Hatta dedi ki "Yiğenim, sen evrakları hazırla da ben bu arabayı senin üzerine yapıverim". Ben hemen o heyecanla nüfus kağıdı suretimi falan hazırlattım. Atalay arabayı bana ücretsiz devredinceye kadar bazı yerlere uğraması gerektiğini söyledi. Artık arabayı ben kullanıyorum ve Atalay amcayı istediği yerlere götürüyorum. Bu kadar zaman sonra bir Mersedes araba kullanmak beni o kadar sevindirdi ki. Sanki bankerlik günlerime dönmüş gibi oldum. Bir gün kendisini Maltepe'de bir yere götürmemi istedi. Ben kapıda bekledim. Elinde deste deste paralarla nefes nefese geldi:

— Bunlar ne Atalay amca?

— Para yiğenim. Sen heç mi para görmedin yoksa? Alacaklımızdan bir kısmını aldık.

— Peki, bu alacaklarını tasfiye kurulu biliyor mu?

— Ne bilmesi yiğenim? Bak bakayım benim alnımda keriz mi yazıyor? Sende de vardır saklı gizli bir şey.

— Valla yok be Atalay amca. Olsa böyle gezer miyim? Kendime bir iş kurarım. Zaten elimdeki bütün alacak senetlerimi tasfiye kuruluna verdim.

— Heç verilir mi len? Bizim müşteriye borcumuzu nasüsa devlet ödeyecek günün birinde. Kendi alacağın da sana galır.

Vay beee. Bu Mustafa Atalay çok yaman adam. Durumu Sabahattin abiye anlattım. Bana dedi ki, "Yalçın, bu adamda korkunç para var. Eğer menfaatin olacağını kestiriyorsan sakın peşini bırakma".

Aradan bir süre daha geçti. Atalay'a habire arabayı benim üstüme geçirmesi konusunu hatırlatıyorum. "Heee, hüüü" diyor ama hiçbir ciddi ses yok. Beni her gün şoför olarak kullanıyor. Bir gün kafam bozuldu. Yanımızda Sabahattin Diler ve banker Atilla Oras da vardı. Dedim ki, "Yahu Atalay amca, sen beni keriz mi sandın be? Ayıp be. Yaşından başından utan. Ben senin bedava çalışan özel şoförün müyüm?" Anahtarları attım. Kıpkırmızı oldu ama bir şey diyemedi. Tasfiye kuruluna uğradım. 3. Asliye Ticaret Mahkemesi'nden fabrikaya bakım yapıp işler duruma getirmem için izin çıktığını söylediler. Kararların bir fotokopisini aldım. Ayrıca tasfiye kurulundan, fabrikamın kurulu bulunduğu İzmir'in Kemalpaşa ilçesi icra memurluğuna hitaben de bir yazı aldım. Eve gidince Hayat'a yine yalan söyleyerek fabrikayı çalıştırmak için izin aldığımı söyledim. Halbuki verilen izin sadece fabrikanın bakımı içindi. Niçin böyle yalan söylediğimi bilmiyorum. Hemen İstanbul'a, Suriye'ye birlikte kaçtığım Ahmet'in ablasma telefon edip Ahmet'in hemen Ankara' ya gelmesini istedim. Ahmet de benim gibi kaçak dolaşıyor. Bizim Piç Yaşar'la tasfiye kurulunda karşılaştım:

— Vaaayy, Yaşar abi. nasılsın be? Kaç zaman oldu görüşmeyeli.

— Valla öyle be Yalçın. Ben de seni bir türlü arayıp bulamadım. Bankerlikte iflas edince yine pazarlamacılık yapmaya başladım. Yine Bereket konserveleriyle Karper peynirlerinin pazarlamasını yapıyorum. Geçinip gidiyoruz işte.

— Yahu Yaşar abi, tiyatrocu Erkan Yücel'e benim hayat hikayemi sen mi anlattm? Gençlik Parkı'nda Banker Tanker diye bir oyun oynuyorlarmış. Gerçi ben daha görmedim ama benim hayatımı konu almışlar.

— Yok lan. Valla ben anlatmadım. Benim ne işim var tiyatrocularla?

— Peki abi, bir de Cumhuriyet gazetesinde roportajın çıktı. Bana verip veriştirmişsin. Ayıp ettin valla. Ben sana ne kadar yardım ettim hayatta.

— Yardım ettin de onun için büromu haczettirdin.

— Abi o başka. Bana borcunu ödemedin. Neyse abi bir sürü şey olup bitti. Bana olan borçlarını kurula yazdırdım, ötesini kurul halleder.

— Yalçın, paran var mı?

— İnan yok. Sabahattin Diler'den borç alıyorum. Bazen kayınpeder yardım ediyor. Son derece yolsuz durumdayım anlayacağın.

Piç Yaşar çıkarıp bana beş bin lira verdi. "Al bu parayı. Keşke bende daha fazla olsa da sana verebilsem," dedi. Yaşar'ın bu davranışı çok mu çok hoşuma gitti. Fabrika konusundaki çalışmalarımı başlattım. Bundan sonra çok disiplinli olmam gerekiyor. Fabrikanın işçisi de, müdürü de ben olacağım. Eskisi gibi öyle sekretermiş, falanmış, filanmış, yok öyle şeyler artık. İşlerimi tek tabanca olarak yürütebilirsem Sabahattin Diler gibi başarılı olabilirim. Hiç değilse tasfiye kuruluna aydan aya belli bir para veririm. Para vermeye başlayabilirsem herhalde onlar da çok şaşıracaklardır. Ahh, şimdi bir kasa altın olacaktı ve bunu paraya çevirip tasfiye kuruluna götürecektim. "Alın size para. Ne yaparsanız yapın," diyecektim. Hep bunun hayaliyle yaşıyorum. Keşke iyi günlerimde zulaya biraz para ayırsaydım, biraz altın satın alsaydım. Böyle bir durum olsaydı, şimdi gerçekten Türkiye'nin bir numaralı adamı olurdum. İzmir'deki fabrikaya gidecek ekibi ayarladım. Önce kayınbiraderim, dayımın oğlu Süleyman, Prof ve eskiden benim yanımda çalışan odacı Adıgüzel Çelebi. Ve tabii ben. Tren biletlerimizi kayınpederim aldı. Cebime de "lazım olur" diye otuz bin lira harçlık koydu. Ertesi sabah İzmir'den Kemalpaşa dolmuşuna bindik. Muavine dedim ki:

— Kardeşim biz sabun fabrikasında ineceğiz.

— Haa, şu bankerin orada mı?

— Evet.

— Bankeri arıyorsan o herif çoktan kaçtı abi. Benim ablam orada çalışıyordu. Ondan biliyorum.

Muavin, fabrikaya yaklaşırken şoföre "Doğanlar' da inecek var" diye bağırdı. Benim ismimin bir durak ismi olarak kullanılması çok hoşuma gitti. Demek ki bu kubbede kalan bir hoş sada gibi geride ismim kalmış. Fabrikayı dışarıdan şöyle bir gördükten sonra, ilçe Kaymakamlık binasına, icra memuru Temel beye gittim. Kendisine tasfiye kurulundan getirdiğim resmi yazıyı verdim. Bu Temel bey, bundan bir süre önce Sabahattin Diler adma fabrikamm haciz işlemini yapan görevli. Kendisiyle kısa zamanda dost olduk. Kemalpaşa ilçesinden kahvaltılık, yemeklik erzak, tencere, bardak, tüpgaz gibi

şeyler aldım. Temel bey bana fabrikanm anahtarmı da verdi. Bir taksiye atlayıp fabrikama geldim. "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek anahtarı kapıya soktum. Kapı zaten açık duruyormuş. Fabrikamm içini bok götürüyor. Her taraf arap saçma dönmüş. İşe nereden başlayacağımı şaşırdım. En son üretilen beş tona yakın sabun da ortalıkta dağınık bir vaziyette duruyor. İkinci katta idari bölüme çıktım, burası da perişan. Ancak benim makam odamda her şey yerli yerinde duruyor. Masanın üzerine bıraktığım tükenmez kalem bile yerinde, önce oturacağımız ve yatacağımız yerleri seçtik. Ben ve kayınbiraderim benim odamda, diğerleri yandaki odada yatacaklar. Sonra hepimizin aynı yerde yatmasma karar verdim. iş elbiselerimizi giydik ve "Bismillah" deyip temizliğe giriştik. Akşama kadar benim odayı ve idara bölümü pınl pırıl yaptık. Ancak perdeler hemen hemen kalmamış. Bir kısmını fareler yemiş. Zaten yerde fare ölüleri yatıyor. Fareden çok nefret etmeme ve korkmama rağmen bütün gün severek çalıştım. Gerçi şimdilik yatacağımız yer yok ama olsun. Masa ve koltuklarm üzerinde uyumaya çalışırız. Gece fabrikanın bahçesinde pişirdiğimiz yemeği yedik. Bu günün şerefine bir de küçük rakı açtım. Halkın parasıyla yaptırdığım şu fabrikaya yazık değil mi? Bu güzelim fabrikanın böyle bir duruma düşmesinin sorumlusu acaba kimdir, kimlerdir? Memleketin milli servetini burada boşuna çürütmüşler. Ertesi sabah depoyu düzelttik. Hepimiz, üzerimizde'bulunan bütün paraları kaymbiraderim Fikret'e teslim ettik. Bundan sonra kasa o olacak. Harcamalarımızda çok tasarruflu gitmemiz gerekiyor. Fabrikanın jeneratörü çalışmıyor. Kemalpaşa'dan usta getirttim, aküleri bitmiş. Daha önceden üretilmiş olan sabunları yavaş yavaş elden çıkarmaya başladım. Birkaç gün sonra jeneratörü çalıştırdık. Geceleri bir saat çalıştırıyorum ve karşısına geçip fabrikayı seyrediyorum. Aynen açık denizdeki bir gemi gibi oluyor. Arada sırada icra memuru Temel bey de ziyaretimize geliyor. Bazen Kemalpaşa'daki açık hava çay bahçesine inip bir çay içiyoruz ve moralimizi düzeltiyoruz. Koltukta, masada ve halıda yatmaya artık alıştık. Bu yatma olayını kıdem sırasına göre düzenledim. En kıdemli ben olduğum için koltukta yatıyorum. Kayınbirader de koltukta yatıyor. Böylece on gün kadar canavar gibi çalıştık. Bir gün İzmir'e sabuncu Erdal Dalan'ı görmeye indim. İzmir'de her taraf bana çok tuhaf geldi. Gürültü, patırtı, pislik. Halbuki ben on gün sessiz sakin, kendi hayatımı yaşamıştım. Keşke beni cezaevine atmasalar da hep bu fabrikanın başında kalabilsem. Her sıkıntıya razıyım, yeter ki burada kalayım ve burayı çalış tınp borçlarımı ödeyeyim. Erdal abi bana hammadde ve işçi verecek. Bu konuda söz verdi. Eğer sözünde durursa üretime hemen başlayabilirim. Evet, ertesi günden itibaren Erdal abi hammadde göndermeye başladı. Ayrıca makinelerin bakımı için de bir usta gönderdi. Sağol Erdal abi. Ancak ben bu sabunları nasıl

satacağım? Kafamdaki plana göre bir arabam olsa, ilçe ve köylere bu arabayla çıkıp hepsini rahatça okuturum. Hem araya aracı tefeci de girmemiş olur. Ankara'ya gidip Ahmet abimin külüstür minibüsünü buraya getirmeye karar verdim. Ankara'da banker Murtaza Bülbül'ün bürosuna uğrayıp İstanbul'a, Lider Turizm'in sahibi Ali Enfjin Fırat'a telefon ettim ve yüz bin lira borç istedim. Hemen gidip kardeşinden almamı söyledi., insan böyle duruma düşünce, karşısmdakinden yardım görünce o kadar çok seviniyor ki. Bülbül'ün bürosuna Mustafa Atalay da geldi:

— Yeğenim, Başbakan'la can ciğeriz. Bir derdin olursa gel bana söyle, emi? Bülend Paşa'dan ne istersen bana söyle yeter.

— Allah razı olsun Atalay amca.

Atalay beni karşısında keriz zannettiği için palavra sıkmaya devam ediyor. Bu arada Murtaza Bülbül dedi ki:

— Ulan Yalçın, sen ne adamsın be. Hepiniz üçkağıt açıp milleti dolandırdınız.

— Nasıl da anladın Murtaza abi be. Bir söz vardır "Yiğit yiğidi gözünden tanır" diye. Kimin dolandırıp dolandırmadığı belli oluyor. Bak, sizin hepinizin eski yaşantısı devam ediyor. Altınızda arabalarınız, emrinizde sekreterleriniz. İflas ettiğin halde büronun bir odasmı yatak odası yapmışsın. Helal olsun sana. Ben Maltepe içiyorum, senin elinde yine Amerikan sigarası var. Her gece yine sazlı sözlü alem yapıyorsun. Ben de İzmir'de fabrikayı çalıştırıp üç beş kuruş kazanayım diye sülalem s.'iliyor. Ama şeyinin korkusundan artık gazinolara gidemiyorsun da alemleri burada yapıyorsun, değil mi? Çünkü müşteriler seni gazinoda para yerken görseler kabak gibi oyarlar. Konu değişti. Vay bee, zamanında muhatap olmak istemediğim bazı bankerler şu anda bile köşeyi dönmüş durumda oldukları için hava basıyorlar. Paraları olduğu için de itibarlarmı koruyorlar. Benim gibi yolsuz kalan bankerlere tepeden bakıyorlar. Ulan bir süre sonra görürüz bakalım kim kime tepeden bakacak. Ankara'daki ikinci günümde eski şoförüm Fuat'la karşılaştım. Fuat'ı uzun zamandan beri görmemiştim. Şimdi turşu sattığını söyledi:

— Ne turşusu lan?

— Meşhur Çubuk turşusu abi. Lokantalara, kafeteryalara, hamburgercilere veriyorum.

— Karlılık durumu nasıl?

— Yüzde üç yüz net kar var. Vergisi yok bir şeyi yok.

— Amanin. Lan Fuat ben de o işe gireyim, birlikte çalışalım.

— Çok iyi olur abi,. Gel Çubuk'a gidelim birlikte.

Münibüse atlayıp yarım saat yol gittik. İlçenin yakın bir köyünde turşu yapan bir aile bizi karşüadı. Buradan nümunelik iki teneke turşu aldım. Baktım ki tadı da çok güzel. — Fuat bu iş olur. Şimdi Ankara'da kavanoz ve teneke fiyatlarma bir bakalım. Buradan aldığımız turşuya etiket bastırıp "Banker Turşusu" diye piyasaya veririz. Bütün bankerzedeler sanki bankeri yiyiyormuş gibi bizim turşuları yiyip hırslarını alırlar. Çıtır çıtır yerler valla. En az yüz bin bankerzede Ankara'da var. İki yüz bin kavanoz satsak, kavanoz başına da yüz lira kazansak yirmi milyon kar ederiz. Yalnız mühim olan turşuyu vadeli alabilmek.

— Alırım abi.

— Kavanoz işi?

— Onu da alırım abi. Önce elli bin kavanoz alıp senet veririz. Sonra ödeyip gerisini alırız.

— Kavanozu vadeli vermezler lan. Ya da sen kavanoz tüccar mı bizim Vedat'm büroya getir. Ben orada "Yönetim kurulu toplanıp kimden alacağımıza karar verecek," diye bir hava atayım. Herhalde herif tav olur vadeli vermeye. Numaradan bir ihale yaparız.

— Tabii Yalçın abim. Sen bu işin profesörüsün be.

"Banker Turşusu" planımı tasfiye kurulunda da anlattım. Çok hoşlarına gitti ve bana "Turşucu banker" diye isim taktılar. Ancak yine İzmir'e, fabrikanın başma gitmem gerektiği için turşu işine başlayamadım. Halbuki bu iş kafama çok yatmıştı.

Ankara'da eski arkadaşım, köyümde yaptırdığım ilkokulun başmda duran Ahmet Bulut'u buldum. Bana "Yalçın, senin emrinde parasız çalışacak bir insan istiyorsan, yanında beni de götür" dedi. Ahmet çok sevdiğim bir insan. Kabul ettim. Aynca Piç Yaşar'ı buldum. Onu da benimle İzmir'e gelmesi için kandırdım. Ahmet Tarakoğlu da bir süre sonra gelecek ve benim eski ekip İzmir'de neredeyse tam kadro kurulmuş olacak. İzmir'de Anjelik Kozmetik Sanayü'nin sahibi Selahattin ve Vahit beyler fabrikaya gelip benden fason olarak Bruno sabunlarını üretmemi istediler, ben de kabul ettim. Artık üretime bile başlıyorum. Normal olarak ürettiğim halk tipi sabunlan minibüse

yükleyip İzmir, Manisa ve Balıkesir köy ve ilçelerini dolaşmaya başladım. Bunları oralarda satıyorum. Satışlar iyi gidiyor. Fabrikada çalışanların sayısı on beşi buldu. İşleri tamamen yoluna koydum ve iznim olmadığı halde üretime bile geçtim, öğle ve akşam yemeklerini fabrikada yaptırıyorum ve Allah ne verdiyse topluca yiyoruz. Her yemekte, yemeğe başlamadan önce toplu dua ettiriyorum, önce yemek masalarının çevresinde herkes ayağa kalkıp esas duruşa geçiyor ve Ahmet Bulut bağırıyor:

— Tanrımıza hamdolsun.

Herkes hep bir ağızdan bağırıyor:

— Tanrımıza hamdolsun.

— Milletimiz var olsun.

— Milletimiz var olsun.

Sonra ben bağınyorum:

— Afiyet olsun.

Ve herkes birden bağırıyor:

— Sağol.

Yemek böylece başlıyor. Bu iş askeriyede yapılıyor. Ben de, çok hoşuma gittiği için fabrikamda aynen yapıyorum. Ahmet Tarakoğlu da İstanbul'dan gelerek ekibe katıldı. O da benim gibi kaçak dolaştığı için fabrikaya her gelen yabancıdan korkuyor. Hala koltuklarda ve yerde yatıyoruz ama durumdan hepimiz çok memnunuz. Üretim fena gitmiyor. Ne tuhaf, vatandaşın parasıyla yaptırdığım bu fabrika şimdi başkasınm üzerine ve hacizli. Ama ben kendi malımda kaçak üretim yapıyorum. Benim yanımda daha önce çalışmış olan arkadaşlarım ve iki akrabam benden kesinlikle para almıyorlar. "Ne zaman kara geçersen o zaman verirsin," diyorlar. Bir öğle vakti fabrikanm bahçesinde otururken nizamiyede steyşın bir Murat 131 araba durdu. İçinde birileri var ama tam göremiyorum. Ben bir anda "Mali şubenin arabası bizi almaya geldi," diye düşündüm ve çok korktum. Kaçacak yer de yok. Nizamiyede duran odacım Adıgüzel koşarak yaklaştı ve "Yalçın abi gazeteci geldi" dedi.

— Merhaba, Yalçın Doğan siz misiniz? Ben Yeni Asır gazetesinden Şule. Yalçın bey, sizinle bir ropörtaj yapacağım.

— Tabii efendim memnuniyetle.

Yalnız bu laf ağzımdan çıktıktan sonra aklıma geldi ki ben kaçak dolaşıyorum. Eğer gazetede ropörtajım çıkarsa yerim belli olur ve hemen enselenirim. Ama artık erkekliğe bok süremem. Delikanlılıkta laf ağızdan bir defa çıktı mı tamamdır. Şule hanımla güzel bir ropörtaj yaptım. Hiç yalan söylemedim. Foto muhabiri resimlerimizi çekti ve haber ertesi gün Yeni Asır gazetesinde benim resimlerimle birlikte çıktı. Çok güzel olmuş.

Birkaç günlüğüne Ankara'ya geldim. Tasfiye kurulundaki icra memuru Cemal bana, "Yalçın, senin hayatm tam roman. Benim tanıdığım bir rejisör var. Seni onunla tanıştırayım. Sana film çevirtmek istiyor" dedi. Film çevirmek ve artistlik yapmak fikri bana çok cazip geldi. Bu rejisör benim hayatımı filme almak istiyormuş. icra memuru Cemal'le hemen bir taksiye atlayıp Gaziosmanpaşa'ya gittik. Çok lüks bir apartmanın önünde durduk. Cemal abi içeri girip sözünü ettiği senaryo yazarı ve rejisörü aşağıya getirdi. Adı Çetin Karamanbey. Çetin bey bizi Papazın Bağı denilen yere götürdü. Bir masaya oturduk:

— Yalçın, ben şu anda İngiltere Kraliçesi için bir senaryo yazıyorum. Geçtiğimiz günlerde televizyonda Çanakkale zaferiyle ilgili bir dizim oynadı. Saym Bülend Ulusu ile çok yakından tanışırım. İyi dostumdur.

Çetin bey koskoca adam. Başbakanla çok iyi dost olduğunu söyleyince içimden dedim ki "İnşallah benim aranma durumumu Ulusu'ya söyler de hapse girmekten kurtulurum". Rejisör devam etti:

— Sen Türkiye'nin en genç bankerisin. Şimdi bana hayatını bir anlat bakalım. Eğer inanırsam hayatını film yapacağım.

Hayatımı bir saat anlattım.

— Tamam Yalçın, sana inandım. Ben bu filmi çeviririm. Sen kendini oynarsın. Karın yerine Sezen Aksu'yu oynatırız. Birkaç tane daha as eleman bulurum ben. Kemal Sunal, İbrahim Tatlıses. Hatta bakarsın Ahu Tuğba bile oynamayı kabul eder. Çok gerçekçi sahneler çekerim ben.

— Vay bee. Çetin bey, Ahu acaba oynar mı?

— Parayı verince oynar elbette. Filmin son sahnesi de senin teslim olman olur. Öylece bitiririz. Yani sonunda teslim olman şart.

— Ben de zaten işlerimi yoluna koyunca teslim olacağım.

— Bu film senin bütün yaşamını değiştirir. Çok da büyük para kazanırsın.

— Allah sizden razı olsun abi.

— Şimdi gelelim işin para yönüne. Bu işin maliyeti sekiz milyon lira olur. On iki on üç milyon hasılat Türkiye'den, üç dört milyon da Almanya'dan sağlarız. Tabii film tutarsa bu rakam daha da artar. Şimdi sen bana çok acele sekiz milyon lira bulursan çalışmalara hemen başlarız.

— Çetin abi, yani ben kendi paramla film mi çevireceğim? Kaldı ki bende sekiz milyon ne gezer? öbür bankerler gibi ben de zamanmda para saklasaydım param olurdu ama yok işte. Eğer olsa bu parayı size veririm. Zaten bir tek artistlik yapmadığım kaldı.

— Sen bilirsin Yalçın. Ama bak, Kastelli'nin hayatı film oluyor. Bu işi Kastelli İsviçre'de tezgahladı. Kastelli rolünü Müşfik Kenter oynayacak. Bütün roller de dağıtıldı. Sen de düşün taşın. Eğer paran yoksa, bu işe para koyacak adam bul. Bu filmden sonra hiçbir mahkemeden ceza almazsın. Bana sekiz milyonu getirirsen bu işe girişirim.

— Sağol abi. Allah razı olsun. Sen hayatını filme çekecek paralı bir banker arayacaksm. Başka çare yok.

Vay bee. Çetin Karamanbey'e bak. Böyle teklif de hiç görmemiştim valla. Bana kendi paramla film çevirtecek.

Ankara'da birkaç gün kalıp İzmir'e döndüm. Fabrikaya geldiğimde çalışanlar, "Siz yokken birçok müşteri geldi. Yeni Asır gazetesinde ropörtajmızı okumuşlar. Hepsi de fabrikanm çalışmasından çok memnun kaldılar," dediler. Ertesi gün Nejat albayım da eşiyle birlikte bir kutu pasta yaptırmış, beni ziyarete geldi.

— Yalçın bey, burayı çalıştırmak için izin aldınız mı?

— Tabii albayım. Bir miktar sabun da ürettik.

— Yalçın sizden biraz sabun alayım da, beni içeri attıranlara göstereyim. Beni boşuna şikayet edip hapse attırdıklarını söyleyeyim. Belki biraz utanırlar!

— Tabii albayım. Bakm, bunlar normal piyasa sabunu. Bunlan da Anjelik Kozmetik Sanayii için özel üretiyorum. Bruno marka sabunlar. Bütün eczanelerde satılıyor. Görüyorsunuz işte üstümü başımı. Burada

işçi olarak çalışıyorum. Böylece borçlarımın bir kısmmı belki ödeyebileceğim.

— Yalçın'cığım, senin bir gün dönüp borçlarını ödeyeceğine her zaman inanıyordum. Ah, şu işten bir de hapse girmeseydim. Koskoca jandarma kıdemli albay olarak cezaevinde itin, uğursuzun arasmda kaldım. İnan ki her mahkemeden önce mübaşirin eline adımı bağırarak okumasm diye beş bin lira veriyorum. Dolandırıcı olarak yargılanmak bizi ailece perişan etti tabii. Senin beraat edeceğine inanıyorum. Tertemiz bir insansın.

— Yalnız albayım, mahkemede siz, "Yalçın beni de dolandırdı," demişsiniz.

Nejat bey burada kızardı.

— Yalçın'cığım müşteriler yanlış anlamasın diye öyle dedim. Eğer senden şikayetçi olamasam halk beni linç edecekti sen kaçtıktan sonra. O günlerde gerçek bir kabus yaşadım. Günde bin tane küfür telefonu geliyordu. Tehditler gırla. Düşün ki ben İzmir İl Jandarma Alay Komutanlığı yapmış adamım. Bunlara nasıl dayanırım?

Albayım ve eşiyle biraz daha sohbet ettik. Onları kapıya kadar uğurladım. Fabrikada işler iyi gidiyor ama param yok. Param olsa korkunç kazanacağım. İzmir'deki bazı tanıdık iş adamlarından bana para vermelerini rica ediyorum. Bana haklı olarak diyorlar ki "Yalçın, vermesine veririz de, ya, tasfiye kurulu iki gün sonra gelip senin bu işini durdurursa ne olacak?". Benim dolandırıcı olmadığımı bilen ve bana güvenen birçok tanıdığım var ama hiçbiri yardım elini uzatamıyor. Bu parasızlık durumumu düşünürken çok kafam bozuldu. İzmir'e indim ve daha önce ilişki kurduğum Meral'e telefon ettim.

— Meral merhaba, ben Yalçın.

— Yalçın kim?

— Yalçın Doğan yahu. Banker Yalçın.

— Hatırlayamadım. Valla kusura bakma çok uykusuzum.

Telefonu "Çaat" diye kapadı. Vay orospu vay. Aslında doğrusunu yaptı. Tabii ki beni tanımayacak. Ben artık banker değilim ki. Param yok, pulum yok. Sadece batık bir bankerim. Meral'in bu davranışına üzülmedim desem yalan olur. Halbuki yeminle söylüyorum, kendisini sadece konuşmak için aradım. Geçenlerde de İstanbul'da Sevtap hanımı aramıştım. O da beni tanımamış ayağına yatmıştı. Ama gün

gelir Yalçın yine eski .Yalçın olur. İşte o zaman orospunun, pezevengin bile namuslusunu seçeceğim.

Yine Ankara'ya geldim. Bu bölümde vereceğim bazı isimleri maalesef açıklamak mümkün değil. Çünkü suç olur. Ama gördüm ki bazı bankerler, bazı tasfiye kurullarının başkan ve üyelerini resmen satın almışlar. Tezgah açıktan açığa kurulmuş artık. Hiç saklısı gizlisi yok. Bu arada bazı bankerler de yine vatandaşı dolandırmaktan geri kalmıyorlar. Battıkları halde, bu sefer başka yöntemlerle adam dolandırıyorlar. Bunlardan biri okuma yazması az olan birkaç köy keşfetmiş ve bu köyün Allah'ın dağmdaki kıraç topraklarını habire satm alıyor. Ben bu durumu anlayamadığım için kendisine sordum:

— Ne olacak bu iş?

— Keh keh keh. Yeğenim sen anlamazsın. Ben bunlardan metregareyi vadeli yirmi liradan alıyom. Sonra bunları tasfiye guruluna yazdıracam. Onlar da metregaresi beş kağıttan satarlar. Yani beş kağıda köylü kendi arazisini alıp garlı çıkar annadin mi?

— Anlamadım valla. Bu durumda sen yine borçlanıyorsun.

— Lan yeğenim ben borçlanmıyom ki. Benim yanynda çalışan garibana imzalatıyom senetleri. Köylü ne bilsin. Sonra garibanın işine son verecem. Böylece tasfiye gurulunda benim araziler satılıp borcumdan düşülecek. Şinci annadin mi?

Vay bee. Helal olsun. Şeytanlığın bu kadan olmaz. Ayrıca bu banker, arazisini üçkağıda getirdiği bu zavallı köye gidip "Sizin köye elektrik getireceğim. Başbakan benim yakm arkadaşımdır," deyip muhtardan beş yüz bin lira da tokatlamış. Bir diğer banker Bursa ve Niğde dolaylarında patates soğan dolandırmak için paçaları sıvadı. Bir diğeri araba ve arsa dolandırıcılığı yapıyor. Çoğunun elinden, yüzünden üçkağıtçılık akıyor bu pezevenklerin. Yanlarında çalıştırdıkları yeri yurdu belli olmayan zavallı adamlar için bankada bir hesap açıp demir çimento tüccarlarma gönderip on milyonluk mal aldırıyorlar. Bir milyon peşin veriyorlar. Sonra bu malı peşin altı milyona satıyorlar. Günde beş milyon net kar. Senedin vadesi gelince demir tüccarı o gariban herifi arayıp dursun. Bunlardan bir kısmı, elektronik eşya dolandırıcılığı da yaptılar. Ayrıca renkli televizyon kampanyasına giriştiler. Bunlar renkli televizyon almak isteyen vatandaşlara sıra kaydı yapmaya başladılar ve epeyce para topladılar. Allahtan devlet bu üçkağıdın farkına çok çabuk vardı. Aksi halde ortaya bankerlerden sonra bir de renkli televizyonzedeler çıkacaktı.

Eylül 1982

Televizyon kayıt işi ölünce sekiz banker bir araya gelip toplu konut dolandırıcılığına soyundu. Hatta şirketin adı uzun uzun tartışıldı ve "Sağlam İnşaat Sanayi ve Ticaret A.Ş." olmasına karar verildi. Bu toplantıya ben de katıldım. Şirketin adı tartışılırken birisi "Önce rakı getirtelim" dedi. Herkes gönlünden kopanı verdi ve rakılar geldi. Ancak büroda yeterli bardak olmadığı için iki kişi bir bardaktan demleniyor. Banker arkadaşlar konuşmaya başladılar:

— Arkadaşlar, ülkemizde bir konut sorunu vardır. Halkımızın konuta ihtiyacı var. Bankerlik yapmıştık, bu işi öldürdüler. Şimdi halkımızın konut sorununu çözersek memleketimize karşı görevimizi yapmış oluruz. Bankerlik zamanımızda milletin götüne giyecek donu yoktu, bizim sayemizde aldılar. Bayramdan bayrama et yerlerdi, bizim sayemizde her gün yediler. Ama ne yapsak kıymetimizi bilmediler ve bizi dolandırıcı diye mahkemeye verdiler. Biz adam mı öldürdük? Biz anarşistlik mi yaptık? Biz komünist miyiz? Haksız mıyım arkadaşlar?

— Haklısın. Doğru söylüyorsun. Şerefe beyler.

— Yarasın abi. Afiyet ossun. Lan yeğenim şu bizim bardağı ver lan.

Benim içimden bu palavralar sıkılırken, "Hassiktirin lan adi herifler. Siz mi ekonomiye faydalı oldunuz? Şimdi milletin anası ağlıyor. Adamlar soğuk sıcak demeden açıkhava toplantısı yapıyorlar, Başbakan'ın makamı önünde bekleşiyorlar dertlerine çare bulmak için. Bu dümenleri askeri yönetimden başka bir zamanda çevirseydik hepimizi şimdiye kadar bin defa linç ederlerdi" demek geldi ama sonra kendi kendime "Ulan Yalçın boşver. Bu kadar girgin Aziz Nesin bile bulamaz. Sen bu herifleri dinle" dedim. Konuşmalar devam ediyor:

— Argideşler, şimdi bize düşen, vatandaşın yuvasını yapmaktır. Sloganımız herkese bir ev.

— Ayrıca bir de araba diyelim.

— Yok deve. Artık onu kim yutar. Sen evi ver de önce. Şerefe abim.

— Şerefe. Yalçın'ı şirketin genel müdürü yapalım. Kabul mü?

— Kabuuulll. Şerefine Yalçın.

Vay lan. Bu numarayı hemen anladım. Adımız zaten dolandırıcıya

çıkmış. Şimdi bunlar bana üç beş kuruş verip genel müdür yapacaklar. Ve kendileri hiç ortada görünmeyecekler. Paraları alıp tüydükten sonra da diyecekler ki "Bu Yalçın zaten üçkağıtçıydı. Paralarımızı o götürdü". Yani kendilerini aklayacaklar, beni boklayacaklar. Ben bir daha böyle bir hata yapar mıyım? Bunların hepsi hayal aleminde yaşıyorlar. Kafalar bulundukça konuşmalar da renklenmeye başladı:

— Ulan bu memlekette keriz biter mi? Ankara'ya, İstanbul'a her gün on vagon keriz gelir, beş vagon keriz gider. Yaptıralım ev maketlerini ve de Haydarpaşa istasyonuna, Sirkeci'ye, Ankara ve İzmir'e bir büro açalım. Maketleri gören kerizden önce kayıt parası alınz, sonra da takside bağlarız. Peşinatları aramızda kırıştırırız.

— Yalçın'a da bir daire alırız. Bir de araba veririz. Ne de olsa genel müdürümüz.

Banker Murtaza Bülbül'ün bürosunda bankerzedelerle küçük bir toplantı yaptık. Bu toplantıya bankerzedeler adma emekli albay Kamil Ateş geldi. Da[N] ha sonra bir alt katta bulunan Kamil beyin bürosuna indim ve orada bankerzedeler üst komite başkanı emekli albay Necati özdemir'le konuştum:

— Yalçın, senin adını, çok duyduk. Hatta geçen gün Başbakan Ulusu'yla yaptığımız konuşmada bile senin adm geçti.

— İyi mi geçti, kötü mü albayım?

— Valla bazen iyi, bazen kötü. Sen Milliyet gazetesine, bütün borçlarını ödeyeceğine dair demeç vermiştin. Ne oldu?

— Albayım peşimi bırakmıyorlar ki. Halen de aranıyorum. Siz madem alacaklıları temsil ediyorsunuz, şu tutuklamaları kaldırtın. İkide birde gazetelere demeç verip "Kaçak bankerler aramızda dolaşıyor" diyorsunuz. Lütfen bunu yapmayın. İçeride zaten bir ton banker var. Halbuki serbest olsalar borçlarını daha rahat ödeyecekler. İçerideki adam borcunu nasıl ödesin, alacağını nasıl tahsil etsin?

— O ayrı iş Yalçın. Ödeme planı veren tahliye oluyor.

— Albayım, ben ödeme planını iki gün geç verdim diye reddedildi. Benim en çok üzüldüğüm, bir sürü sahtekar bankerle aynı kefeye konulmam. Metrekaresi bedavadan köylülerden tarla dolandırdılar ve tasfiye kuruluna gösterip "İşte bizim sanayi bölgesindeki arsalarımız. Değeri beş yüz milyondur," diye yutturup mal varlıklarını yüksek gösterdiler. Dört duvarı briket boş binaları "İşte sanayi tesisimiz," diye gösterdiler. Bunların hiçbiri borçlarını ödeyemeyecek. Tasfiye

kurullarında dönen dümenleri herhalde siz de duyuyorsunuz. Ama palavradan hazırlayıp yutturdukları ödeme planları kabul edildi diye ya serbest geziyorlar, ya da tahliye ediliyorlar. Bunların hepsi paraları hala gazinolarda yiyorlar.

— Bunu ispat edebilir misiniz? Yani bunların gazinoda çekilmiş resimleri falan var mı elinizde?

— Aman albayım, ne gerek var. Eğer Başbakan'a gidip de "Saym başbakanım, bakm bankerler hala gazinolarda para yiyorlar. İşte isbatı," diyecekseniz size bir akıl vereyim. Her lüks gazinonun ve restoranın anlaşmalı olduğu bir fotoğrafçı vardır. Gidin onlara, benim resimlerimi bile bulursunuz belki. Mesela banker arkadaşlarımızdan biri Begül Restoran'ın bir masasını her akşam kapatmıştır. O gece gitse de, gitmese de parasmı verir masanın.

— Yalçın bey bize yardım edin de böyle resimleri bulup Başbakan'a verelim.

— Albayım, size bu konuda yardımcı olamam ama eğer isterseniz bankerzede toplantılarınıza katılıp bütün gerçekleri açıklarım.

— Aman kardeşim o olmaz. Sizi linç ederler.

Murtaza Bülbül'ün bürosunda yeni bir banker toplantısı yapıyoruz. Ancak bazı bankerler hemen içmeye başlayıp sapıttıkları için, bu toplantıda kesinlikle içki içmeme kararı alındı. Bu toplantı çok önemli. Hükümetin bankerler konusunda izleyeceği politikayı belirleyeceğiz. Uzun tartışmalar oldu, her kafadan birçok ses çıktı ve kararlar alındı. Kararları Sabahattin Diler okuyor, ben yazıyorum. Sonra bunları daktilo edip Başbakan Bülend Ulusu'ya göndereceğiz.

1. Tutuklanan bankerler serbest bırakılacak.
2. Aranan bankerlerin aranmasına son verilecek.
3. Bankerlerin bütün borçlarını devlet ödeyecek.
4. Bankerler, bundan sonra müşterileriyle, yani alacaklılarıyla muhatap olmayacak.
5. Bankerlerin mevcut tesislerini çalıştırması için devlet kredi verecek.
6. Başbakan'la randevu alınıp bankerlerin sorunları arz edilecek.
7. Devlet Bakanı ilhan Öztrak demeçlerinde bankerleri dolandırıcılıkla suçladığı için Başbakan'a şikayet edilecek.
8. Bankerlerin el konulan arabaları geri verilecek.
9. Mağdur durumda olan bankerlere maaş bağlanacak.

Bu alınan kararlar benim çok mu çok komiğime gitti ama bir şey

söylemedim. Toplantıdaki bütün bankerler bu maddeleri bağıra bağıra yazdırdılar. Başbakan'a gidecek heyetin başkanlığına Sabahattin Diler seçildi. Mustafa Atalay bu seçime biraz bozuldu ama fazla bir şey demedi:

— Argıdeşler, ben Başbagana gettim haa. Annadiniz mi? O da bana didi ki "Atalay'cığım, sen yanına öbür bangerleri al da gel". Şinci hepimiz birer dosya hazırlayıp gidek. Kesinliğinen bu işi bitireceğik. Başbagan'dan bu gonuda kesinliğinen söz aldım.

— Yaşa Atalay, varol, nurol.

Toplantıdan sonra Sabahattin abinin bürosuna gittim.

— Yalçın biliyor musun, bu Mustafa Atalay dünyanın en büyük palavracısı. Bunun gibisini ben daha görmedim. Canım sıkılınca buraya çağırıp biraz konuşturuyorum. Attığı palavralara gülüyorum.

— Abi tutturmuş Başbakan benim arkadaşım. Beni kabul ediyor diye. Başbakan bunu karşısına alıp konuşur mu be? Sabahattin abi, bana fabrika için bir buçuk milyon lazım. Sen verebilir misin? Hammadde alacağım da.

— Valla biraz sabret bakalım. Hele bayramdan sonra şu aldığımız kararları Başbakan'a bir götürelim de.

— Aman abi sen de mi inandın yoksa buna? Devlet bankerlere kredi verir mi be?

— Yalçın, sen hele şurayı bir imzala bakalım.

— Bu ne abi?

— Senin borçlarınla ilgili.

— Vay bee. Yüz milyonu geçmişiz yine. Benim sana ne zaman oldu bu kadar borcum? Neyse battı balık yan gider. Ver imzalayayım abi.

Artık işin ciddiyeti kalmadı. Hesaplar karıştı. Sabahattin abi bile benden imza alırken gülüyor.

25 EYLÜL 1982

Yarın evliliğimin birinci yılı. Bu bir yıl içerisinde karımla doğru dürüst beraber olamadık. Başıma ne işler geldi Allah'ım. Kendisine küçük bir hediye alabilmek için Sabahattin abinin yanına gittim ve biraz para aldım. Arkadaşım Ahmet Bulut'la birlikte Ulus Meydanı'na geldik.

Yarın arefe günü olduğu için her taraf ana baba günü. Burada birkaç yere uğrayacağım, sonra da Hayat'a evlilik yıldönümü hediyesi alacağım. Bayramı burada karım ve ailemle geçirip hemen İzmir'e, fabrikanın başına döneceğim.

Sümerbank'm tam önünde, karşıya geçmek için . yayalara yeşil ışık yanınasını bekliyoruz. Yolun kenarında da içinde birkaç kişi olan siyah bir Reno araba duruyor. Şoförü de bana dikkatlice bakıyor. Belki bir tanıdığımdır diye başımla selam verdim. Selamı verdim ama o anda da bu adamm Mali şubede polis olduğunu hatırladım. Polis hemen aşağıya inip yanıma yaklaştı ve "Evet Yalçın, gel bakalım," diyerek beni arabaya soktu. Arabaya girerken Ahmet'e "Mali şubeye gidiyorum. Evdekilere söyle," diyebildim. '

Arabada banker Tahir Demirçin de var. O da benim gibi yeni yakalanmış. Arabaya biner binmez polislerden biri telsizini açıp "Kırk bir kırk iki" dedi ve cevap gelir gelmez "Banker Yalçın Doğan'ı yakaladık. Şu anda Adliye'ye gidiyoruz. Ekip gönderin," dedi. Tabii bende bet beniz atmış. Korkudan bacaklarım titriyor. Adliye'de beni polis karakoluna bıraktılar. Biraz sonra gelen bir ekiple birlikte Mali Şubeye geldik. İşte artık korktuğum başıma geldi. Ben Suriye'ye bunun için kaçmadım mı? Hem burada işkence göreceğim, hem de tutuklanacağım. Çok korkuyorum. Şubeye gelince üzerimi arayıp zabıt tuttular. Masa başmda oturan sivil polis bana "Geçmiş olsun kardeş," dedi. Bu sözü duyunca korkum biraz azaldı. Biraz sonra Mali Şube amirlerinden Kerem Durmuş odaya girdi ve "Oooo Yalçın bey hoşgeldiniz, nihayet şeref verdiniz" dedi. Ben de titreyerek "Hoşbulduk efendim" dedim. Bana hemen Suriye'ye kaçıp kaçmadığımı sordu. Kaçtığımı söyledim. Bu arada bir yerlerden çıkardığı bir kağıttan bir polis memuru bana Suriye'ye ne zaman kiminle gittiğimi, orada nerede kaldığımı ve nasıl geri geldiğimi okudu. "Hepsi doğru," dedim ve içimden Türk polisiyle gurur duydum. Akşama doğru banker Mustafa Atalay beni telefonla aradı. Polisler konuşmama izin verdiler:

— Yeğen, sen heç gorkma. Benim Adliye'de savcılar, hakimler adamımdır. Onlarla gonuştum, seni kesinliğinen serbest bıragacaklar. Savcının garşısma çıkar çıkmaz tahliye olacaksın.

Mustafa amcanm bu sözleri üzerine moralim çok düzeldi. Biraz sonra Hayat, annesi ve babası geldiler. Onlarla bir saat kadar konuştum ve çok rahatladım. Ama tabii Hayat çok üzgün. Kızcağız benimle evlendikten sonra hiç iyi bir gün görmedi. Gece nöbetçi kalan polisler benimle dalga geçtiler, ama onur kırıcı hiçbir şey söylemediler.

— Banker Yalçın. Güvenli kuruluş. Geleceğinizin teminatı.

— Yok abi, en güvenlisi Kastelli.

— Yok valla. Benim param olsa garanti sana yatırırdım be Yalçın.

Bunları bana söyledikçe kendi aralarında gülüyorlar. Sabaha kadar çay demlediler ve sohbet ettik.

26 EYLÜL 1982

Bugün Kurban bayramının arefe günü. Ayrıca birinci evlilik yıldönümümüz. Sabaha karşı beni nezarete koydular. Mali şube müdürü Selami bey geldi. Kars'a tayini çıkmır Memurlarıyla vedalaştı, nezarettekilerle bayramlaş <. . Sabah erken saatlerde gazeteciler gelip benim gerçekten yakalanıp yakalanmadığımı sormuşlar. Ancak onlara resim çektirmediler. Bugün yine eşim ve ailesi, sonra da benim ailem geldi. Onlarla kısaca görüşmeme izin verdiler. Onlar gittikten sonra ifademi almaya başladılar. Gösterdikleri bütün çek ve senetler bana ait. Gerçi bir kısmmda Ahmet Tarakoğlu'nun imzası var ama hepsi de benim borcum. Geç saatlerde ifadem bitti. Parmakizi bürosuna gittik. On parmağımm iz'i alındı. Ayrıca, üzerinde rakamlar yazılı bir tabelanın arkasında önden ve yandan resimlerimi çektiler. Artık sabıkalı oluyorum. Dolandırıcılar dosyasına benim de resmim ve parmakizim giriyor. Keşke daha ağır bir suçtan yargılansam da, dolandırıcı olarak yargılanmasam. Ama mümkün değil ki. Bugün mübarek Kurban bayramının ilk günü. Herkes bayramlaşırken ben öğleden sonra Suçüstü Savcüığı'na sevkedildim. Bütün umudum Mustafa Atalay'da. Savcıları ve hakimleri ayarladığını söyleyip "Sen heç merak etme" demişti. Savcı bey'in karşısına çıktım. Hakkımda 215 şikayet, dokuz adet de gıyabi tutuklama kararı varmış. Savcı dosyaların arasmdan bazılarını çekti. Bunları tek tek saydı. Ve bu on bir adet çek ve senedi gösterdi:

— Oğlum, bunlar senin mi?

— Benim efendim.

Ben hala Mustafa Atalay'ın sözü üzerine serbest bıraküacağımı bekliyorum ama savcıda hiç böyle bir hava yok. Adam gayet ciddi bir şekilde görevini yapıyor. Bana on bir adet dosyadan tutuklama müzekkeresi kesti. Sonra polislere havale etti ve nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Ben de diyorum ki "Atalay herhalde hakimi ayarladı. Hakim beni serbest bırakacak". Hakim de tutuklama kararlarımı vicahiye çevirdi ve iş bitti. Tam yirmi adet tutuklama kararıyla birlikte, cezaevine gönderilmek üzere yeniden polislere teslim edildim. Yolda polislere rica edip, bir lokantada yemek yemek

istediğimi söyledim. Kabul ettiler. Lokantadan Hayat'a telefon edip tutuklandığımı söyledim. Kızcağız yine perişan oldu. Şimdi belki de son iyi yemeğimi yiyiyorum. Allah bilir hapisten ne zaman çıkarım. Acaba orada işkence var mı? Nerede yatarım, ne yerim? Bana nasıl davranırlar? Kafam o kadar karışık ki. Hem de çok korkuyorum. Cezaevine geldik. Soğuk ve ürpertici bir kapıdan içeriye girdik. Burada beni cezaevi görevlilerine teslim eden polislerle vedalaştım. Önce üzerimi aradılar ve ne varsa çıkarttılar. Gardiyanlar "Geçmiş olsun" deyince biraz ferahladım. Yanıma verilen bir gardiyanla birlikte üzerinde "TECRİT" yazüan bir bölüme girdik. İlk tutuklanan buraya girermiş ve koğuşlara dağıtım buradan yapılırmış. İlk gece hiç uyumadım. Bütün gece kabuslar gördüm. Sabah erkenden bir gardiyan gelip, Tecrit bölümündeki herkesi uyandırdı. Elimi yüzümü yıkadım. Diğer tutuklularla birlikte cezaevi berberine sevkedildik. Buranın adı "Ankara kuaförü" imiş. Herkesin saçları üç numara traş edildi. Öğleden sonra koğuşlara dağıtım yapıldı. Beni "Bankerler Koğuşu" adı verilen 12. koğuşa verdiler. Burada bankerler, diğer dolandırıcılar ve bazı devlet memurları yatıyormuş. Bankerlerin ayrı bir koğuşta olmasına çok sevindim. Koğuştan içeri girer girmez, daha önce Bimbo Hamburger'de çalıştığım günlerde genel müdürüm olan Selçuk Soyyörük'le karşılaştım. Selçuk bey de daha sonra banker olmuştu. İkinci gördüğüm banker Nusret Köse oldu. Nusret Köse ilk tutuklanan bankerlerden. Koğuşta epeyce banker olduğu anlaşılıyor. Ben içeri girince herkes beni tanıdı ve "Oooo. Hoşgeldin Yalçın" sesleri yükseldi. Bankerler koğuşuna girince ilk olarak Nusret Köse'yi gördüm. Sarıldık, öpüştük. Koğuşta epeyce banker var. Onlarla da sarılıp öpüştük. Artık ne de olsa kader arkadaşı durumundayız. Beni koğuş sorumlusunun yanına çağırdılar. Buna "Ekip başı" diyorlar. Eskiden "Koğuş ağası" denirmiş. Bu adamm görevi koğuşun asayişini sağlamak. yanına gittim. Babacan bir adam., önce bana "Geçmiş olsun" dedi. Ekip başı Ali dayı, ekip görevlilerinden birini çağırarak bana yatacağım yeri gösterdi. Daha sonra da koğuşun kurallarını anlattı. Bu kurallara uyduğum takdirde, tahliye edileceğim güne kadar rahat olacağımı söyledi.

Ankara cezaevi çok ürpertici ve kasvetli bir yer. Ranzaların üzerindeki bütün duvarlar gazete kağıtlarıyla kaplanmış, bunların üzerine de elbiseler asılmış. Yatakların üzerinde yorgan ve battaniyeler katlanmış ve düzenli bir şekilde duruyor. Çarşaf ve nevresimler çoğu yataklarda rengarenk. Zaten banker yatakları hemen ilk bakışta belli oluyor. Çünkü bütün her şey birinci kalite. Diğer mahkûmların yatakları banker yatakları gibi değil. Anlaşılan bankerler burada da hava atmaya devam ediyorlar. Aslında cezaevine girdiğim için çok

üzgünüm. Tek tesellim, burada benimle birlikte bir sürü bankerin daha olması. Kapının hemen girişinde Palukent Bankerlik sahibi Nazif Atilla'nın yatağı var. Benim yatağım hemen bunun yanmdaki oldu. Bimbo Hamburger'in eski genel müdürü ve benim eski amirim olan Selçuk Soyyörük'le birlikte yemek yedim. Cezaevinde yemek ortaklığı yapılıyormuş. Bu ortaklığın tahliyeye kadar sürmesi lazım. Eğer ortaklardan biri kırgınlık yaratırsa cezaevinde sevilmezmiş. Yani arkadaşlarma saygı göstermek zorundasın. Bu saygı karşılıklı oluyor. Yemek ortakları aynen bir aile gibi. Evimizde nasü bütün aile bireyleri beraber yiyip içiyorsak, burada da aynısı oluyor. Hatta yemeğe misafir bile gelebiliyor. Yemek ortaklığının parasını ortaklar müşterek olarak karşılıyorlar. Her ortaklığın bir de yemekçisi var. Bu yemekçi gariban bir arkadaş oluyor. Yemekleri yapıyor, bulaşıkları yıkıyor ve kendisine haftalık olarak belli bir cep harçlığı veriliyor. Hem de yemeğini beleş yemiş oluyor. Benim yemek ortaklarım banker Şahin Ak, banker Suphi Çeçen ve Selçuk Soyyörük. Bir de gariban yemekçimiz var.

Bütün bankerler karşılıksız çek, senet vermekten, yani dolandırıcılık suçundan tutuklanmışlar ama kesinlikle tahliye olacaklarmı ve fazla bir ceza almayacaklarını biliyorlar. Onun için hepsi çok rahat. Bir ara Selçuk abi beni kenara çekerek cezaevi kurallarını, yani raconu öğretti. Mesela bir ranzadan öbürüne gidince misafir olarak gitmiş oluyorsunuz. Evde misafirlerinizi nasü ağırlıyorsanız burada da aynı şey oluyor. Ranzanıza gelen misafire sigara, çay, meyve veya bunun gibi bir şeyler ikram ediyorsunuz. Misafirliğe gidince "Selamünaleyküm" demek şart. Ranza sahibi de "Hoşgeldin, aleykümselam" diyor. Bazen bu misafirliklerin dört beş saat sürdüğü bile oluyor. Bazen de sabaha kadar ranzada çay içilip muhabbet ediliyor ama kimseyi rahatsız etmemek lazım. Sabah saat 6.30'da nöbetçi ekip üyesi koğuşu uyandırdı. Elbiselerimi giydim. Sabah sayımı yapılacakmış. Avluya çıktım. Orada içime ilham geldi ve bir şiir döktürdüm:

Sabah saat yedi, sayım var çık dışarı

Akşam saat yedi, sayım var gir içeri

Ranzalar sıralanmış bir ileri bir geri

Tahliye haberi girmez içeri.

Sayım işlemi saat 7'de bittikten sonra saat 10'a kadar isterseniz tekrar yatabiliyorsunuz. Kısa sürede koğuştaki herkesi tanımaya başladım. Bu arada Yüce Divan tarafından yargılanan Bayındırlık eski bakanı Şerafettin Elçi ve bu bakanlığın üst düzeyde ki yetkilisi Adnan Midyat

da bizim koğuştalar. Koğuş çok iyi. Bu kadar banker bir araya toplanınca tabii bir sürü gırgır da oluyor. İlk günkü olumsuz izlenimim kayboldu ve Suriye'ye kaçtığıma bin defa pişman oldum. Halbuki kaçmasam belki de bunlar başıma gelmeyecekti. Sırf emniyette işkence görürüm, cezaevinde çürürüm diye kaçmıştım. Halbuki bunların hiçbiri olmadı. Koğuşta herkes bir şeylerle uğraşıyor. Cezaevinde en iyi arkadaş ise dışarıdan gelen mektuplar. Bir arkadaştan, aile bireyinden ve başkasından bir mektup alınca o kadar seviniyorsunuz ki. Tabii bu arada, bankerler arasında yemek rekabeti olduğunu da gördüm. Bir banker sofrası güzel olunca, öbür bankerler de sofralarını zenginleştirmek için çaba harcıyorlar. Koğuş kantincisine malzeme yazdırılacağı zaman bunlarm hepsi, diğerlerine duyuracak şekilde yüksek sesle bağırmaya başlıyorlar:

— İki kilo kuşbaşiiii, ondan sonra bir kilo kıymaaaa, sonracığıma bi koli yumurtaaa, on paket fındık içiii, on paket Samsuuuunnn. Kaç paraysa gel al bakalım. Biraz kendimize bakalım barii.

Böyle bağırarak diğer bankerlerin de duymasını sağlıyorlar. Bir gün idare bölümünde beklerken, ağlayarak bir kadmm geldiğini gördüm. Burada kadınlar gelirken veya giderken karşılaşma durumu olursa erkekler hemen geri çekilmek zorunda. Aaaa, bir de baktım ki gelen gariban kadmcağız bizim banker Mustafa Atalay'm karısı Zeynep hanım. Hemen yanına gittim:

— Geçmiş olsun yengeciğim, hayrola?

— Aaaa, Yalçın evladım sen ne anyon burda?

— Sorma işte yenge. Atalay amca nerede?

— O Erzincan'a gitti. Bu işlere beni de karıştırdığı için beni aldılar işte.

Vay Mustafa Atalay vay. Bugüne kadar kendisi hiç tutuklanmadan yırttı ama işlerine karısını bile bulaştırmış demek. Helal olsun sana. Kadıncağız ağlaya ağlaya kadmlar koğuşuna gitti. Ben bu arada cezaevine girmişken, Bülent Ecevit'le de tanışayım dedim. O sırada Ecevit de cezaevinde yatıyor. Nöbetçi gardiyanla birlikte eskiden beri hayranlık duyduğum Ecevit'in koğuşuna geldik. Odası çok güzel. Daktilosu ve kitapları var.

— Sayın büyüğüm, bendeniz Yalçın Doğan. Geçmiş olsun dileklerimi lütfen kabul edin.

Ecevit'le beş dakika kadar konuştuk, Kendisine Kastamonulu ve

hemşehri olduğumuzu söyledim. Ancak kendimi banker olarak takdim etmedim. Çünkü bilindiği gibi Ecevit bankerliğe karşı bir liderdi. Zaten o da suçumu sormadı. Eğer Ecevit olsaydı, 24 Ocak kararlarını kesinlikle almazdı. Cezaevindeki herkes, zıt görüşlü bile olsa Ecevit'e hayran. Yeminle söylüyorum, aralarında "öl" deseniz ölecek çok sayıda mahkûm var. Sayın Bülent Ecevit 1974 yılında bir büyüklük yapıp on binlerce mahkûma af sağlamıştı. Bu davranışı hiçbir zaman unutulmamış. İnşallah günümüzde de bu büyüklüğü gösterecek bir devlet adamı çıkar da demir parmaklıkların ardındaki garibanları özgürlüğe kavuşturur. Tabii bu sözlerimle Türk ekonomisinin bel kemiği, iş bitirici sayın Turgut Özal'ı kastettiğimi hemen anlamışsınızdır. Bir sürü işi bitirirken inşallah af işini de bitiriverir. Her sabah koğuştaki hoparlörden, o gün mahkemeye gidecek olanların listesi okunuyor. Birinci hafta içinde benim adım da mahkemeciler arasında okunmaya başladı. Sabah ütülü elbiselerimi giyip "Kapıaltı" denilen yere gittim. Herkes mahkemecilere "İnşallah tahliye olr" ;un," diye moral veriyor. Bu arada bazı tutuklular da bana acayip acayip bakıyorlar. İçlerinden mutlaka "Vay bee. Türkiye'nin en genç bankeri bu herifmiş haa? Daha bıyığı bile çıkmamış lan bu herifin," diyorlar. Sıraya girdim. İkişer ikişer kelepçe takılıyor. Benim kelepçem de takıldı. Birazdan demir kapı açıldı ve içeriye deri pardesülü bir adam girerek "Hayırlı tahliyeler" falan gibi bir şeyler söyledi. Biz de "Sağol" dedik. Meğer bu genç adam, herkesin övgüyle söz ettiği cezaevi müdürüymüş. İki jandarma arasında 4. Asliye Ceza Mahkemesi'ne çıktım. Kürsüde yaşlı ve babacan bir hakim oturuyor. İsim soyadı fAslından sonra, önündeki dosyayı karıştırmaya başladı:

— Oğlum, sen falancayı karşılıksız senet vererek dolandırmışsın. Bu parayı ödeyecek misin?

— Sayın hakimim, ben bankerim, ödeme güçlüğü içine düştüm. Tasfiyem başladı. Alacak kayıtlarım yapüdı. İşimin başma geçebilirsem çalışıp bütün borçlarımı ödeyeceğim. Ancak şunu da belirteyim, benim başka suç ortaklarım da var. Onlarla birlikte yargılanmamı talep ediyorum. Hakim bu arada benim söylediğim her cümleyi tek tek zapta geçiriyor.

— Turgut özal ve Kaya Erdem saym hakimim. Bankerlik işinde eğer biz suçluysak, onlar daha büyük suçludur. Onlarla birlikte yargılanmamı talep ediyorum. Bizi bu işe sokanlar bunlardır.

— Oğlum, bu son sözlerini zapta geçemem. Senet vermek dolandırıcılık fiilini taşımaz. Bu hukuki bir ihtilaftır. Bu nedenle senin beraatine karar veriyorum.

— Sayın hakimim artık tahliye miyim yani?

— Senin galiba başka dosyaların da varmış. Onlara karışmam. Bu dosyadan beraat ettin.

— Allah razı olsun sayın büyüğüm.

Cezaevine dönünce bütün bankerler beraat kararma çok sevindiler. "Tamam yahu. Biz de en kısa zamanda tahliyeyiz. Bunun başka izahı yok" dediler. Ben de hemen Hayat'a mektup yazıp ilk davadan beraat ettiğimi söyledim. Herhalde Hayat bu haberi alınca çok sevinir. Koğuştaki gazetelerde, banker Kastelli'nin İsviçre'den Tunus'a geçtiğini, burada yakalandığmı ve kısa süre sonra Türkiye'ye getirileceğini öğrendik. Bu arada, görevinden bir iki ay kadar önce istifa etmiş bulunan Turgut Özal, Milliyet gazetesinde Emin Çölaşan'la bir ropörtaj yaptı ve kendisinin bir parti kuracağını açıkladı. Buradan çıkarsam inşallah ilk işim Turgut Özal'm kuracağı partinin gençlik kollarına kaydımı yaptırmak olacak. Özal nasıl olsa Demirel'in adamıdır. Şu anda parti kurmak yasak ama, yakmda bu yasak kalkmca özal garanti iktidar olur. Çünkü Demirel'in adamı. Turgut Özal zayıflamak için saym eşi Semra Özal hanımefendiyle birlikte yurt dışına çıkmış. Bunu da gazetelerde okudum. Aslında Turgut bey biraz zayıflaşa iyi olur. Ama Semra hanım niçin zayıflamaya çalışıyor ki? Resimlerinden gördüğüm kadarıyla o şişman sayılmaz. Balıketi demek bence daha doğru olur.

Bankerler tek tek içeriye giriyor. Her banker girince ben de "Demek ki bu işin tek kerizi ben değilmişim" diye için için seviniyorum açıkçası. Bu arada koğuştaki bankerler bir sürü alavere dalavere çevirmeye başladılar. Koğuş mümessili Ali dayı, yardımcılarından Faruk adlı birine bir gece konuşma yaptırttı.

— Beyler aramızda bazı arkadaşlar, diğerlerine numara çeviriyormuş. Bu arkadaşlar dışarıdaki bankerlik mesleğini burada da yürütmeye çalışıyorlar galiba. Ben o arkadaşları uyarıyorum. İkinci sefer böyle konuşmam. Herkesin haberi olsun.

Benim gördüğüm kadarıyla bazı bankerler burada birbirlerini dolandırmaya başlamış dürümdalar. Adamlar para yemeğe alışmışlar. Burada haftalık olarak dağıtılan iki bin beş yüz lira bunlara tabii yetmiyor. Bunlar da başkalarınm paralarını çeşitli yollarla almaya kalkışıyorlar. Bu duruma ben ve benim gibi banker arkadaşlar da üzülüyorlar. Bir süre sonra mahkemelerim iyice yoğunlaştı. Artık hemen her gün bir duruşmaya çıkıyorum. 5. Asliye Ceza Mahkemesindeki duruşmamı karım Hayat ve kayınvalidem de

izlediler. Bu arada Günaydın gazetesinin adliye muhabiri Şükrü Küçükşahin duruşmada resmimi çekti. Haber ertesi gün Günaydm'da "Yalçın Doğan hakkında 115 yıl hapis isteniyor" başlığı ile çıktı. Bu durum beni ve ailemi çok üzdü. Dışarıda kelepçelerim çözüldü. Mahkeme salonuna girdim. Hakim yazdırmaya başladı:

"Cezaevinden getirilen sanık bağsız olarak yerine alındı. Açık duruşmaya devam edildi. Müştekilerden Fatma Karacaoğlu vekili avukat önder Dönmez geldi. Vekaletname örneği ile müdahale talebini içeren dilekçesini verdi. İlaveten Fatma Karacaoğlu değil, boşanma nedeniyle soyadı değişen Fatma Perçemlioğlu'nun vekili olduğunu söyledi".

Kadıncağız bana para kaptırdı diye kocası boşamış. Bu duruma gerçekten çok üzüldüm. Ama bir yandan da çok şaşırdım doğrusu. İnsan bankere para kaptırdı diye karısmı boşar mı yani? Hakim devam etti: "Müşteki Rezzan Uysal (Daha önce yanımda çalışan ve batmak üzere olduğum dönemde sırra kadem basan albay Enver Uysal'ın eşi, benim bankerlik kuruluşumun yönetim kurulu üyesi) Cevat Cengiz kızı, 1926 doğumlu. Şikayeti soruldu: Ben de sanığa 550 bin lira yatırmıştım. Verdiği, çekin karşılığı bankada yok. Şikayetçiyim dedi. Bu sırada sanık söz aldı".

— Sayın hakimim Rezzan Uysal, Yalçın Doğan Menkul Değerler Bankerlik A.Ş.'nin yönetim kurulu üyesidir. Zaten kendisi de şu anda tasfiyeye tabidir. Kocası benim yanımda uzun süre çalışmıştır. Hem komisyonculuğumu yapmış, hem de genel koordinatörüm gibi görev almıştır. Bu nasıl iştir ki, saym hanımefendi benden şikayetçi oluyor? Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi.

"Rezzan Uysal'dan soruldu":

— Efendim, ben ortaktım ama bu ortaklık sadece kağıt üzerindedir. Yoksa fiilen çalışmıyordum. Sanıkla hiçbir ilgim yoktur.

Vay bee. Helal olsun sana Rezzan Uysal. Parlak bankerlik günlerimde beni her gün arayıp hal hatır sorardın. Kocana kafam bozulduğu zaman, kendinizi affettirmek için koskoca tepsilerde mantı yaptırıp bana büroya getirirdin. Aile toplantılarında, kadm günlerinde bütün eşini dostunu ikna edip bana para yatırmalarmı sağlardın. Ben de bu gelenlerin yatırdığı para üzerinden Hocana tıkır tıkır komisyon öderdim. Yani eşinizin, dostunuzun, akrabalarınızın parasından komisyon alırdınız. Sonra da bu paraları tekrar bana yatınp faiz alırdınız. Yalan mı? Bana nazar değmesin diye bir gün koskoca bir nazar boncuğu bile almıştın Rezzan teyze. Benim ortağım. iyi gün

dostu. Ama şimdi madalyon ters döndü değil mi? Vurun abalıya bakalım hepiniz.

1982 Yılının Geri Kalanı ve 1983 Başları

Artık cezaevinde yaşamaya biraz olsun alışmıştım. Zaten insanın elinden başkası gelmiyor ki. İstesen de alışacaksın, istemesen de. Hemen hemen bütün zamanım, koğuş arkadaşım bankerlerle geçiyor. Tabii herkes birbirine, bankerlik yaparken yaşadığı kan kız hikayelerini anlatmakta yarışıyor. Bunların bazısı palavra, bazısı doğru. Mesela ben Ahu'nun tadına nasıl baktığımı ballandıra ballandıra anlatıyorum. Tabii bunu anlatırken o cezaevi ortamı içerisinde ağzımm suları yine akıyor. Hey gidi Ahu hey be. Tam 75 bin vermiştim ama helal olsun. Bir gün, şimdi bulunduğum cezaevinden çıkarsam sana yine 75 veririm valla. Yok ama. Ahu'nun da fiyatı enflasyonla birlikte artmıştır. Allah bilir şimdi neler istiyordur. Neyse.

Banker NUSRET KÖSE anlatıyor

Abiler, benim Gölbaşı'nda elli dönüm arazim var. Burada toplu konut yapacaktım, ama Maliye Bakanı Kaya Erdem "Vatandaş kumar oynamıştır" diye halt edince panik başladı. ilk içeri alman ben oldum. Daha doğrusu Sabahattin Diler'in kurbanı oldum. O Allahsız bana üç milyon verdi, yirmi milyon alacak yazdırdı. Şimdi bile İzmir'de iki katım, Kuşadası yat limanında bir yatım var. Yalçın, ver bakalım bir cigara.

(Nusret Köse bol keseden atıyor ama sigarayı benden istiyor).

Abi, bu tasfiye kurulları falan ne yaptıklarını bilmiyorlar. Alacaklılar mahkemede "Ver paramızı" diye bağırıyorlar. Ben de "Nah alırsınız" diyorum. Biraz daha sabretselerdi bu işler başımıza gelmezdi. Ben şimdi doksan , ay ceza aldım ama Yargıtay kesinlikle bozacak. Ben emekli öğretmenim kardeşim. Borcuma sadığım. Bütün borçlarımı ödeyeceğim. Ama bizi içeride tuttukları sürece, bulurlarsa alırlar paralarını.

— Abi, benim duyduğuma göre sen ilkokul öğretmeniyken küçük bir çocuğa sarkıntılık yaptığın için atılmışsın. Yani ben duyduğumu söylüyorum.

— Onu kim demişse halt etmiş. Garanti Sabahattin Diler'in palavrasıdır. Ben kendim istifa ettim.

Nusret Köse çoktan beri yattığı için biraz dağıtmış. Dokuz aydır yatıyormuş. Şimdi bir banker tahliye olsa, hırsından içi içini yiyor.

Yücer Ticaret MUSTAFA YÜCER anlatıyor

Ben emlakçıyım arkadaş, Banker Zühtü Erdoğan, zamanında benim çay, kahve gibi ayak işlerime bakardı. Sonra banker oluverdi kerata. Ben Almanya' da bile arsa satmış adamım. Elmadağ'da uçsuz bucaksız arsalarım var. Aslında ben iflas etmiş değilim. Sadece bankerlik işim bitti. Aramızda kalsın, Banu A. yengeniz olmuştur. Ahhh, bir iki sefer misafiri oldum.

— Yengemiz olan başka artistler de var mı Mustafa abi?

— Olmaz mı lan? Alan Delon gibi adamım. Nazan Ş. var mesela. İstanbul'da menejeri tanıştırdı. Yüz bin liram gitti ama helal olsun Nazan'a. Sonra imamın karısı var. Ne bileyim Hülya S. var. Aslında Hülya bizim banker Tahir'in dostuydu ama ben elinden aldım Tahir'in. Çok kıyak karıydı be. Şuradan bir çıksak da yine gözümüz gönlümüz açılsa. Zaten zaman gelecek, bizim gibi ekonomiye faydalı olmuş adamları hapsettikleri için pişman olacaklar. Adımızı altın harflerle yazacaklar şerefsizim. Tabii herkesin adını değil. Sadece benim gibi olanları. Eğer içinizde arsa lazım olan varsa ben vereyim arkadaşlar. Valla tasfiye kuruluna bir gösterin, ödeme planınız anında kabul edilir. Vallahi de, billahi de metrekaresi elli liradan size vereceğim.

— Ama Mustafa bey, senin arsalar dağbaşında değil mi?

— Kim bilecek kardeşim? Tasfiye kurulu üyelerini memnun ettin mi iş biter. Oraya gidip de bakacak halleri yok ya. Mesela şimdi benim Karanfil Sokak'ta ŞANO binanın üzerinde bürom var. Tasfiye kurulu o büroyu biliyor ama bir şey yapmaz. Niçin? Çünkü durum ayarlanmıştır. Aha arsa satışlarım devam ediyor arkadaşlar. Kimse engelleyemez. Siz de kafanızı kullanm. Hepiniz cin gibi adamlarsınız. Zaten kullanmışsınızdır ya. Neyse işte.

Benim hanım öğretmen. Tasfiye kurulunda bana neyle geçindiğimi soruyorlar. Hanımın maaşıyla diyorum. Yutarlar abi. Ama eğer bu tasfiye kurullarına memur değil de, ticaretten anlayan adamlar getirselerdi hepimiz boku yemiştik. Allahtan ki devlet dairelerinde işe yaramayan adamlar geldi de rahat nefes aldık. Bunların dünyadan haberi yok be.

Banker Simtaş FATİH ÇAĞATAY anlatıyor

Ohooo, ben İstanbul'a yerleştim bile. Şurada yatacağım en fazla bir

aydır. İstanbul'da tezgahı kurdum. Alıyorum oltamı, doğru balık tutmaya. Elimizdeki alacak senetlerini tasfiye kuruluna verip aç mı kalacaktık? Adamın mesela bana üç yüz bin borcu var. Ver kardeşim bunun yarısını bana, al senetlerini diyorum. Adam dünden razı.

Ulan şu Hülya Y....'e çok para yedirdim be.

Ama helal olsun. Taş gibi karı Allah belamı versin. Zaten daha aşağı karılarla hiç gezmedim. Hülya benden çocuk aldırdı. Zaten evini falan da ben döşedim. Aslında sıradan bir mankendi, şimdi adam oldu. Ama erkek karıymış. İflas ettikten sonra bile beni bırakmadı.

Banker KAZIM YILDIZ anlatıyor

Abi, para toplamak hiç zor iş değil. Bir iki kerizi para komisyoncusu olarak tuttun mu iş tamamdır. Aslında ben iflas etmedim. Para dersen var, mal mülk dersen var. Senet çek desen çuvalla var. Bana çok kumar oynuyor diyorlarmış. Oynarım lan. Kime ne? Esrar içmiyordum ya. Kumar da spor sayılır nihayetinde. Diyorlar ki paraları artistlere çok yedirdi. Yediririm, yedirmem. Kimi ırgalar arkadaş? Ama paraları harcarken de "Helal ossun Kazım ağaya" diyorlardı pezevenkler. Valla ben yılların bankeriyim. Kaya Erdem olmasaydı halen de bankerdim. Para bitti mi? Varrr. Ama bir tek kuruş ödemem. Devlet öder nasılsa bunları. Ulan dikili ağacı olmayan bir sürü herif dışarıda gezerken ben bu kadar varlığımla buradayım ya. En iyi avukatı tutup bir milyon peşin verdim arkadaş. İlk duruşmada tahliyeyim. Buradan çıkarsam bir daha içeri girmem mümkün değil. Ben dışan çıkar çıkmaz yine eski Kazım Yıldız olacağım, ötesini parası olmayan düşünsün.

Bortaş, banker ATİLLA ORAS anlatıyor

Kardeşim, biliyorsunuz Kınalı pavyonu işletiyordum ben. Yalçın iyi bilir, ona kızdığım için banker oldum. İstanbul'a gittim, Hilton Oteli'nin karşısında artistlerin menajerlik bürosu var. Oradan abi, Nazan'ı ayarladım şerefsizim. Bende o zaman sakal falan da o biçim yani. O gece maliyeti bana yetmiş beş bine geldi. Sabah Kapalıçarşı'ya gidip alışveriş edelim demez mi. Neyse orada da elli bini bastırıp yüzük aldım. O gece yine götürdüm. Ulan ne karıydı be. Pavyonu çalıştırırken Aslında Zerrin E.... Aynur A... Sevtap Ç.... falan hepsinin tadına baktım. Ama abi bunlar çok boktan kanlar. Çok düşmüşler artık. Nazan bambaşkaydı yani. Belki yirmi defa beni telefonla aramıştır. Sonra Banu A.'m da işini bitirdim. Şimdi çıkayım, benim için değişen bir şey yok. Elimde bir sürü müşteri senedi var. Onların parasını tahsil edeceğim: Bir de menajerlik bürosu açıp işimi götürürüm.

Napa Ticaret İSMAİL KARAMAN anlatıyor

Ben bankerliğe İhsan Bayat, Veysi Gün ve Ayhan Afşar'la başladım. Veysi'yle Ayhan, Yalçın'a gelip borç almışlar, sonra da ödememişler. Büroyu ilk açtığımızda senetleri İhsan'la ikimiz imzalıyoruz, mangırlan Ayhan alıyor. Sonra bana bir kazık attılar, İhsan kaldı ve bön ayrıldım. Kendi bankerimi kendim kurdum. Çok iyi yaşadım ama şimdi yolsuzum. Valla avukat param bile yok. Buradan inşallah çıkınca bir yumurta işi var, onu kovalayacağım. Tasfiye kuruluna bir defa bile gitmedim. Gitsem de yapacağım bir şey yok ki. Çünkü kimseden alacağım yok. Sadece borcum var. Beni batıran Ayhan Afşar'la Veysi Gün oldu.

Paraş Finansman SÖZMEN BAKİOĞLU anlatıyor

En geç ben battım. Kastelli benden bir ay sonra gümledi. Bankerliğin yanısıra bir sürü ticaret de yapıyordum. Batma durumuna gelince yirmi yedi dükkanımı da aynı anda boşalttırıp malları İstanbul' da bir depoya taşıdım. Üç TIR dolusu elektronik eşyam var. Bankerlik işimde sorumlu gösterdiğim babamdı. O gariban da birkaç defa içeriye girdi çıktı. Bundan sonra Kavaklıdere'de dayanıklı tüketim malları satışı yapıp geçimimi sağlayacağım.

Çukopa AYHAN AFŞAR anlatıyor

Yahu ben çoktan beri yatıyorum. Milliyet'te Yalçın'ın haberi çıktı. Bir de baktım ki Yalçın beni Suriye'de gördüğünü anlatıyor. Ulan ben o zaman burada hapisteyim. Cezaevi müdürü bile şaşırdı okuyunca. Benim yakalanmam çok enteresan oldu. Kulüpte kumar oynuyorum. Beş yüz bin falan ütülmüş durumdayım. Ekip bastı. Beni de götürecekler. Neyse rica falan ettik, beni bıraktılar. Oradan çıkıp Ahu'yla buluştum. Evine gittik, biraz cimnastik yaptırdım. Banyo falan yaptıktan sonra yine kulübe gittim. Biraz eğlendik, yine ekip geldi. Meğer ilk gelen ekip benim yerimi bunlara söylemiş. Böylece araklanmış olduk yani, önce İstanbul'da, sonra Adana ceza evinde yattım. Şimdi de buradayım işte.

— Eeee Ayhan abi. Kısmette burada karşılaşmak varmı§. Ne var ne yok bakalım. Senin gemiler Porto Riko'dan geldi mi?

— Yahu Yalçın beni dolandırdılar. O işten büyük zarar ettim.

— Vay beee. Demek seni de dolandırdılar ha? Çok üzüldüm. Bir de senin uçaklar vardı galiba. Onlar ne oldu?

— Aramızda kalsm, onlar Adana'da. Oradaki çiftliğimde beş yüz milyon liralık pamuk stokum var. Hele şuradan bir çıkayım, yavaş yavaş elden çıkaracağım.

— Abi, seni Efes Oteli'nde Nazan Ş.'la görüyordum. Kaç para ödüyordun ona?

— Şimdi kardeşim, benim değişik bir taktiğim var. Ben Nazan'a kaç para versem, o da aynı parayı bana faiz karşılığında yatırırdı. Aynca sağda solda benden bahsedip reklamımı yapardı. Benim İstanbul bürosunda en az elli kadın sanatçının kaydı vardır. Karılar bana Nazan sayesinde para yatırıyorlardı. Ama Nazan da epeyce faiz aldı benden. Beş ay beraber olduk. Epey para verdim tabii. Avrupa'dan elbise, aksesuvar falan da getiriyordum.

— Abi, o karıyla birlikte olmayan mı kaldı be? Ben bile neredeyse iş bitiriyordum ama kısmet olmadı. Ama çok para yedirdi bu karılara bütün bankerler. öyle değil mi Ayhan abi?

— Haklısın Yalçın. Ben İstanbul'da gazino almıştım. En kral kanları çalıştırdım. Ayhan Afşar deyince karılar beş dakika dururdu valla. Kanlar yalvarırdı benim gazinoda çalışmak için. Seda S.'ı da ben meşhur ettim mesela. Benden önce gecede on on beş bin liraya elalemle yatıyordu. O orospuya ev tuttum. Ama karı alışmış yatmaya. Yatmadan duramıyor ki. Bir gün birisinin başına bela açacak ama bakalım kimin. Bunların hepsi beynelmilel orospu. Paranın ucunu göster, işi bitir.

— Sen Ahu'yla da iş tuttun mu abi?

— Tutmaz mıyım kardeşim? Kiraladığım yatlara falan az mı bindirip gezdirdim Ahu'yu da. Çoğu karı aslında beni banker Ayhan Afşar olarak değil de, armatör Ayhan Afşar olarak tanır. Mesela Banu A. beni armatör Sait Ayhan Afşar bey olarak bilir. Banker olduğumu söylemedim. Ama Nazan benim banker olduğumu bilir. Çünkü benden faiz alıyor. Ahu ise kardeşim Osman'ı banker olarak bilir. Bunların hepsine ayrı tanıtacaksın kendini.

— Abi, senin Veysi Gün ne alemde yahu? O hala tutuklanmadı galiba?

— Sorma. Ona felç indi. Nümune Hastahanesı' nin mahkûmlar koğuşunda yatıyor.

— Vay beee. Dağ gibi adamdı. Nazan onun yanından da ayrılmazdı

hiç. Abi şu artist takımı var ya. Bunlar para için ayıyla bile yatar Allah belamı versin. Ne iğrenç yaratıklar bunlar be. Kıçını başmı açmaktan başka hiçbir özelliği yok hiçbirinin. Neyse Ayhan abi, sen de iyi götürmüşsün malı. Helal olsun.

Banker Müjde HANİFİ ASLAN anlatıyor

Ben aslında mimarım. Elimde bir baraj m hafriyat işleri falan da var. Bankerliğe başlarken yeminle söylüyorum ki içimde bir kötülük yoktu. Şimdi battığım için bu taşaronluk işim de aksadı. işi tamamlamadığım için istihkaklarımı vermiyorlar. Kardeşim, ben içerde yatarken işi nasıl tamamlayayım? Bir taraftan da tutuklanınca işlerim tamamen altüst oldu. Vallahi billahi vicdan azabı çekiyorum ve geceleri uyku uyuyamıyorum. Hapiste kaldığım süre alacaklılarımın aleyhine oluyor. Bıraksalar bütün borçlarımı en kısa zamanda öderim. Bak Yalçın, kaç zamandır buradayız. Bütün bankerlerin attığı palavraları görüyorsun. Ulan ne ayıp be. Yattıkları her karıyı bire bin katıp burada herkese anlatıyorlar. Kumar oynadık diye övünüyorlar. Hiç bilmiyorlar ki bankerlik olayı yüzünden kaç ailede ne facialar yaşandı. Ben bunların arasında olduğum için utanıyorum. Koğuştaki öbür tutuklular bize gülüyorlar valla.

Arkem Turintaş Banker TAHİR DEMİRÇiN anlatıyor

Hülya S.'e Etiler'de bir kat aldım. Şahane bir kat. Bunun alt katını da kendime aldım. Hülya'nın altma bir de torpilli "HS" plakalı araba çektim. Şimdi İstanbul'da çelik üzerine bir fabrikam var. Yüz milyondan fazla eder. Tasfiye kurulu bilmiyor. Bir tek o kaldı. Hülya'ya aldığım katı ve arabayı tasfiye kuruluna bildirdim. Hülya'nın bana 32 milyon borcu var. Aslında bunu inkar ediyor ama çatır çatır alacağımı da bildiği için peşimi bırakmıyor. Hatta bugün buraya beni ziyarete geldi. Aslında bana çok yanlış davrandı tabii. O kadar parayı bastırıp ev aldım, dayadım döşedim. Ohaa, sonra bir de baktım ki evi kerhaneye döndürmüş. Yani benim paramla oluyor bunlar. Aslında ne karılarla ilişkim oldu ama ben böylesini görmedim. Kardeşim, karmm reklamı olsun diye haftalık magazin dergilerinde bile kendisiyle resim çektirdim. Yedir içir, sonra sana ihanet etsin. Bizim kitapta bu yok işte. Daha çok peşimde dolaşacak o Allahsız kan.

Bimbo bankerlik SELÇUK SOYYÖRÜK anlatıyor

Yalçın biliyorsun işte, bizim patron borçlarını ödeyemez duruma gelince banker oldu ve büro açtı. Ben Aslında hamburgercide müdürüm. Beni de bankerlik bürosuna oturttu. Senetleri ve çekleri ben imzaladım ama parayı patron aldı. Sonuçta iyi bir hayat yaşadı ama

diğerleri gibi o da battı. Ama olan bana oldu. Bütün işi benim üzerime yıktılar. Bizim kaşeleri senetlere basıp bizden habersiz para toplamış dediler. Şerefim üzerine yemin ediyorum, beş kuruş paralarmı almadım maaşımdan başka. Tabii bu karambolde eşimden boşandım. İnan borç benim değil ama ceremesini ben çekiyorum. Üzerimizdeki suç ne kadar kötü değil mi. Dolandırıcı. Katil olmak bile bundan çok daha iyi. Şimdi de banker olmadıklarına dair mahkemeden karar alıyorlarmış. Bana sorarsan, şu bizim koğuştaki otuz bankerden yirmi beşi kesin suçludur. Bu işin böyle olacağmı en baştan biliyorlardı ve paralarını ona göre sakladılar. Şimdi buradan birkaç ayda tahliye olunca krallar gibi yaşamaya devam edecekler. Olan zavallı halka oldu.

Evet sevgili okuyucular. Bankerlik olayı işte böyleydi. Ben size Ankara cezaevinde yattığım günlerden birkaç örnek verdim. Aramızda az da olsa dürüst olanlar elbette ki vardı. Ama çoğu, inanın bana dürüst değildi. Bunlar cezaevi koğuşlarında da hep atıp tutar ve hayal aleminde gezmeye devam ederlerdi. Her gün birbirine hava basmalar. En büyük benim ayağına yatmalar. Bunların hepsi kısa sürede tahliye olup gitti. Bunların hiçbiri evlilik yıldönümünü hatırlamamış, ama sahneye çıkan orospu karılara çiçek göndermede birbiriyle yarış etmiş. Hakkın rahmetine kavuşan ana babalarının mezarını bile çoğu yaptırmamış . En büyük yatırımları Hilton, Sheraton, Marmara. Etap, Efes ve Tarabya otellerinin lüks odaları ve karılar. Hangimiz memlekete küçücük de olsa bir fayda sakladık? Hangimiz kazandığımız o milyarlardan devlete vergi verdik! Ben o kadar kazandığım halde, bütün verdiğim vergi 70 bin lira oldu. Bir sürü banker bunu bile vermedi. Sonra bu adamların bûvük bir bölümü beraat ettiler ve yine ticaret yapıyorlar. Halktan kaçırdıkları paralarla yine krallar gibi yaşamaya devam ediyorlar.

Zaten cezaevinde de bankerlerin ortak görüşü "Bize kaptırılan paralan devlet nasılsa ödeyecek. Hiç boşuna telaşlanmayın arkadaşlar," şeklindeydi. Bazısı dışarıya çıkınca müteahhitlik yapacağını söylüyor, bazısı emlak komisyoncusu olacağını belirtiyor. Bir bölümü ticaret yapacağını açıklarken, bazıları da "Benim kazandığım para yedi ceddime yeter. Bundan sonra ense yapacağım," diyordu. Allahtan ki koğuş gırgırı iyiydi. Hangi banker hangi sanatçıyı kaça ve nasıl şey yaptı. Artık yarısı palavra olan bu hikaye' leri millet birbirine bin defa anlatmıştı.

Cezaevinde olduğum süre içerisinde beş bankerin karısı boşanma davası açtı. Bu arada Hayat'ın bana karşı tavrı da yavaş yavaş değişiyor. Mektupları daha soğuk. Anladığım kadarıyla benden umudu kesti. Daha önce "Sevgilim," diye başlayan mektupları$_a$ şimdi Yalçın."

diye başlıyor ve çok seyrek geliyor. Artık o özlem dolu mektuplar yok. İçim içimi yiyo.r ama ne yapabilirim? Çok huzursuzum ve rahatsızım.

Anayasa referandumu oldu Sayın Kenan Evren cumhurbaşkanı seçildi. Aynı gıuı kendilerine bir tel graf çekip Af isteğimi yeniledim. Bunu kendim için istemiyorum, çünkü suçsuzum. Ama cezaevinde yatan insanlar için istiyorum. Bir ara bütün bankerler tahliye edildi ve içeride bir tek ben kaldım. İstanbul'da Kastelli, Ankara'da ben. Sadece ikimiz hapisteyiz. Türkiye'deki banker olayını galiba sadece ikimiz temsil ediyoruz.

1983 yılına koğuşta kendi aramızda düzenlediğimiz eğlence ile girdik. 1 Ocak 1983 sabahı af ilan edileceğine dair bir söylenti dolaşmaya başladı. Sabaha kadar hiç kimse uyumadı. Radyodan sabah 7.30 haberlerini dinledik ama kurulan bütün saraylar bir anda yıkılıp gitti. Af haberi falan yok. Mahkemelerim devam ediyor. Bir tek 4. Asliye Ceza Mahkemesi'nden tahliye olamadım. Diğerlerinin hepsinden tahliye kararı aldım Bu duruşmaya gittiğim bir gün Savcı bana "Oğlum sen daha önce Suriye'ye kaçmışsın. Yaşın küçük. Şimdi tahliye olursan seni yine ya kaçırırlar, ya da sen kaçarsın," dedi. Ben de "Sayın savcım, bin yıl ceza alacağımı bilsem yine kaçmam. Kaçmanın ne demek olduğunu artık öğrendim," dedim. Bugün 17 Şubat 1983. Benim doğum günüm. Karım boşanma davası açacağını bildirdi. Bütün dün yam sanki bir anda başıma yıkıldı. Başım döndü, gözlerim karardı. Ne diyeceğimi şaşırdım. Bugün 21 yaşımda oluyorum. Gece yatağa yatınca, geçmiş birkaç yılımı bir düşündüm. Neler yaşamıştım neler. Şimdi tahliye edilmeyi daha da çok istiyorum. Ve bunu sadece, yaşayamadığım evliliğimi yaşamak için istiyorum. Bundan sonra burada çok sıkıntılı günler geçireceğim.

Nisan 1983

7 NİSAN 1983

Türk adaletine binlerce teşekkürler olsun. Altı ay on sekiz gün süren cezaevi yaşamım bugün sona erdi ve tahliye edildim. Burada iyi zaman geçirdiğimi söylesem, yalan söylemiş olurdum. Bazı gardiyanların kaprisini çok çektim ama bazıları da gerçekten çok iyi insanlardı. Hakim beni kefaletle tahliye etti. Bundan sonra bütün davalarımda tutuksuz yargılanacağım. Sevinçten jandarmaların arasmda ağladım. Tekrar cezaevine geldik. Çok sevinçliyim. Aynı zamanda da çok üzgünüm, özgürlüğüm için sevinçliyim. Arkadaşlarımdan ayrılacağım için üzgünüm. Bir sürü arkadaşımı yine o dört duvarın arasmda bırakacağım. Koğuştan ayrılırken yine ağlamaya başladım ve kısa bir konuşma yaptım:

— Sevgili arkadaşlarım, aranızdan ayrılıyorum ama, yeminle söylüyorum ki sevinemiyorum. Sizleri bu rutubetli duvarlar arasmda bıraktığım için üzgünüm. Elimden başka bir şey gelmiyor. Eğer izin verirlerse mahkûm elbisemi üzerime giyip Adalet Bakanlığı'na gideceğim ve orada "AF" dilekçesi vereceğim. Allah hepinizi kurtarsın.

Babam dışarıda beni bekliyor. Yatağımı ona verdim. Jandarmalar bana cezaevi müdürünün odasında tekrar kelepçe taktılar ve doğruca Askerlik şubesine yollandık. Çünkü başıma gelen bunca işten sonra askerlik işimi unutmuşum ve asker kaçağı durumuna düşmüşüm. Üç jandarma beni askerlik şubesinde bir yüzbaşmm karşısma götürdü. Yüzbaşı beni teslim aldı ve "Serbestsin .oğlum," diyerek iki gün sonra gelmemi istedi. "Serbestsin," sözünü duyunca önce inanamadım. Evet, artık ben de herkes gibi özgürüm. Hemen bir taksi çevirip evime doğru yollandım. Taksilere taksimetre konmuş. Şoför taksimetreye bastı. Bunun bile ne olduğunu birkaç dakika sonra anlayabildim. Takside eve giderken sağa sola bakıyorum, özgür insanlar var., özgür çocuklar var. Ağaçlar, otomobiller. Bir koşuşturmadır gidiyor Ankara' da. Başım döndü. Ben şunun şurasmda altı ay on sekiz gün yattım. Bir de yıllarca yatanları düşünün. Acaba onlar ne hissediyor tahliye olunca? Evin kapısmda beni anacığım karşıladı. Sarüdık, öpüştük, ağlaştık. Biraz sonra Hayat'a telefon ettim. Kardeşiyle geldi ve beş dakika yalnız kaldığımızda benden ayrılmakta kararlı olduğunu tekrar etti. Yine çok üzüldüm ve Hayat'ı bir türlü ikna edemedim. Bu gece yatağımda uyudum.

Ertesi sabah hemen Sabahattin abinin bürosuna gittim:

— Yalçın hoşgeldin. Geçmiş olsun kardeşim.

— Hoşbulduk abi. Allah razı olsun.

— Eee hapishanede durumlar nasıl bakalım? Benim arkamdan epeyce küfretmişsiniz.

— Eh, biraz ettik abi.

— Şimdi ne yapacaksın bakalım?

— Bilmiyorum valla abi. Önce şu evlilik işini bir kurtarmam lazım.

Sabahattin abiye durumları anlattım. Hemen Hayat'm babasma telefon açıp görüşmek istediğini söyledi. iki gece sonrası için randevu aldı. Ertesi gün babamla.birlikte askerlik şubesine gittik. Yüzbaşı beni çok iyi karşıladı ve "Aferin oğlum, sözünde durdun," dedi. Bankerlik günlerimde sözümde hiç durmaz ve bütün randevularıma geç kalırdım. Bundan sonra bu huyumu değiştirmem gerekiyor. Çünkü randevusuna uymayan bir insan, öbür insanlar üzerindeki güvenilirliğini yitirir. Bundan sonra bana herkesin güvenmesi lazım. Neyse, askerlik işini başlattık. İşlemlerim tamamlanınca askere gideceğim. Bu arada kendime bir ajanda alıp günlük program yapmaya başladım. Her şeyi dakik olarak halledeceğim. Sabahattin abinin arabasma atlayıp bir buket de çiçek yaptırdım ve cezaevi müdürünü ziyaret ettim. Müdür bey bu ziyaretim dolayısıyla son derece duygulandı. Bütün arkadaşlarıma selam bıraktım.

Sabahattin abiye gittim:

— Yalçın, bu gece kayınbabana gidiyorum. Senin evliliğini kurtaracağım. Hiç merak etme.

— Allah senden razı olsun Sabahattin abi. Bu iyiliklerini hiçbir zaman unutamam.

Aslında bu Sabahattin abinin bana yaptığı iyiliklerle birlikte kötülükleri de unutmam mümkün değil. Ama galiba iyilikleri daha fazla. Bana kazık atmış olmasına rağmen her konuda yardımcı oluyor. Başım derde girdiği zaman yardım isteyebileceğim ve beni anlayan tek kişi yine de Sabahattin abi. Onun güdümüne o kadar girdim ki. Artık onun bürosunda oturuyorum. Onun ufak tefek işlerine yardımcı oluyorum. Bu arada Sabahattin abi bana "Paran yoktur" diyerek para verdi. Çok sevindim. Gece Sabahattin abi ve mahalleden komşumuz Muhlis abi, kayınpederimin evine gittiler. Ben arabayı

tenha bir yere çekip onları beklemeye başladım. O kadar heyecanlıyım ki. Sanki onlar bana Hayat'ı istemeye gitmişler gibi. Ne tuhaf, bir zamanlar kayınpederimin evine gittiğim zaman kapıda karşılanıyordum. Hatta kayınbiraderimin nişanmda yüzükleri bile bana taktırmışlardı. Şimdi ise eve giremediğim gibi, kapının dışında gizlice bekliyorum. İki saat kadar sonra Sabahattin abi ve Muhlis abi göründüler:

— Abi, ne oldu?

— Yalçın, işi hallettik ama kayınbabanm şartları var.

— Nedir abi?

— Önce bir işyeri açsm, ayrıca ev tutsun diyorlar.

— Abi, nasıl yapayım bunları? Param yok ki.

— Kolay Yalçın. Sen bir büro bul. Bir de iş düşün. Mobilyasmı falan ben sana alırım. Bu arada para kazanmaya başlayana kadar ev kiranı da ben öderim. Sen bir ev bul bakalım.

— Sağol be Sabahattin abi. Bu iyiliklerini nasıl unuturum senin. Ama ne iş yapayım?

— Valla Yalçın cin gibi adamsın. Sen bir iş bulamazsan, bu memlekette herkes açlıktan ölür be.

Bahçelievler semtinde kendimize bir ev tuttum. Hayat'la ikimiz artık bir anlamda ikinci evliliğimize başlayacağız. Gazetede ilanlarmı gördüğüm PIRIL PIRIL temizlik firmasına telefon ederek adam göndermelerini ve evi temizlemelerini istedim. Bu iş Türkiye'de yeni yeni gelişiyor. Aslında benim maksadım hem evi temizletmek, hem de gelen temizleyicilerden bu işi öğrenmek. Yani bu iş nasıl oluyor, nasıl örgütleniyor. karlılık durumu nedir? Evin temizliği yapılırken işçilerle sohbet ettim ve durumu onların bilebildiği kadarıyla öğrendim. Bir gün sonra Pırıl Pırıl temizlik firmasının sahibi Behzat Yurdakadim'in bürosuna gittim ve kendimi tanıttım. Çok iyi bir arkadaş ama bu işin reklamım yeterince yapamadığı anlaşılıyor.

— Behzat bey, ben şimdi 'size bazı konularda haddime düşmeyerek akıl vereyim. Eğer mantıklı görürseniz uygularsınız. Bunun karşılığında da benden evimin badana ve temizlik ücretini almazsınız. Şöyle yapalım. Ben Türkiye'nin en genç bankeriydim. Cezaevinden yeni çıktım. Türkiye'de oldukça da popüler bir insanım. Ben sırtıma,

üzerinde Pırıl Pırıl yazan tulumlardan giyeyim. Birkaç tanıdık gazeteci çağıralım ve resim çektirelim. Bu haber ertesi gün basında geniş bir şekilde yer alır. Türkiye'nin en genç bankeri temizlikçi oldu diye manşet atarlar. Böylece sizin firmanızın bedava tarafından büyük reklamı olur ve işler bir anda artar. Bu işi yaparsak ikimizin de çıkarına olur. Her işi ben ayarlarım. Kabul mü?

Behzat bey kabul etti. Hemen orada Hürriyet ve Günaydm gazetelerine telefon ettim. Hürriyet'ten Atilla, Günaydm'dan Şükrü adlı muhabirler ertesi gün temizlik bürosuna geldiler. Ben orada tulumu giyip poz verdim. Bol bol resim çektiler. İki gün sonra çıkan Günaydm gazetesinin arka sayfası, tam sayfa olarak bana ayrılmıştı. Haberi ve resimleriyle bütün sayfa benimdi. O gün Pırıl Pırıl temizlik firmasına telefonlar yağmaya başladı. Birçok müşteri "Eğer temizliğe Yalçın gelecekse adresi vereyim. Para önemli değil" diyor. Bu arada çalan telefonlara ben bakıyorum. Bir bayan aradı:

— Alooo. Yalçın orada mı çalışıyor gerçekten?

— Evet efendim.

— Temizlik yapıyor mu?

— Yapıyor efendim.

— Adresi versem göndermeniz mümkün olur mu?

— Hayhay hanımefendi. Üç kişilik bir ekip göndereyim.

— Hayır, ben sadece Yalçın'ı istiyorum.

— Efendim tek başına yapamaz ama.

— Olsun, olsun. Ben de ona yardımcı olurum.

Hanımefendi admı ve adresini verdi. Kendi kendime "Ulan Yalçın, dur bakalım. Bu işin içinde bir iş var" diyerek Cinnah Caddesi Ahenk sokakta Necla hanımın evine gittim. Kapının zili "Ding dong" diye çalan cinsten. Ben, elimde temizlik tulumu paketiyle kapının açılmasını bekliyorum. Bir bayan kapıyı açtı:

— Ben Necla hanımı aramıştım efendim.

— Gel Yalçın, gel. Amma da çabuk geldin. Merhaba.

Necla hanım beni içeriye aldı.

— Bütün ev mi temizlenecek efendim?

— Aman Yalçın, bırak temizliği şimdi be canım. Sana hayranım biliyor musun? Senin admı gazetelerde çok okumuştum. Şimdi temizlikçide çalıştığını duyunca dayanamayıp aradım. Ne içersin Yalçın?

— Bir gazoz varsa rica edeyim.

— Ne gazozu canım. Ben içki olarak diyorum.

— Cin var mı?

— Var tabii.

Necla hanım 35 yaşlarında, gösterişli bir kadın. Orada iki saat içinde tam dört bardak cin içtim. Necla hanım yavaş yavaş bana sokuluyor. Kendisiyle istirahata çekilmek zorunda kaldım. Sonra tekrar sohbete başladık:

— Yalçın sen gerçekten temizlik yapıyor musun?

— İşin gerçeği hayır. Sadece firma için reklam olsun diye bu işe girişti.m. Şimdi firmaya da ortak oluyorum.

— Evli misin sen?

— Evliyim ama şimdi ayrı yaşıyoruz. Karım bana tekrar dönmek için bir iş sahibi olmamı istedi. Bir de ev tutmamı istedi. Evi tuttum. İşte artık işim de var sayılır temizlik firmasında. Birkaç güne kadar eve taşınacağız.

— İyi o zaman. O birkaç gün benimle burada kalır mısın?

— Siz evli misiniz Necla hanım?

— Evliydim ama birkaç ay önce boşandım. Bu ev benim.

— Çok güzel bir eviniz var. Ayrıca zevkle döşenmiş.

Akşama kadar Necla hanımla birlikte olduk. Kendisine bütün bankerlik yaşantımı anlattım. Bu arada Behzat beye telefon açıp iş durumlarını sordum. Çok iyiymiş. Necla bana iş hayatımda yardımcı olacağmı ve para desteği sağlayacağını söyledi. O geceyi birlikte

geçirdik. Hayat'a evlendiğimizden beri ilk defa fiilen ihanet etmiş oldum. Gerçi şimdi resmen evliyiz ama ayrı yaşıyoruz. Bu ihanetim için pişmanlık duymadığımı söylesem yalan olur ama ne yapayım? Elime çok güzel bir fırsat, geçti her bakımdan. Artık bunu da kullanmazsam büyük eşşeklik etmiş olurum. Sabah kahvaltısından sonra giyindim ve evden ayrıldım. Necla gece yine gelmemi söyledi. Asansörden inince elimi ceketimin cebine attım. Bir cJe ne göreyim, kahverengi bir deri cüzdan içinde beş adet on bin liralık banknot. Önce korktum. Olur ya "Benden para çaldı," falan diye iftira atabilir. Hemen yukarı çıktım ve zili çaldım:

— Bu cüzdan cebime girmiş. Benim değil.

— Tamam canını, biliyorum. Pantolonunun cebine de bir liste koydum. Akşam gelirken onları getirirsin.

Listeye baktım. İstediği şeylerin toplamı beş bin lirayı geçmez. Vay bee. Demek ki şimdi de jigolo olduk. Parayı iade etmek istedim ama Necla almadı. Eğer iade edersem çok üzüleceğini söyledi. Ben de fazla ısrar etmedim ve sevine sevine Sabahattin abinin yanına gittim. Necla anlayabildiğim kadarıyla çok paralı bir kadın. Bana yeni kuracağım iş hayatımda yardımcı olabilir ama ben Hayat Yalçın evliliğinin iyi yürümesini istiyorum. Karımla ayrı yaşıyorum. Bu birkaç gün içerisinde Necla benim bütün sorunlarımı anlatabildiğim tek insan oldu. Bana çok büyük yakınlık gösterdi. Bir hafta kadar birlikte kaldık. Son gün Hayat'a yine yalan söyledim ve iş kurduğumu anlattım. Halbuki henüz böyle bir durum yoktu. Hayat ve kardeşleri, yeni açtığımız evi yerleştirdiler. Ben de Necla'ya veda etmeye gittim. Bu haberi hiç beklemiyordu:

— Yalçın, seni en zor günlerinde bırakan bir kadınla mutlu olamazsın.

— Bilemiyorum valla. Sadece onu sevdiğimi biliyorum.

— Seninki sevgi falan değil, sadece inat. Sırf inadın yüzünden onunla birlikte olmak istiyorsun. Sana ille de benimle ol demiyorum ama Hayat'a gitmekle yanlış bir iş yapıyorsun. Suriye'ye senin yanına gelmiş olabilir ama sadece sende para var zannettiği için gelmiştir. Eğer paran olmadığını bilse kesinlikle gelmezdi. Sende para olmadığını şimdi anlayınca, seni cezaevinde olduğun en güç zamanında bıraktı. Şimdi seninle yeniden birlikte olmak arzusunun tek sebebi de, tereddütleri var. Acaba Yalçın'da hala para var mı diye kendi kendine soruyor. Bak göreceksin, bir süre sonra sende para olmadığını anlayınca seni yine bırakıp kaçacak. Çok iyi düşün ve doğru karar ver bu konuda. Sonra pişman olursun. Yeni iş kurmak

kolay. Ben sana her yönden yardımcı olurum. Para da veririm.

— Necla ben de senden zaten borç isteyecektim. Bir gün mutlaka öderim. Ama Hayat konusunda kesin kararlıyım. Onunla olacağım.

— Sen bilirsin. Yarın gelirsen paranı veririm.

Necla'nın konuşmalarında belki gerçek payı var ama ne yapayım? Hayat'la birlikte olmayı çok istiyorum. Onunla ailemi bile hiçe sayarak evlenmiştim. Çok şeyi feda ettim. Bir defa daha deneyelim bakalım. Ertesi gün Necla bana yüz bin lira verdi. Ayrıldık. 20 Nisan günü Hayat'la yeni evimize geçtik. Bu beraberliğin bozulmaması için de Allah'a çok dua ettim. Pırıl Pırıl temizlik firmasında Behzat abi ile ortak çalışıyoruz. Mayıs ayı sonlarında Milli Güvenlik Konseyi serbest bırakınca Anavatan, Milliyetçi Demokrasi Partisi, Halkçı Parti, Büyük Türkiye Partisi gibi partiler kurulmaya başlandı. Ben bu konuda da hemen kafayı çalıştırdım ve kafaya koydum. Öyle ya, bu yeni partilerin hepsi şimdi bir sürü bina kiralayacak. Genel merkez, il başkanlığı, ilçe başkanlığı falan derken bunların o binaları temizletmeleri gerekir. Çünkü bunların temizliğini yapacak adamları yok ki. Çünkü bütün partiler yeni. Eski partiler olsa onlar çok adam bulurlar. Kaldı ki bu işi yapmamda kendi geleceğim açısından da büyük yarar var. Bu partilerden biri Kasım ayında yapılacak seçimlerde iktidar olacak. Eğer ben bunların binasını temizlersem, kendileriyle şimdiden yakın bir ilişki kurmuş olurum. Önce Büyük Türkiye Partisi'ne gidip teklif verdim. Bu parti Akay Caddesi'nde birkaç katlı bir genel merkez kiralamış. Yöneticilerle anlaştık. Bu binayı 613 bin liraya komple boyatıp, temizliğini de yaptıracağım. Bu arada, bankerlik günlerimde benim de kurucusu olduğum Kemalist Atılım Birliği'nin başkanı olan emekli albay Atatürkçü Baha Vefa Karatay da Yüce Görev Partisi'ni kurmak için kolları sıvadı. Ben bu partinin temizlik işini de almayı üstlendim. Albayım o konuda bana eksik olmasın çok yakınlık gösterdi. Ancak bu partinin kurucuları Milli Güvenlik Konseyi tarafmdan veto edileceklerini öğrenmişler. Belki de veto edildiler. Yani şimdi tam olarak hatırlamıyorum. Bu durumda bu partiyi temizleme işi yatti. Büyük Türkiye Partisi binasını tam bir haftada pırıl pırıl yaptık. İnşallah birkaç gün sonra gidip 613 bin lira parayı alacağım. İş bitti. Bu para benim için şu anda servet. Ancak o da ne? Bir gece televizyon haberlerinde Milli Güvenlik Konseyi'nin bu partiyi kapattığını öğrendim. Evet. Bugün 31 Mayıs 1983. Belki memleket için iyi bir haber olabilir ama bu iş benim yıkımım olur. Ulan burayı temizlemek için ben ne kadar işçi çalıştırdım, ne kadar malzeme kullandım. Vay bee. Ayvayı resmen yedik. Tabii bu paranın üzerine bir bardak soğuk su içmekten başka çare kalmadı. Geçmiş

olsun Yalçın bey. Gitti bizim paralar. Bir ara Milli Güvenlik Konseyi'ne dilekçe verip bu durumu bildirmeyi ve paramı istemeyi düşündümse de kendi kendime dedim ki "Oğlum Yalçın, Konsey bu partiyi gıcık kaptığı için kapattı. Senin paranı hiç verir mi lan?" Bir süre sonra Pırıl Pırıl firmasından ayrıldım ve iki kayınbiraderimle birlikte iki ayrı şirket kurmaya karar verdim. Necla'dan aldığım parayı bu iş için saklamıştım. Ayrıca Sabahattin abi de biraz yardımda bulundu. Sıhhiye'de kiraladığım büroda küçük kayınbiraderim Fikret'in adma adını "EnişteKaymbirader"in ilk hecelerinden alan ENKAY pazarlama şirketini kurdum. Bu isim Şarık Tara'nın adını yine aynı şekilde "Eniştekayınbirader"den alan ENKA firmasını hatırlatıyor ama ne yapayım? inşallah Şarık Tara bu isme itiraz etmez. Aynı büroda diğer şirketi ise büyük kayınbiraderim Bülent'in adma kurdum. Bunun adı KENT temizlik firması. Büronun bütün demirbaşlarını bizim Prof'un üzerine faturaladım. Şirketleri kayınbiraderlerimin üzerine tescil ettirmeme Prof çok bozuldu. Bana her zaman "Akraba ile iş yapma" derdi. Meğer haklıymış. Artık bir taraftan temizlik işleri yapıyor, bir taraftan da badana boya işleri alıyorum. Emrimde yirmi kişilik bir işçi grubu çalışıyor. Büyük bir inşaatın boya işlerini bile almayı başardım. Giderlerim çok büyük oluyor ama Necla'ya gidip yeniden para istemeyi asla düşünmüyorum.

Şimdi çok mütevazi bir hayatım var. Kazandığım bütün parayı kayınbiraderim Bülent'e veriyorum. O kasamız oluyor. Bu arada bir olay oldu. Bankerlik zamanımda almış olduğum bir mini müzik seti vardı. Bu set Bülent'te duruyordu. Bunu birkaç defa istedim, getirmedi. Getirmediği gibi artık işe de gelmez oldu. Ben de dayımın oğlu Süleyman'ı kayınpederimin evine gönderip set'i istettim. Kayınpeder, Süleyman'a "Bana olan borcunu ödesin, ondan sonra gelip bir şey istesin" demiş. Bu olay üzerinde benim de son derece kafam bozuldu ve hemen Bülent'le Fikret'in vergi levhalarını ve isimliklerini sökerek eve gönderdim. Yani aramızdaki ilişkiyi bitirmiş oldum. Ulan bu nasıl iş be. "Borcunu ödesin" ne demek. Ben burada eşşek gibi çalışıp evime ekmek parası götürmek için didiniyorum. Para kazanırsam elbette ki senin paranı da ödeyeceğim. Büyük bir işten, yani bankerlikten iflas edip şimdi buralara düşmüşüm ve gece gündüz demeden yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum. Ve adam benim müzik setimi vermiyor. Hatta o kadar ki zaman zaman evden işe, işten eve yürüyerek gidip geliyorum. Çünkü cebimde otobüse binecek param bile olmuyor. Ama ben yılmadan devam ediyorum. Mutlaka tutturacağım. Hele biraz zaman geçsin. Ama kesin kararlıyım. Doğruluktan ayrılmayacağım ve kendi alın terimle kazanacağım., işe başlarken herhangi bir sermayem olmadı ki. Eğer cebimde biraz sermaye olsa o zaman görecekler Yalçın Doğan'ı. O zaman görecekler

sıfırdan nasıl zengin olunduğunu ama yok. Allah kahretsin, yok. Ama yine de Allah'ıma binlerce şükürler olsun. Hiç değilse kendi evime yiyecek paramı götürebiliyorum. Diğer üçkağıtçı bankerlerin de beni izlediklerini seziyorum.

İşte bu günlerde, banker Mustafa Atalay amcayla yine samimi olmaya başladık. Bana hemen her gün uğruyor ve "Yeğenim sana çok para vireceğim. Çok zengin olacağız" diyor. Atalay İzmir Caddesi'nde büro açarak emlakçilik yapmaya başladı. Bürosunda epeyce personeli var. Parayı nereden bulduğunu bilmiyorum ama tek tahminim, bu adamm daha önceden bol miktarda para saklamış olması. Atalay'la bir gün Kızılay'dan geçiyoruz. Yanımıza yaşlı bir kadın geldi:

— Mustafa bey, Mustafa bey, sana yalvarıyorum. Kocamın kemikleri sızlıyor, hala mezarını yaptıramadık. Sağlığında size güvenip elindeki avucundaki birkaç kuruşunu yatırdı. Biz garip insanlarız. Başka bir varlığımız yok ki. Allah rızası için sana yalvarıyorum. Hiç değilse sana verdiği paranın yarısını bana ver de mezarını yaptırayım. Bütün geri kalan alacağımdan vaz geçeyim.

— Hıiıı. Gaç paraydı?

— İki yüz. bin lira. Bunu yarısını ver razıyım. Senden hiç faiz bile almadık. Senin de çoluk çocuğun var. Acı bize.

— Yaz hemşire adiresi. Oraya gel de vireyim.

Atalay yaşlı kadıncağıza yanlış bir adres verdi. Ben çok şaşırdım:

— Atalay amca niye yaptın bunu?

— Boşverrrr yeğenim. Onun bunun herkesin parasını virmeye galksak aç galip gebeririz lan.

— Atalay amca belki inanmazsın ama, eğer böyle bir müşterim bana gelse, elimde avucumda ne varsa vermezsem namerdim. Baksana ağlıyordu be kadıncağız.

— Sen gendine acı yeğenim. Ne yapacağm elalemi. Elalemin derdi seni mi gerdi?

Atalay'la bürosuna geldik. Kızı İlknur'a telefon edip milletvekili seçimlerine giren iki emekli asker için beş yüzer bin lira havale çıkarmasını istedi. Bunlardan biri seçimlere Halkçı Parti'den, öbürü Milliyetçi Demokrasi partisinden giriyor. İsimlerini vermiyorum.

— Yeğenim bunlar milletvekili olurlarsa bize goleylik yaparlar.

"Vay bee," diye düşündüm. Adam alacaklısı gariban kadıncağıza parasmı vermemek için yanlış adres veriyor, sonra da milletvekili adayı bazı kişilere bir milyon lira havale ediyor. Allah'ın işine bak ki bu Mustafa Atalay bir tek gün bile cezaevine girmedi. Ama karısı girdi. Mustafa Atalay'm kızı İlknur, Allah sahibine bağışlasın Türkan Şoray'ı andırıyor. Bu arada Emek Mahallesi 90. Sokakta Ankara Halk Pazarı olarak çok büyük bir mağaza açıp kızmm üzerine yaptırdı. Ankara 3. Asliye Ticaret Mahkemesi'nden kızı İlknur' un banker olmadığına dair bir de kağıt almış. Her bankere bu kağıdı gösterip "Siz de yakınlarınız için böyle bir kağıt çıkarıp iş kurun len," diye akıl veriyor. Mustafa Atalay benden cezaevine girmeden önce yetmiş beş bin lira para almıştı. Bunu da beni kurtarmak için bir savcıya vereceğini söylemişti. Bu arada bu parayı da kendisinden istiyorum ama bir türlü vermiyor. Temizlik şirketi işim iyi kötü devam ediyor. Anavatan Partisi ve Halkçı Parti'nin Kızılay semtindeki iki binasını ücretsiz olarak temizleyip boyattım. Anavatan binasını temizlerken yanıma (Mehmet Keçeciler ve Mustafa Taşar olabilir) kesin hatırlamıyorum üst düzeyde bir yetkili geldi:

— Çalış oğlum Yalçın. İyi çalış, iyi temizle. İnşallah gün gelir de iktidar olursak devlet dairelerinin temizliğini ihaleyle özel firmalara yaptıracağız. O zaman da biz seni kollarız, zengin olursun.

— Allah razı olsun abi. Sağol.

Turgut Özal iktidar olursa yırttık demektir. Ama o zaman da bu adamların hiçbiri vatandaşın yüzüne bakmazlar. Şimdi işleri yürüsün diye beni böyle pohpohladıklarını bilmeyecek kadar keriz değilim. Neyse, yine de belli olmaz. Onun için bu iki partinin binasını Kızılay menfaatine temizledim. Bana kalırsa Turgut Ozal veya Necdet Calp iktidar olabilir. Turgut Sunalp'i hiç kimse sevmedi. Bizim temizlik işçileri bile Sunalp'e gıcık oluyorlar nedense. Fakat Özal bu işe iyi başladı. Seçim otobüsü falan çok güzel. Eğer bir gün saym Özal'la birlikte olabilirsem kendisine bankerlik işini bir anlatmak istiyorum. Bu konuda bir parti yetkilisinden söz aldım ama bu adam sözünde durup beni Özal'a götürmedi. Tabii belki de özal büyüğüm beni istemedi. Bilmiyorum. Bu fırsattan yararlanarak sayın büyüğüm Semra özal hanımefendi ve iş bitirici büyüğüm saym Turgut özal'ın ellerinden öper, bulunduğum cezaevinden en derin saygılarımı kendilerine sunarım.

Sevgili okuyucularım, bu arada belki merak etmişsinizdir. Acaba benim İzmir'deki sabun fabrikası ben cezaevine girdikten sonra ne

oldu diye. Onu da anlatayım. Çalıştırmaya başladığım fabrikayı bir kayyuma devrettiler. Kayyum, Anka bankerlik firmasının İzmir müdürü. Yani batık bir bankerin müdürü. Sonra iş yürümedi ve o güzelim fabrika sudan ucuz fiyata tasfiye kurulu tarafından satıldı gitti. Tabii giden sadece fabrika veya benim emeklerim değil, vatandaşın da parasıydı. Zaten bu banker mallarının kimlere kaça satıldığı ve hangi şartlarda satıldığı konusunda devlet ciddi bıı araştırma yapsa, ortaya korkunç sonuçlar çıkacaktır. Dümenlerin en büyüğü burada döndü. Tasfiye kurulları, birtakım yamyamlara bunları bedavaya verdiler. Bu arada iddia ediyorum ki rüşvetler döndü, avantalar ve haraçlar alındı. Birçok tasfiye kurulu, hem vatandaşm, hem de bankerin aleyhine olacak şekilde bunları sattı. Banker mallarının satışlarından memlekette yeni zenginler türedi. Benim karaborsacılık, bankerlik yaptığım dönemde kazanamadığım paraları, banker mallarını paylaşan yamyamlar çetesi kazandı. Ama kimlerle ortaklık kurarak? Devletin yetkili makamları bu işi bir soruştursunlar bakalım altından neler çıkacak. Ben bu durumu o günlerde de bildiğim için çok düşündüm. Saym Cumhurbaşkanına arzetsem, zamanı yoktur. O halde dedim ki, "Maliye Bakanımız sayın Kafaoğlu'na arzedeyim. Kafaoğlu, Turgut özal ve Kaya Erdem'e de bozuk çaldığı için belki konuyla ilgilenir. Ancak özel Kalem Müdürü Şule hanım beni saym bakanımla görüştürmedi.

1983 yaz aylarında Hayat'la birlikte Side'ye gittik ve kısa bir tatil yaptık. Kaç yıldan beri ilk defa bir kaç gün denize girdim. Karımla el ele kumsallarda yürüdüm. Galiba benim yaşamımdaki ilk tatil bu oldu. Yirmi bir yaşımdayım ve kaçmaktan kovalamaya hiç zaman bulamadım. Eylül ayında, Ankara'da Son Havadis gazetesinin yeni bir büroya taşındığını duydum. Hemen benzinci Ali Orhan Birol ağabeyimin yanına giderek bu büronun temizlik işlerini ve çay ocağını bana ayarlamasını istedim. Ali abi birkaç gün sonra gazetenin sahibi İsmet Özkan'dan bana randevu aldı. Daha sonra gazetenin Ankara temsilcisi Tayyar Şafak'la görüştüm. Gazetenin Cinnah Caddesi'ndeki bürosunun temizlik işlerini ayda elli bin liraya ben yapacağım. Ayrıca orada kuracağım bir çay ocağı ile personele çay satışı yapacağım. İnsanoğlunun kaderi mi bu, yoksa benim kaderim mi? İşte vermekte olduğum bu hayat kavgasında nereye geldim. Evet İller Bankası'nda çaycı Yalçın. Sonra banker Yalçın. İflas eden banker Yalçın ve kaderin cilvesi. Yine çaycı Yalçın. Şuna inanıyorum ki bu ikinci çaycılığımdan sonra yıldızım yine parlayacak. Nasıl ki ilk çaycılığımdan sonra birdenbire parlamış ve 18 yaşımda banker olmayı becermiştim. Evet, evet. Çaycüik bana uğurlu geliyor. Buna inanıyorum. Yine çok büyük bir iş adamı olacağım inşallah.

Çaycılık işine dönmek beni hiç üzmedi. Tam tersine sevindirdi. O

kadar büyük işlerden, milyarların döndüğü alanlardan sonra yine çaycı olabildiğim için kendi kendimi tebrik ediyorum ve hayata sıfırdan atılma mücadelesini veriyorum. Temizlik firmam bana artık yetiyor. Son Havadis gazetesi gibi üç dört yerin daha temizlik ve çay ocağı işini alabilsem, ele güne mahçup olmadan yaşamımı sürdürebilirim. Otuz bin lira kadar masraf ederek çay ocağı takımlarımı tamamladım ve çay servisine çıktım. Tayyar Şafak ve gazetenin üst düzeydeki personeline tepsiyle çay götürdüm. Tayyar bey benim servfs yapmam üzerine çok mahçup oldu ve "Aman Yalçın bey, ne gerek var. Garsonunuz yapsm servisi" dedi. Ben de bunun benim için şeref olduğunu söyledim. Birkaç gün sonra büronun muhabir ve memurları benim etrafımı çevirdiler:

— Aman Yalçın bey, biz sizin meşhur banker Yalçın Doğan olduğunyzu bilmiyorduk. Siz çok büyük insansınız. Koskoca bir yaşantının içinden ayrıldıktan sonra bile çaycılık yapabiliyorsunuz. Sizi tebrik ederiz. Her insan sizin yaptığınızı yapamaz. Bu azimle kısa zamanda mutlaka yeni bir kariyer sahibi olursunuz.

Hepsi beni teker teker gelip yanaklarımdan öptüler. Neredeyse ağlayacaktım. Kendi kendime "Helal olsun Yalçın sana. Bak, seni bu dünyada takdir edenler de varmış" dedim. Bu olay benim çalışma gücümü daha da arttırdı. Artık çek ve senet dışmda her türlü işe girmeli ve kısa zamanda "Eski Yalçın" olmalıyım. Temizlik abonelerimin sayısı her geçen gün artıyor. Artık çevremde eskiden olduğu gibi yağcıları, dalkavukları, asalakları da barındırmıyorum. Birkaç defadan beri büroma bir tankçı yüzbaşı geliyor. Adı Türesin Alçınsoy. Türesin çok cana yakın bir insan. Onunla çok iyi ahbap olduk. Derken bana ortaklık teklif etti. Doğrusu çok şaşırdım. Birisi gelmiş, iflas etmiş ve adı dolandırıcıya çıkmış bir eski bankere ortak olmayı teklif ediyor. Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Yakında askere gideceğim. Hiç değilse askerden dönünceye kadar harçlığım çıkar. Askerlik sonrasında da işim hazır olur. Büroma maddi ve manevi olarak bir milyon lira değer biçtim. Yüzbaşı Alçmsoy beş ortak olacağımızı söyledi. Bunlardan biri Ulucanlar semtinde toptancılık yapan çokzengin bir bayan. Adı Süheyla Karakuş. İkincisi Tank Binbaşı Aydoğan Erözalp. Üçüncüsü ise Genelkurmay eski başkanımız rahmetli Cemal Tural paşamızm eşi Suna Tural hanımefendi. Tabii dördüncü ortak yüzbaşım, beşinci ortak bendeniz. Ben önce beş ortağm fazla olduğunu savundum, ama baktım ki bu ortaklarla çok iyi iş yapılabilir. Süheyla hanım çok zengin. Suna Tural hanımı bütün Türkiye tanır. Zaten şimdi de 6 Kasım seçimlerinde Halkçı Parti'den Ankara milletvekili adayı. Türesin yüzbaşıma bir teklifte bulundum ve dedim ki "Şimdi siz bana sekiz yüz bin lira verin ve dört ortak buradaki yüzde seksen hisseyi alın. Benim

beşte bir payım da karımm üzerinde kalsın. Yani bu büro belki bir milyon lira etmez ama takdir edersiniz ki geliri var". Yüzbaşı kabul etti. Çağdaş Pazarlama Limited Şirketi adıyla yeni bir şirket kurduk. Noterde sözleşme imzaladık. Ancak Suna Tural hanım notere gelemezmiş. Bunun üzerine diğer ortaklarla birlikte noter katibini de alarak Suna hanımın evine gittik. Ev çok güzel. Salonda rahmetli Cemal Tural paşamın büyük boy bir portresi asılı duruyor. Suna hanımla tanıştık. Bu hanımefendi ile bir anda ortak oluverdik. Belki askere gittiğimde bana yardımcı olur. Zaten Türesin yüzbaşım da bu konuda bana söz verdi. Yüzbaşımdan ilk etapta üç yüz bin lira, daha sonra da yüz bin lira aldım ve borçlarımın bir kısmını böylece ödemiş oldum.

Banker Mustafa Atalay bir gün büroma geldi:

— Yeğenim şincik beni eyi dinle. İstanbul'da sahte para basan birileri var. Bu işte böyük para var annadın mı? Çok para gazanacağız. Ben bu işi düşündüm. Dört ortak yapacağız. Sen, ben, benim şoför, bir de benim bir tanıdığım.

— O ne Atalay amca yahu?

— Yeğenim, benim İstanbul'da bahsettiğim adamlar sahte Türk parası, dolar ve mark basıyorlar. Şincik bunlara gidip parayı bastıracağız ve sahte para satın alacağız. Yalnız bir yanlışlık yapılırsa seni uyarırım, bu yanlışlığı canımızla öderiz. Habarın ossun. Şinci bu işin yönetecisi ben olacağım. Sahte parayı yüzde otuz değeri garşılığmda alıp piyasaya süreceğiz. İlk evvela on milyondan başlayıp, birkaç parti sonra beş yüz milyonluk yapacağız. Yeğenim bu işte böyük para var. Paranm yüzde yirmi beşi senin. Hemen milyarlar gazanıp TIR ve şehirlereresı otobos şirketi guracağız. Annadin mi? Ama işin sermayesine de ortağız haaa. Sen de goyacan parayı.

Vay bee. Mustafa Atalay acaba bana bir ayak mı atıyor? Ya bu sahte para işini ortaya atarak bende para olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor, ya da kafayı resmen üşütmüş. Çünkü benim durumum bu bankerlere göre çok değişik. Altımda külüstür bir arabam bile yok. Para ise hiç yok. Gerçekten yok. Ama madem ki Atalay amca bana üçkağıt açmayı planlıyor, o halde ben ona öyle bir üçkağıt yaparım ki feleğini şaşırır. Tahminime göre bütün amacı, eğer bende para varsa ve ben bu işe tav olursam, elimdeki paraları almak.

— Atalay amca güzel de, bende para olmadığını biliyorsun.

— Yeğenim o iş goley! İlk partiyi ben veririm. Gerisini ortak yaparız.

— Atalay amca yalnız bir sorun daha var. Bana yetmiş beş bin lira borcun var. Savcıya rüşvet vereceğim diye almıştın hani. O parayı vermezsen gelemem. Çünkü Hayat'm evde parası yok. Onu öyle bırakıp da İstanbul'a nasıl geleyim?

— O iş goley. Şincik viririm paranı.

Atalay'ın arabasına atlayıp Hergele Meydanı'nın arkasında bir ardiyeye geldik. Burada beni Necati diye şişe ticareti yapan biriyle tanıştırdı. Necati'de nakit iki milyon çıktı. Bunun yetmiş beş bin lirasını Atalay bana verdi. Hepimiz evlerimize uğradık. Ben parayı Hayat'a bıraktım. Atalay evinde kendine valiz yaptırdı. Bir de battaniye ile yastık aldı. Bahçelievler Akbank şubesine uğrayıp oradan kızının hesabından birkaç milyon çekti. Dört kişi (Atalay, ben, şoförü ve şişeci Necati) Mustafa Atalay'm sekiz silindirli Ford arabasıyla akşamüstü yola çıktık. Arabada Atalay devamlı konuşuyor:

— Göreceksiniz zengin olacağız. Heman on beş yirmi TIR alıp işin başına Yalçın'ı geçiririz.

Gece İzmit'te Kirazlı Otele geldik. Atalay tuttuğumuz iki odanın kaydmı da benim üzerime yapmaya kalkıştı ama ben hemen uyanık davranıp reddettim. Bunun üzerine odaları Necati ve şoförün üzerine yazdırdık. Ne olur ne olmaz, Yarın öbür gün polisle başımız belaya girerse oda kaydında niçin benim adım bulunsun yani? Geceyi Atalay'la aynı odada geçirdik. Ertesi gün İstanbul'a geldik. Burada Bostancı'da sahte para basan herifleri arayıp bulacağız. Onları ararken bir galerici ile samimi oldum ve bizim Kasım Akarsu'yu sordum.

— Aaa, tanımaz mıyım. Bacağı biraz topal değil mi?

— Tamam o. Şuradaki galeri onundur. İşleri çok iyi. Altı tane de petrol tankeri var ayrıca. Başka bir galeriye de ortak oldu. Demek ki senden aldığı paralarla bu duruma geldi ha? Alamıyor musun elinden?

— Nasıl alayım arkadaş? Ben Suriye'ye kaçarken avukatımm ricasıyla adama tam kırk milyon liralık [400k usd] ibra verdim be.

Neyse, birazdan Atalay'm adamları geldiler. Atalay adamların patronunu dışarıya çağırdı. Yanlarında ben de varım.

— Bak hemşerim. Bana şincik on milyon lira lazım. Beş bin ve on binlik olacak. Garşılığmda trink diye üç milyon vereceğim.

— Atalay, sen neden bahsediyorsun be?

— Sen sahte para basıp satmıyon mu hemşerim?

Adam cebinden beş altı tane mermi çıkarıp misket gibi elinde yuvarlamaya başladı.

— Bak amca, bunlardan biri bir kişiyi öldürmeye yeter. Eğer buradan araba alacaksan al, yoksa git tamam mı?

— Yahu gardaşım biz duyduk ki siz bu işi yapıyormuşsunuz?

Adam bu işi 1974 yılından önce yapıp hapse düştüğünü, ancak daha sonra tövbe edip normal ticarete döndüğünü anlattı. Adam ayrıca Atalay'a biraz nasihat verdi:

— Sahte para işini boş verin. Cezası çok ağırdır. Yapacaksanız banka falan dolandırın.

Aynı adam daha sonra Atalay'a banka dolandırma yöntemlerini anlattı. Oradan ayrılınca Atalay ve Necati otele gittiler. Ben de arabaya atlayıp şoförle birlikte bizim Kasım'ı bulmaya çıktım. Yolda şoförle ahbaplık ettik:

— Yalçın kardeş bu iş çok tehlikeli. TIR şirketi falan kuralım derken hapsi boylayacağız herhalde.

— Sen niçin girdin bu işe?

— Abi ömrümün sonuna kadar şoförlük mü yapacağım?

— Sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer bu iş olsaydı açık söyleyeyim ben tüyecektim. Tüyerken de Atalay'dan bir milyon götürecektim.

— Yalçın bey Allah çarpsın ben de aynı planı yapmıştım.

Bu düşüncelerle Kasım'ın yazıhanesine geldim. Benim yanımda çalışan Kasım Akarsu maşallah çok güzel bir yazıhane kurmuş. Kendisini battıktan sonra ilk defa görüyorum.

— Oooo Yalçın, hoşgeldin yahu. Ne haber?

— Sağol abi sen nasılsın? Bir işim vardı da. Onun için İstanbul'a geldim. Gelmişken de sana uğradım işte.

— İyi ettin, iyi ettin. Sen kilo almışsm be. Çok iyi görünüyorsun.

Aslında kilo milo aldığım yok ama Kasım laf olsun diye böyle söylüyor.

— Kasım abi senden bir ricam olacak. Sıkışık durumdayım. Bana yüz elli bin lira kadar verebilir misin?

— Valla yok be Yalçın. Bende de işler kesat. Ev kiramı bile zor ödedim bu ay.

— Oldu abi, canın sağolsun. Bana müsaade.

— Müsaade senin canım. Yine beklerim.

Vay bee. Kasım'a bak. Benim zamanında baştacı ettiğim, koskoca bir fabrikayı ve milyonlarımı teslim ettiğim bu adam bana, "Otur bir çay içelim," bile demedi. Helal olsun Kasım Akarsu sana bu yollar. Yüzüme bile zor baktı.

Ankara'ya dönünce Mustafa Atalay #olayını hemen Sabahattin abiye anlat t mi. Bana çok güzel bir nasihat verdi:

— Yalçın, bir daha , kim olursa olsun bu eski bankerlerle görüşmeyeceksin. Çünkü'bunlar paraya alışmışlar, bu yüzden de her türlü puştluğu yaparlar adama. Sen işine devam et. Bunları yanına sokma. Bunlardan sana sadece zarar gelir.

— Abi benim anladığım kadarıyla Atalay bu işi ayarlasa, kendisi de sahte para basma işine girişip aracıyı ortadan kaldıracaktı. Yani parayı kendi basacaktı.

— Yalçın, sana güveniyorum. Sen büyük adamsın. Eğer büyük adam olmasan böyle sıfırdan başlamak için bu kadar büyük mücadele vermezdin.

Sabahattin abiye çoğu zaman çok kızmış, hatta arkasından küfür bile etmiştim. Hele bana para kazığı attığı zaman onu belki de öldürebilirdim. Ama şimdi bakıyorum, onun yerinde ben olsam belki aynı şeyi yapardım. Başkası batarken onu kurtarayım diye niçin kendisini zor duruma düşürsün ki? Sonra Sabahattin abiden büyük iyilik gördüm. Ekim 1983 sonlarmdayız. Mustafa Atalay olayından sonra yaklaşık on gün geçmiş. Bir gün Atalay'ın kızı İlknur aradı:

— Yalçın mahvolduk. Babamı polisler götürdü. Üç araba dolusu polis gelip götürdü. Necati amcayı da almışlar.

— Vay bee. Çok kötü. Mali şube mi götürdü acaba?

Hemen Emniyet Müdürlüğü'nü aramaya başladım ve sonunda Atalay'm Narkotik Şube'de olduğunu öğrendim. Atalay'ı telefona verdiler:

— Yeğenim, bana hemen iki paket cigara, biraz da pastırma getir. Annadin mi?

— Atalay, beni de bu işe bulaştırdın mı orada?

— Yeğenim, gel işte. Senin de ifadeni alacaklarmış.

— Allah senin belanı versin. Geliyorum şimdi.

Telefonu kapayınca kaçmayı düşündüm. Ama ben bir şey yapmadım ki. Mümkün değil kaçamam. Eve gidip Hayat'a durumu anlattım. Hayat haklı olarak yine çok bozuldu. Yanıma epeyce yiyecek alıp Emniyet Müdürlüğü' ne ziyaretçi olarak girdim. Narkotik şubeden içeri girer girmez beni sorgulama odasma aldılar. Oda polis dolu. Birazdan Atalay'ı da getirdiler. Atalay sanki trafik kazası geçirmiş gibi bir durumda. Atalay benden sonra ikinci bir olaya karışmış ve benimle ortak iş yaptığmı söylemiş. Orada yüzleştik ve her şey ortaya çıktı. Meğer bunlar m üçü benden sonra tekrar bir İstanbul seferi yapmışlar ve oradan beş yüz kilo kaçak birinci smıf parfüm esansı almışlar. Beş yüz kilo da aynca sipariş vermişler. Parfüm esansmda büyük para varmış. Aynca çok miktarda kaçak elektrod getirmişler ve Ankara'da parfüm esansını polislere satmaya kalkışınca yakalanmışlar. Sonra b.eni de işe karıştırmışlar. Tabii bu arada sahte para işi de ortaya çıkmış. Polisler benim suçsuz olduğuma inandılar. O gün Atalay ve arkadaşları mahkeme tarafından tutuklandılar. Ancak bir üst mahkeme bunları serbest bıraktı. Ben ilk aşamada serbest bırakıldım. Bu arada Emniyet'te benim hakkımda bir soruşturma yapıldı ve asker kaçağı olduğum ortaya çıktı. İki gün nezarette yattım. Beni yanıma bir polis vererek yine Askerlik şubesine gönderdiler. Yola çıkınca polise rica edip eve uğramamızı söyledim. Evde Hayat'a durumu anlattım. Artık kesinlikle askere sevkediliyorum. Hayat yine çok üzüldü. Evden ufak tefek birkaç eşya aldım ve karımla vedalaştım. İşlemler bitinceye kadar beni yine Emniyet nezarethanesine koydular. adet böyleymiş. Böylece tam sekiz gün Emniyet nezarethanesinde itin kopuğun arasmda yattım. Emniyet'ten Yenimahalle Askerlik şubesine beni polis nezaretinde götürdüler. Oradaki havacı albay beni teslim aldı.

— Yalçın, en geç Yarın akşama kadar Mevki Hastahanesi'nde muayeni yaptır, ondan sonra buraya gel.

Küçücük nezarethanede doksan kişi sekiz gün kaldığımız için ben bitik durumdayım. Mustafa Atalay'ın yüzünden başıma ne işler geldi. Cezaevinden çıktıktan sonra bir daha bu gibi yerlere düşmem sanıyordum ama oldu işte. Albayım beni bırakır bırakmaz hemen eve gittim. Bir banyo aldım ve büroya doğru yollandım. Ortağım Tank Yüzbaşı Türesin beyle işleri konuşmaya başladık. Eve ancak akşam geç saatlerde döndüm. Türesin beye, ben askere gidince yapılacak işler konusunda bilgi verdim. Ayrıca ortağım Suna Tural hanımefendiye saygı ve hürmetlerimi iletmesini rica ettim. Gece evde yemek yedik. Ertesi sabah erkenden Mevki Hastanesi'ne gidip muayene işlemlerini bitirdim. öğleden sonra büroya gidip arkadaşlarımla vedalaştım. Hemen bir taksiye atlayıp Askerlik şubesine gittim. Albayım zile bastı. İçeriye giren askere "Al oğlum, bunu jandarmalara teslim et" dedi. Sonra bana döndü:

— Bugünden itibaren askersin. Sana başarılar dilerim.

Jandarmalar ellerime soğuk kelepçeleri taktılar. Albayımın elini öpmek istedim ama kelepçeli olduğum için öpemedim. Jandarmalarla birlikte evimin hemen yakınındaki İlçe Bölük Komutanlığı'na geldim. Burada bölük komutanından evdekilerle vedalaşmak için yarım saat izin istedim. Evde acıklı vedalaşma sahneleri oldu ve aynı gece iki jandarma refakatinde İzmir'e doğru yola çıktık. Acemi birliğim İzmir'de. Burada saçlarımı traş ettiler ve asker elbiselerimi verdiler. İdari assubay beni hemen tanıdı.

— Yalçın, burada kaçmak falan yok tam,am mı? Eğer efendice davranırsan rahat bir askerlik geçirirsin. Yoksa bu işin sonu gelmez.

— Tamam abi.

— Burada abi yok oğlum. Komutanım diyeceksin.

Askerlikte günlerim çok güzel geçiyor. Artık bölükteki herkes beni tanıyor ve "Bizim buralara ilk defa bir banker düştü", diyor. Yemin merasimi için provalar yapıldı. Yakında yemin edip tam bir asker olacağım. Bir gün bölük idari assubayımız Kazım Narin beni çağırdı:

— Yalçın, gazeteye bak. Senin resmin var birinci sayfada. Yirmi beş yıl hapis cezası almışsın.

Önce irkildim. Vücudum soğudu. Şaşırdım. Assubayım bana gazeteyi gösterdi. 17 Aralık 1983 tarihli Hürriyet gazetesi. "En genç banker Yalçın Doğan 25 yıla mahkum oldu". Gözlerime inanamadım.

— Komutanım, bu haber kesinlikle yalandır. Olamaz böyle bir şey.

Hemen gazetedeki haberi okudum. İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nin benim hakkımda gıyabi tutuklama kararı verdiği ve aranmama başlandığı belirtiliyor.

— Neydi senin İzmir işin Yalçın?

— Komutanım, benim İzmir'de de bankerlik şu bem olduğu için, orada da ayrıca yargılanıyordum. Hatta iki de avukatım vardı. Vehbi Moğol ve Sabahat Moğol diye bir karı koca. Onları tutmuştum ama bugüne kadar ikisinden de hiç ses seda çıkmadı. İzmir'de 115 kişi benden şikayetçi olmuş karşılıksız çek senet verdiğim için. Aralarında benim İzmir şube müdürüm Nejat Alpaslan da var. Nejat Albayımı tanır mısınız?

— İsmini duydum. İzmir jandarma komutanıymış değil mi? Çok sert askermiş.

— Evet. Emekli olmuş sonra. Benim yanımda çalışıyordu.

— O da mahkemeye mi vermiş seni?

— Elli bin lira mı ne alacağım var diye o da benden davacı olmuş. Ankara mahkemelerinde de yargılanıyorum ama çoğundan beraat ettim. Zaten bütün bankerler beraat ediyor. Bu İzmir mahkemesinden bana ne tebligat geldi no bir şey. Nasıl olur bu yirmi beş yıl? Hiç anlayamadım. Bu işte bir iş olmalı.

— Senin hiç haberin olmadı mı bu mahkemeden?

— Komutanım, geçtiğimiz Temmuz ayında bir defa çıktım. Hakim İsmail Hakkı Gürcan "Tamam oğlum, ben bunları Ankara'da bilirkişiye göndereceğim. Haydi sana güle güle" dedi ve çıktım. Bir daha arayıp soran olmadı beni. Hiç haberim yok. Komutanım, izin verirseniz şu telefondan avukatımı arayabilir miyim?

İzmir'deki birliğimden, yine İzmir'deki avukatım Sabahat Moğol'u aradım:

— Sabahat hanım, bugün gazetede okudum. Nedir bu iş?

— Haaaa. önemli değil Yalçın. Bozdururuz o kararı Yargıtay'dan. Sen merak etme. Ciddi bir durum değil yani.

— Peki, Nejat Alpaslan ne oldu?

— Biliyorsun hem o senden şikayetçi olmuştu, hem de senin müdürün olduğu için ondan davacı olanlar vardı. O beraat etti, senin hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkardılar.

— Hakim kimdi davada?

— İsmail Hakkı Gürcan. Aynı hakim. Yalçın, sen şimdi ortadan hemen kaybol. Nereye gidersen git beni ara, tamam mı?

— Aman Sabahat hanım. Ben askerim. Yerim yurdum belli İzmir'de. Bir de asker kaçağı mı olayım şimdi ortadan kaybolup?

Sonradan öğrendiğime göre, benim avukatım olan Sabahat ve Vehbi Moğol admdaki karı koca, dava devam ederken geçimsizlik nedeniyle birbirlerinden ayrılmışlar. Benim dava da ortada ve başıboş kalmış. En son karar günü Sabahat hanım benim davama ancak mahkeme bittikten ve karar açıklandıktan sonra teşrif etmiş. İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesi hakimi İsmail Hakkı Gürcan da 115 davacı için kiminden üç ay, kiminden altı ay olmak üzere bana 25 yılı vermiş. Avukat hanım elini o gün biraz çabuk tutsa belki benim için bir savunma yapma zahmetine katlanacak ve genç bir insan böyle boş yere ömrünün en verimli yıllarını hapishanede geçirmek zorunda kalmayacaktı. Yine de sağolasm Sabahat hanım. Allah senden de razı olsun. Başka ne diyeyim? Bana telefonda "Sen hiç merak etme, bu kararı Yargıtay'da bozdururuz" diyen Sabahat hanımla birlikte avukat Vehbi Moğol benden Yargıtay işi için daha sonra para istediler. Ama ne yazık ki param yoktu. Veremedim. Avukatım Sabahat hanımla telefonda konuştuktan sonra beni yine büyük bir korku aldı. Artık ne olursa olsun bir daha hapis yatmamalıyım. Hapis yaşayamam. Ama sanıyorum ki bu cezayı Yargıtay bozar. Koskoca avukat hanım bile "Yargıtay'da bozdururuz" demedi mi? Zaten bugüne kadar hangi banker ceza aldı? Banker skandalinin tek sorumlusunun ben olmadığımı herhalde hem saym hakimler, hem de büyüklerimiz biliyordur. Allah'ım niçin bu kadar çile çekiyorum? Uğradığım bunca haksızlık benim hakkım mı? Ben kimi dolandırdım? Ama nereye elimi atsam işler" o kadar ters gelişiyor ki. İzmir bölge müdürüm Nejat albayım bile benden şikayetçi olmuş ve "alacağım var," demiş. Aldığım cezanın altı ayı da Nejat albayımdan. Halbuki bankerlik günlerimizde ne iyiydik. Çünkü o zaman param vardı. Ankara'da sağ kolum olan, kendisine "Amca" dediğim i_.ıver Uysal albayım bile tasfiye kuruluna başvurmuş ve benden on milyon liradan fazla alacağı olduğunu bildirmiş. Allahtan ki hem tasfiye kurulu, hem de Ankara 5. Asliye

Ticaret Mahkemesi "Bankere yakın ortaklığı olduğu" gerekçesiyle bu numarayı yutmadılar ve alacak istemini reddettiler. Hep bunları düşünüyorum. Kafam bir makine gibi çalışıyor. Birkaç dakika dalıp gitmişim. Oracıkta hüngür hüngür ağlamaya başladım. Komutanlarım ve asker arkadaşlarım yanıma gelip "Yalçın, kendini sakm üzme. Yargıtay bozar bu kararı. Bütün bankerler dışarıda serbest gezerken seni hiç yirmi beş yıl yatırırlar mı?" diye teselli ettiler.

Ocak 1984

Geldik 1984 yılının başlarına sevgili okuyucular. İzmir'de yemin törenimiz yapıldı ve çakı gibi asker oldum. Dağıtımda Afyon'a verildim ve buradaki birliğime katıldım. Beni arayan soran yok. Herhalde Yargıtay'ın bu kararı nasıl olsa bozacağı bilindiği için kimse beni tutuklamaya gelmiyor. Afyon'daki birliğimde de rahatım çok iyi. Bölük yazıcısı oldum. Hem komutanlarımı, hem de bütün arkadaşlarımı çok seviyorum.

30 MART 1984

Bölüğe Afyon Sulh Ceza Mahkemesi'nden bir yazı geldi. Gelen "Çok gizli" dışındaki bütün zarfları ben açtığım için bu zarfı da açtım. Yazı benimle ilgili. İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından hakkımda verilen tutuklama kararmm uygulanması isteniyor. Afyon mahkemesi de birliğime bunun için yazı göndermiş. Demek ki hemen mahkemeye çıkacağım ve tutuklanacağım. Başımdan aşağıya yine kaynar sular döküldü. Bir an "Bu yazıyı yok edip kaçayım," diye düşündüm. Çünkü kaçsam beni bir daha kimse bulamaz. Ama bunu yapmadım. Çünkü artık eski Yalçın değilim. Yazıyı komutanıma sundum. Komutanım bana moral vermek için beni birkaç gün serbest bıraktı. Her gün çarşı izniyle Afyon'a indim.

4 NİSAN 1984

İdari assubayım beni Afyon Sulh Ceza Mahkemesine götürdü. Bayan hakim, İzmir mahkemesinin vermiş olduğu gıyabi tutuklama kararını yüzüme karşı okudu ve beni tutukladığını bildirdi.

— Oğlum, ben de üzgünüm ama ne yazık ki elimden bir şey gelmiyor. Asker olduğun için herhalde Eskişehir askeri cezaevine gönderilirsin.

— Sayın hakimim, bu işte mutlaka bir adli yanlışlık var. Bu cezayı veren İzmir mahkemesine ben sadece bir defa çağrıldım. Onda da hakim bey beni serbest bıraktı. Ondan sonra olup bitenlerden haberim bile olmadı. Avukatım vardı ama o da karar günü duruşmaya girmemiş eksik olmasm.

— Ben bunları bilemem tabii. Benim görevim burada bana gelen bir yazıyı işleme sokmak. Ötesini sen halledeceksin.

— Haklısınız efendim.

Birliğime döndüm. Hayat'a bir mektup daha yazdım ve durumu anlattım. Hayat beni zaten yarı yarıya boşladı sayılır. Herhalde cezaevinde beni çok yanlız günler bekliyor.

11 NİSAN 1984

Komutanım beni, yanıma bir onbaşı vererek Eskişehir Askeri Cezaevi'ne gönderdi. Bana güvendiği ve kaçmayacağımı bildiği için ellerime kelepçe taktırmadı. öğleden sonra Eskişehir'e vardık. Onbaşı arkadaşıma bir duble içki içmeyi teklif ettim. Bir meyhaneye girip, ağzımız kokmasm diye bir duble votka içtik. Bu benim son içkim oluyor. Acaba bundan sonra bir daha ne zaman içki içebilirim? Akşamüstü Eskişehir Askeri cezaevi komutanlığına teslim oldum. Soğuk demir kapılar yine ardımdan kapatıldı. Bu cezaevi iki üniteden oluşuyor. Birinci ünitede sıkıyönetim mahkemesinde yargılanan anarşist arkadaşlar yatıyor. Orada disiplin çok sıkıymış. Benim bulunduğum ikinci ünitede görev, ya da disiplin suçu işlemiş asker kişiler çoğunlukta. Biz anarşistlerin olduğu bölüme göre elbette ki daha rahatız. İyi ki anarşist olup da öbür tarafa düşmemişim. Buradaki bütün komutanlarımı, başta a :aevi müdürü Ali Cengiz Yücelten binbaşım olmak üzere çok seviyorum. Onlar da beni sevdiler. Kısa sürede binbaşımın postası oldum. Çay kahve istedikçe getiriyorum, odasını düzenliyorum. Tutuklu ve hükümlü arkadaşlarımla da aram çok iyi ama yapayalnızım. Ne arayanım var, ne soranım. Bir tek anamdan, babamdan ve ahilerimden haber alıyorum. Hepsi o kadar. Çok büyük yalnızlık çekiyorum. Allah kimseyi yalnız bırakmasın. Hele cezaevinde hiç bırakmasın. O kadar istiyorum ki mektuplaşacağım birkaç arkadaşım olmasını. Ama benim etrafımda paralı günlerimde pervane olanların hiçbiri şimdi ortada yok.

17 MAYIS 1984

Bugünkü Hürriyet gazetesinde bir haber çıktı: "Ankara (Hürriyet) — İzmir 3. Asliye Ceza Mahkemesince 98 kişiyi dolandırmak suçundan yargılanarak verilen çeşitli cezalarla toplam 25 yıl hapis ve 240 milyon lira ağır para cezasına çarptırılan Türkiye' nin en genç bankeri Yalçın Doğan'la ilgili karar Yargıtay tarafından onaylandı. Böylece Yalçın Doğan. "En genç banker" unvanının yanısıra, mahkûmiyeti onaylanan ilk banker olma özelliğini de kazandı. Yargıtay 6. Ceza Dairesi Yalçın Doğan hakkında aldığı kararla, bankerlerle ilgili davalara da yeni bir yön getirdi. Bugüne kadar bankerler hakkında açılan davalar mahkemelerde birleştiriliyor ve hepsi bir dava halinde sürdürülüyordu. Yargıtay, banker aleyhine açılan her davanın ayrı ayrı görüşülmesini de böylece onaylamış oldu".

İşte şimdi bittim. Şimdi hayatım karardı. Gazeteyi okuyunca yine hüngür hüngür ağlamaya başladım. Komutanlarım ve arkadaşlarım beni teselli ettiler. Çok kötüyüm. Moralim çok bozuk.

20 HAZİRAN 1984

İdari assubayım çağırdı ve bana bir kağıt uzattı:

— Yalçın, hayatta böyle şeyler olabilir. Bunu oku ama sakın kendini üzme. Allah sağlık versin. Allah sağlığını bozmasın o yeter. Gerisini siktir et.

— Nedir o komutanım? Anneme, babama bir şey mi olmuş yoksa?

— Değil Yalçın. Al oku kendin.

Okumaya başladım:

Asliye Hukuk Mahkemesi saym hakimliğine ANKARA

DAVACI: Hayat Doğan

VEKİLİ: Av. İlhan Gürgül

DAVALI: Yalçın Doğan. Sıkıyönetim Askeri cezaevi 2. kısımda mahkûm.

KONU: Cürüm nedeniyle boşanma talebidir.

OLAY: Müvekkilem ile davalı 26 Eylül 1981 tarihinden bu yana evlidirler. Bu evlilikten müşterek çocukları yoktur.

Davalı, dolandırıcılık suçundan İzmir 3. Asliye Ceza mahkemesinin 1983/158 esas sayılı dosyası ile 25 yıl süreli hapis cezasına çarptırılmış ve karar Yargıtay tarafından onaylanmıştır.

Terzil edici cürüm nedeniyle müvekkilem ile davalının bir arada yaşamalarına olanak kalmamıştır. Bu nedenle boşanma davası açmak zarureti hasıl olmuştur.

SONUÇ: Taraflara davetiye tebliği ve duruşma icrasıyla, cürüm nedeniyle tarafların boşanmalarına karar verilmesini arz ve talep ederim.

Bir daha yıkıldım. Sevgili karım Hayat, başıma gelenler yüzünden seni

mutlu edemediğimi biliyorum. Seninle evlendikten hemen sonra battım. Suriye'ye kaçtım. Sen de sahte pasaportla arkamdan oraya geldin. Sonra sen yine sahte pasaportla döndün, ben de sınırdan kaçak girdim. Dönüşte de işler bir türlü durulmadı. Yediğim kazıkların, uğradığım ihanetlerin birinci tanığı sen değil misin? Sen benim dolandırıcı olmadığımı bilmiyor musun? Bunu bilenlerin başında sen gelmiyor musun sevgili Hayat? O halde niçin benim aleyhime "Dolandırıcılık" nedeniyle boşanma davası açtın? İşte bunu hazmedemem. Yoksa sen de benim paralı günlerimde yanımda olanlardan biri miydin? Değilsin herhalde, değil mi? Bu davranışının hesabını bu dünyada ben senden belki soramam ama gün gelir de Allah sorarsa ne cevap verirsin? Kararımı verdim. Hayat'tan boşanmamak için direneceğim. Bana böyle davranan bir insana herhalde kolaylık sağlayacak değilim. 1984 yılı yaz aylarını cezaevinde büyük sıkıntılarla geçirdim. Her gece kabus görüyorum. Enver albay, Nejat albay, Prof, Piç Yaşar, Hayat. Bütün yakınlarım, bütün tanıdıklarım sanki bir canavar olmuşlar ve üzerime geliyorlar. Beni boğmaya çalışıyorlar. Korkuyla uyanıyorum. Rüyamda bazen Sabahattin Diler'i, bazen Kasım'ı görüyorum. Onlar da üzerime geliyor. Kasım'a kaptırdığım paraları vermesini söylüyorum. Beni kovalıyor. Ter içinde uyanıyorum. Gündüzleri hep yaşadığım, başıma gelen olayları düşünüyorum. Beni yalnız bırakanlar. Yağcılarım. Çevremde esas duruşa geçip "Emredersiniz Yalçın bey'ciğim, siz nasıl uygun görürseniz" diyen koskoca adamlar. 18 yaşında banker olan ve ne yapacağını bilemeyen tecrübesiz bir insanı sömürmek için kuyruğa giren gerçek üçkağıtçılar. Gerçek ahlaksızlar. Benimle param için yatan ünlü orospular. Magazin basınında her gün boy gösteren ve milletin bir bok zannettiği zavallı kadıncağızlar. Param olduğu sürece beni başbakan gibi ağırlayan, battıktan sonra da "Ben seni tanımıyorum" diyen pezevenkler. Kadın satıcısı ahlaksızlar. Banker dünyasında tanıdığım dolandırıcılar. Halkın parasmı utanmadan, sıkılmadan göz göre göre dolandıran kaşarlanmış yaratıklar. Helal olsun sizin hepinize. Siz hepiniz dışarıda ve bir tek ben içeride olduğuma göre, demek ki bu toplumun gerçek mikrobu, gerçek asalağı, gerçek suçlusu benmişim ha? Hepinize helal olsun. Herkese helal olsun.

Siz sayın bankerler. Hepiniz dışarıdasınız. Ama ben içerdeyim. Hem de az buz değil. 25 yıla mahkûmum. Cezaevinden bağırıyorum "Banker olayının tek sorumlusu ben miyim?" diye ama hiç kimseden cevap alamıyorum. Çünkü param yok. Çünkü iyi avukatlar tutamıyorum. Benim hakkımı kimse aramıyor. Ve her gün dua ediyorum "Allahım kimseyi parasız bırakma. Yoksullara, fakir fukaraya yardım et. Onları namertlere muhtaç etme. Benim başıma

gelenler onlarm başına gelmesin" diye. Acaba ben bu cezayı hak ettim mi? Bir düşünüyorum da, çok daha fazla davacı olan Ankara mahkemelerinden üç yıl ceza alıyorum. Bir İzmir mahkemesi bana hayatımın 25 yılını götüren bir ceza veriyor. Aynı olaylarda bir mahkeme beni beraat ettiriyor, öbürü 25 yıl veriyor. Yargıtay da bu cezaları onaylıyor. Affedersiniz sayın okuyucularım, bunları söylemekteki amacım Türk adaletini küçük düşürmek, adalete dil uzatmak değil. Bu aklımdan bile geçmez. Ben çok sıradan bir vatandaş olduğum için, sadece anlayamadığım bazı hususları soruyorum kendi kendime. Banker Kastelli için şirketlerinin bulunduğu bütün illerde dava açılıyor ama sonra bütün bunlar şirket merkezinin bulunduğu İstanbul'da bir mahkemede birleştiriliyor. Acaba benim davalarım niçin şirket merkezimin bulunduğu Ankara'da birleştirilmiyor?

Şunu savunuyorum. Anlayabildiğim kadarıyla memlekette bir kanun maddesi varsa, herkese eşit uygulanması gerekir. Niçin sadece ben hapisteyim? Bunu bir türlü anlayamıyorum ve buradan tekrar haykırıyorum: Beni yeniden yargılayın. ben af istemiyorum. Tek istediğim yeniden yargılanmak ama bu sefer duruşma gününden haberim olsun. Eğer mümkünse, yanımda bir avukatım olsun. Avukatım duruşmayı kaçırmasın ve mutlaka gelsin. Sadece bu kadarını istiyorum. Param yok ki iyi avukatlar tutayım. İstiyorum ki sadece bir tek avukatım olsun ama benimdavamı benimsesin. Gerçekten suçluysam cezama razıyım. Ama suçlu değilsem 25 yıl yatmak istemiyorüm. Yazık bana. Günah bana. Ve inanıyorum ki ben bu cezayı hak etmedim. Ama diyorum ya, elim kolum bağlı. Buradan sesim daha fazla çıkmıyor. Ama Allah büyüktür. Ben elbette bir gün zamanı gelir buradan tahliye olurum ve yine ticarete başlayıp çok para kazanırım. İşte o zaman istediğim avukata, istediğim hukukçuya parasını bastırıp dava izletirim. Eskişehir Askeri cezaevinde günlerim böyle düşünmekle geçiyor. Tek başıma. Sadece tek başıma. Çevremde sadece komutanlarım ve hapis arkadaşlarım var. Eski Yalçın'ın yaşantısında yer alan herkes toz olmuş durumda.

Eylül 1984

Gazeteci Emin Çölaşan'ın Milliyet gazetesinde bir yazı dizisi çıkmaya başladı. Adı "Banker Skandalinin Perde Arkası. Bankerler Batıyor, Kastelli Kaçıyor". Bu diziyi büyük bir ilgiyle okudum. Son gün gazetede, aynı ismi taşıyan kitabın da piyasaya çıkmış olduğunu öğrenince hemen bir tane aldırdım. Bu kitabı bir gecede okuyup bitirdiğimde Emin Çölaşan'ın benim bu konuda bilmediğim bir sürü gerçeği açıkladığını gördüm ve aklım durdu. Bu kitap beni çok etkiledi. Sabah elime kağıt kalemi aldım ve sadece adını bildiğim, kendisini hiç tanımadığım Emin Çölaşan'a bir mektup, yazdım: "Sayın Emin Çölaşan, bendeniz Türkiye'nin en genç bankeri Yalçın Doğan. Kitabınızı ilgiyle okudum. İki yerinde benden de söz etmişsiniz. Kitap çok ilgimi çekti. Çok güzel olaylara değinmişsiniz. 18 yaşında banker olan bir insanım ve benim hayatım bu konunun içinde geçmiş bir romandır. Acaba ilgi duyar mısınız? Bu konuya ilgi duyarsanız, hayatımı kitap yapmak istiyorum. Bana neler tavsiye edersiniz?" Mektubu gönderdim. Aslında cevap alacağımı hiç beklemiyorum ama olsun. Birkaç gün sonra Emin abiden cevap geldi. Sevincimden herkese çay ısmarladım. Kısa bir süre sonra Emin abi ile yüz yüze geldik ve resmen tanıştık. Ben içeride, o dışarıda kolları sıvadık ve işe giriştik. Aramızda yoğun ve kesintisiz bir ilişki kuruldu. Emin abi bana kitabın adının "Yalçın Nereye Koşuyor?" olacağını söyledi. Çok hoşuma gitti bu ad. Arcık sabırsızlıkla kitabın çıkmasını bekliyorum. Emin abinin söylediğine göre, ben dünyada kitabı yazılan en genç insanmışım. Bu durumdan çok mu çok gurur duymaya başladım. İnşallah bana kazık atmaz. Artık kazık yemekten o kadar korkuyorum ki. Bu arada cezaevim de değişti. Askeri cezaevinden ayrıldım. Başta Binbaşı Ali Cengiz Yücelten olmak üzere Askeri cezaevindeki bütün komutanlarımın bana gösterdiği yakınlığı hiçbir zaman unutmayacağım.

Şubat 1985

"Yalçın Nereye Koşuyor?" çıktı. Önce Milliyet gazetesinde küçük bir özet, sonra da kitap. Kitap çıkar çıkmaz Emin abi aracılığı ile bana okuyuculardan mektup yağmaya başladı. Bütün yalnızlığımı giderdim. Kitabı okuyan hiç kimse bana "Sen dolandırıcısın" demiyor. Halbuki Emin abinin haklı uyarılarıyla ben kendisine yaptığım bütün üçkağıtları, kazık attığım kimseleri bile anlatmıştım ve kitapta hepsi de yer almıştı. Artık beni seven, daha da önemlisi saygı duyan pek çok mektup arkadanım var. Onların her biri, "Yeni Yalçın'm yeni dostları". Eski dostlar mı? O kavram benim için şarkıda kaldı. Salim Taşçı dışında halen de beni arayan, soran hiç yok. Bazen düşünüyorum da acaba Enver albayım ne yapıyor şimdi? Sahi albayım iyi misiniz? Sağlığınız, keyfiniz iyi mi Enver amca? Paralı günlerimde ne iyiydik değil mi? Eşinizden dostunuzdan bana para yatırmalarmı sağlayıp komisyon alırdınız. Size kızdığım zaman eşiniz Rezzan hanım bir tencere mantı yapıp getirir ve gönlümü alırdı. Ben batınca ortadan kayboldunuz. Sonra benden davacı da olmuşsunuz Enver amca. Niçin yaptınız ki bunu? Az mı ekmeğimi yediniz? Az mı para kazandınız benim sırtımdan? Allah önünde söyleyin, ben sizi dolandırdım mı Enver amca? Niçin benden davacı oldunuz ki? Ya siz Nejat albayım? Şimdi siz nerelerdesiniz? Sağlığınız iyi mi? Hanımefendi nasıllar? İnşallah iyilerdir. Siz de benden davacı oldunuz. Benim yüzümden bir süre hapis yattınız. Buna gerçekten çok üzgünüm. Sizinle de iyi gün dostluğu yaptık değil mi? Senin işlerin nasıl gidiyor Kasım Akarsu? Köşeyi çoktan döndüğünü biliyorum da, şimdi nasılsın bakalım? Ben seni kaçacağım günlerde avukat Turgut Özbek istedi diye ibra ettim ve 40 milyonluk alacağımı sende bıraktım. Petrol şirketin iyi gidiyor mu? Şimdi kaç tankerin oldu? Sayıları artıyor mu? Allah arttırsın bakalım. Ama u dünyada birileri çıkıp da "Yahu Kasım sen emekli oir polissin. Böyle kısa sürede köşeyi nasıl döndün? Bu işleri nasıl kurdun?" diye sorarsa ne cevap vereceksin? Ne diyeceksin onlara? Belki de piyangodan para çıktığını söylersin. Hadi korkma, korkma. Bu dünyada bu hesaplar sorulmaz nasılsa. Ama dua et de, yarın öbürgün aynı soru sana Allah'ın huzurunda sorulmasın. Çünkü o zaman ne diyeceğini şaşırırsın.

Ya sen Prof? Bütün saltanatım süresince yanımda taşıdığım sevgili arkadaşım? Haydi Enver albay, Nejat albay, Kasım Akarsu bana bir "Geçmiş olsun," bile demediler ama sen nerelerdesin? Yoksa sen de benim param için mi bana dosttun Prof? Ama ne güzel günlerdi onlar değil mi? Karı kız alemleri, birlikte çevirdiğimiz filmler. İyiydik be

Prof.

Hasan, Melih, Süreyya. İlk ustam Burhan Tan, Sabahattin abi, Piç Yaşar, tanıdığım ve tanımadığım bütün bankerler. Neredesiniz siz? Nerelerdesiniz? Hiçbirinizin akima bana bir "Geçmiş olsun" bile demek gelmedi mi? Birlikte geçirdiğimiz iyi günleri bu kadar çabuk mu unutacaktınız? Birbirimiz üzerinde bu kadarcık bile hatırımız yok muydu?

Sizleri düşündükçe aklıma hep bir şey geliyor. Allah kimseyi parasız bırakmasın. Kimseyi kimseye muhtaç etmesin. Aslında biliyor musunuz, hiçbirinize ihtiyacım yok şimdi. Yattığım cezaevinde kendime yepyeni bir çevre oluşturuyorum. Pırıl pırıl, daha önceden hiç tanımadığım insanlarla dostluk kurdum. Birçok kader kurbanı arkadaşımı, cezaevi yetkililerini tanıdım. Onların arasında benim paralarımı yemek için sıraya girmiş asalaklar, yağcılar yok. Burada iyi gün de var, kötü gün de var ama sahte dostluklar, sahte arkadaşlıklar yok. Bütün dostluklar gerçek. İşte ben dünyanın hiç bilmediği bu yüzünü tanıyorum burada. Ama yine de, paralı günlerimde bana yağ çekip işler kötüye gidince çevremden toz olan bütün asalaklarıma, beleşçilerime, yemekle doymak bilmeyenlere, paralı günlerimde bana karı ayarlamak için çevremde pervane olanlara cezaevinden selamlarımı iletiyorum. Artık hiçbirinize ihtiyacım yok. Buradan 25 yıl hapis cezamı bitirip de çıktığım zaman inşallah doğruluk ve dürüstlük' simgesi olarak yeniden iş hayatma atılacağım. Yepyeni bir Yalçın olarak. Beni hayata bağlayan, yazdıkları mektuplarla beni gerçekten ihya eden dostlarım var artık benim. Her yaştan, her kesimden insanlar. Bundan sonra benim gerçek dostlarım onlar. Çünkü ne onların benden bir çıkan var, ne de benim onlardan., özgürlüğümü yitirdim ama, paralı günlerimde hiç yaşamadığım, bana hiç yaşatılmayan duyguları burada duvarların arasında öğrendim.

İşte böyle, ömrüm boyunca koştum. Koştum. Koşmaya küçücük bir çocukken mahallede kader kısmet satarak başladım. İlk kitapta da söylediğim gibi herkes bana "Koş Yalçın, koş" diye bağırdı ama hiç kimse "Yalçın Nereye Koşuyor?" diye sormadı. Hem ben koştum, hem de beni koşturdular. Sonunda bittim, tükendim. Şimdi geriye baktığım zaman nasıl bittiğimi, nasıl tükendiğimi daha iyi görüyorum ama artık çok geç. Beni nasıl bitirdiklerini, nasıl tükettiklerini düşündükçe bazen gülüyorum, bazen içimden ağlamak geliyor. Şimdi 23 yaşındayım ve 25 yıla mahkumum. Ne tuhaf değil mi? Hapisteki tek banker benim. Ülkemizde yaşanan banker skandalinin tek sorumlusu ben olduğum için, bu faciayı tek başıma ben yarattığımiçin, uygulanan bütün yanlış ekonomik politikaları ben icad ettiğim için bunların cezasını tek başıma ben çekiyorum ve "Helal olsun hepinize" diyorum. Elimden ne

yazık ki ancak bu kadarı geliyor. Beni bu yollara itenler, 18 yaşmda ortaokul mezunu bir çaycının banker olmasmı sağlayan düzeni yaratanlar, beni teşvik edenler, "Koş Yalçın, koş. Daha hızlı koş" diye alkış tutanlar, bir sürü üçkağıtçıyı banker yapanlar, halkı bankerlere muhtaç durumda bırakanlar ve bütün bankerler hepsi dışarıda ve krallar gibi yaşıyorlar. Bu işlerin bütün sorumluluğu ve suçu sadece benim omuzlarıma yüklendi. Tam 25 yıl. Toplum beni kurban seçti. 23 yaşmdayım ve "Vatana tek başıma ihanet etmiş olmanın" cezasını çekiyorum. Bu 25 yılın geçmesini bekliyorum ve "Allah büyüktür. Bu da geçer" diyorum.

Sonsöz

Evet sevgili okuyucular, size Yalçın'ın serüvenini sundum. Bu serüven şimdilik bitti ama ben Yalçın'ın bundan sonraki yaşammm da bir gün kitap konusu olacağına kesinlikle inanıyorum. Yalçın'la konuşurken, yazışırken ve yaşam öyküsünü yazarken ben çok şey öğrendim ve ders aldım. Sanırım bu öyküden hepimizin aldığı, alması gereken dersler var. Yalçın'ın yaşamı ve başına gelenler aslında hepimiz için bir ibret belgesidir. Buna inanıyorum. Ve şimdi bekliyorum. Acaba para peşinde koşmayan bir idealist hukukçu çıkıp da Yalçın'ın dosyalarını yeniden inceleyecek ve yeniden yargılanmasın sağlayacak mı? Hiç umudum yok ama yine de "Belki" diyorum.

Hoşça kalın sevgili okuyucular.

Emin Çölaşan, Eylül 1985, Ankara

Ek 1: Yalçın'dan gelen mektuplardan bazı bölümler

"Sevgili Emin ağbi, gazetede kitabın özeti (Yalçın Nereye Koşuyor ?) yayınlandıktan sonra kitap piyasaya çıkmadan önce sizinle bir Tatil Sohbeti yapsaydık çok iyi olurdu. Çünkü artık asker değilim. Sivil cezaevindeyim. Bu sohbet için sadece yetkililerden izin alınması gerekli. Yeni cezaevi müdürüm Hasan Bayraktar'la tanıştım. Aynı Askeri Cezaevi müdürüm Ali Cengiz Yücelten binbaşım gibi çok iyi bir insan... Emin ağbi, af konusunu sizin gazete de yazdı. Acaba af var mı? Siz iyi bilirsiniz.
Not: Bana Pazar günleri için Milliyet gazetesinde bir köşe ayarlayabilirsen yazı yazabilirim. Hem de nefis..."
(6 Şubat 1985. "Yalçın Nereye Koşuyor ?" piyasaya çıkmadan birkaç gün önce)

"Emin ağbi, sizi tanıyabildiğim kadarıyla bana ufak ta olsa bir. kazık atmayacağınızı biliyorum. Buna yürekten inanıyorum. Çünkü sizi bir ağabey olarak sevdim. Siz benim yıkmışımdan sonra tanıdığım dürüst ağbilerimden birisiniz. Ayrıca kitaptan 20 adet, en derin saygı ve sevgilerimi sunar, sakallı yanaklarınızdan öperim. Adım Yalçın, bankasıydım halkın. Kim bu Yalçın?"
(11 Şubat 1985)

"Sevgili Emin ağbi... Bütün isteğim mektup arkadaşı edinmekti. O da çok şükür sayenizde oldu. Kitap çıkalı çok az zaman olduğu halde mektuplar yağmaya başladı. Akşamlan ben de cevap yazıyorum. Buradaki arkadaşlar "Yalçın biraz da sohbet edelim. Yoksa kâtip mi olacaksın?" diyorlar. Ayrıca senin buradaki okuyucuların senin niçin kitaplarının arkasında kazakla resim çektirdiğini soruyorlar. Bana bir açıklama yaparsan mahkûm arkadaşlara söyleyeyim... Ağabey benim bir fikrim var ama bu fikir de biraz ticaret kokuyor. Olup olmayacağını bilmiyorum. İkinci kitaba acaba paralı reklâm alabilir miyiz? Eğer olursa bu işten de yolumuzu buluruz. Size saygılarımı sunar gözlerinizden öperim."
(15 Mart 1985)

"Sevgili ağabeyim... Ne olur ikinci kitapta mektup gelmesi için yazı koyma. Sayende her günüm mektup yazmakla geçiyor. Bütün yalnızlığımdan kurtuldum. Kitabın son bölümüne okuyucuların kitap

göndermelerini de rica edersen çok iyi olur. Nokta dergisini gördüm. Senin kitap birinci sırada. Çok güzel bir şey ağbi... Ağabey babamı ve abimleri görürsen çok selâm söyle, merak etmesinler. Bütün yaptıkların için teşekkür ederim. Sen ikinci Yalçın Doğan'ı yarattın. Birincisi yok artık."
(28 Mart 1985)

"Sevgili Emin ağabeyim... Okuyuculardan mektup almaya devam ediyorum. Çok ilginç şeyler yazanlar var. îki bayandan resim geldi. Birisi ilânı aşk ediyor. Tabii ben de her mektuba cevap yazıyorum. Akhisar'dan bir mektup geldi. Orada herkes benden bahsediyormuş. Eskişehir'de de kitap satışı çok iyi gidiyormuş. Bu durumlar karşısında çok seviniyorum. Her şey senin sayende oldu... Maya dergisinin sahibi Ünal Yaltırık'ın oğlu Mert Yaltınk'tan mektup alıyorum. Bana "Banker abi senin kitabı kız arkadaşlarıma hediye ediyorum ama şu KDV beni çok üzüyor" diyor... İstanbul'dan Nezih Karanlık adlı 40 yaşında bir okuyucu benimle ilgili iki karikatür çizip göndermiş...

Ağabey şimdi sana karşı bankerlik yapmıyorum ama bir teklifim var. Bu teklifi kabul edersen sen kazanırsın. Buradan çıktıktan sonra senin açtığın şöhretle bir şirket kurup çok ilerlersem seni de baştacı ederim. Şimdiden baştacımsm, unutma. Teklifim şu: Burada ekmek bayii açmak istiyorum. Aylık net geliri 200 bin civarında olacak. Bu işin mali portresi 700 bin lira. Gelirin yüzde 25'i çalışacak olan kişinin olacak. Bu adam da çok güvendiğim bir arkadaşım. Bana kazık falan atmadı. Geri kalan yüzde 75 kâr iki kişinin olacak. Yani biri sen, biri ben. Eğer istersen ve 700 bin liranın yarısını hemen verirsen bu işi hemen organize edeceğim. Bir ay içinde faaliyete geçer. Net kâr'dan yüzde 37,5 alırsın. Eğer kabul etmezsen o da ayrı bir şey. Yalçın Ekmek Bayii ismini taşıyacak... Bu ortaklık teklifimi kabul etmezsen ben yine açarım bunu ve sana da fahrî ortaklık hissesi vereceğim. Para da istemeyeceğim. Cezaevinden bu işi organize edeceğime inanıyorum. Fırıncı arkadaşlarla irtibat kurdum. Ekmeği para istemeden bana verecekler. Ben de sattıkça haftadan haftaya ödeyeceğim..."
(1 Nisan 1985)

"Sevgili Emin ağabeyim, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Şu fırın işi konusunda bana bir iyilik daha yaptın. Keşke bankerlik zamanımda da yapacağım işleri bir büyüğüme danışsaydım, bu duruma gelmezdim. Ama danıştığım zaman da "Tensip buyurdunuz" diyorlardı. Böylece boktan bir işe beni sokuyorlardı... Ağabey iyi ki bankerler batmış. Yoksa seninle tanışmış olmazdım. Ben bu fırın işini masraflarımı çıkarmak için yapacaktım. Senin mektubundan ve uyarılarından sonra vazgeçtim. Babama da söyledim, kitaptan elime

geçecek paraları bankaya yatınr, onun faiziyle geçinip giderim...

Ağbi bu imkânları sen bana verdin. Gelen mektuplarda hep bana saygı var. Sen bana yeni bir kariyer sağladın. Kimsenin dolandırıcı dediği yok. Hepsi de teşekkür ediyorlar... Ağbi bir bayan bana söz yüzüğü gönderdi.
(8 Nisan 1985)

"Sevgili Emin ağabey... Cumartesi gecesi TV'de Vurgun adlı filmi seyrettin mi? Hoşuma giden, Cüneyt Arkın Gönül Yazar'ı tavlamak için ne numaralar yapıyor. Buna benzer şeyleri ben de yapmıştım ama o dolandırmak için yapıyordu, ben kadınlarla yatmak için yapıyordum. Filmi seyrederken geçmiş günler aklıma geldi, güldüm."
(20 Nisan 1985)

"Sevgili ağbim... 23 Nisan gününün önemini belirten bir konuşma yaptım cezaevinde. Sana resimlerini gönderiyorum. Eğer mümkünse bana 19 Mayıs'ın önemi hakkında birkaç sayfa yazıp gönderirsen çok sevinirim. Senin işlerinin çok yoğun olduğunu biliyorum ama en fazla on dakikanı alır. 19 Mayıs günü de konuşma yapacağım. Burada kendim hazırlayacağım ama değişik bir yardımcı kitap yok. Ağabey ikinci kitap çıktıktan sonra sayın Turgut Özal'a bir mektup göndersem benimle acaba ilgilenir mi? Burada haksız yere yattığıma inanıyorum. Yanlış yargılandığımı falan da yazmak istiyorum kendisine. Veya ben mektup yazıp yollasam Başbakana elden verebilir misin? Veya sana telefon açtığında benim aldığım cezanın çok fazla olduğunu ve yeniden nasıl yargılanabileceğimi ona sorar mısın? Tabii ikinci kitap çıktıktan sonra belki de Turgut bey seni kendisi arayıp benim durumumu sorar. Ağabeyciğim sana en iyi dileklerle sevgilerimi sunar, gözlerinden öperim."
(29 Nisan 1985)

"Sevgili Emin ağabeyim... "..." isminde bir bayan bana evlenme teklif etti. Mektubunda şöyle diyor: "Yalçın, sevgilim seni kaybetmek istemiyorum. Aşk çok nazik bir çiçektir. Bir defa ayaklar altına alındı mı bir daha doğrulamayacak kadar ezilir ve ebediyen doğrulmaz. Hayat bu çiçeği ezmiş. Ben seni 25 sene beklerim. Sana evlenme teklif ediyorum. Eğer kabul edersen babanların yanında sen çıkıncaya kadar bekleyeceğim".

Çok mektup alıyorum. Nisan ayında 319 mektup geldi. Hepsine cevap veriyorum. Benim için çok iyi bir çevre oluştu. Hele buradan bir çıkayım ağbi. İndiğim tepeye bu sefer koşmadan, yavaş yavaş çıkmaya gayret edeceğim... Sevgili ağabeyim, Avrupa'dan bir isteğin olursa hemen getirtirim. Avrupa'dan yazıştığım tam sekiz aile var. Beni çok

seviyorlar. Parasını vermek şartıyla ne istersen getirtebilirim...

Nihayet sayın Başbakan'dan af konusunu duydum. TV'de, pişmanlık yasası çıktıktan sonra bu konuyu düşüneceğini söyledi. Herhalde 29 Ekim günü falan af çıkar. Çıkmazsa da "Canımız sağolsun" deyip bu 25 yılı çekeceğim. Benim rahatım son derece iyi. Bunda sayın müdürüm Hasan Bayraktar'ın da büyük rolü var. İşlerinizden vakit bulup da buraya bir daha gelebilirseniz size gırgır, matrak olaylar anlatırım. Sayın müdürümün size selâmları var. Koğuştaki bütün arkadaşlar, tam 33 kişi Ramazan, Harun, Nazır, Zeynel dayı, Burhan, Veli Altın, Şeydi ağabey, Koğuşçu Çetin dayı, bekçi Fikret ve gümrükçü İlhan ağabey özel olarak selâm ederken isimlerinin mektuba mutlaka geçmesini istediler ve her biri size kucak dolusu cezaevi selâmı ve sevgisi yolluyorlar."
(2 Mayıs 1985).

"Emin ağabeyim, 24 Ocak ve 12 Eylül kitaplarınızı burada birkaç günde okuyup bitirdim. Okurken de benim o dönemlerde neler yaptığımı, karaborsa işinin nasıl geliştiğini bir kez daha gördüm. Demek ki koskoca hükümet döviz bulup yağ, ampul vs. getiremezken bende kamyonla yağ vardı. Bilseydim onlara verirdim. Koskoca devlet yağ bulamazken ben tonlarca bulup karaborsadan satıyordum. Ağabey benim bankerlik zamanımda topladığım paraların, borçlarımın, alacaklarımın kesin belgeleri yoktu. Nereye ile zaman para vereceğimi ve kimden ne zaman para alacağımı bile bilemiyordum. Senin bu iki kitabını okuyunca devlette de aynı durumun olduğunu gördüm ve biraz rahatladım. 24 Ocak kitabının 182. sayfasındaki konular bende de vardı. Devlet sistemli bir hesap tutamazken, kime ne kadar borcu olduğunu bilemezken ben nasıl bilebilirdim ki? Yine 166. sayfada İngiliz memur Özal'a küçük düşürücü sözler söylüyor ve borç vermekten kaçmıyor, Özal da onu dolaylı yoldan tehdit ediyor. Ben de borçlarımı ödeyebilmek için çalmadık kapı bırakmadım. Hatta intihar etmeye karar verdim.

Ağabey keşke bu kitapları daha önce okumuş olsaydım. Ben senin DPT'de çalıştığını bile bilmiyordum. Kitapların arkasından öğrendim. Ayrıca yaşınızı da bilmiyordum. Sadece otuz, otuz beş yaşında olduğunuzu tahmin ediyordum. Turgut Özal'la falan mahkemelik olduğunuzu hep bu iki kitaptan öğrendim. Sevgili ağabeyim size mutluluklar diler, ellerinizden öperim."
(5 Mayıs 1985... Yalçtn benim 43 yaşında olduğumu öğrendikten sonra mektuplarını "Ellerinizden öperim" diye bitirmeye başladı. EÇ).

"Sevgili Emin ağabeyciğim.... Yeni bir şey öğrendim.

Adalet Bakanı eğer isterse yazılı emir verip benim dosyamı Yargıtay'da yeniden inceletebilirmiş. Burada bir müsteşarın oğlu ile mektuplaşıyorum. O yazdı. Babası öyle söylemiş. Büyük bir haksızlığa uğradığıma inanıyorum. İzmir'de 25 yıla mahkûm olduğum dava gıyabımda verildi. Avukatım duruşmaya bile girmemiş. Bu nasıl iştir? Türkiye'de banker olayının tek sorumlusu ben miyim? Niçin bir tek ben hapisteyim. Hem de 25 yıl. Ama param yok ki, profesör unvanlı bol para isteyen avukatları tutayım. Ailem fakir. Tek gelirim şu kitaptan aldığım para. Ben bu haksızlığı bu memlekette kime anlatayım? Ağbi bir mahkûm küçücük sevinçler arayan, küçücük sevinçlerle mutlu olan bir insandır. Ufacık bir habere seviniyorum. Böyle haberleri dışarıda iken duysam, umurumda bile olmazdı. Yeterli param olsa iyi avukatlar tutup hakkımı arayacağım ama burada ancak yaşayabiliyorum. Yani kesinlikle af istemiyorum. Beni yeniden yargılasınlar yeter. O zaman gerçek adalet yerini bulur. Eğer suçluysam istedikleri cezayı versinler. Ama suçsuz olduğum sürece bana günah değil mi burada?"
(15 Mayıs 1985).

"Sevgili Emin ağabeyciğim... Sizin de söylediğiniz gibi, kitaptan aldığım parayı harcamayacağım. Bankada duracak. Faizi ile geçinmeye gayret edeceğim. Biraz para biriktirebilirsem buradan çıkınca belki bir iş kurarım. Fuzuli hiçbir masraf yapmıyorum. Askerî cezaevinde para az harcanıyordu çünkü çay ve sigara haricinde her şeyi askeriye karşılıyordu. Burada öyle değil. Çay, sigara ve kantin masrafı ayda en az yirmibeş bin lirayı buluyor. Şu anda banker falan olmadığıma göre ben de karınca kararınca idare etmeye çalışıyorum."
(25 Mayıs 1985).

"Sevgili ağabey... İstanbul'dan Nezih Karanlık adlı okuyucumuz bana çok kaliteli bir takım aşörtman, bir takım alt ve üst forma ve bir çift spor ayakkabısmı hediye gönderdi. Formanın önünde ve aşörtmanın arkasında kırmızı yazıyla "Milliyet" yazılı. Bunların değeri otuz bin lira civarında, çünkü çok kaliteli. Belki Sakıp Sabancı'nın bile böyle kaliteli aşörtmanı yoktur. Ağabey bana Mayıs ayında 339 mektup geldi kitabın okuyucularından. Hepsine tek tek cevap yazdım. Ben şimdi sol üst köşesinde kocaman "Yalçın Nereye Koşuyor ?" yazan mektup zarfları bastırıyorum. Böylece kitabın da reklâmını yapmış oluruz. Hem de ismimin zarfın üzerine yazılmasını pek istemeyen elli kadar kız arkadaşıma bir kolaylık sağlamış olurum."
(1 Haziran 1985).

"Sevgili ağabeyim... Ben burada lise bitirme imtihanlarına girmeye başladım. Altı dersten şu ana kadar girdim, iki dersten başarılı olamadım. Hocalar beni çok seviyor. Onlara bankerlik dönemimden

ilginç anılarımı anlatıyorum ama kdv'li olarak... Oruç tutmaya devam ediyorum. Moralim çok iyi. Sizin için belki mantıksız gelebilir ama ben yine de yapmak istiyorum. Ramazan ayının 29. günü sizin ve benim adımıza, koğuşta oruç tutan onsekiz arkadaşıma bir iftar yemeği vermek istiyorum. Öncelikle sayın müdürümden bu iş için izin almam gerekiyor. Eğer izin alabilirsem bu yemeği vereceğim (Fazla müsrif yapıyor sanmayın, maliyeti 15 bin lira tutuyor. Şimdiye kadar düşündüğüm bu yemek ve daktilo almak dışında bu ölçüde para hiç harcamadım. Yazdığım mektupların kağıdını bile hesap ediyorum). Eğer olursa Allah da kabul eder, arkadaşlarım da çok sevinir,."
(13 Haziran 1985)."

Ek 2: "Yalçın Nereye Koşuyor?" kitabından sonra gelen mektuplar

(Aslında bu mektuplar Türk toplumunun bir aynası... Bazı yanlış anlamaları önlemek için hanım okuyucuların ad ve adresini saklı tutuyorum. EÇ).

"Sayın Yalçın abi, seni hiç tanımıyorum. İsmini kitabın yayınlanana kadar hiç duymamıştım. Annem, babam, arkadaşlar benim bu mektubu yazdığımı duysalar enayi diye beni kafaya alırlar. Ulan işin yok da ne idüğü belirsiz bir banker eskisine mi mektup yazıyorsun, o sana cevap bile yazmaz. Verdiğin pul parasına yazık derler. Ben sadece kitabı okuduktan sonra sana karşı içimde oluşan bazı duygularımın sesine kulak veriyorum. Bu duygular açık söylemek gerekirse karmakarışık... Ben 16 yaşında bir öğrenciyim..."
(Ömer Müftüler. Ticari Yol, Numune İş Hanı — Denizli).

"Saygıdeğer arkadaşım nasılsınız, iyi misiniz? İyi olmanızı Cenab-ı Hak'tan kudret eylerim. Siz de ben kıymetsiz arkadaşınızı sormak istersen hamdolsun iyiyim. Şu anda askerim. Bu kitabınızda size hak veriyoruz. Bu olaydan ötürü bilemezsiniz ne kadar üzüldüm. Bu mektubun cevabını mutlaka yaz ve gönder. Sizle tanışmak istiyorum."
(Mehmet Demir. 940. Müht. Depo K. — Sivas).

"Sayın Yalçın Doğan, size bu mektubu İstanbul'dan Antalya' ya gelirken otobüste hayatınızı anlatan kitabı okuduktan sonra yazıyorum. Dışarıdan biri değil, bir arkadaşınız gibi yazıyorum. İsterseniz size öncelikle beni tanımanız için hayatımı özetleyeyim... (1963 doğumlu bir genç, safahat alemlerinden ve her türlü gece hayatından sonra bütün servetini nasıl tükettiğini ve sıfıra indiğini anlatıyor). Bunları sana yazmamın gayesi seninle dost olmaktır. Çünkü şu anda yalnızım ve senin hayatında bazı yönleri kendime o kadar yakın buldum ki...

Kitabı ve yaşantını okurken bazen kızdım, bazen güldüm, bazen acıdım. Aslında seninle o bankerlik döneminde tanışmak isterdim. O paracıklara tapan insanları tanımak, senin karşında nasıl ezilip büzüldüklerini görmek isterdim. Sanatçı diye gazetelerde boy boy

resimlerini gördüğümüz karıların mangırı bastırınca icra-i sanatlarını görmek isterdim. Baba parasıyla hava basan züppelere seninle beraber hava basmayı ne kadar isterdim. Ama bütün bunları yaparken o paralann içinde dulların, saçı bitmemiş çocukların da hakkı olduğunu düşünür, belki seni vazgeçirmeye çalışırdım... Çok ters adamsın be Yalçın. Senin gibiler Hawai'de. Ne işin var hapishanede? Bu mektubumla 25 yılından 15 dakika çaldıysam ne mutlu bana."
(Emin Karakuş. Çöpköy, Uzunköprü-Edirne).

"Merhaba Yalçın bey, Açıkça söyleyeyim bazı yerlerde fırçalanmayı, ancak o ölçüde çoğu yerlerde takdir edilmeyi hak etmişsiniz. Gerçi bana düşmez, yaşım henüz 19, size akıl vermek ne haddime, ama gerçekten evi ihmal etmeniz, annenize çocuk baktırmanız, babanıza ve ağabeyinize yaptığınız hakaretler dayanılır gibi değil. Ağabeyinize evlendiği zaman bir düğün hediyesi bile vermemeniz beni çok şaşırttı. Galiba para kazanmaya başlayınca geçmişinizi unuttunuz. Yalçın bey. (Yoksa size abi mi demeliyim) üzülmeyin. Sizi orada 25 yıl tutacaklarını hiç sanmıyorum. Kastelli bile sizinkinden daha büyük bir para toplayıp tüydüğü halde ortalıkta dolaşıp etrafa hava basıyor. Siz içerde olduğunuz halde nice herifler elini kolunu sallayıp millete nasıl kazık atarız diye plan yapıyorlar..."
(Mustafa Iştklar. M.M.Y.O. No 584-Afyon).

"... Senin için üzülüyorum. Adalet değil senin yatman. Fakat ben ne yapabilirim?"
(Zafer Cabacı. Bankalar Cad. 26 Karaköy — İstanbul).

"Sevgili Yalçın, geçmiş olsun diyerek mektubuma başlıyorum. Kitabı az evvel bitirdim. Helâl olsun sana. Ben 19 vaşımdayım ve geriye baktığımda kocaman bir sıfır görüyorum. Yaptığım tek şey okumak. Onun dışında ekmek elden su gölden. Senin romanını okuduktan sonra şu dünyada kendimi asalak gibi hissettim. Sormak istediğim bir şey var: Niçin bütün bankerler dışardayken sen içerdesin?"
(Mustafa Kırat. Şemsettin Günaltay Cad. 153 Erenköy — İstanbul).

"İnsancıl sevgilere hasrettir yürek
Nasıl olur ki taş?
Tüm kötülüklerden uzağım
Merhaba arkadaş."
(Bir hanım okuyucu — Şanlıurfa)

"Sayın kardeşim Yalçın, satırlarıma başlamadan evvel üzerime farz olan tanrı selâmlarımı sunar, her iki ellerinden saygıyla sıkarım. Arkadaşım, seni değerli Emin Çölaşan abimizin kitabından hayatını okuyarak seni tanıdım. Öylesine azmin ve hırsın ile çok kısa zamanda

büyüdün ve şöhret oldun. Fakat çevrene duyduğun iyi niyetin kurbanı olduğunu hayatını okuyarak anladım..."
(Rtza Çolak. 5.P.Tb.î5.P.BL. Şırnak-Siirt).

"... Yalçın abi kitabında çay ocağından beri beraber olduğun, her yerde omuz omuza savaştığın arkadaşın Melih'i kovman beni çok üzdü. İnanıyorum ki Melih seni gerçekten seven, sana değer veren birisiydi. Fakat Piç Yaşar senin paran için sana değer veren birisiymiş. Bence seni yıkan şey, halkın parasını Piç Yaşar'la karıya ve kıza yatırman. Yalçın abi beni kardeşin say. Bundan sonra sana her zaman mektup yazacağım."
(Mehmet Şevki Dinçer. Gazi Cad. Öğretmenler Sitesi. Babaeski — Kırklareli).

"... İlk kitabı bir günde bitirdim ve çok duygulandım. Kimi zaman güldüm, kimi zaman üzüldüm. Bazı bölümlerde ise kafamı kitaptan ayırarak dakikalarca düşündüm. Acaba ikinci kitap çıktı mı? Kısa hayatımda hiçbir şeye daha, bu kadar hayran kalmamıştım..."
(Mustafa Özel. Peri köyü, Manavgat — Antalya).

"Sayın saygıdeğer ağabeyciğim Yalçın Doğan... Değerli hayat hikayenizi okudum ve anlattığınız yaşantı benimkine çok benziyor. Onun için sizden tecrübene dayanarak, büyüğüm olarak fikir almak istiyorum..."
(İbrahim Kılıç. 100. Yıl İşçi Sitesi, Balgat — Ankara).

"... Şu ana kadar yaşadığın dönemde birçok hataların olmuş. Bunların en önemlisi, çevrendeki insanların gerçek karakterini görememen. Ve paradan daha önemli şeyler bulunduğunu kavrayamaman. Ama bunlar hepimizin ortak sorunlarıdır. Yaptığın bu hatalarda seni suçladığımı zannetme."
(Ufuk Gülkaya. DSİ Bölge Md. Trabzon).

"...Şu anda bir merak içindeyim. Acaba bu kitapta yazılan her şey doğru mu? Yoksa biraz olsun abartılmış, veya bazı şeyler gizlenmiş mi?"
(Sami Akdeniz. Tören Sok. 9, 1. Levent — İstanbul).

"... Ben de sizin gibi zenginlerden nefret ediyorum. Bazen acaba nasıl zengin olunur diye düşünüyorum ve kafamda planlar yapıyorum. Ama kız olduğum için bir şey yapamıyorum. Evime bağlıyım, kopamıyorum. Kopsam, bu sefer ya planladığım şeyleri beceremezsem? Ondan sonrası malûm. Zengin olayım derken işleri yüzüme gözüme bulaştırıp orospu olur çıkarım. Üstelik ailem de mutaassıp. Bazen isyan ediyorum evde..."

(Bir büroda çalışan hanım sekreter).

"... Aslında ben bu bankerlik olayında suçun büyük bölümünü halka yüklüyorum. Hani zeki milletiz, uyanık milletiz ya. Paramızı kârlı yatırımlarda kullanacağız, ya. Hep bu bilmişliğimiz yüzünden halâ toplum olarak istenilen yere gelemedik, işte bu uyanık halkımızın cezasını sizler (bankerler) vermiş oluyorsunuz. Size müstehaktır. Ben sizi eleştirmiyorum, tam tersine bazı yerlerde takdir ediyorum..."
(Enver Kır. Gül Sok. 50 — Zonguldak).

"... Kitabınızı okudum ve samimiyetinize inanarak size mektup yazmaya karar verdim. İyi bir insan olduğunuzu sanıyorum. Mektuplaşırsak bunu anlayabileceğim. Ben ... yaşıma bu sene girdim. Eczacıbaşı bayan takımında voleybol oynuyorum...
(Bir hanım okuyucu — İstanbul).

"Yalçın.,. Sana "Sen" diye hitap etmek istiyorum, çünkü seni kendime yaşça yakın buluyorum... Adım... Yaşım... Saçlarım sarı ama biraz koyuca. Gözlerim mavi ama iri değiller. Futbola bayılırım. Halen .... bayan takımında voleybol oynuyorum. Bazen de mahalledeki futbol maçlarında adam eksik olursa kalecilik yapıyorum."
(Bir hanım okuyucu — İstanbul)

"Yalçın... Hiç tanışmadık ama tanıyorum seni. Rüyamda görüyorum, iş arkadaşlarıma bahsediyorum. Kitabın son sayfasını az Önce okudum ve çok etkilendim. Bazen imrendim, bazen de kıskandım seni..."
(Bir hanım okuyucu — Zonguldak).

"Sayın Yalçın bey, öncelikle size hayranlığımı belirtip ve sonra cezaevinde bulunmanızdan dolayı üzülüyor ve cezaevinde bulunmanızdan dolayı Allah kurtarsın dileklerimi iletirim. Yalçın, sizin dahi zekânıza hayran olmamak kimsenin elinde değil. Sıfırdan doruğa yükselmek hayretler uyandırdı. Kitabında sizin hayatınızı okuduğum zaman ben anlamıyorum sizin gibi dahî bir kimsenin cezaevinde harcanmasına. înanın üzüntü içinde ve ibretle seyrediyorum. Çünkü sizin amaç ve gayeniz nizamî yollardan para kazanmak ve aynı çerçevede halka kazandırmak. Yalçıncığım bu kısa cümlelerle size olan sempatimi biraz olsun belirttiysem ne mutlu bana..."
(Azimet Fırat. Selimoğlu İşhanı, Erzincan).

"... Yalçın seninle dost olmak istiyorum. Eğer benimle yazışmak istersen ben hazırım ve çok memnun olacağım. Bu diyalogdaki aracılık sayın Emin ÇÖlaşan'a düşüyor. Yalçın seni yaşadığın olaylar için değil, insan olduğun için seviyorum. Bana bu fırsatı tanıdığın için sonsuz

teşekkürler... Ama şu bir gerçek ki (Sakın yağcı sanma), yine banker olsan ben ve benim gibi düşünen binlerce kişi sana para yatırmaktan çekinmeyeceğiz... Yakında cezaevine ziyaretine de gelirim. Çam sakızı çoban armağanı sana yardım etmek istiyorum."
(Gıyasettin Kösen. Caferağa Sok. 11, Kartal, Maltepe — İstanbul).

"Merhaba Yalçın, işte sana bir dost eli, bir dost dili. Şu ana kadar yaşadıklarının bir bölümünü anlatan kitabı az önce bitirdim. Hemen sana yazıyorum. Sanma ki mektup yazmayı kendine eğlence edinmiş olanlardanım. Hayır, aksine hiç sevmem. Ama sana yazmak içimden geldi...
(Bir Hanım okuyucu.Sabancı Kız Yurdu — Ankara).

"Yalçın... Sen harika bir gençsin. Yaşadıklarını ve yaptıklarını hiç kimse yapamazdı."
(Bir hanım okuyucu-İstanbul).

"... Sen dolandırıcılık yaptığın için kişi olarak senden nefret etmiyorum. Kitabında yazdığın dolandırıcılık oyunlarını kimbilir kaç kişi oynamış ve oynamaktadır. Sen dolandırıcılık yaparken uygulayacağın taktik için zihnini zorlarken ben ve nice benim gibiler o zaman derslerimizden geçmeye, onlan öğrenmeye, üniversite sınavım kazanmaya, gelecekte kendimiz, ailemiz ve halkımız için nasıl bir katkıda bulunabiliriz doğrultusunda zihnimizi zorluyorduk..."
(Mehmet Eryûmaz. Uludağ Ün. Veteriner Fak. Bursa).

"Sayın bay Yalçın Doğan, yayınlamış olduğunuz kitabın birinci bölümünü okudum ve inanın sizi çok ve çok takdir ettim. Şunu bilmenizi isterim ki bugüne kadar sizin gibi bir ticaret adamı görülmemiştir. Kendi görüşlerime göre sizi yıkan kişilerin en başında Cemal albay ve kendine çok yakın bulduğun can arkadaşların geliyor... Sizi yalnızlıktan kurtarmak isteyen hayranınız."
(Hakkı Yenigül. Gülhane Askerî Tıp Akademisi öğrenci amirliği. Piyade er. Ankara).

"... İnanın sizin mahkûm olmanıza çok üzüldüm. Çünkü bütün bankerler dışarıda iken siz niçin içerdesiniz? Ama inanıyorum ki büyük Türk adaleti ergeç sizin suçsuzluğunuza kani olup özgürlüğünüze kavuşacaksınız."
(Şakir Şahinkaya. Bolu Cad. 14-Düzce).

"... Göndereceğiniz her mektubu satır okumaya ve cevap yazmaya hazırım. Hatalarınız olduysa da, dürüstlüğünüze inanıyorum. İnşallah mutlu rüya gerçekleşir. Lânet olsun sizi bu duruma düşürenlere, yağcılara, fırsatçılara."

(Celalettin Ekinci. İlahiyat Fakültesi — Ankara).

"Sevgili Yalçın abiciğim... Küçükken geçirdiğim acı olaylar sonucu bir ayağım diğerinden kısa ve yürürken aksıyorum. Düzelmesi için ameliyat oldum. Cezaevinden farksız bir biçimde bir aydır evde yatıyorum. Babam okumam için senin kitabını getirmiş. Bu kadar uzun bir kitabı okuyacağımı hiç zannetmiyordum ama yemin ederim iki günde bitirdim... Senin halkı için çalışan dürüst bir insan olduğun kanısına vardım... Hapisten çıkınca inşallah bütün Türkiye'nin parmakla göstereceği bir iş adamı olursun. Gerçekten sende bu iş yeteneği varken nice Vehbi Koç'ları, Sakıp Sabancı'ları cebinden çıkarırsın. Tabii o kadar zengin olursan beni de görürsün değil mi Yalçın abi?"
(Mustafa Erkan Altıntop. Kaptan Arif Çıkmazı 29. Suadiye — İstanbul).

"... Sizi hiç ama hiç tanımıyorum. Kötü düşüncelere sahip kişiler sizi etkisi altına almış. Kitabı okurken size bazen çok kızıyorum, bazen de takdir ediyorum. Meselâ tanımadığınız kişilere su gibi para akıtırken hiç mi anneniz veya babanız aklınıza gelmedi? Herhalde şimdi kimin dost olduğunu şimdi anladınız. Sorarım size, şimdiye kadar emekli albay Enver Uysal veya Piç Yaşar mı, yoksa anneniz, babanız mı daha çok ziyaretinize geldi?"
(Hasan Kaya. Değirmen Sok. 16. Çorlu-Tekirdağ).

"Yalçın abi sizinle dertleşmek, dert arkadaşı olmak istiyorum. Cenabı Hak'tan kurtulmanızı diliyorum. Bütün hükümlü, tutuklu ve mahkumlara özgürlük diliyorum."
(Yaşar İfnir. Dikmen İlker Mah. 81. Sok. 22 — Ankara).

"Selâmlar saygıdeğer Yalçın Doğan arkadaş. Tanımadığın, yüzünü hiç görmediğin, hayatını okuyarak sana karşı arkadaş bağlılığı gösteren asker kardeşin üzüntü duyarak geçmiş olsun der, saygı ve sevgiyle gözlerinden öper... Eskiden çok kitap okurdum, asker oldum okuyamaz oldum. Eminönü'nde kırtasiyecide senin kitabın ilgimi çekti. Hemen aldım. Vapurda birliğe gelirken yarısını bitirmişim..."
(Erdoğan Suat Çevik. İstanbul Boğ. K. Garnizon Kışla Kantini. A.kavağı).

"Merhaba Yalçın bey, mektubumuza nasıl başlayacağımızı bilmiyoruz. Bilmiyoruz derken anlamıştırsınız. Biz bu mektubu size Amasya'dan iki samimi kız arkadaş yazıyoruz. Sizinle çok samimi bir dille yazışmak istiyoruz..."
(İki hanım okuyucu — Amasya).

"... Belki benim mektubum size gelen binlercesinden biri olacak. Belki yanıt vermeyeceksiniz, hatta okumaya bile zaman bulamayacaksınız. Lütfen üzülmeyin. Çünkü bu kitabı okuyan herkes bütün olayların sorumluluğunun ve günahlarının sizin gepegenç omuzlarınıza yüklendiğinin bilincinde."
(Bir hanım okuyucu — Konya)

"Sevgili Yalçın... Umarım size yardımcı olurum. Yalnız özgürlüğü alınmış kişiler yalnızlık çekmiyor ki. Hür insanlar da yalnızlık çeker. Hele bu güz mevsiminde bir köşede oturmak ve güzel şeyleri hayal etmek ne güzeldir. Olanaklarım gereğince ilk mektubum kısa oldu. Gelecek mektuplarda daha iyi diyalog kurma ümidiyle sevgiler..."
(Bir hanım okuyucu — Trabzon).

"Sevgili Yalçın, yaşamını anlatan kitabı birkaç günlüğüne geldiğim Monte Carlo'da bir solukta okudum. Ben şimdi görür gibi oluyorum seni. İleride tekrar yaşamını yazarken "İşte o anda karar verdim. Bir an önce hapisten çıkarak milyoner olacak ve uluslararası züppelerin gittiği o yerlere ben de gidecektim" derken. Gerçekten söylediğin kadar parasız mısın, yoksa yine üçkağıda mı getiriyorsun okuyucuları? Söylediğin gerçekse sana çok küçük bir yardımda bulunmak isterim. Çok küçük diyorum çünkü sen banker olarak milyonlarla oynarken "Bizim almmızda keriz yazıyordu" ve de doktora yapmış bir vatandaş olarak "Acaba vatana millete ayda 4.500 liraya bir hizmetimiz dokunur mu?" diye çabalıyorduk... Neyse, eğer istersen banka hesap numaranı veya adresini bildir istersen."
(Beach Plaza Oteli'nin kağıdına mektup yazan ve Paris'te yaşayan bir hanım okuyucu).

"... Orta dereceli bir ailenin ikinci kızıyım. Devlet dairesinde muhasebe işi ile uğraşıyorum. Eğer benimle mektuplaşmak isterseniz daha geniş bilgiyi ikinci mektubumda yazarım. Lütfen zarfın üzerine adınızı yazmayın. Bir rümuz yazabilirsiniz. Sebebini daha sonra yazarım..."
(Bir hanım okuyucu — İstanbul).

"... Hayatını okuduktan sonra kaç defa gözümün önüne geldin. O halinle düşündüm seni. Şimdi ne yapıyor, ne düşünüyor diye merak ettim. Biz beş altı harbi arkadaşız. Kitabı birlikte okuduk. O günden beri aramızdasın. Bir konu açıldı mı hemen senin yaptıklarından birini anımsıyor, seni konuşuyoruz..."
(Murat Çap. Karasamsun Sok 24. Samsun).

"... Şu anda ticaret piyasasında olsaydın inanırdım ki daha büyük paralarla oynuyor olurdun. Ama senin gibi birkaç kişi içerde yatıp

diğerleri ve pek çok namuslu geçinen iş adamları halkı sömürmeye devam ediyor."
(Yüksel Ebeler. Şehitlik Yolu Sok. 39. Ankara).

"... Bundan sonra sana sinir krizleri geçirtecek mektuplar yazacağım. Çünkü beni biraz tanıyınca ne kadar paranoyak, şizofren ve psikopat biri olduğumu anlayacaksın..."
(Aslında çok aklı başında, ancak yaşamı boyunca hayal kırıklığına uğramış bir okuyucu — İzmir).

Yalçın abi kusura bakma, sana kendimi tanıtmam gazetelere evlilik ilânları verenler gibi oldu ama. Orada hiç üzülme. Affın kokusunu hepimiz hissediyoruz. Belki yarın, belki yarından da yakın..."
(İrfan Çelikaslan. Muhtar Göğüş Sok. 21. Gaziantep).

Kitabınızda belirtilen o güzel gençlik hayalleri. Ben şuna inanıyorum ki, o duyguları fakir olan her genç hissediyor. Ben de bu duyguların hayallerine kendimi sık sık kaptırıyorum. Sizin yaşadığınız o hayatın hiç değilse bir kısmını yaşamayı çok isterdim. Bu yaşıma gelene kadar sizin yaptıklarınızın onda birini yapmış değilim. Zaten yapamam da. Çünkü maddiyatım yok."
Not: Kitabındaki bir yanlışlığı düzeltmek istiyorum: Sen viskiyi ilk defa Kayserili iş adamının bürosunda içtin. Ahu ile beraber olduğunuz gece değil.
(Mustafa Yüksel. Bucak Sok. 11. Abidinpaşa — Ankara).

Ben kitabı elime aldığım zaman bırakamadım. Okurken "Allah belanı versin Yalçın, böyle de yapılır mı" diyorum. Bazen de "Helâl olsun Yalçın. Bravo sana" demekten kendimi alamıyorum..."
(İbrahim Kayış. 40. P. Al. İsparta).

Tıp fakültesi 3. sınıf öğrencisiyim ve aslında "Kolej bebesi"yim. Ankara Koleji'ni bitirdim. Fakat para içinde yüzen bir ailem yok. Faiz zamanında biz de bankere bir miktar para kaptırmıştık. Annemin faizleri nasıl zevkle harcadığını, piyasanın o hareketini çok iyi hatırlıyorum. Sonrası hüsran. Pek çok aile halen de bankerlerin batışının izlerini taşıyor..."

"Ben İzmir Amerikan Koleji nde okuyan bir kızını. Türkçe dersinde bize verilen kitap raporu ödevinde "Yalçın Nereye Koşuyor" adlı kitabı seçtim. Hayatınız bana çok ilginç geldi. Ödevimde yardımcı olmayı kabul ederek şu sorulara cevap verirseniz beni çok sevindirirsiniz..."
(Bir okuyucu — İzmir).

"... Yaşım 21. Çalışmaya ilkokul 4. sınıfta başladım. Hem okumak,

hem çalışmak çok zordu. Hep te o baba parası yiyen çocuklara kızdım. Şimdi üniversitede okuyorum. Şunu da açık söylüyorum, şimdiye kadar cinsî bakımdan bir tek kız arkadaşımla ilişkim olmadı. Çiinkü bu şeyler arasında vakit yok. Sizin romanda o sahneleri okudukça ağzım sulandı ve gerçekten takdir ettim. Bravo Yalçın sana."
(Bir okuyucu — Ankara).

"Selam Yalçın Doğan... Fakat merak ediyorum acaba size para kaptıranlar bu eseri okuduktan sonra acaba ne düşünürler. Bir de, gününüzü doldurduktan sonra acaba ne yapacaksınız? Abime sordum. "Ne yapacak? Yine beyler gibi yaşayacak" dedi, öyle mi olacak acaba? Ne dersin?"
(Bir hanım okuyucu — İzmir).

"... Gerçi kitap pahalı idi ama biz kitapçı olduğumuz için bedava okudum. Yalçın abi ben ikinci kitabı merak ediyorum. Acaba ne oldun? Niçin battın? Aslında sen övünülecek birisin. Niçin dersen hiç olmazsa garibanları koruyor, onları düşünyordun. Sen zenginlerin parasını da yesem hiç vicdan azabı çekme. Çünkü onlar o parayı zaten halkı soyarak alıyorlar..."
(Bayram Adsoy. İleri Kitabevi — Dikili).

"Sevgili Yalçın, kitabını büyük bir zevkle okudum. Sana da, sayın Emin Çölaşan'a da helâl olsun doğrusu. Mektubumda böyle senli benli olduğum için kızmazsın herhalde. Doğrusu seni sevmemin sebeplerinden biri de şu hovardalığın. Helâl olsun sana. Ahu başta olmak üzere onca karıyla iş tutmuşsun. Para savurmak iyi değil ama böyle karılara helâl olsun. Ben hovardalığa belki de senden önce başlamıştım. İlk iş tuttuğumda 16 yaşımdaydım. Tanış bir ağabeyin sayesinde otobüs şirketinde çalışan bir karıyla ilk millî müsabakamı yapmıştım..."
(Bir okuyucu — Trabzon).

Sizin hayatınızı okuduktan sonra, son zamanlarda kafama yerleşmiş olan zengin olma fikri perçinleşti."
(Uğur Tabban. Kilis Sok. 11 Çankaya — Ankara).

"... Diyeceğim şu ki insanın hayatta istediği yere tam varabilmesi için af buyur birçok yavşaklara dayı demesi gerekiyor. Ama bu yağcılık işini herkes beceremiyor. Beceren sivrilip gidiyor, yapamayanlar da benim gibi hayatına kahredip duruyor. Şimdi düşünüyorum da kendi kendime "Ulan Kadri ne olur sen de yağcılık yapsaydın. Bu kadar çalışmana karşılık buralarda mı olurdun?" diyorum... Yalçın ben bir yıldan beri nişanlıyım. Ben onu çok severim. İstese canımı bile veririm. Bunu o da bilir. Ama gel kör ki çok soğuk. Niye böylesin diye

sorarım. Ne yapayım, elimde değil böyleyim diyor ve evlenince herhalde geçer diyor. Üstelik beni gerçekten sever de. Ama bu huyuna illet oluyorum. Sanki kadın değil buzdolabı Allahsız. Şimdi düşünüyorum "Ulan Kadri, Serpil'i niye bıraktın" diye kendi kendime deli oluyorum. Benim anladığım şu arkadaş. Bu dünyada seni seveni seveceksin. İlk seven sen oldun muydu mutlu olmak pek kolay değil..."

"İçimizden biri iken kısa sürede saltanat sürmeye bağlayan, sonunda da geçmişini unutup hayatın girdaplarında boğulmuş kardeşim Yalçın Doğan... Ne bileyim herhalde kurtulmana yardımcı olurlar diye Evren paşam, sayın başbakanım, albayım gibi deyimler kullanıyorsun. Anladığım kadarıyla senin niyetin halâ iç açıcı değil. O kadar fırsatı yakalamışken bir anda bok yoluna gitmek resmen enayilik. Ama zannediyorum ki sen malı götürmüşsündür. Eğer benim param olup ta sîzlere yatırsaydım, hırsımdan geberip giderdim. İlk defa meteliksiz olduğuma şükrediyorum. Ama sana helâl olsun. Biz mahallede oyun oynarken sen Ahu'larla falan iş tutmuşsun. Sen bu sakat işleri ve üçkağıtçılığı bırakır da yazarlık yaparsan senin için daha iyi olur."
(Erol Yıldırım Karadayı Matbaası. Esat Cad. 33 Küçükesat — Ankara)

"... Ben de burada yalnızlık çekiyorum ve gerçek dostluklara ihtiyacım var. Ve senin dostun olmak istiyorum. İstediğin sürece. Bana yaz olmaz mı?"
(Bir hanım okuyucu — Diyarbakır)

"... Aslında ben sizin kitabın basılıp çıktığını, hatta sizin isminizi duymamıştım. Fakat patronumun elinde sizin kitabı gördüm. Bana birkaç sayfa okudu. Buraları ilginç bir yerdi. Ahu hanımla geçirdiğiniz zamanı anlatıyordu. Hemen kitabı aldım..."
(İsmail Bal. Basın Cad. 9 Afyon).

"Yalçın efendi... Zatı âliniz inşallah iyilerdir. Çok varolun. Yazmış olduğunuz hayat hikâyeniz, çok güldüğüm yerler oldu. "Yalçın Nereye Koşuyor" ismini görünce ben de Necmettin'im ama ben de koşuyorum. Ama nereye koştuğumu biliniyorum. Bakalım Yalçın nereye koşuyor acaba diye kitabı aldım..."
(Necmettin Demirci. Altınorak köyü. Karamürsel).

"Bu kitabı okumadan önce seni baba parasıyla sermaye kurup halkı dolandıran bir piç kurusu olarak niteliyordum. Kitabı okuduktan sonra ise seni hem sevdim, hem takdir ettim, hem de acıdım... Türkiye'de bu suçtan tek hüküm giyen adam olduğun için acıdım. Sana bir şiir ustasının "Hapiste yatacak olana öğütler" adlı şiirinden son iki mısra yazıp "Merhaba" diyorum: İçeride 10 yıl 15 yıl geçirilmez değil, geçirilir. Yeter ki kararmasın sol memenin altındaki cevahir.

(Saltuk Koca. Allame Cad. 79 Üsküdar — İstanbul).

"Sayın talihsiz Yalçın bey kardeşim, saygıdeğer ve çok kıymetli Emin bey abinin çok iyi icra ettiği Yalçın Nereye Koşuyor adlı kitabınızı zevkle okudum... Yalçın bey ben diyorum ki sizin bu Türk toplumuna ve dünyaya örnek hayatınız büyük bir titizlik ve ciddiyetle iyi bir oyuncu kadrosu, çok iyi bir yönetmen ve rejisörle beyaz perdeye aktarılırsa şahane bir yapıt ortaya çıkar ve ödül alır diyorum. En önemlisi, konuyu saptırmadan kendi bildikleri gibi uydurmalar yapmazlar ise, şunu da ayrıca belirtmek zorunda kalıyorum Türk sineması böyle bir fırsatı kaçırırsa büyük aptallık yapmış olurlar diyorum. Size özellikle Orhan Gencebay'ın yeni kasetini göndermek istiyorum. Çünkü kendisi takdir ettiğim ve samimi olduğum birisidir. Ben uzun yıllar Beşiktaş kulübünde boks yaptım. Şimdi boksu bıraktım. Kendime dükkan açtım..."
(Nafiz Yıldırım. Şampiyon Kırtasiye, Zafer Sok. 29 Şişli-İstanbul).

"... Bak oğlum, sakın oğlum dediğime gücenme haa. Ben açık sözlü insanımdir. Kendim köyde çobanlık yapıyorum. Yaşım ise 19'dur. Seninle tanışmayı çok istiyorum. Kitabının başında Allah kimseyi fakir etmesin demişsin. İşte ben de bunlardan biriyim... Aslında banker ve bankerciliğin ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir arkadaşım kitabın çok ilginç olduğunu, Ahu'yla şununla bununla yatmış deyince ilgimi çekti. Karı kız ayağına çok düşkünümdür."
Not: Bir şeye aklım ermiyor. Neden yurt dışına kaçmadın? Bildirirsen sevinirim.
(Abbas Erol. Kalektş köyü, Sulakyurt — Ankara).

"Yalçın bey, bizler Konya'da lisede okuyan iki arkadaşız... Ama bizim merak ettiğimiz, Cemile ile evlenip evlenmediğiniz. Özellikle de Hayat hanımla aranızda ne oldu?
(İki hanım okuyucu-Konya).

"... Bütün diğer bankerler serbestken çok genç yaşta böyle büyük işler başarabilen bir ticaret dehasını hapislerde çürütmek yazık değil de nedir? Anlamadığım nokta kanunlarımızdaki bu büyük fark. Yurt dışından yakalanıp gelen bankerimiz şu anda neredeyse yeniden bankerliğe başlayacak. Diğer pek çoğu da halen dışarıda. Ellerindeki parayı Avrupa'da fıstıklarla yiyorlar. Peki Yalçın Doğan'm suçu genç olmak mı? Bütün bankerlerin ve bankerliğin suçunu bir tek gençten çıkarmak reva mı? Adalet mi?"
(Refik Kocabaş. 33. Sok. No 5 Demetevler — Ankara).

"... Seni gerçekten takdir ediyor ve bir hukukçu olarak bir genel af çıkmasını istiyorum. Sen Türk ekonomisine bir dönem damgasını

vurmuş bir insansın. Hem de hiç öğrenim görmedin. Ne Friedman, ne diğerleri, hiç kimse ekonomiyi senin kadar kavramış değildir... Gün gelir sen Ekonomi veya Ticaret bakanı olabilirsin. Sende bu beceri varken, sen daha çok harikalar yaratırsın. Ülkemizin altın zekâlı çocukları böyle cezaevlerinde çile doldurmamak bence. Çevremde seninle ilgili olarak kiminle konuşsam "Helâl olsun bu çocuğa" diyor. Yarın bu ülkenin ekonomik tarihi yazılacak olursa, mutlaka sen de bunun bir yerini işgal edeceksin..."
(Avukat Mehmet Ali Erdoğan. Saray Cad. 18 Antalya).

"Bay Yalçın... Avrupa'ya geldim çalışıyorum, tasarruf yapıyorum. İleride kendi çapımda bir yatırım yapmak için. Ama ben çok ağır ilerleme kaydediyorum. İçimde yıllardır süren zengin olma hırsı var. Ezilmişliğin hırsı da diyebiliriz buna. Kitabın adı, Yalçın Nereye Koşuyor. Benim hayatımı bilen ailem bir espri çıkardı, Yalçın nereye koşuyorsa Mehmet te oraya koşuyor diye..."
(Mehmet Keskin. 9 Tilburg — Hollanda).

"... Neyin suç, kimin suçlu olduğu zaman ve yere göre değişir. Hukuk tanrı sözü değil, topluma o sırada hakim olan insanlarm yargı değerleridir. Kitapta adı geçen kişi ve kuruluşlar başarılı olduğun sürece seni desteklemişler ama işin kokusu çıkınca sanık sandalyesine oturtmuşlar. Bir haksızlık var bu işte arkadaş..."
(Ufuk Kaptan. Münih — Almanya).

"Selâm... Sana cidden bayıldım. Ciddi söylüyorum. Zaten herkes bayılmıştır. Ben 15 yaşımdayım. Fransız Kolejinde okuyorum. Fakat derslerden nefret ediyorum. Aslında çalışsam bir numara olurmuşum. Moruklar öyle diyorlar... Amaaan. Öööffff... Dostluk, yardımlaşma, fedakarlık, falan filan, cart curt işte bunlar benim için çok önem taşır. Yani benim istediğim bana açılman... Burcunu da yazarsan sevinirim. Bence seninki kova burcu. Çünkü altıncı hissim çok kuvvetlidir. Bana hapishaneden uzun uzun bahset olmaz mı? Orası ayrı bir dünyaymış..."
(Bir genç kız. Babası ünlü bir insan — İstanbul).

"... Belki sana mektup yazacaklar arasında dalga geçmek isteyenler olabilir. İnsanoğlu her şeyi yapar çünkü. Fakat şunu bilesin ben onlardan değilim. Bu dünyadaki dürüst ve namuslu her insan benim dostumdur..."
(Levent Sönmezateş. Ada Sok. 7 Kırıkhan — Hatay).

"... Kadere inanıyorum. Bir sene içerisinde sıradan bir çaycının Türkiye'nin en popüler adamları tarafından ağırlanmış olması, vücutlarını satmaktan başka bir özellikleri olmayan, ancak

milyonlarca genç kızı imrendiren şu artistlerin koynuna girmesi, bir sokak çocuğu iken zirvelere ulaşması, sonra uçuruma yuvarlanması başka nasıl izah edilebilir? Böyle bir kabiliyetin hapiste çürümesine acıyorum.Türk sinemasının bu duruma düşmesi, vücutlarını satmaktan başka bir özelliği olmayan bu tipler yüzündendir..."
(Bilâl Sür geç. Fırat Ün. Edebiyat Fak. Elazığ).

"... Aslında gözlerimin rahatsızlığı yüzünden pek kitap okuyamam. Ancak bu kitabı elimden bırakamadım. Diyebilirim ki, ticarete başlayacakların başvuracağı bir el kitabı sanki..."
(Metin Karakuş. Yeşilbağ Sitesi 3 Etiler — İstanbul).

"... Bu kitap beni çok etkiledi. Bir daha gördüm ki yoksullar bir kez daha eziliyor. Soruyorum onu yargılayanlara. Niçin o içeride de diğerleri dışarıda? Yoksul insanlar arasında olduğu için mi? Belki ben bir Yalçın ağabeyim kadar düşünemem ama isyan edesim geliyor kitabı okuduktan sonra. Neden sadece o? Adalet bu mudur? Belki diyeceksin ki bu çocuk beni sorguya mı çekiyor? Yok canım ağabeyciğim, öyle bir niyetim yok. Ben Yalçın Doğan'ı sömüren köpeklere isyan ediyorum. Çevresindeki insanlara isyan ediyorum. Zamanında onun sırtından geçindiklerini nasıl unuturlar? İşte ben onlara insan diyemiyorum. Aslında ben onlara hayvan sıfatını da yakıştıramıyorum..."
(Metehan Çelik, Örtülüpınar Mah. 12. Sok. Sivas).

"Sevgili arkadaşım Yalçın, sana arkadaşım diye hitap ediyorum ama bunu senin affına sığınarak söylüyorum. Belki sen beni tanımazsın ama ben seni kitabından okuyarak tanıyorum. Benim gözüm, bu dünyada Bruce Lee'den sonra dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük adamısın. Belki buna şaşabilir, bunların arasında ne fark var diyebilirsin. Bruce karate alanında cesaret, beceri ve zekâsıyla en büyük karateci. Sen genç yaşta girdiğin iş dünyasında tecrübe kazanarak yükselen dünyanın en büyük iş adamısın. Bir daha dünya tarihine senin gibi adam gelmez..."
(Cengiz Yavuz. Kefevâ mah. Kız öğretmen Lisesi karşısı 11-Sinop).

"... Kendi kitabınızda anam babamdan başka dostum yok diyorsunuz. Eğer kabul ederseniz ben bundan sonra sizin dostunuzum. Size yalnızlığınızı unutturmak için elimden geleni yapacağım..."
(Mahmut Doğan. Rüland — Hollanda).

"... Yaşım 15. İzmir lisesine gidiyorum... Kitabı beğenmemin nedeni, kişiliklerimizin aynı oluşu herhalde. Sen küçüklükten beri büyük bir iş adamı olmak istiyormuşsun ve çeşitli işlerle yolunu bulmak, karaborsadan mal satmak gibi maceraların olmuş. Ben de ilkokulda

öğretmenlerin yasaklamasına rağmen arkadaşlarla elektronik oyuncaklar kiralıyordum ama kârsız olunca bıraktım. Dışarıdan bazı kalem, silgi gibi şeyler alıp bunlara kâr koyup satıyordum. Hatta sahte fiş bile bastım. Bu iş bana en çok kâr getirmiştir. Bizim okulun kantini var ve burada çeşitli yiyecekler fiş karşılığı veriliyor. Fiş, fiyatına göre renkli plastik maddelerdi. Bunlardan yakın arkadaşım ile birçok bastık. Bu iş bayağı kârlı, fakat tehlikeli olmuştur... Yalçın abi ben senin kitabı okuduktan sonra banker olma hevesine kapıldım. Eğer bana mektup yazarsan bankerliğin bugün nasıl olduğunu, acaba tehlikeli mi olduğunu yazarsan çok memnun olurum. Bir de ben ticarete başlamak istiyorum. Yani gerçek bir girişime. Acaba ilk olarak ne yapmalıyım? Yani hangi işi yapabilirim? Bunu da yazarsan çok memnun olurum... Senin hapisten çıkman için dua edicem. Bu bankerlik katliyamının gerçek suçluları elini kolunu sallayarak gününü gün ederken senin hapislerde ceza çekmen çok üzücü bir olay..."
(Adını veremeyeceğimiz genç bir ticaret dehası — İzmir).

"Kıymetli arkadaşım Yalçın, sana böyle hitap ediyorum çünkü kitabını okuduktan sonra sana bayağı kanım kaynadı (Böyle yazdık ama sakın bizi şorolo sanma). Sen de benim gibi az buçuk arkadaş keleği yemişsin. Bu dünya böyle. Paran oldu mu en kral sensin. Ama düştün mü ayvayı yedin. Ulan cavcava daldık be. Adım Memduh. Okulun en popüler adamıyım. Bakarsın Emin abi bu mektubumu ikinci kitabında yayınlar da biz de meşhur oluruz. Şaka be şaka. Ben senin yalnızlığını paylaşmak istiyorum sadece. Dostluğumuz ilerlerse seni düğünüme bile davet ederim. Tabii bizle evlenecek bir keriz bulabilirsek. Satırlarıma son verirken o etrafındaki dalkavukların demediği "Geçmiş olsun"u ben sana der, gözlerinden öperim. Eyvallah şimdilik, kardeşim benim."
(Memduh Aktaş. Muğla İşletmecilik Yüksek Okulu 3. stntf).

"... Biliyor musun sana özeniyorum. Çoğu insanın ömrü boyunca yapamadıklarını iki yıla sığdırmışsın. Hem de çocuk sayılacak bir yaşta... Sana enayiler kendileri geldiler. Sen hangi garibanın gırtlağına yapışıp da zorla bana para yatır dedin?"
(Bir hanım okuyucu — İstanbul).

"... Adım Süreyya, fakat erkeğim. Bu isim hem kızlarda, hem erkeklerde var. Mektubu aldığınız zaman tereddüde düşmeyin. Bazen soruyorlar bu kız ismi değil mi diye, ben de Orgeneral Süreyya Yüksel'i örnek verip kendimi kurtarıyorum."
(Süreyya Arsanhan. Atatürk öğfenci Yurdu. Cebeci — Ankara).

"... Sana sürekli yazmak isterim. Bu mum ışıkları öyle çoğaldı ki, gökyüzündeki yıldızlar bile sönük kalmalı senin dünyan yanında. Not:

Radyoda her gece, "Gecenin içinden" programını dinlerken hepimiz bir parça tutarız. Aklıma sen geldin ve bu parçadan sonraki parça Yalçın'ın olsun dedim. Ve ardından Sibel Egemen "Vazgeçemem" adlı parçasını söyledi..."
(Bir hanım okuyucu. Çemberlitaş Kız öğrenci Yurdu — İstanbul).

"... Tam dört yıldır hatıra defteri tutuyorum. Yazmak o kadar rahatlatıyor ki insanı. Bembeyaz kağıtlara döküyorum içimi. İnşallah cezaevinde yemekler iyidir. Kendine iyi bak. Unutma ki İstanbul'da seni düşünenler var."
(Bir hanım okuyucu — İstanbul).

"... Mektupların sizin adresiniz vasıtasıyla Yalçın abi'ye gitmesine hak veriyorum. Bazı insanlar Yalçın abi'nin moralini düzeltmek yerine bozabilirler. Onu yalnız bırakmamak için dost elimi uzatıyorum. Hayatımda kendi abimden sonra yazdığım ikinci kişi Yalçın abimdir..."
(Mert Yaltmk. Cemil Topuzlu Cad. 120 Caddebostan — İstanbul)

"... Biraz da dış dünyadan haber vereyim. Doları biliyorsun. Füze gibi yükseliyor. Türkiye ise dumandan boğulmak üzere. Sağolsun Özal amca tarafından yapılan üst üste zamlar kemerleri biraz daha sıkmayı gerektiriyor. Biz de işte tüm bu girdi çıktılar arasında yaşamaya çalışan bir aileyiz. Okuyoruz ki bir baltaya sap olalım diye..."
(Bir hanım okuyucu — İstanbul)

"Sevgili Yalçın abicim, mektubuma başlamadan önce sonsuz selâm eder, ellerinizden sıkarım... Sizin için yazmış olduğum bir şiirimi takdim ediyorum:
Sana selâm olsun ey Yalçın abi, Düşünüyordum da şöyle eskiyi, Ne güzel günlerdi diyemiyorûm, Eski sokakları ve insanları, Nasıl dolandırdın bilemiyorum..."
(Hidayet Ünek. Bilecik Ticaret Lisesi).

"... Sanırım ona biraz da hayranım. İlişkisi olduğu kişileri ve kendisini bu kadar dobra dobra eleştirebilen bir insan bunu hak etmez mi? Çıkardığım sonuç, onun diğer bankerlerden farklı olduğudur. O hırslıydı, doyumsuzdu. En büyüklerden olmak istiyordu. Çuvalını parayla doldurup İsviçre'ye kaçmayı değil. Onu neden haklı gördüğümü bilemiyorum. Onunla mektuplaşmak isterim. Ona yaptığım resimleri, şiirlerimi, başımdan geçen olayları yazarım. Yaşaması gereken dünyadan bahsederim."
(Bir hanım okuyucu — İstanbul).

Ben 17 yaşında bir lise öğrencisiyim ve çok yufka yürekliyim. İlk kitapta birkaç kağıdı bile nasıl alacağını kara kara düşündüğünü,

çünkü paran olmadığını söylüyorsun. Kitapta okuduğum kadarıyla sizinle aynı duygulara sahibiz abiciğim. Orada kağıt alamıyor musun? İstersen ben burda size mektup gönderirken zarfın içine fazladan birkaç kağıt koyup göndereyim mi?"
(Murat Yıldırım. Bestekâr Sok. 11 Beşiktaş — İstanbul)

Sana bir şey soracağım. İstersen cevap vermeyebilirsin. Benden başka kimseden mektup aldın mı? Yoksa sadece ben miyim?"
(Bir hanım okuyucu — Ankara).